

BU KALP DAİMA
SENİN İÇİN ATACAK

Biraz Karmazik

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

KELSIE RAE

NOX*

Çevirmen: Ayda Sungur

★

Buchanan ikizleriyle çocukluk arkadaşıydık. Beraber hokey oynar, ortalığı birbirine katar, türlü yaramazlıklar yapardık.

Kendimi bildim bileli her ânımda yanımda Archer ve Maverick vardı. Kusursuz, tatlı ve sevgi dolu Archer her kızın hayallerini süslerdi. Huysuz, suratsız ve tutkulu Maverick'se benim için mükemmeldi.

Ne yazık ki ikisini de çok seviyordum ve gerçek aşkı ararken elimdekileri kaybetmek üzereydim.

NOX*

DESTEK
DÜKKAN

www.destemediagroup.com www.destedukkan.com
facebook.com/destemediagroup twitter.com/destemediagroup
instagram.com/destemediagroup youtube.com/destemediagroup

KDV'den muaf.

ISBN: 978-625-71517-7-1

9 786259 715179

Yetişkin Okurlara Önerilir

BU KALP DAİMA SENİN İÇİN ATACAK

Biraz Karmazik

KELSIE RAE

Düzenleme
Ny.ozlem

Çeviren: Ayda Sungur

NOX*

Ninova

Giriş

Ophelia

“Bu akşam baloya gelmemin tek sebebi, Gizemli Adam’la tanışıp dallamanın teki olmadığından emin olmak, biliyorsun değil mi?” diye sordu Dylan. Kendisi kuzenim olmasının yanı sıra en yakın arkadaşımdı ve bir süredir çıktığım namıdiğer Gizemli Adam’la hâlâ tanışmamış olmak onu delirtiyordu. Gizemli Adam’ın onun standartlarını karşıladığından emin olma konusundaki kararlılığı, onu bu akşam baloya gitmeye ikna eden *tek* sebepti cidden. Yatak odamdaki boy aynasının önünde dikilirken kıyafetini incelemesine ve eteğiyle oynama şekline bakılırsa kararından pişman olmuş gibiydi. Griye çalan mavi renkli elbisesi akuamarin rengindeki gözlerinin daha da canlı görünmesini sağlıyor, elbisenin eteği fazla geniş ya da kabarık olmasa da kalp şeklindeki göğüs dekoltesi ve tül kumaşı, onu düpedüz bir Külkedisi filminden çıkmış gibi gösteriyordu. Gelgelelim bir peri masalından fırlama elbisesi bile ondan yayılan tedirgin enerjiyi saklama konusunda hiçbir halta yaramıyordu.

“Dylan, muhteşem görünüyorsun,” dedim ona.

Kendini zorlayarak eteğiyle oynamayı bırakıp bana döndü ve yüz­süz yüz­süz beni inceledi. “Aynen. Bu işler için giyinip kuşanmayı biliyor gibi duruyoruz neredeyse.”

Banyo aynasının önünde siyah saten kumaşın karın kısmını düzeltirken, “Neredeyse,” diye tekrar ettim sırtarak. Yatak odamda bana ait bir banyo vardı ve sıkış tıkış hissetmeden ya da birbirimize çarpmadan hazırlanıp muhabbet etmeye epey yerimiz kalıyordu.

“Gergin misin?” diye sordu. “Aileyi senin şu Gizemli Adam’la tanıştırma konusunda?”

Gizemli Adam.

Gözlerimi devirdim ama rahat görünmeme rağmen midemde kelebekler uçuşmaya devam ediyordu. Gergin kelimesi hissettiğim şeylerin tamamını tasvir etmenin yakınından bile geçmiyordu. Anksiyete. Heyecan. Dehşet. Liste uzuyor da uzuyordu.

Daha önce hiç erkek arkadaşım olmamıştı. Unvanın kendisi bile beni anksiyetelere sürüklüyordu. Gelin görün ki Gizemli Adam'la birkaç aydır çıkıyordum ve her şey... harika gidiyordu.

Pekâlâ, *çıkma*k biraz abartılı bir tanım olabilirdi. Bizimki daha ziyade kaçamak öpücükler, seksi buluşmalar ve geç saatlerdeki telefon konuşmalarından ibaretti ama bence bunlar da sayılırdı. Sonuçta bu akşam beni baloya götürüyordu ki bu pek çok açıdan çılgınca bir durumdu, hele de güz döneminde üniversitede son sınıf olacağını düşününce. Balo fikri ondan çıkmıştı, benden değil. Ki böyle olması bana göre işin ciddiyetini artırıyordu.

Yani öyle işte. Çıkıyorduk... *bence*.

"Evet, onu benimle tanıştıracak olmak seni kesinlikle geriyor," diye karar kıldı Dylan. Dolgun dudaklarında alaycı bir gülümseme geziniyordu.

Ona aynadan yan yan baktım. "Duruma göre değişir. Onunla tanıştığında şımarıklık yapacak mısın?"

Kendini savunmak için ellerini kaldırıp, "Hey, ben tatlış olam," diye itiraz etti. "Kalbini çalan adamla tanışırken birilerinin şımarık davranması konusunda endişeleneceksen Finley hakkında endişelen."

Gülerek rimelin fırçasını pembe tüpten çıkarıp kirpiklerime sürdüm. "O zaman Finley'nin ülkenin öbür ucunda olması iyi oldu sanırım, değil mi?"

"Evet. Gizemli Adam onunla birkaç aya LAU'da yüz yüze gelmek zorunda kalana kadar paçayı kurtardın."

LAU güz döneminde hepimizin gideceği üniversiteydi ancak Dylan haklıydı. Hepimiz yerleştiğimizde Gizemli Adam'ın bir sürprizle karşılaşacağı kesindi.

"Ama bu gecelik," diye devam etti Dylan, "yalnızca ailen ve be-

nimle uğraşmak zorunda kalacak. Dallamalık yapmadığı sürece işler yolunda gider bence.”

“Hı-hı,” diye mırıldandım. “Hem kendi randevunla muhabbet etmeye çabalarken benimkini sorguya çekecek vaktin olmayacağından, bu işten herkes kârlı çıkacak derim ben.”

Dylan sızlanarak yatağıma yığıldı. “Hiç hatırlatma. Erkekler niye böyle berbat ya?”

“Erkekler berbat değil.”

“Ah, evet, öyleler,” diye itiraz etti. “Ne zaman bir tanesiyle aynı ortamda olsam nutkum tutuluyor, tuhaf tuhaf hareketler falan yapıyorum.”

“Teknik olarak sadece yakışıklıların yanındayken nutkun tutuluyor.”

Yüzünü buruşturup bana yastık fırlattı. Yana kaçıp tüy öbeğinden kurtulduğum sırada, “Yardımcı olmuyorsun!” diye ekledi.

Daha da gülmeye başladım. “Kusura bakma da her ikisi de hokey oynayan iki abin ve yine hokey oynayan seksi arkadaşların varken şimdiye dek yakışıklı adamlarla takılmaya alışmış olman gerekirdi.”

“Yani, evet ama...”

Telefonum çalınca Dylan’ın lafı yarım kaldı.

Ekranda Gizemli Adam’ın adını görüp sııttım.

“Tahmin edeyim,” diye mırıldandı Dylan ayağa kalkarken. “Gizemli Adam mı?”

Telefonu açarken ağzım kulaklarıma varıyordu. “Alo?”

“Selam,” diye gürüldedi kalın sesi.

“Selam,” diye tekrarladım.

Sessizlik.

Kaşlarımı çattım. “Her şey yolunda mı?”

“Ben, şey, bu akşam gelemeyeceğim.”

“Neler oluyor?” Başımı Dylan’ın endişeli bakışları yerine boş duşa çevirdim. “Bir saat önce konuştuk; doktor randevundan hemen sonra geleceğini söylemiştin.”

“Ne söylediğimi biliyorum,” diye mırıldandı, itirafına mağlubiyet de eklenmişti. “Bak.” Tereddüt etti. “Bu kötü bir fikir.”

“Ne? *Balo mu?*”

Sessizlik.

“Tamam, gitmeyiz o zaman,” diye teklif sundum. “Zaten fikir senden çıkmıştı.”

“Neyi kastettiğimin farkındasın, Minik Kaz.” Aptal lakap içimi hiç ısıtmadı ve gözlerimi kapadım.

Bu gerçekten yaşanıyor mu?

Odamın kapısı bana siren seslerinden bile daha gürültülü gelen bir tıkırtıyla kapandı ve tekrar konuşmamıza döndüm. Omzumun üzerinden şöyle bir baktığımda odanın boş olduğunu gördüm. Dylan mahremiyet ihtiyacımı hissederek sıvışmış olmalıydı.

Kız tam bir azize.

Şu anda buna ihtiyacım olacağını kim bilebilirdi.

Telefonumu öteki kulağıma götürerek yavaş bir nefes verip artık boş olan yatak odama girdim. Tenimi bir ürperti sardı. Vücudum tetikte bekliyordu, herhangi bir tehlike altında olmamama rağmen kaslarım savaş ya da kaç pozisyonu almış gibiydi. Sanki vücudum kabul etmek istemediğim şeyi çoktan biliyordu ve omurgamdan aşağı bir titreme indi.

“Cidden neler oluyor, Mav?” diye sordum. “Neredesin? Yakınlarda mısın? Belki bu konuyu yüz yüze konuşabiliriz.”

“Ophelia...”

İsmimin ardından gelen sessizlik yüreğimi dağladı ve yatağımın ucuna yığıldım. Bundan hiç hoşlanmamıştım. Sessizlik. Ağırılık. Tenimin önce gergin ve soğuk, sonra sıcak ve rahatsız gelişi. “Benden ayrılıyor musun?”

Bir posta daha sessizlik oldu ve midem bulantıyla çalkalandı.

“Benden ayrılıyor musun?” diye sorumu tekrarladım. Bu sefer sesim daha güçlü olsa da ben bile sancılı çaresizlik tınısını duyabiliyordum. Kulağa öyle toy geliyordum ki. Öylesine aptal. Tabii ki böyle olacaktı. Lise sona gidiyor olabilirdim ama ya Gizemli

Adam? O üniversiteliydi. Bana ilgi göstermiş olması bile mucizeydi. Yani, dürüst olmak gerekirse başta bundan bir şey çıkmayacağını düşünerek üzerine atlamış olabilirdim ama madem artık bir şey vardı?... Beni umutlandırmıştı be.

Sessizlik uzamaya devam ediyordu ve öfkem kontrolü ele geçirdi, bu yüzden onu sıkıştırdım. "Sadece soruma cevap ver."

"Biz hiç birlikte değildik," dedi hırıltıyla. "Resmi olarak değildik yani."

"Dedi bana onun olduğumu söyleyen adam, haksız mıyım? Aynen, bu durumu çok daha kolaylaştırıyor," diye alay ettim. "İlişkimizi telefonda bitiriyorsun ve beni götürmene izin vereyim diye dil döktüğün mezuniyet baloma bir saat kala beni yüzüstü bırakıyorsun. Sağ ol ya. Müthiş bir adamsın."

"Halihazırda bok gibi hissetmediğimi mi zannediyorsun?"

"Beni yüzüstü bırakma o zaman," diye yalvardım. "Annemle babam, sonra kız kardeşim, sonra Dylan? Hepsi o kadar heyecanlı ki seninle resmî olarak..."

"Durumu olması gerekenden daha da zorlaştırma," diye araya girdi.

"Olması gerekenden daha da zorlaştırmak mı?" Gözümü elbiseime çevirdim. "Şu an tam olarak yatağında balo elbisemle oturuyorum. Makyajım bitti. Saçıma maşa yaptım. Bunların hepsi en başta baloya gitmeyi teklif etmeseydin gerçekleşmemiş olacak şeyler."

"Bak, bunun ne kadar boktan olduğunun farkındayım. Sana gitmeyi teklif ettiğimde ne dediğimi biliyorum ve... özür dilerim. Yeterli değil biliyorum ama... seni götürecek başka birini bulursun eminim."

"Haklısın," dedim gülerek. "Son sınıftan bir yığın çocuk randevumun güme gitmesi için dua ederek kapımın önünde bekliyor. Bakın bakalım ne oldu? Tam da öyle oldu." Ağzımdan alaycı bir ses çıkıverdi. "İlişkimizi bir sonraki seviyeye taşımak isteyen sendin hani."

“Evet ve hata ettim,” diye mırıldandı. “Dediğim gibi, üzgünüm ama... senin için en iyi olanı yapmaya çalışıyorum. Yapacak bir şey yok.”

“Yapacak bir şey yok mu?” Sanrı gördüğüme ikna olmuş bir hâlde tekrar ettim çünkü bu adam var ya... Soğuk, umursamaz ve... dallamanın önde gideniydi.

“Daha ne söylememi istediğini bilmiyorum, Ophelia.” Aynı ağır teslimiyet duygusu iç çekişine de bulaşmıştı. “Üzgünüm.”

“Bu konuyu konuşabilir–”

“Kapamam lazım.”

Telefonu kapadı ve parmaklarımı dudaklarıma götürüp gözlerimin yanmasını bastırmaya çalışırken yatak odamın kapısının öteki tarafından hafif bir tıklama yankılandı.

Telefonu yatağa bırakıp henüz dökülmemiş yaşları gözlerimi kırptıştırarak uzaklaştırdım. “Girin.”

Kapı hafif bir gıcırtyla açıldı ve annem Blakely yüzünü buruşturarak omzunu kapının pervazına yasladı. “Hey. Her şey yolunda mı?”

“Dylan çoktan anlattı mı?” diye sordum.

Yüzünü ekşitti. “Endişelendiğini söylemiş olabilir.”

“Tabii ya,” diye mırıldandım annem odama girip yatağımın ucunda yanıma otururken.

“Ne yapabilirim?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Aslında, geri alıyorum. Dondurma istiyorum,” diye karar verdim. “Çok, çok fazla dondurma.”

“Ashlyn teyzen seninle gurur duyardı,” dedi düşünceli bir tavırla, Dylan’ın annesinden bahsederek. “O, dondurmanın her şeyi düzelttiğine yürekten inanan biri olsa da benim bu olay özelinde başka bir fikrim var.”

Kaşlarımı çattım. “Ne fikri?”

“Şey, Mia, ikizlerin bu akşam LAU’dan eve döneceğinden bahsetti de. Hafta sonu kalacaklarmış. Seni Archer götürse?”

Archer.

O benim en iyi arkadaşımdı. Yani, Dylan ve Finley dışında. Her gün mesajlaşır ve birbirimizle her şeyi konuşurduk. Aşk hayatımız dışında her şeyi. Onunla sahiden bir randevuya *çıkma* fikri peki? Sınırı aşmak gibi geldi, ikimizin de hiç dillendirmeden çizmiş olduğu sınırı. Ayrıca Gizemli Adam'la yaşanan şeylerden sonra daha kötü bir zamanlama olamayacağından emindim.

“İyi bir fikir değil,” diye mırıldandım.

“Niye ki? O senin en yakın arkadaşın.”

“Öyle işte.” Telefon konuşmasından sonra diken üstünde hissediyordum. Her an patlamaya hazır, çalkalanmış bir kutu kola gibiydim ve eğer duygularımı kontrol altına alamazsam bu gayet gerçekçi bir ihtimaldi.

Nefes al, diye telkin ettim kendimi.

Duygularımı abartılı bir sıkıştırma çöp kamyonuna atmış gibi göğüs boşluğumun derinliklerine ittim ve şöyle ekledim: “Archer’ın bu akşam muhtemelen işi vardır, hem Dylan’ın randevusu da bir saate gelir. Archer’ın zamanında hazır olması mümkün değil. Hem lafı açılmışken, Dylan’a randevusunun bizi kendi arabasıyla götürmesi gerektiğini söylemem lazım çünkü hep birlikte Gizemli Adam’ın arabasıyla gideriz diye planlamıştık. Of ya.”

Ayağa kalkmaya yeltendim ama annem beni durdurdu. “Şimdi şoför planlamakla canını sıkma. Bir şekilde çözeriz. Archer’ın vaktinde hazır olmasına gelirsek, babasının smokinlerinden birini çalabileceğinden eminim. Hatta kesin kendi smokini vardır. O çocuklar doğduklarından beri bundan çok daha lüks etkinliklere katılıyor.”

Annemin haklı olduğunu bildiğimden dudaklarımı birbirine bastırdım. Ebeveynleri bayağı bayağı milyarderdi. Gerçek anlamda. O çocuklar daha yürümeyi öğrenmeden lüks eğlencelere katılıyordu, yani tabii ki Archer’ın smokini vardı. Yine de bu, onunla gitmenin iyi bir fikir olduğu anlamına gelmiyordu.

“Peki baloyu annesine çıtılsam?” diye önerdi annem. “Annesi onun ağzını arayıp seni götürmek isteyip istemeyeceğini öğrense?”

“Ve böylece beni randevusunu elinde tutamayan acınası balo kızı yapsa?” Dudağımı büktüm. “Yok, sağ ol.”

“Çok geç!” Dylan kapı aralığından araya girdi. “Archer’a çoktan mesaj attım bile.”

Adrenalinim tam gaz salgılanmaya başladı ve gözlerim hızla ona döndü. “Ne yaptım dedin?”

“Archer’a mesaj attım.”

“Neden öyle bir şey yaptın ki?”

“Gizemli Adam dallamanın teki diye baloyu kaçıramazsın da ondan.”

“O adam kim ki zaten?” diye sordu annem. “Küfredeceğim ismi bilmek istiyorum.”

“Önemli değil.” Ellerimi kucagımda yumruk yapıp başımı salladım, duygularım makyajım için tehlike oluşturunuyordu. “O önemli değil.”

“Lia,” diye mırıldandı annem.

“Aramızdaki şey açıkça bitti ve...” Burnumu çektim. “Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Bu akşamı çözmem gerekiyor...”

“Bu akşamı çoktan çözdük,” dedi Dylan. “Dediğim gibi, seni Archer götürecektir.”

“Bu Archer’ın sorumluluğu değil...”

“Yarım saate burada olacağını söyledi bile,” diye araya girdi Dylan, telefonunun köşesini hafif hafif çenesine vurarak. “Yani bu konuda yapabileceğin bir şey yok.”

Boğazıma bir yumru otursa da yutkunarak onu geri ittim ve yine gözlerimdeki yanmayı geçirmeye çalışıp dudaklarımı ıslattım. “Beni götüreceğini mi söyledi?”

“E yani. Archer seni sever,” diye hatırlattı Dylan.

İyi olacak. Her. Şey. İyi. Olacak.

“Gördün mü?” diye sordu annem. “Seni seve seve götüreceğini biliyordum zaten. Ne dersin? Gece boyunca dans etmeye hazır mısın?”

Burnumu çekip ayağa kalktım ve bir yetişkin gibi davranmaya karar verip yavaşça nefes verdim. “Peki. Gideceğim.”

Archer bizi dansa götürürken yolculuk sessiz ve huzursuzdu. Kaldırıma yanaştığımızda Dylan’ın randevusu onun kapısını açıp arabadan inmesine yardımcı olmak için elini uzattı. Açık mavi gözlerini yere mıhlamış olan Dylan çocuğun eline uzandı. Arka koltuktan inerken elbisesinin eteğine basıp kaydı. Dizleri pat diye kaldırıma çarptı ve ben yolcu koltuğu tarafındaki aynadan kaosu izlerken o da alçak sesle küfretmeye başladı.

Siktir.

Refleks olarak ilk tepkim arabadan fırlayıp ayağa kalkmasına yardım etmek olurdu ancak içimden bir ses bunun onu daha da utandıracağını söyledi, bu yüzden oturduğum yerde kaldım. Randevusu ellerini havaya kaldırmış bir hâlde çaresizce Dylan’ın yanında dikilirken, yanakları kızaran Dylan yerden kalktı. Ayakları yere tekrar bastığında elbisesinin önünü düzeltti, kapıyı arkasından gürültüyle kapadı ve randevusunun ona yetişmesini beklemeden hışımla girişe yürümeye koyuldu.

Gülüşümü elimle saklayıp kucağıma baktım.

Belli ki zor bir gece geçiren tek ben değilim.

Zavallı kız.

Arabayı binanın önünden çekerken Archer, “Ben de seni arıyordum,” dedi.

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda kaşlarım çatıldı. “Nasıl yani?”

“Oscarlık oyunculuk yeteneklerine rağmen sizi aldığım andan beri moralinin bozuk olduğu belliydi.” Direksiyonu çevirip deneyimli bir şoför gibi kör noktasını kontrol etti ancak umursamaz davranmaya uğraştığı sırada kaslarındaki hafif gerginlik gözlerimden kaçmadı. Ardından, “İyi misin?” diye ekledi.

Ah, bu yüzden tuhaf davranıyordu yani.

Benim için endişelenmişti.

Sanırım bu anlaşılır bir şeydi. Bu akşam ona doğru düzgün bakmamıştım bile. Bakamamıştım. Onun yerine ikiz kardeşini görmeden ona bakamazdım. Birbirlerine benzediklerini asla düşünmemiştim. Farklılıklarını görmekte zorlanmamıştım hiç. Hâlâ zorlanmıyordum. Buna rağmen zihnim Maverick çorbasına döndüğünden başka herhangi bir şeye odaklanmam zordu. Hatta bu akşam yanıma yabancıнын biri bile gelse bana kalbimi kıran çocuğu andıracağından oldukça emindim.

O şu an burada değil, diye hatırlattım kendime. *Archer burada.*

Evet dercesine başımı sallayarak ona uzandım ve Archer bir eliy-le arabayı yönlendirirken kucağında duran diğer elini tuttum. “Evet, iyiyim.” Başka ne diyebileceğimi bilmediğimden yutkundum.

“Emin misin?”

Hayır.

“Evet, tabii ki. Bizi getirdiğin için sağ ol. Ayrıca beni baloya getirdiğin için de. Yapmak zorunda değildin.”

“Dalga mı geçiyorsun?” Hafifçe gülerek elimi sıktı ve otoparkın arka tarafına yakın bir park yerine yanaşabilmek için elimi bıraktı. Limuzinler ve bir Milano defilesinde podyuma adım atmak üzereymiş gibi giyinmiş liselilerle tıklım tıklım doluydu otopark. Edebiyat sınıfımdan bir kız kolunu erkek arkadaşının koluna doladığı sırada beni yolcu koltuğunda görüp el salladı.

“Olmak isteyeceğim başka bir yer yok, Lia,” diye mırıldandı Archer arabayı park ederken.

“Tam bir azizsin de ondan.” Tekrar ona döndüm ve başımı siyah deri koltuğa yaslayıp Archer’ı ikizi değil, *Archer* yapan fiziksel özelliklerine odaklandım. Yorgunluğum beni dibe çekmekle tehdit etmeye çoktan başlamıştı ve daha arabadan bile inmemiştik.

“Aziz falan değilim. Ben senin en iyi arkadaşını.” Kantağı kapasa da kapının koluna uzanmadı. Bunun yerine avuç içlerini koyu renkli kumaş pantolonuna sildi. “Konuşmak ister misin?”

“Ne hakkında?”

"Bu gece yerine geçtiğim adam hakkında. Dylan şey demişti sanki... *Gizemli Adam?*" Takma isim dudaklarından dökülürken başını yana eğdi.

Her şeye rağmen gülümsedim. Archer meraklıyken tatlı oluyordu. Nasıl açacağını bilemediği bir konuyu açmaya çalıştığında da. Kaldı ki o Archer'dı. O her zaman tatlıydı ve böyle düşünen tek ben değildim. Archer Buchanan temelde komşu çocuğunun Beyaz Atlı Prens'le yoğurulmuş hâliydi.

Eğer bu kadar içten olmasaydı ona sinir olurdum.

Hâlâ başı bağlı bir adam olmaması, bırakın onunla gerçekten sohbet edenleri, onu görenler için bile bir gizemdi.

O kadar mükemmel biriydi.

Ben fazla sessiz kalınca, "Gizemli Adam'dan bahsetmeyeceksin yani?" diye ağzımı aradı.

Kendisinin senin ikiz kardeşin olduğu ve ona açıldığım için kendimden nefret ettiğim gerçeği dışında mı? Aynen, hayır. Hayır, teşekkür ederim.

Bütün bu durumun ne kadar boktan olduğunu bir kenara bırakarak ona yarım yamalak omuz silkip yalan söyledim. "Anlatılacak pek bir şey yok."

"Emin misin?"

Başımı önce evet anlamında, sonra iki yana salladım. "Dürüst olmak gerekirse artık ben de bilmiyorum."

"Ciddi miydi?"

"Yani, resmî değildik ama..."

"Ama sen olmak istedin," diye cümlemini tamamladı.

"Görüşmeye başladığımızda neye bulaştığımı biliyordum."

"Ama bu, durumu daha iyi hâle getirmiyor."

Gizemli Adam'la olmayan ilişkimin tamamı giderden boşalan su gibi döne döne zihnimden akıp giderken turnak etlerimi çekiştirdim. "Sanırım getirmiyor."

Çenesini kaşıyan Archer tamamen bana dönüp bileğini direksiyona dayadı. "Bu adamı neden daha önce hiç duymadım, Lia?"

“Gizemli Adam’ı mı?” Archer’ın bu akşama kadar onu hiç duymamış olmasının *asıl* nedeninin ve neden böyle olmaya devam etmesi gerektiğinin gayet bilincinde olarak tereddüt ettim. “Ah, bilmem ki? Hiçbir zaman aşk hayatlarımız hakkında konuşan arkadaşlar olmadık.”

“Bunun hakkında konuşmamamızın bir nedeni var mı?” diye sordu.

Bir kez daha omuz silkip, “Bilmem? Sen ne düşünüyorsun?” dedim.

“Burada olmaktan mutlu olduğumu düşünüyorum, Ophelia.”

Yanımdaki adamı incelerken dudaklarıma bir başka gülümseme kondu. Koyu renkli smokiniyle jilet gibi giyinmişti, kahverengi saçları arkaya doğru taranmıştı ve keskin hatlara sahip çenesini bütünüyle sergiliyordu; tam olarak olmasını istediğim, insanın ağzının suyunu akıtan, mükemmel bir balo randevusu olmuştu. Bunu nasıl bu kadar hızlı başardığından hâlâ emin değildim. Gerçi yalandı bu. Sadece eşofman ve tişörtle bile kusursuz balo partneri unvanını kotaracağından oldukça emindim. Yine de işte burada, benimleydi. “Şaşırtıcı şekilde ben de burada olmandan mutluyum,” dedim ona. Bu doğrudu. Bu gece gülümsemenin mümkün bile olmadığını düşünmüştüm ama Archer bunu çoktan birden fazla kez başarmamı sağlamıştı.

Kaşları kalktı. “Öyle mi?”

“Evet. Bu gece için pek coşmuyordum ve dürüst olmak gerekirse hâlâ çekimserim. Ama Gizemli Adam’la olanlardan sonra mezuniyet balomda eğlenme şansım varsa, bunu başarmamı gerçekten sağlayabilecek tek insan sensin bence,” dedim gülerek.

Gözlerinin etrafındaki gülüş çizgileri hafıfledi ve bu geceden sağ çıkmak için paramparça olmuş kalbimin etrafına sardığım bantları çekiştirdi. Kimse üzgün bir kızın yanında olmak istemezdi, hele de bir partide. Buna rağmen Archer’ın beni bu akşam olmak istediğimden daha korunmasız ve çok daha kırılğan bırakan bir şekilde aklımdan geçenleri gördüğüne dair bir his vardı içimde.

“Canını yaktığı için üzgünüm,” diye mırıldandı. Sözcükleri çıt çıkmayan arabanın içerisinde asılı kaldı.

“Önemli değil.”

“Evet, önemli. Üzgün olmakta sorun yok.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım bakışlarımı tekrar kucağıma indirirken.

Nefret ediyordum bundan. Bok gibi hissetmekten. Bütün bu meselenin böylesine bok gibi olmasından. Canımı bu kadar yakmasından. Böylesine kaybolmuş gibi durmaktan. Evde yatakta olmak, kutu kutu dondurma yemek istiyordum. Yine de Archer’la burada olmak da istiyordum. Anılar biriktirmek, genç ve tasasız olmak istiyordum. Hislerim çelişkiliydi. Kafa karıştıncıydı. Yoru-cuydu.

Belki de cidden eve dönmeliydim.

“Hadi,” diye beni sıkıştırdı Archer kafamdaki çarkların döndüğünü görebiliyormuşçasına. “İçeri girelim, gece boyunca dans edelim ve kısa süreliğine bile olsa her şeyi unutturalım sana.”

Karşılık vermemi beklemedi. Arabadan indi ve önden dolanarak gelip kapımı açtı. Bana uzattığı elini tutup bacaklarımı hareket etmeye zorladım.

“Unutmamı sağla,” diye yalvardım ona.

Başparmağını elimin üzerinde gezdirirken gülümsemesi yumuşaktı. “Bana güven, Lia.”

Hem ayaklarım hem de yanaklarım beni öldürüyordu. Bu gece o kadar fazla gülümsemiştim ki yanaklarım bir hafta ağrısı şaşırmazdım.

Archer, Dylan ve randevusunu evlerine bıraktı; yolları ayırmanın daha iyi olduğuna karar vermişlerdi. Verandaya ilerlerken üzerimizde parıldayan yıldızlarla bizim evin ön bahçesindeydik şimdi.

Çok güzel, huzurlu ve sınırlı... romantik bir ortamdı?

Ki bu tuhaf ve... yanlış. Birçok açıdan.

Ama bir yandan da çok hoştu.

Kollarımı kavuşturup ellerimi çıplak tenimde yukarı aşağı gezdirerek yanımdaki Archer'a kısa bir bakış attım. "Bu gece için tekrar teşekkür ederim. Sen olmasaydın ne yapardım bilemiyorum."

"Her zaman, Lia," diye karşılık verdi Archer. "Biliyor musun, düşünüyordum da..."

Omzumun üzerinden en iyi arkadaşşıma baktım. Adımları yavaşlamıştı, hâliyle yanımda değil de biraz arkamdaydı. "Ne konuda?" diye sordum.

"Seni böyle görmek..." Bakışları elbisemin kıvrımlarını takip etti. Yeniden yüzüme baktığında bir an için bir şey gördüm. O kadar anlaktı ki fark ettiğime şaşırdım. Yine de oradaydı. İlgi. Neredeyse hürmet. Bununla ilgili ne hissettiğimi bilmiyordum.

Archer yakalandığını fark etmiş gibi boğazını temizleyip ensesini sıktı. Çocuksu ve masum bir hareketti bu, ayrıca öyle şirindi ki canım ona biraz sataşmak istedi.

"Ne diyordun?" diye espri yaptım.

"Şey, yani... seninle böyle zaman geçirmek. Dans etmek, gülmek, yıldızlara bakmak falan. Hoştu, değil mi?"

"Evet, cidden hoştu," diye ona katıldım.

"Güzel." Bana tekrar gülümsedi. "Gerçekten güzel. Çünkü ben, şey, senden hoşlanıyorum, Lia. Arkadaşlığın ötesinde hoşlanıyorum."

Gafil avlandığımdan adımlarım yavaşladı ve Archer ön basamakların dibinde bana yetiştı.

"Uzun zamandır senden arkadaşlığın ötesinde hoşlanıyorum," diye devam etti, "ama sahip olduğumuz şeyi mahvetmek istemiştim. Sonra bu geceyi yaşadık ve bana öyle geliyor ki sanki... birbirimize uyuyoruz. Sence de öyle değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemeden altdudağımı ısırdım. "İyi vakit geçirdim."

“Evet, ben de.” Dar takım elbiselerinden biri gibi giyiverdiği komşu çocuğu havasına bürünürken gülümsemesi genişledi ve tatlılaştı. Bana uzanıp başparmaklarını ellerimin üzerinde gezdirdi. “Gizemli Adam’ınla daha yeni ayrıldığın için zamanlamanın kötü olduğunu biliyorum ama... bilmiyorum. Dediğim gibi, bu gece eğlendim. Seninle çok eğlendim. Seninle her zaman çok eğleniyorum,” diye açıkladı. “Ama bu gece farklı hissettim. Arkadaştan daha fazlası olabiliriz gibi hissettim.”

Haklıydı. Öyleydi. Sanki ikimizin de öyle bir niyeti olmadığı hâlde kendimizi kazara ilişki sınırlarının içinde bulmuşuz gibi. Yine de bu görüştüğüm kişiyi değiştirmiyordu. Gecenin başında kalbimin nasıl kırıldığını ya da Gizemli Adam beni son saniyede terk etmeseydi her şeyin ne kadar farklı ilerleyeceğini.

Birbirine dolanmış ellerimize baktım. Yakışıyorlardı. Yakışmamalıydı ama yakışıyorlardı işte. Belki de her zaman yakışmışlardı ve...

“Bir şeylere kafa patlattığını görebiliyorum,” dedi.

Gözlerim şak diye onunkileri buldu ve düşünmeden konuşuverdim. “Ben darmadağınım, Archer.”

Sırıtarak başını yukarı aşağı salladı. “Evet, biliyorum.”

“Ciddiyim.”

“Biliyorum.” Bana doğru neredeyse göğüs göğüse olana kadar yaklaştı. “Ama benim için sorun değil.”

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Archer, ben hâlâ ona karşı...”

Yüzümü kendininkine doğru kaldırıp beni öptüğü sırada dudaklarından dudaklarıma yayılan sıcaklık ona yanlış olduğunu kanıtlama çabamı yutuverdi. Tadı nane gibiydi. Yanaklarımı nazikçe ellerinin arasına aldı; âdeta benim için taşıyıp içine hapsettiği ilginin ve dizginlediği duygularının her damlasını, ben tepeden tırnağa hissedebilinceye dek öpücüğe boşaltmaya çalışıyordu. Güzeldi. Neredeyse rahatlatıcıydı. Daha önce hiç böyle öpüşmemiş olmamıza rağmen tanıdıkta hatta. Bir yanım göğsüne sokulup ağlamak

istiyordu. Diğer yanımsa kendini öpücüğe bırakmak istiyordu. Onu kabul etmek. Kırık kalbimi tamir etmesine ve kendisinden önce gelen tüm dokunuşları silmesine izin vermek. Çünkü yapabilseydi belki canım bu kadar acımazdı. Belki *onu* özlemezdim.

Suçlu hissediyordum. Benim aptal Gizemli Adam'ım olmayan birini öptüğüm için suçlu hissediyordum, onun beni uzaklaştırdığı gerçeğini biliyor olmama rağmen hem de. Beni artık istemeyen oydu. Bizi yüzüstü bırakan. *Beni*.

Ya Archer? Eli belime dolandı ve beni kendine çekti.

Beni istiyordu.

Geri çekilen Archer alnını alnıma yaslayıp nefeslendi. "Bana hiçbir şey hissetmediğini söyle."

Meydan okuması yanaklarıma sürtünürken gözlerim kapalı kaldı. "İkimiz de senin seksi olduğunu biliyoruz, Archer. Öyle bir öpücükten sonra hiçbir şey hissetmemek için buz kütlesi olmam gerekirdi," diye cevap verdim zoraki bir sırıtmayla.

Dudaklarıma doğru gülümsedi. "Bana bir şans ver."

"Darmadağınım ben," diye tekrar ettim gözlerimi kırıştıtırırken.

"Ve ben de seni tekrar bir araya getirmekten çekinmeyen sabırlı eşeğin tekiyim."

Ağzımdan hafif bir kahkaha çıkıverdi ve başımı iki yana salladım. "Archer..."

"Lütfen, Lia?" diye yalvardı. "Benden hoşlanıyorsun, biliyorum hoşlandı-"

"Evet," diye lafını kestim. "Haklısın, tamam mı? Evet, öpüşürken bir şeyler hissettim. Sen benim o kadar dengim değilsin ki başka bir dünyada bu konumda olup bana ilgi gösterdiğine şahit olmak için her şeyi verirdim, yalan yok." Hafifçe gülüp parmaklarımı smokininin yakasında gezdirdim. Kararsızlık ve merak, önceki ilişkimin cesedini didikleyen bir akbaba misali parçalıyordu beni.

"Bir ama geliyormuş gibi hissediyorum," diye fikir yürüttü Archer.

Ufak bir kahkaha daha kaçtı ağzımdan. "Ama kelimenin tam anlamıyla benim... her neyimdiyse... onunla ayrılalı daha birkaç

saat oldu. Ben...” Yakasını bırakıp elimi göğsüne kaydurdım. “Hazır değilim, kafam çok karışık ve darmadağınım.”

“O zaman bırak da bunu senin için kolaylaştırayım.” Başparmağını yanağıma sürüp başımı yukarı kaldırdı, bakışları resmen hayranlıkla dolup taşıyordu. “Bana bir şans ver, ben de sana her neye ihtiyacın varsa onu vereyim.”

“Her neye ihtiyacım varsa mı?”

“Her neye ihtiyacın varsa,” diye üsteledi. “Zaman. Avuntu. Alan. Dondurma. Orgazm.”

“Archer!” Keyifle yanaklarım çukurlaşırken Archer’ın göğsüne vurdum.

Beni tekrar kendine çekti. “Şaka yapıyorum. Sayılır,” diye takıldı bana. “Seni olduğun gibi seviyorum. Her zaman sevdim. Her zaman seveceğim. Ve aramızdaki şey yolunda gitmese bile bu değişmeyecek. Yine de geçirdiğimiz harika geceden sonra bize bir şans verme fikri... Hayatımın geri kalanını buna pişman olarak geçiririm.”

Gerçekten de harika bir gece geçirmiştik. Ve Archer benim en iyi arkadaşımdı. O beni asla yüzüstü bırakmaz ya da bana zarar vermezdi. Gizemli Adam’ın –eh, Gizemli Çocuk’un– yaptığını yapmazdı. Şimdi düşündüm de, çocuk muhtemelen daha uygun bir terimdi.

Telefonda sesi öyle... mesafeli gelmişti ki. Asla unutamayacaktım. Bende beynimi çitileyip son birkaç aya ait her bir anıyı silme isteği uyandırıyordu. Keşke bunu yapabilseydim.

“Bana bir şans ver,” diye yalvardı Archer. “İstedığın kadar yavaştan alabiliriz.”

Archer’ı seviyordum. Onu hep sevmiştim.

Kalbimi asla kırmayacağını *bildiğim* biriyle olmak fena mı olurdu?

“Sana hiçbir söz veremem,” diye mırıldandım altdudağımı ısırarak.

“Tek ihtiyacım olan bir şans, Lia. Harcadığın zamana değer olduğuma seni ikna etme şansı.”

Her ne kadar kafam önceki kadar karışık olsa da bu güzeldi.
Onun azmini görmek. Kararlılığını. Hayranlığını.

“İzin ver düşüneyim,” diye fısıldadım.

“Dediğim gibi, her neye ihtiyacın varsa.”

Kendimi dokunuşuna yaslayarak içime sızan ihanet hissini bir kenara ittim. “Göreceğiz.”

Düzenleme

Ny.ozlem

Birinci Bölüm

Ophelia

Birkaç hafta sonra

“Sence bu gerçekten iyi bir fikir mi, Blake?” diye sordu babam, önümüzdeki dört yıl boyunca yuvam olacak yeni evimin dağınık salonunun tam ortasına son koliyi bırakırken.

“Hadi ama, Teddy,” diye ısrar etti annem, babamın lakabını kullanarak. “Kızlar LAU’da okumaya karar verdiğinde çocukların onlara yakın kalıp göz kulak olmalarının en iyisi olduğu konusunda anlaşmıştık.”

“En büyük kızım onlardan biriyle çıkmaya başlamadan önceydi o.” Babam yıpranmış beyzbol şapkasının siperinin altından bana imalı bir bakış attı. Ellerini beline yerleştirip arkaya doğru esnedi, birkaç yıl önce hokey oynarken belini sakatladığından bu yana şikâyet edip durduğu ağrıyı hafifletmeyi umuyordu herhalde. Pek işe yaradığını sanmıyordum.

Maverick balodan sonra ölü taklidi yapmaya başlamıştı. Ona on dört kez mesaj atmıştım –saymıştım– ve o pislik herif bir kez bile cevap verme zahmetine girmemişti. Ayrıca aramıştım da –tam olarak on yedi kez– ama onları da görmezden gelmişti.

Bana, benimle muhatap olacak kadar değer vermediği gayet açık olduğundan ben de kardeşikle de olsa hayatıma devam etmeye çalışmaya karar vermiştim.

Belki aptalcaydı –tamam, muhtemelen öyleydi– ama Maverick’le takılmaya başlamadan çok önce de Archer’la dosttuk. Her ikisini de ayrı ayrı o kadar uzun zamandır tanıyordum ki bu durum garip ya da yanlış gelmiyordu. Yine de Archer’ı bugüne kadar hiç Maverick’le karşılaştırmamıştım gerçekten, hepimiz çocukken bile, bu yüzden... bilemiyordum.

Artık Maverick’in ne yapıp yapmadığım üzerinde niye kontrollü olacaktı ki zaten?

Olmamalıydı.

Olmasına izin vermeyeceğim.

Bunu da aklımda tutarak Archer'la daha az platonik takılmaya başlamıştım. Düşündüğümünden daha kolaydı. Neredeyse zahmetsizdi. Şaşırmamalıydım aslında. Her gün konuşmaya alıştık. Şimdi takıldığımızda arada sırada öpücükler havada uçuşuyordu ve film izlerken birbirimize sokuluyorduk. Onun dışında... Her şey aşağı yukarı aynıydı. Büyüdüğümüzde evleneceğimiz konusunda espri yapıp durmalarına rağmen ailelerimizin duruma alışması biraz zaman almıştı. En başında Archer'ın beni baloya götürmesini önerdiği için bunun biraz onun suçu olduğuna dikkat çektiğimden annem de kedere ve kalp kırıklığına boğulmadığıma şükrederek yeni ilişkiye kucak açmıştı. Neyse ki Archer'ın ailesi de aynısını yapmıştı.

Bu durum *gözlerimi-oymak-istiyorum* seviyesinde komik sayılırdı aslında. Aileme ve ailemin arkadaşlarına, çocuklarından biriyle aramda olan ilişkiden bahsetmekten ne kadar korktuğum ve bu süreçte bana ne kadar destek oldukları düşünülünce özellikle.

Ah bir bilseydim.

“Lia ikizlerden biriyle birlikte diye tüm planlarımız suya düşecek değil ya,” diye azarladı annem salonun öteki tarafından.

“Evet,” diye lafa karıştım. “Kendi çocuklarınızla arkadaşlarınızın çocukları beraber kalsın diye devasa bir ev yaptırma fikri benden çıktı sanki. Suçlayacak birilerini arıyorsan aynaya bakmalısın bence, ihtiyar.”

“Ha ha,” diye homurdandı babam. “Bu senin yaşlarındayken Taylor House'ta yaşayıp LAU'da okumanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamamdan önce alınmış bir karardı. Yavrusunu korumak istediği için yaşlı bir adamı suçlayamazsın.”

Ah, Taylor House.

Hikâyeleri duymuştum. Fazlasıyla hem de. Ben de arkadaşlarıyla yaptığı üniversite haylazlıklarından ne zaman bahsedecek diye merak ediyordum. Asıl Taylor House'un sahipleri büyükanemle büyükbabamdı ve babam, samimiyet kurma kisvesi altında

LAU hokey takımının tamamına barınma imkânı sunarak evi sonuna kadar kullanmıştı. Bence asıl nedeni, hokey hayran tayfanın oyuncuların yataklarını ısıtmasını kolaylaştırmaktı ama ben ne anladım ki?

Taylor House o kadar da kötü olamazdı çünkü ailem ve arkadaşları, çocukları üniversite çağına yaklaşıp yaklaşmaz LAU kampüsünün yakınlarındaki kocaman bir ikiz eve yatırım yapma konusunda anlaşmıştı. Bir tarafı kızlar, diğer tarafı erkekler içindi. Bu ya zekice ya da aptalca bir fikirdi, gerçi bu konuda karar vermek için henüz fazla erkendi.

En büyük kuzenim Jaxon tam hokey bursu kazanmasının ardından LAU'ya kaydolan ilk kişi olmuştu. Ondan sonra kuzenim Everett ona katılmış, sonra Jaxon'ın küçük kardeşi ve ikizler kadroya alınmıştı. Şimdi ben de diğerleri gibi LAU'ya gideceğimden buradaydım.

Her. Birimiz. Teker. Teker.

Dylan ve Finley de yakında yanıma taşınacaktı. Gelgelelim bu yıl yeni kurulan kız hokey takımına seçilmiştim, bu nedenle yeni sezona hazırlanmak için takım arkadaşlarımdan geri kalanıyla antrenman yapabileyim diye erken gelmem istenmişti.

Resmen delilikti. LAU'nun tamamen kızlardan oluşan bir hokey takımı kurması. Yine de erkek takımının hayran kitlesini de göz önüne aldığında mantıklıydı galiba. Kim bilirdi. Belki de bu anlayış yayılırdı.

Kız sporlarının erkek sporları kadar ciddiye alınmadığı herkesçe bilinen bir gerçektir. Ancak bu durum yavaş yavaş değişiyordu. Ailem, küçükken öteki çocuklarla hokey oynamayı seçtiğimden beri bunun bir kariyere dönüşmesi konusunda önüme dizilen engellere rağmen bana hep destek olmuştu.

Gerçi tamamen hayal dünyasında yaşıyor değildim. Profesyonel olarak hokey oynayarak geçimimi sağlama şansım yok denecek kadar azdı ki bu da bir noktada bir ana dal seçmem gerektiği anlamına geliyordu. Yine de bu gelecekteki Ophelia'nın problemiydi.

Yani pakı ona atıp hazır elimdeyken bugünün tadını çıkarma konusunda hiçbir sorunum yoktu.

Mesela şu an. Önümüzdeki dört yıl boyunca evim diyeceğim yatak odasından çıkınca hemen koridorun sonunda kalan salonun ortasıdaydım. Tam burada sevinçten zıp zıp zıplayabilirdim.

“İyi tarafından bak,” diye önerdi annem. “En azından kızlarla oğlanları birbirlerinden ayıran bir duvar var.”

“Sanki bu daha iyiymiş gibi,” diye geveledi babam. “Burada tek başına iyi olacağından emin misin, Lia?”

Babamın kepini kafasından çalıverdim ve yıpranmış siyah kumaşı kızılsı sarı buklelerimin üzerine geçirip ona gülümsedim. “Artık koca kız oldum. İyi olacağım, güven bana. Hem dediğin gibi. Çocuklar sadece bir duvar ötede.”

Eliyle yüzünü ovuşturdu. “Onlardan birinin erkek arkadaşın olduğunu bilmek daha iyi hissettiriyor diyemeyeceğim.”

“Ve konuşma dönüp dolaşıp aynı yere geldi.” Gülüp yanağına bir öpücük kondurdum. “Bana birazcık güven, baba.”

“Peki ya kapının önündeki motosiklet?” diye sorguladı babam. Kaşlarımı çattım. “Ne olmuş?”

“Ee, kime ait?”

“Ben nereden bileyim?”

Gür kaşları aşağı inen babam ön camdan dışarı bakıp garaj yolunda park hâlinde duran parlak, siyah motosikleti inceledi.

“Herhalde Reeves’e aittir,” diye fikir yürüttü annem. “Arkadaşlarımızın hiçbiri çocuklarının motosiklet almasına izin verecek değil ya.”

“Kusura bakmayın da oğlanların hepsi yirmi bir yaşında ya da daha büyük, yani resmî olarak yetişkin oldukları anlamına geliyor bu,” diye hatırlattım onlara. “Motosiklet almak için ailelerinden izin almaya ihtiyaçları olduğunu zannetmiyorum.”

“Sen de üniversitede tek başına yaşayan koca bir kız olduğun için istediğin her şeyi yapacağını mı söylüyorsun yani?” diye sordu babam.

Göğsüne hafifçe vurdum. “Bizi alakadar etmediği için motosikletin kimin olduğunun önemi olmadığını söylüyorum. Ayrıca bir motor olması üzerine bineceğim anlamına da gelmiyor, yani sıkıntı ne tam olarak?”

“Senin araban yok,” diye belirtti babam.

“Peki bu kimin yüzünden acaba?” diye karşılık verdim eğlendiğimi gizleme gereği duymadan.

Annemle babam harika insanlar olsalar da kızlarına bir şeyleri altın tepside sunmaya karşıydılar, bu yüzden ben de kendi arabamı alabilmek için para biriktiriyordum. Gelgelelim liseden mezun olmaya ve gelecek hokey sezonuna hazırlanmaya öyle yoğunlaşmıştım ki buna odaklanacak pek vaktim olmamıştı. Neyse ki evimiz kampüsün hemen yanındaydı da derslerime falan gidip gelmek için arabaya ihtiyacım yoktu. Olur da bir yerlere gitmem gerekirse beni bırakmaktan mutluluk duyacak üç kuzenim ve bir erkek arkadaşım vardı. İyi olacaktım.

“O konuyu hiç açma,” diye homurdandı babam anneme şöyle bir bakıp. “Çünkü bana kalsa...”

“Sakin beni sırtımdan bıçaklayayım deme, Teddy.” Parmağını babama doğrultan annem yaklaşarak onun göğsünü dürttü. “Ara sıra kötü adam olmanın, güçlü ve bağımsız kızlar yetiştirmenin bir parçası olduğu konusunda anlaşmıştık”

“Ama nasıl güçlü ve bağımsız olunacağını erkek arkadaşının dibinde, arabası olmadan yaşayarak mı öğrenmek zorunda?” diye sızlandı babam.

“Şu kızın yakasından düşsen biraz?” diye araya girdi annem. “Lia iyi olacak. Hem Archer’a ya da onun senin küçük kızına nasıl davrandığına bayılmıyorsun sanki.”

Annem haksız değildi.

İlişkimiz hâlâ nispeten yeni olabilirdi ama Archer’la ergenliğimizden beri çok yakın arkadaştık. O zamanlar ikiz kardeşi gibi o da kışında sopa varmış gibi kasıntı bir tipti. Ancak Archer erişkinliğe adım atar atmaz karşı cinsin o kadar da kötü olma-

dığına karar vermişti ve böylece biz de cidden yakınlaşmıştık. Sonra da balo yaşanmıştı. Bütün gece dans etmiştik, ön bahçede beni öpmüştü ve gerisi malumdu. Beni bugüne kadar hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı ve belli ki resmen sabır taşıydı zira ilişkimize balıklama atlama konusuna tereddütle yaklaşmamı da aynı sabırla karşılamıştı.

Aklıma gelmişken... stajı için yola çıkmasından önce erkek arkadaşımı görmek istiyordum sanki.

Annem salona saçılmış kolileri tarayarak emir yağdırmaya koyuldu. "Theo, neden gidip bize kahvaltılık bir şeyler almıyorsun, ben de o sırada Lia'yla..."

"Yok," diye lafını kestim. "Sizi çok seviyorum ama bence artık gitme zamanınız geldi." Ailemi kapıya doğru iteklerken, "Beni yetiştirdiğiniz o güçlü ve bağımsız kız olarak kendi kendime yerleşebilirim, hem şimdi yola çıkmazsanız Tatum'ın piyano resitaline geç kalacaksınız," diye de ekledim.

"Kaçırsak kardeşin bizi öldürür," diye onayladı annem. "Selam vermek için oğlanlara da bir uğramak istiyorduk gerçi."

"Oğlanların bir cumartesi günü sabahın köründe uyandırılmak istediğini düşünüyor musun cidden?" diye karşı çıktım.

"Mantıklı." Annem de beni örnek alarak babamı kapıya doğru iteklemeye koyuldu ama babam kocaman bir pelüş ayıcık gibi ona teslim olmadan önce biraz direnir gibi yaptı.

"Aman iyi." Ondan çaldığım şapkanın siperini hafifçe tokatladı. "Şapka sende kalabilir."

Kirpiklerimi kırpıştırıp ona tatlı mı tatlı bir şekilde gülümse dim. "Ay. Şapkanı geri vereceğimi sanmış olman çok sevimli."

Bir homurtu eşliğinde sarılarak benimle vedalaştı, annem de aynısını yaptı ve hepimiz dışarı çıkarken beni son bir kere sarmaladı. Saat nispeten erken olmasma rağmen güneş gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Ailem garaj yolundaki gece mavisi kamyonete doğru yürürken başımı yukarı kaldırıp güneşin sıcaklığının keyfini çıkardım.

"Yakında görüşürüz!" diye seslendim.

Kamyonete bindiler. Yola indikleri sırada, "Seni seviyorum!" diyerek el salladı annem ve huzurlu bir sessizlikle baş başa kaldım.

Şey, kuşlar dışında.

Evet. Kaldırım boyunca sıralanmış ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor, âdeta tablo gibi bir sabahı taçlandırıyor. Kuş sesleri kendimi Pamuk Prenses gibi hissetmeme neden olmuştu ve komşularım olmasaydı ıslık çalmaya başlayabilirdim. Heyecanımın keyfini sürerken kollarımı iki yana açıp başımı tekrar gökyüzüne doğru kaldırdım.

Merhaba özgürlük.

Merhaba gelecek.

Merhaba üniversite hayatı.

İkinci Bölüm

Maverick

Elimle yorgun yüzümü ovuşturarak yere atılmış kırmızı bir plastik parti bardağını teklemeyip koridora çıktım.

Dün gece partilememeliydim.

Akşamdan kalmaydım ve bok gibi hissediyordum.

Başım zonkluyordu. Partiyi hayal meyal hatırlasam da en azından yalnız uyanmıştım. Yalnız uyanmasaydım daha iyi olurdu gerçi. Yine de biriyle yatma fikri bile midemdeki tekilanın çalkalanmasına neden oluyordu, bu yüzden bunu bir kenara ittim.

Salona ulaştığımda dostum Reeves'i kahve kupasını sıkıca kavrayarak göğsüne dayamış, ön pencereden dışarıyı izlerken yakaladım. O da benim hissettiğim kadar akşamdan kalma görünüyordu. Vücudu çökmüştü, gözlerinin altında torbalar vardı ve kahvesinden yudum alırken gözleri kısık duruyordu.

Omzumu kapı pervazına dayayıp homurdanarak selam verdim. "Tekilaya kafam girsin."

"Oğlum, buraya gelsene," dedi.

"Ne oldu?"

Reeves başını pencereye doğru eğse de dışarıda olan her neyse ondan gözünü ayırmadı. "Gel de gör."

Kapının pervazından kendimi iterek yanına gittim ve toz dolu beyaz jaluzideki aralıktan dışarı göz attım. Dışarıda kot şort ve beyaz bir crop giymiş, bacakları kaslı bir kız vardı. Başını kaldırmış gökyüzüne bakarken siyah şapkasının altından çıkan kızılımsı sarı bukleler sırtından aşağı dökülüyordu. Ânında ağzım kurudu.

"Heyt be," diye nefes verdi Reeves. "Haksız mıyım?"

Reeves'in elini tokatlayarak jaluziden çekip ön bahçemdeki manzaranın gözümün önünden kaybolmasını sağladım. "Boşuna uğraşma."

“Niye ki?”

“Onun başı bağlı.”

Gözleri kocaman açıldı. “Onu tanıyor musun?”

“Evet.”

“Ee, kimmiş?”

“Archer’ın kız arkadaşı.”

İşaretparmağıyla jaluziyi bir kez daha kaldırdı ve bir ıslık patlattı. “Siktir.”

Aynen.

“Hadi,” diye geveledim. “Sapık gibi görünüyorsun.”

“Oğlum, kız bu tarafa geliyor.”

Omurgama iğneler batsa da ayaklarımı oldukları yerde tutmayı sürdürdüm.

Geleceğini biliyordum.

Taşınacağını biliyordum.

Ondan o kadar kaçtıktan sonra yine onun etrafında olacağımı biliyordum.

Dün gece zilzurna sarhoş olmamın sebebi de buydu.

Archer, geldiğinde ona iyi davranmam gerektiğiyle ilgili saçma sapan bir nutuk çekmişti. Ona kendini rahat hissettirmem gerektiğiyle ilgili. Bu beni daha da germekten başka bir halta yaramamıştı.

Archer onu karşılayabilmek için staj programında değişiklik yapmaya çalışmasına rağmen bugün burada değildi. Buyurun buradan yakın. Bu iş de bana kalmıştı.

Kapı sertçe tıklatıldı ve Reeves yaramaz bir sırıtışla ellerini ovuşturmaya başladı.

“Yapma,” diye uyardım.

“Neyi yapmayayım?” diye sordu masum masum.

“Ne düşünüyorsan onu.”

“Niye ki? *Senin* kız arkadaşın değil sonuçta,” diye hatırlattı.

Reeves bazen biraz şerefsiz olabiliyordu. Buna rağmen kendisi aynı zamanda hem ev arkadaşlarımdan hem de en iyi arkadaşla-

rımdan biriydi. Yine de böyle zamanlarda ona neden tahammül ettiğimden pek emin olamıyordum. Ophelia'nın benim radarımda olması bir yere kadar tamamdı. Ya Reeves'in radarında olması? Bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti.

Ev sadece bana ait değildi. Jaxon ve Griffin kardeşlerle, Everett, Reeves ve ikizimle birlikte yaşıyordum. Sakin günlerde bile ev tamamen dolu oluyordu, bununla birlikte Jaxon bu bahar mezun olmuştu, dolayısıyla şanslıysak yakında daha fazla alanımız olacaktı.

İti an çomağı hazırla.

Merdivende Jaxon'ın ağır ayak sesleri duyuldu; salonda bize al-dırış etmeden ön kapıya gitti ve kapıyı açtı.

Görüş alanımıza giren Ophelia, "Jax!" dedi coşkuyla. Kollarını Jaxon'a doladı.

"Selam minik kuzenim," diye karşılık verdi Jaxon.

"Hiç de minik değilim, ihtiyar seni," diye alay etti Ophelia onu bırakırken. "Bu arada hem mezuniyetini hem de yeni antrenörlük işini tebrik ederim. Bir grup kıza antrenörlük yapmak için Lions anlaşmasını reddettiğine hâlâ inanamıyorum."

"Aynen, ben de. Kondisyon çalışmalarında sana kök söktürme hazır mısın bakalım?"

"Evet, Koç," diye cevap verdi Ophelia. "Kız takımına güzel bir çıkış yaptırmak için heyecanlıyım."

"Ben de. Bir süredir Sanderson'la beyin fırtınası yapıyorduk, sezonun reklamını yapmak ve umarız ki biraz da bilet satmak için erkek takımıyla birlikte bir bağış etkinliği falan düzenlemek güzel olur diye düşündük."

Sanderson erkek takımının antrenörüydü. Jaxon'a kız takımını idare etme ve onlara iyi bir çıkış yaptıрма konularında akıl hocalığı yapıyordu. Görünüşe bakılırsa buna muhtemelen benim de sürükleneceğim bağış etkinliği gibi bok püsür de dahildi.

Bunu öyle iple çekiyorum ki sormayın.

"Ne harika bir fikir!" diye coştı Ophelia. "Bana ihtiyacın olursa haber ver, hemen gelirim."

“Tamamdır.”

“Ee, hâlâ burada mı yaşıyorsun, yoksa?..” Kapının girişindeki Jax’ın etrafından göz gezdirerek salonu, merdiveni ve dün geceki partiden kalma çöpleri inceledi. Gözleri bana denk geldiğinde zoraki bir şekilde gülümseyip Jaxon’a sanki dünyadaki en ilginç insanmış gibi tekrar baktı.

Evet, Opie. Biliyorum. Seni görmek de güzel.

“Yok ya. Hâlâ kendime yeni bir yer arıyorum,” diye cevap verdi Jaxon. “Henry Amca bana çatı katını teklif etti ama göreceğiz bakalım.”

Teknik olarak babam Jaxon’ın öz amcası değildi ama birlikte büyüdüğümüz için hepimizin ebeveynleri, basitçe ailemizin *arkadaşları* olmak yerine daha çok amca teyze gibiydi. Ortaokula gelene ve aile barbekülerinde falan takıldığımızda şişe çevirmece ve doğruluk mu cesaret mi oynayabildiğimize uyanana kadar aradaki farkı anlamamak sorun olmamıştı. O zamandan sonra sadece bu farka odaklanır olmuştum.

Babamın Jaxon’a çatı katını önermesine şaşırmamıştım ama Jaxon bunu kabul etse çok şaşırdım. Adam çocukluğundan beri kendi yolunu çizme konusunda diretiyordu. Bir yanım NHL teklifini reddetmesinin sebeplerinden birinin bu olduğunu düşünüyordu çünkü babam Lions takımının sahibiydi; yine de o bunu hayatta itiraf etmezdi. Hayır, Jaxon insanlara açılmayacak ya da ne düşündüğünü ve hayattan ne beklediğini söylemeyecek kadar içine kapanık bir adamdı.

Gerçi bu ortak noktamızdı herhalde.

“Aslında bu muhtemelen iyi fikir,” diye karşılık verdi Ophelia, beni sohbete geri çekerek. “Yakında kal ki gözünü bu çocukların üzerinden ayırma. Ya da belki de ayır gitsin,” diye ekledi ilgisizce. “Artık takım kaptanı değilsin. Onlara bakıcılık yapmana gerek yok, değil mi?”

“Evet ama ben yapmazsam kim yapacak?” diye sordu Jaxon sırtarak. Kapıyı biraz daha açtı. “İçeri gelsene.”

“Daha çok erken,” diye cevapladı Ophelia. “Rahatsız etmek istemem. Jaluzinin arasından birinin baktığını gördüm de uğrayıp bir selam vereyim dedim.”

“Ben Reeves,” diye araya girdi arkadaşım. Elini uzatarak ona doğru yürüdü. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de memnun oldum. Adım Ophelia ama bana Lia diyebilirsiniz.” Reeves’in elini tutup sıktı.

“Lia,” diye tekrarladı Reeves sanki tadına bakıyormuş gibi. “Güzel isim.”

Ophelia’nın dudakları kıvrıldı. “Teşekkürler.”

“Benim çıkmam lazım,” diye duyurdu Jaxon. “Griffin’le Everett pistte biraz paten çalışması yapıyor ve Archer da akşama kadar B-Tech’te.”

“Biliyorum,” diye cevap verdi Lia. “Gitmeden önce ona selam vermeyi umuyordum ama görünüşe göre bir toplantıya hazırlanmak için sabahın köründe ofiste olması gerekiyormuş.”

“Evet, adamın hedefleri var,” diye ona katıldı Jaxon. “Yine de bir şeye ihtiyacın olursa Maverick’e haber ver. O buralarda olacak. Değil mi, Mav?”

Ophelia’nın gözleri benimkilere kaydı ve dili ağzından dışarı çıkarak altdudağını ıslattı. “Mav.”

Ayaklarımı oldukları yerde çakılı tutup kollarımı kavuşturdum. “Selam.”

“Selam.” Suratım erkek arkadaşınıkiyle aynı olmasına rağmen benim dışımda her yere bakan Lia başparmaklarını arka ceplerine soktu. Duruşunun göğüslerini vurguladığının farkında olduğundan şüpheliydim, yine de bunu ona ben söyleyecek değildim. *Henüz*. Eğer Reeves ona dik dik bakmaya devam ederse bunu yapmak zorunda kalabilirdim.

“Yerleşme konusunda yardıma ihtiyacın var mı?” diye ağzını aradı Jaxon.

Lia başını iki yana salladı. “İyiyim, sağ ol.”

“Tamamdır,” diye cevap verdi Jaxon. “Sonra görüşürüz. Belki bu akşam hep birlikte takılırız.”

“Eminim Archer çoktan Opie’yle plan yapmıştır,” diye araya girdim.

Karamel rengi gözleri bir kez daha benimkilerle buluşurken ateş saçıyordu. “Bana Opie dememeni söylediğime oldukça eminim.”

“Sadece bin kere falan,” diye cevap verdim bunun onu ne kadar rahatsız ettiğinin farkında olarak.

O şişkin dudaklar büzülüverdi ve Ophelia dilini dişlerinde gezdirip Jaxon’a döndü. “Maalesef Mav haklı. Archer beni bu akşam dışarı çıkarmak istediğini söyledi ama belki yarın falan?”

Aklıma aniden bir fikir gelince göğsüm kabardı ve fikrimi dilendirdim. “Yarın parti var.”

“Dün gece bir parti verdik ya,” diye belirtti Jaxon, sanki akşamdan kalmalığım halihazırda yeterince hatırlatmıyormuş gibi.

“Ve yarın bir parti daha vereceğiz,” diye cevap verdim.

Gözleri kısıldı. “Kaptan ne derse o...”

“Evet ama artık kaptan değilsin,” diye hatırlattım ona soğuk bir tavırla. “Griffin.”

Griffin, Jaxon’ın küçük kardeşiydi. Abisi mezun olduğundan kaptanlık pozisyonu için Griffin’e kesin gözüyle bakılıyordu ve ikimiz de bunun farkındaydık. Bu da Jax’i dinlemek zorunda olmadığım anlamına geliyordu. Artık. Peki ya Griff? Adam ara sıra talepkâr olabiliyordu ancak yine de Jax’ten çok daha az kontrolcüydü, yani ona razıydım.

“Parti kulağa eğlenceli geliyor,” diye espri yaptı Ophelia, muhtemelen her zaman yaptığı gibi ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Hep insanları memnun etme derdindesin, Opie.

Neden şaşırmamıştım acaba?

Pişmiş kelle gibi sırtan Reeves cevap vermeye koyuldu. “Evet, partiler harika oluyor. Hele oyun gecelerinden ya da kostümlü partilerden birine gel de...”

“Kostümlü partiler mi?” diye sordu Ophelia.

“Aynen.” Reeves güldü. “Bazen biz...”

“Arch’a sorman gerekecek,” diye Reeves’in sözünü kestim. “Ve o da burada olmadığına göre...” Omuzlarım yukarı kalktı. “Sanırım o gelene kadar sabretmen gerekecek.”

“Yarın gece kostümlü parti vermeyiz zaten,” dedi Reeves. “Ama geçen haftaki oyunu kazandığım için ne oynayacağımızı seçme sırası bende. Diyorum ki...”

“Oyun işini sonra konuşuruz,” diye araya girdim.

Ophelia benimle göz göze geldi ve başını eğerek beni tam üç saniye boyunca inceledi, ardından yere baktı. “Her neyse, kolileri boşaltmayı bitirsem iyi olur muhtemelen.” Gözleri tekrar Jaxon’ı buldu. “Seni görmek güzel, Jax.”

“Seni de.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Reeves,” diye ekledi.

“Aynen.”

Bakışları bana çevrildi. “Mav.”

“Opie,” diye karşılık verdim.

Karamel rengi gözlerinde anlık bir kızgınlık belirdi ve topuklarının üzerinde dönüp gitti.

Üçüncü Bölüm

Ophelia

Archer: Bu sabah seni göremediğim için ne kadar üzgünüm tahmin bile edemezsin.

Ben: Özür dileme artık. Cidden. :)

Archer: Yine de özür dilerim. Bu akşam görüşeceğiz, değil mi?

Ben: E herhalde. Benden o kadar kolay kurtulabileceğini mi sanıyorsun cidden?

Archer: Umarım kurtulmam. O zamana kadar ne yapacaksın?

Ben: Güneş çıktı, bu yüzden arka bahçede falan biraz uzanırım belki. Hem hâlâ eşyaları boşaltmayı bitirmem lazım. Bakacağız yani.

Archer: Keşke yerleşmene yardım etmek için yanında olabilseydim. Mav yardım edebilir belki?

Ben: İyiyim ya. Yine de sağ ol.

Archer: Eminim sorun etmez.

Ben: Ve ben de senin bir şeyler tutturduğune eminim. :) Ne olursa olsun, eşek kadar kıyım. Birkaç koliyi boşaltmakla başa çıkabileceğimden oldukça eminim. Sonra görüşürüz.

Archer: 7'de görüşürüz.

Ben: Görüşürüz.

Bazen tuhaf geliyordu. Archer'la çıkmak. Tamam, tuhaf doğru sözcük değildi. Onunla çıkmak... güzeldi. Archer müthiş öpüşüyordu ve onu çekici bulduğumun farkındaydım. Farklıydı sadece. Arkadaş Archer'la sevgili Archer'ı nasıl birleştireceğimi çözmek.

İkisi de iyiydi. Harikaydı hatta. Yine de alışmak biraz zaman alıyordu. İlişkiyi benim hızıma göre yürütmeye gönülden razı olması yardımcı oluyordu. Buna rağmen bu durum bana hâlâ garip geliyordu. Bir yanımda bunun herkes için böyle olup olmadığını merak ediyordu. Gelecek ilişkilere yelken açabilmek için bazı ilişki-

lere nasıl yol verileceğini öğrenmenin yani. Bu normal *olmalıydı*, değil mi?

Bu düşünceyi bir kenara itip eşyalarımı boşaltma işine geri döndüm. Neyse ki ev halihazırda eşyalıydı, bu yüzden büyük eşyalarla uğraşmam gerekmiyordu; benimkiler daha çok kıyafet, hokey ekipmanı, makyaj malzemesi ve diğer tuvalet malzemeleri falandı. Markete de gitmem lazımdı ama arabam olmadığından muhtemelen Archer'dan ya da öteki çocukların birinden beni götürmelerini istemem gerekecekti.

Gelecekteki Ophelia için bir başka problem daha, diye karar kıldım çömelip işe koyulurken.

Başka bir koliyi daha boşaltırken sırtımdan damla damla ter akıyordu. Bu koli mutfak için tabak çanakla doluydu. Bardaklar açık pembeydi ve berrak kristal cam, dış dış küçük noktalarla bezenmişti. Dylan'ın bunları görünce ne kadar sinir olacağını bildiğimden bir tanesini dolaba yerleştirirken kendimi tutamayıp güldüm. Kız, pembeden gerçekten nefret ediyordu. Ev arkadaşlarımdan her biri ev için bir şeyler hibe etmişti ve Finley ile Dylan birbirlerini sinir etmeye bayıldıklarından bu durumdan olabildiğince yararlanmışlardı. Elbette Finley'nin bu bardakları Dylan'ın pembeden nefret ettiğini bildiği için seçmiş olması mümkündü ama Dylan da banyodaki duş perdesini Finley'nin en büyük korkusuyla kaplı bir desende seçmişti. Finley banyoyu süsleyen çizgi film kurbağalarını gördüğünde ödü bokuna karışacaktı. Yani eve tek tük serpiştirilmiş birkaç pembe eşya? Evet. Adil bir değiş-tokuştur bence.

Koliden bir bardak daha çıkardığım sırada evin önünden gelen motor gürültüsü dikkatimi çekti. Durup bardağı tezgâha bıraktım ve garaj yoluna bakan pencereye yöneldim. Jaluzinin arasından tam zamanında bakabildim ve motosikletin sokağa inip yolun aşağısında kaybolduğunu gördüm. Sürücünün takmış olduğu siyah kask, motosikletin sahibinin gizemini korumasına neden olurken merakımı daha da artırıyordu sadece.

Oldu o zaman.

Archer geç kalmıştı. Niyeti geç kalmak değildi ancak görünen o ki kusursuz bir stajyerdi ve şeflerinden birine bir sunum munum gibi bir işte yardım etmeye zorlanmıştı. İşi biter bitmez uçarak yanıma gelmiş ve beni yemeğe çıkarmıştı. Şimdiyse işte burada, Archer'ın verandasında kaybettiğimiz zamanı telafi ediyorduk. Teknik olarak *bizim* verandamız sayılırdı çünkü verandalarımız birbirlerine bağlı, ön kapılarımız yan yanaydı.

Tuhaf.

Archer kollarını belime doladı ve ciğerlerimde hava bırakmazcasına beni sımsıkı sardı.

Vücuduna karşı kıvrana kıvrana bir ciğerlik nefes çekebildim. “Dikkat et. Beni böyle sıkmaya devam edersen yemeğimi ağzımdan kaçırabilirim.”

Kavrayışı ânında gevşedi ve saçımı yüzümden çekti. “Siktir, özür dilerim.”

Hafifçe gülerek başımı yukarı kaldırıp dolgun dudaklarını öptüm. Sıcaktı. Rahatlatıcıydı. Bana çocukluğumuzdaki gibi kızakla kaymanın ardından gelen sıcak çikolatayı ya da güzel bir banyoyu anımsatıyordu.

Bunu seviyordum.

Onu seviyordum.

Bu düşünce zihnimde uçuşuyor, ne zaman kendi kafamın içinde kaybolsam ısrarlı isteksizliğimin üzerini kapatıyordu. Dokunuşuna biraz daha yaslanıp ânın tadını çıkarmaya koyuldum. Yaz havası hâlâ sıcaktı, parlayan yıldızlar da gökyüzünde asılı duruyordu. Güzel, huzurlu ve mükemmeldi. Dürüst olayım mı? Lise sonrasındaki hayata dair beklentilerim kafamda o kadar uzun zamandır büyüyordu ki sonunda burada olmak güzeldi. Kampüste. Archer'la ve elimi uzatsam dokunabileceğim harika bir üniversite deneyimiyle birlikte.

“Sonunda burada olduğuna inanamıyorum,” diye mırıldandı Archer aklımı okumuş gibi.

Dudaklarına doğru iç çektim. “Ben de.”

“Ve bu sefer hiçbir yere gitmiyorsun.” Kendini tutamayıp beni bir kez daha sıktı. “LAU’ya geldiğin için o kadar mutluyum ki.”

Hafifçe geri çekildim. “Başka bir yeri seçebileceğimi mi düşündün gerçekten?”

“Doğru dedin.” Beni tekrar öptü. “Taşınma nasıl geçti? Burada olamadığım için kusura bakma.”

“İyiymi. Biraz müzik açtım ve kollarımı sıvayıp işe koyuldum.”

“İşte benim sevgilim.”

“Senin sevgilin, ha?” Sözcükler ağzımdan dökülürken başımı yana eğdim.

“Bu bir sorun mu?”

Sorduğu soruyu iyice düşünerek altdudağımı ısırdım.

Bilmem ki. Öyle mi?

Beni sahiplenmek konusunda böylesine rahat olmasına sevinmem lazımdı.

Beni istemek konusunda.

Buna rağmen mideme sancı saplanıyordu ve nedenini kestiremiyordum. Heyecandan mıydı? Beklentiden mi? *Korkudan mı?* Bu yolda devam edip birbirimizle çıkmanın kötü bir fikir olduğuna karar verirsek en iyi arkadaşımı kaybedecek olma korkusundan. Fazla hızlı ilerleme korkusundan. İlişkimiz yolunda gitmezse bir çuval inciri berbat edip ailesini kızdırma korkusundan. Açıkçası emin değildim ama bunun hâlâ iyileşmekte olan kalbimle hiç alakası olmadığını düşünecek kadar da hayal dünyasında yaşamıyordum.

“Yanlış bir şey mi söyledim?” diye sordu Archer. Beni şimdiki zamana geri döndürme umuduyla eğilerek kendini görüş alanıma soktu.

İşe yaradı.

“Hayır, kesinlikle yanlış bir şey söylemedin,” diye onu temin ettim. “Gizemli Adam’ın küçük rezil sırrı olmaya öyle alışmışım ki birinin bana açıkça onun olduğumu söylemesi biraz garip geldi sanırım.”

“Pekâlâ, gerekirse bunu dünyaya bile ilan ederim.”

“Gerek yok,” diye gülerек araya girdim ve ekledim, “Ciddiyim, yapma bak. Gerçi beni kıskanman lazım çünkü Jaxon bu gece milletle takılmak isteyip istemediğimi sordu ve ona beni kaçırma planlarını çoktan yaptığını söyledim.”

“Tabii ki seninle plan yapacaktım.” Beni bir kez daha göğsüne bastırarak sıkıp ardından serbest bıraktı. “Ama diğer herkesle takılabilecek olmana da seviniyorum. Aslında biraz kötü hissediyorum. Akıl hocam bu yaz onunla epey seyahat etmemi istiyor, benim için yoğun geçecek yani.”

“Al benden de o kadar.” Kolalı gömleğini elimle düzeltirken kaslı göğsü dokunuşumun altında havayla doldu. “Seyahat kısmı değil ama hokey antrenmanıydı, Jaxon’ın bahsettiği bağış etkinliğiymiş derken senin yokluğunu bile fark etmeyecek kadar yoğun olabilirim maalesef.”

Archer yüzünü buruşturdu. “Şey, umarım biraz fark edersin.”

Gözlerimi devirdim. “Neyi kastettiğimi biliyorsun.”

“Evet.” Saçımı yüzümden uzaklaştırdı. “Yine de kötü hissediyorum.”

“Hissetme. Cidden. Hele de seyahat konusunda. Bence harika bir şey. Koç Sanderson kaç antrenman kaçıracağın konusunda bir şey dedi mi?”

“Stajım ağustos sonunda bitmiş olacağı için hiç oyun kaçırma-yacağım, yani kendi kendime kondisyon antrenmanı yaptığım sürece bu durumla bir sıkıntısı yok.”

“Güzel.”

“Aynen. Ve senin de bu durumla bir sıkıntının olmadığını bildiğimden...” Eğilip burnumu öptü.

“Rahatlayabilirsin?” diye fikir yürüttüm.

“Kesinlikle.” Gözleri yüzümü taradı. “Seninle açık konuşabilir miyim?”

“Her zaman.”

“Tuhaf davranıyorsam özür dilerim. Arkadaşım olan Ophelia’ya davranışlarıma kıyasla kız arkadaşım olan Ophelia’ya nasıl davranacağımı hâlâ çözmeye çalışıyorum.”

“Çıkmaya başladığımızdan beri tam olarak aynısı aklımdan o kadar çok geçti ki. İkisini birleştirmek..” Tereddüt ettim. “Güzel. Ama bazen de garip oluyor.”

“Aynen.” Parmaklarımı dudaklarına götürüp hafifçe öptü. “Yine de bunu çözeceğiz, değil mi?”

Gülümseyerek başımla onayladım. “Evet, tabii ki. Bir şeyleri çözmek demişken, Mav sizin bazen kostümlü parti verdiğinizden bahsetti? Ama öyle bir söyledi ki şifre gibi bir şeydi ve ne anlama geldiğini çözemiyorum.”

“Tam olarak şifre değil ama sen partilerden birine gelmemişken nasıl bir şey olduğunu anlatmak zor.” Sanki bir anıyı tekrar yaşarcasına gülüp, “Neden kostümlü partilerden bahsetti ki?” diye ekledi.

“Görünüşe göre Mav yarın bir parti veriyormuş ve...”

“Reeves’in partilerinden mi?”

“Ah, emin değilim.” Omzumu kaldırarak tereddüt ettim. “Evet?”

“Ben yarın şehir dışındayım.”

“Ah.” Kaşlarımı çattım. “Bu çok kötü.”

“Evet.” Bana uzun uzun bakarken ifadesi gergindi. “Yani...”

“Yani...” diye onu taklit ettim parmak uçlarımda yükselip hızlı bir öpücük kondururken.

“Yani, kız arkadaşım Ophelia’yı ben yokken o partilerden birine gitmeye teşvik etsem mi etmesem mi diye düşünüyorum.”

“Gitmemem mi gerekir sence?”

“Hiçbir zaman ne yaptığını kontrol edebileceğimi düşünecek kadar saf olmadım,” diye karşılık verdi Archer, beni daha da kendine çekerek.

“Kız arkadaşın Lia’nın mı yoksa arkadaşın Lia’nın mı?” diye sordum.

“İkisinin de,” diye cevapladı. “Yine de madem üniversite deneyimini eksiksiz yaşamak için buradasın, Reeves’in partilerine gitmek de işin bir parçası sanırım.”

“Ne yalan söyleyeyim, bence mantıklı olan da bu çünkü LAU’ya gelirim sıradan bir kız olacağım konusunda anlaşmıştık, unuttun mu? Hem bu, kız arkadaş Ophelia ortaya bile çıkmadan önceydi.” Parmaklarımı ensesine sürterek gömleğinin yakasıyla oynadım.

“Peki, o zaman umarım ilk üniversite partinde çok eğlenirsin,” diye karşılık verdi eğilerek.

Ona sırtıırken dişlerim altdudağıma sürtündü. “Ay, teşekkür ederim.”

Bakışları dudaklarıma yöneldi, daha da eğilmişti ki o sırada ön kapı gıcırtyla açılıverdi. Kendimi aniden Archer’dan çektim ve kapının öteki tarafında kardeşini gördüm. Maverick’in yüz ifadesi bizi görür görmez gerildi. Çenesini sıkı ve dallama kişiliği öne çıktı. Hatta bunun gerçekleşmesini izledim resmen. Gerçek duygularını bir alaycılık ve sinizm örtüsünün altına saklayışı, bir film setinde en ön sırada oturmak gibiydi.

Maverick hep böyle biri olmuştu. Samimi. Kibar. Derken soğuk. Umursamaz. Boğazınıza takılan abartılı bir aşağılama. İnsanın başını döndürürdü.

Maverick verandaya adım atıp kapıyı da arkasından kapadığı sırada ben de omurgamı dikleştirip kendimi kaçınılmaz olana hazırladım. Kardeşine gülümsese de gözleri öyle demiyordu. “Nasıl oldu da bensiz başladın? Ben de onu birlikte baştan çıkaracağız sanmıştım, kardeşim.”

Archer güldü. “Sanırım Lia’yla kendim başa çıkabilirim, yine de sağ ol.”

Maverick dilini damağına şaklatırken utanmaz bir tavırla beni inceledi ve omuz silkti. “Yazıklar olsun.” Bizi sıkıştırarak yanımızdan geçip gitti. “Neyse, ben sizin oynaşmanızı bölmeyeyim.”

“Alt tarafı öpüşüyoruz,” diye bilgilendirdim onu. “Ben buna oynamak demem ama buralarda takılmak istiyorsan lütfen çekinme.”

“Beni gaza getirme, Opie.” Gözleri karardı. “Seni şaşırtabilirim.”

“Lia’ya yarın şehir dışına çıkacağımı söylüyordum,” diye böldü Archer. “Ona göz kulak olma ihtimalin var mı acaba?”

“Kimsenin bana göz kulak olmasına ihtiyacım yok,” dedim.

“Gördün mü?” Bir araba kaldırırma yanaşırken Mav elini bana doğru salladı. “Küçük Opie’miz kocaman kız olmuş. Ona bir şey olmaz. Gerçi sen yokken partide çakma erkek arkadaşı rolünü oynarım, merak etme. Hani, takım için fedakârlık yapmaca falan.” Sırta sırta verandanın son iki basamağını atlayıp öne park etmiş arabaya koştu ve yolcu koltuğuna kuruldu.

“Görüşürüz, Lia!” diye seslendi Reeves şoför koltuğundan.

Garaj yolundan geri geri çıkıp yanında Maverick’le yolun ilerisinde kaybolurken ona kısaca el salladım.

“Kusura bakma.” Archer utangaç bir şekilde ensesini tutarken hafifçe gülümsedi. “Ama hiç değilse seni seviyor, değil mi?”

“Hayır, tamamen abartılı ve sahte davranıyor çünkü bana iyi davranmasını söyledin,” diye karşılık verdim. “Değil mi?”

“Bir iki tavsiye vermiş olabilirim. Nereden bildin?”

“Kız arkadaş Ophelia olsam da hepsinden önce arkadaş Ophelia’ydım da ondan,” diye hatırlattım ona. “Hem Maverick de hayatım boyunca tanıdığım biri.” Başparmağımla omzumun arkasını işaret ederken, “Bana uygunsuz teklifte bulunan yabancı senin kardeşin değil,” diye ekledim.

“Seni yok saymasından iyidir, değil mi?”

“Aslında bilemedim,” diye mırıldandım. “İkiniz nasıl aynı DNA’yı paylaşıyorsunuz merak ediyorum bazen.”

“Eminim bunu merak eden tek sen değilsindir.”

“İsteseniz daha zıt tipler olamazdınız. Şey, hokey ve yakışıklılık hariç,” diye açıklık getirdim, onu daha yakına çekme umuduyla ceketinin yakasını çektiştirirken.

“Ah, buz üzerindeki maharetlerim ve yakışıklılığım sayesinde gözüne giriyorum yani?”

“Tabii ki,” dedim sırtıp onu öperek.

Geri çekildiğimde beni incelerken Archer’ın kaşlarındaki hafif bir çatılma dikkatimi çekti. “İyi misin?” diye mırıldandı.

“Ne açıdan?” diye sordum. “Maverick konusunda mı?” Bur- numdan nefes vererek güldüm. “Archer, ben narin bir çiçek de- ğilim.”

“Biliyorum. Yine de iyi anlaşılmamanızdan hiç hoşlanmıyorum. Ondan uslu olmasını istediğimde bile seni kızdırmayı başarıyor.”

“Maverick bu,” diye hatırlattım ona. “İyi anlaştığı birileri var mı ki?”

“Gezegen üzerindeki diğer her kadınla iyi anlaşıyor gibi duruyor.”

“Yalnızca onları yatağa atmak istediğinde,” diye karşı çıktım. “Ama ben bir seçenek olmadığımın çareyi... işte her ne yapıyor- sa onu yapmakta buluyor ki bununla bir sıkıntım yok bu arada,” diye ekledim. “Alaycılığıyla başa çıkabilirim. Hep yaptığım gibi onu yoksayacağım.”

“Onu sonsuza kadar yoksayamazsın.”

“Bu gelecekteki Lia’nın problemi,” diye espri yaptım.

“Hı-hı.” Elleri belimin çevresini daha da sıkı sardı. “Partisine gidecek misin yine de?”

Başımı onaylarcasına salladım. “Üniversiteyi deneyimlemek için buradayım, unuttun mu? Buna Maverick gibi alaycı beyinsiz- ler dahil olsa bile. Yani evet. Bence gideceğim.”

“Kaçıracağım için neredeyse üzüleceğim.”

“Al benden de o kadar.”

Dördüncü Bölüm

Maverick

Yuh artık ya.

Onları duyabiliyordum. Yani bu normaldi. Odalarımızın bir duvarı ortaktı. Belki film izliyorlardı ya da sabahlar olmayacakmış gibi düzüşüyorlardı ama bu saçmalığı biraz daha dinlemek zorunda kalırsam ve dikkatli davranmazsam sonunda kafama bir tane sıkıverecektim.

Kahrolası Opie. Beni nasıl ayar edeceğini dünyadaki herkesten daha iyi biliyordu ve tutup benim kardeşimle olmak zorundaydı.

Kafama yastığımı bastırarak çenelerini kapatmalarını bekledim ve huzursuz bir uykuya daldım.

Tuvallette işedikten sonra mutfığa yöneldim ama Lia'yı üzerinde Archer'm tişörtlerinden biriyle mutfak adasına yaslanmış hâlde görünce yarı yolda duruverdim. Bir kahve bardağını dudağına bastırmıştı ve tepesinde topladığı saç, ince yüzünü çerçeveleyen buklelerden oluşan bir kaostu. Beni gördüğünde fincanının üzerinden gözleri kısalsa da bir yorumda bulunmadı ve bir şeyi beklercesine kahvesini yudumladı.

“Pantolon diye bir şey duymadın mı?” diye sordum.

Gözlerini çıplak bacaklarına çevirdi ve kaşı oynadı. “Fethettiğin kızlara pantolon giydiriyor musun?”

“Sen benim fethettiğim kızlardan biri değilsin.” Gözlerim çıplak bacaklarına kayd. “En azından yakın zamanda.”

“Rüyada görürsün, Maverick.”

Altdudağımı ısırdım. “Bundan emin olabilirsiniz.”

Sinirle burnundan hafifçe nefes verdi ve dolgun dudaklarını bastırıp ince bir çizgi hâline getirdi.

“Ne var? Kendimi güzel, ince bacaklarının arasında hayal etmemde bir sorun mu var?”

“Saçmalamayı kes,” diye çıkıştı. “Archer bu maskaralığa... ya da bu saçmalık her neyse ona tanıklık etmek için burada değil, bu yüzden bir rahat ver.”

Maskem düştü ve kollarımı kavuşturdum. “Nerede?”

“Çoktan gitti.”

“Yine de sen hâlâ buradasın,” diye söylendim dolapları karıştırıp kendime bir kupa bulduğum sırada.

Yüzümün bir yanını kavuran ölümcül bakışları görmezden gelerek kupayı kahveyle doldurdum.

“Yani?” diye zorladı Lia.

“Sen burada yaşamıyorsun.”

“Ee?”

“Ee’si, neden buradasın?” diye sordum. “Madem Archer çoktan çıktı, neden sanki buraların sahibiymiş gibi üzerinde sadece bir tanga ve ödünç alınmış bir tişörtle benim mutfağında dikiliyorsun?”

Tişörtü kaldırıp giydiği kadın baksırını sergiledi. Şort poposunu sarıyor ve neredeyse vajinasının hatlarını belli ediyordu. Kaşını kaldırdı. “Tanga giymiyorum. Ve hiçbir yere de gitmiyorum. Yine de potansiyel olarak gerçek bir konuşma yapalım diye rahatsız edici kişiliğini tamı tamına iki dakika boyunca bir kenara bırakabilmen beni etkiledi. Bravo, Maverick.”

“Asıl soru, rahatsız edici kişiliğim olmadan ne yapacağız?” Yakınlaşarak alanını işgal ettim. “Seni tezgâha oturtup...”

“Dur,” diye emretti.

“Ne? Seni kaç farklı şekilde boşaltabileceğimi duymak istemiyor musun? Dün gece Archer’ın içinde olmasını ilk elden dinlediğim düşünülürse bunun hiç de adil olmadığını söyleyebilirim.”

İrkilmesi beni susturup beraberinde bir suçluluk dalgası getirse de özür dilemek için kendimi tuttum ve ona sıkıyorsa bunu inkâr etsin diye dik dik baktım. Bana kardeşimle yatmadığını söylesin diye. Kardeşimle bir süredir yatıyor olmadığını söylesin diye.

“Mav,” diye fısıldadı. Sıçayım, sesi doğrudan kasıklarına vurdu.

“Söyleyeceğini söyle de için rahatlasın, Opie,” diye çıkıştım. Hep bu kahrolası sabırsızlığım yüzündendi. “Ondan sonra da gidebilirsin çünkü istediğin bu, değil mi?”

Başını iki yana sallayıp fısıldadı. “Bana kızmaya hakkın yok, Mav.”

“Bana nasıl hissetmeye hakkım olduğunu söylediğin için sağ ol,” diye karşılık verdim.

“Bence artık...”

“Gidiyorum ben.” Hayal kırıklığı ciğerlerimi yakarken kapıya doğru döndüm.

Elimi kavrayıp beni durdurdu ve geriye çekti. Yani, daha doğrusu çekmeyi denedi. Güçlü bir kız olabilirdi ama istemediğim takdirde beni fiziksel olarak asla tutamayacağını ikimiz de biliyorduk.

O zaman ne bok yemeye hâlâ burada duruyorum?

Ona dik dik bakarken bileğimin bir kısmını saran küçük, zarif elini inceledim. Bana bakarken göğsünün nasıl inip kalktığını. Karamel rengi gözlerindeki incinme belirtisini. O gözlerin benim tam burada, tam da buraya yıkılmak istememe neden olmasını.

Bunu daha önce de yaşamıştım. Bana pek bir şey kazandırdığını söyleyemezdim.

Bunu anımsamamla üstdudağım kıvrıldı. “Elini üzerimden çek.”

“Özür dilerim,” dedi. “Özür dilerim” –yalnız olduğumuzu teyit etmek için koridoru kontrol etti– “randevum mezuniyet balomdan bir saat önce beni ektiği için, özür dilerim senin yerine beni kardeşinin götürmesine izin verdiğim için. Kardeşinle çıktığım ve gece odasında vakit geçirdiğimizi duymak zorunda kaldığın için de özür dilerim. Ama sanki gerçekten umursuyorsun da. Eğer umurunda olsaydı...” Ağzını kapatıp başını iki yana salladı. “Bak, bunların hiçbir önemi yok. Artık önümüze bakıp hiçbir şey olmamış gibi davranabilir miyiz lütfen?”

“Bu zamana kadar ne yaptığımı sanıyorsun?”

“Götlük yapmak dışında mı?” diye laf çarptı. “Bilmem ki.”

“Benim götlük yapmadığım zaman mı var?” diye hatırlattım ona. “Topluma faydalı olanımızı istiyorsan Archer’la konuşmanı öneririm.”

“Archer burada değil.”

“Aynen öyle.” Öne adım atarak dolgun ve sıkı poposu granitin kenarına çarpana kadar onu tezgâha gerilettim. “Yani asıl soru şu, sen burada ne arıyorsun?”

“Konuşmak istiyorum da ondan. Kendimi affettirmek falan.”

“Neden?”

“Çünkü benden nefret ediyorsun ve benden nefret etmenden bıktım.”

“Tamam. Ödeştik. Gururum yerinde. Kardeşimi beceriyorsun. Her şey harika.”

Sözlerimin keskinliğinden dolayı bir kez daha irkilmiş olsa da başını kaldırıp bana baktığında dallamalık yaptığım için benden hesap sormadı. “Müthiş.”

“Müthiş,” diye tekrar ettim.

“Müthiş.” Beni bıraktı, tezgâhtan anahtarlarını aldı ve yanımdan hızla geçerek evden fırtına gibi çıktı. Bir saniye sonra başka bir kapının tanıdık çarpma sesini duydum.

Evine gitti.

Yakamdan düştü.

En azından şimdilik.

Keşke böyle devam edebilseydi.

Gerçekten müthiş.

Beşinci Bölüm

Ophelia

Dylan'ı özlüyordum. Finley'yi de. Yine de özellikle Dylan'ı özlüyordum çünkü Finley'nin ailesi birkaç yıl önce ülkenin öteki ucuna taşındığından beri Dylan'la daha yakın olmuştuk. Gerçi bunun önemi yoktu. Eve taşındıklarında Dylan, bana beraber gülebilmeleri için hayatımdaki dramalar konusunda Finley'nin arayı kapamasını sağlayacaktı. Ne olursa olsun, bu geceyi atlatmama yardımcı olacak bir eküri gerçekten çok iyi olurdu. Hâlâ burada ne aradığımdan emin değildim. Hele bu sabah Mav'la aramızda geçen konuşmadan sonra bunun iyi bir fikir olduğuna neden karar verdiğimden de. Yine de kendime engel olamıyordum. Merak ediyordum. Perde kalktığında Buchanan ikizlerinin hayatlarının, onları ziyarete geldiğimde gördüğüm küçük kesitler yerine gerçek LAU hayatının nasıl olduğunu. Bu geceye kadar benden uzak tuttukları hayatı. Bu âna kadar.

Yanaklarımı şişirip dikkatle ikiz evin erkekler tarafına baktım ve kusmamaya gayret ederek terli avuçlarımı aşınmış kot şortuma sildim. O kadar çok insan vardı ki. Veranda bile ellerinde içkilerle gülüşen yabancılarla tıklım tıklımdı. Ön kapı aralık olduğundan girişten gelen ışık verandaya yayılıyor ve an itibarıyla birbirlerinin âdeta dilini yutan bir çifti aydınlatıyordu.

Vay be.

Bakışlarımı yere çivileyip ön kapıya yöneldim ve sağımdaki dil hokeyi müsabakasını görmezden gelerek içeri girdim. Bas müzik gümbür gümbürdü ve tüm mobilyalar duvara yapıştırılıp salonun ortasında çakma bir dans pisti oluşturulmuştu. Evin açık planı, ön kapıdan bakınca mutfakın görülebilmesini sağlıyordu. Mutfak masasıyla granit tezgâhların üzeri çeşit çeşit cam şişe, litre litre içecek ve plastik bardaklarla doluydu. Tabii ki beleş içki

vardı ve itiraf etmek gerekirse benim de biraz canım çekiyordu. Işıklar loştu ve mutfığa yöneldiğimde terli vücutların, ucuz ya da fazla şekerli parfümlerin havada asılı kalmış kokusunu aldım. Kokudan yüzümü buruştursam da ikiz evin benim olan tarafına geri dönmedim. Üniversite hayatını deneyimlemek için buradaydım ve eğer bazı insanlar böyle deneyimliyorsa o zaman ben de öyle yapacaktım.

Ailemin LAU'daki hikâyelerini dinleyerek büyümüştüm. Nasıl da hayatlarının en güzel dönemi olduğunu anlatıp dururlardı. Onları nasıl sonsuza kadar değiştirdiğini. Merakımı körüklemekten başka bir işe yaramamıştı. İşte şimdi buradaydım. Gerçekdişiydı.

Ayrıca biraz dehşet vericiydi.

“Lia, gelmişsin!” diye boğuk bir ses beni selamladı. Bu Dylan'ın abilerinden biri olan Griffin'di. Beni çekip kocaman sarıldı.

“Hey, Griff!” Ben de sarıldım ve beni serbest bıraktı. “Yüzünü gören cennetlik.”

“Cidden çok uzun zaman oldu,” diye onayladı. “Oyun Gecesi'ne geleceğini bilmiyordum.”

“Burada olmamda bir sıkıntı mı var?”

Gözleri sanki kendisiyle sessiz bir tartışmaya girmiş gibi kısıldı. “Oyun Gecesi'ne hazır olduğuna emin misin?”

“Niye herkes bu Oyun Gecesi'ni uğursuz bir şeymiş gibi anlatıyor?” diye çıkıştım.

“Seçme sırası Reeves'te de ondan,” diye espri yaptı. “Konusu açılmışken seni iki yapacağım.”

“İki mi?”

“Reeves eşli bir oyun seçti. İnsanların yarısı birler, öteki yarısı da ikiler.” Elimi kavrayıp üzerine tahta kalemiyle kocaman iki rakamı çizdi ve yanındaki sehpayı işaret etti. Sehpada büyükçe bir cam kâse, bir keçelikalem, bir de küçük bir kâğıt yığını duruyordu. Griffin küçük kartvizit kâğıtlarından birini alıp bana uzattı. “Buna adını yaz.”

“Ne için bu?”

“Oyun için.” Yarı dolu kâseyi işaret etti. “Bu sayede gelişigüzel yapıyoruz. Ellerinde bir yazanlar birkaç dakikaya isim seçecek, ellerinde iki yazanlar da isimlerini bu kâseye atıyor.”

“Peki madem.” Siyah kalemi ağzımla açtım, ismimi kâğıda çiziktirdikten sonra ikiye katladım ve kâsedeki diğer isimlerin yanına tıktırdım.

Memnun görünen Griffin elini sırtıma koydu. “Tamamdır, oyun başlamadan seni birkaç kişiyle tanıştırayım. Ama önce sana bir içki lazım.”

“Tahmin bile edemezsin,” diye mırıldandım.

İnsanların arasından zikzak çizerek en az kalabalık yoldan mutfağa geldik ve Griffin birkaç sınıf arkadaşıyla muhabbet ederken ben de kendime romla kola koydum. İçkimi yudumlayıp rahatlatıcı sıcaklığının boğazımdan aşağı yayılmasına izin verirken karbonasyon baloncuklarından burun deliklerim gıdıklandı.

Griffin’in tanıştırdığı insanlar dakikalar içerisinde birbirine karışmaya başladı ve kafama silah dayasalar bile tek bir ismi ya da anekdotu tekrar edebileceğimi sanmıyordum. Her halükârda cana yakınlığına minnettardım. Beni ekibe sıcak bir tavırla kabul etme teşebbüsüne. Bir aile etkinliğinde samimi olmakla bir üniversite partisinde samimi olmak arasında fark vardı. *Burada* samimi olmak? Ben âdeta bambaşka bir gezegende gibi hissederken? Benim için anlamı itiraf etmek istediğimden çok daha büyüktü.

Keşke zihnimin bir köşesindeki huzursuzluğu da silebilseydi. Kafatasımın içinde bir ağaçkakan vardı sanki. Yavru bir ağaçkakan. Tam anlamıyla başımı ağrıtabilecek kadar güçlü olmasa da sinir bozucu derecede inatçıydı ve kendisini yoksayma teşebbüslerime rağmen hiç alakadar olmak istemediğim malum ikizi bulmak için ana katı incelememe neden oluyordu.

“Archer burada değil,” dedi Griffin aklımı okumuş gibi.

Kafamı kaldırıp ona baktım ve sanki yapmamam gereken bir şeyi yaparken beni yakalamamış gibi görünmeye çalışarak gülümsedim. “Biliyorum. Banyoyu arıyordum.”

“Ah.” Başını sallayıp koridoru işaret etti. “Sizinkiyle aynı yerde. Kat planı ters çevrilmiş sadece.”

“Anladım,” diye cevapladım. “Birazdan görüşürüz.”

“Tamamdır ama geç kalma.” Telefonundan saate baktı. “Oyun beş dakikaya başlıyor.”

“Tamam.”

Banyonun kapısını hafif bir tıkırtıyla kapamamla ana alandaki kaosun sesi boğuklaştı. Tuvaleti kullandıktan sonra ellerimi yıkayıp derin bir nefes aldım. Neden burada olduğum sorusu beynimin içinde tilt topu gibi oradan oraya sekiyordu.

Gelmemeliydim.

Archer burada yokken gelmemeliydim.

Buna rağmen eve geri dönmek de kulağa oldukça berbat geliyordu. Özellikle de LAU’daki hayatımı hayal etmeye balodan çok daha önce başlamışken. Hayatımın altüst olmasından çok daha önce. Kalbimin bir adam tarafından kırılıp ikizi tarafından tekrar birleştirilmesinden. En azından... kalbimin çoğu parçasının.

Ana katta gürültülü bir çan sesi yankılandı ve sesi duyunca yerimden sıçradım. Eller banyonun dışındaki duvarları ve koridorun ilerisini yumruklamaya başladı ve bunu ısıklarla bağırışlar izledi. Patırtı duvardaki çerçeveleri oynatıyor, içimi titreterek merakımı uyandırıyordu. Askıya asılmış lacivert havluyla ellerimi kurulayıp banyonun kapısını açtım ve kalakaldım. Koridorun karşısındaki kapı da aynı anda açılmıştı. Maverick beni görünce yarı yolda durdu. Yeni duş aldığından dalgalı saçları nemliydi ve parmaklarını saçlarından geçirip durmuş gibi görünüyordu.

Geldiğime şaşırdın mı, Maverick? diye sormak istedim. *Aynen, ben de.*

Alaycı maskesini takınırken artık alıştığım çarpık gülüş dudaklarının kenarında belirdi. Yine de bu maske benim için değil, diğer herkes içindi. Bizi konuşurken görebilecek herkes için. Etkileşimimizi görebilecek. Maverick’in, kardeşinin kız arkadaşıyla sohbet

ettiğini ve kimsenin bilmediği geçmişimize rağmen iyi davrandığını görebilecek herkes için.

Çok garipti. Bu tavrının beni ona çekmesi ama bir yandan da itmesi. Çünkü sahte olduğunun farkındaydım. *Tamamen* sahteydi. Bununla birlikte ikna edici olduğunu *ben* bile kabul etmek zorundaydım. Böyle bir bakışla onun kara listesinde olduğumu asla anlayamazdınız. Halbuki çok yazıktı, ismim bu gece oynayacağımız oyuna girerken kullandığım keçelikalem gibi kapkalin bir kalemle listeye yazılmıştı ve bu dünya üzerindeki hiçbir şey onu silemezdi. Yine de bu benim sorunum değildi. Benim kalbimi kıran dallama oydu, tam tersi değil. Kendisi bu minik ayrıntıyı unutmuş gibiydi.

Yani ne olmuş kırık kalbimi tekrar birleştirmeyi teklif eden onun kardeşi olmuşsa?

“Oyun oynamaya hazır mısın, Opie?” diye meydan okudu Maverick.

Çenemi kaldırıp kollarımı kavuşturdum. “Ancak bana Opie demeyi kesersen.”

Gülüşü daha da genişlese de hızlıca vücudumu inceleyip gözlerime geri dönen deniz mavisi gözlerine ulaşmıyordu. Bir saniye daha gözlerimin içine baktı, ardından koridora çıkıp salona yöneldi. Arkasından giderken adımlarım tereddütlüydü. Tenimin altında huzursuzluk ve merak rüzgârları esiyordu. Nasıl olduysa ortam banyoya kaçtığım zamandan bile kalabalıktı. Reeves salonda orta sehpanın üzerine çıkmış, bu sayede alandaki herkesten yarım metre daha uzun olmuştu. Boynunda kalın bir altın zincir asılıydı, zincirin ucunda üzerinde ne yazdığını göremediğim yaklaşık on santim çapında zevksiz bir madalyon vardı. Küçük platformda duran Reeves beni görünce sırttı, ben de ona elimle minik bir selam verdim. Bu etkileşime tanık olan Maverick beni arkasına itip hem aramıza girdi hem de görüşümü engelledi.

“Hey!” Tişörtünü bel kısmından tutup etrafından dolanmaya yeltensem de hareketlerimi taklit etti.

Bana doğru düzgün bakmadan, “Sadece arkadaşımın dayak yemesini engellemeye çalışıyorum, Opie,” dedi.

“Kim dövecek ki? Archer burada değil, unuttun mu?” Ağırlığını bir ayağımdan diğerine vererek etrafından dolanmaya çalışsam da yine önüme geçti.

Maverick bana bakmak üzere döndü ve “Reeves aklını başına almazsa onunla uğraşacak kişi Archer olmayacak,” diye homurdandı. Hareket edip durmamı engellemek için beni omuzlarımdan yakaladı. “Şimdi, dur artık.”

“Köpek miyim ya ben?” diye sorsam da Reeves’in sesinin duvarlarda gürlemesiyle Maverick beni bırakıp orta sehpadaki arkadaşına döndü. Onun etrafından gizlice göz atarak gecenin ilerleyişini izlemeye devam ettim.

“Bayanlar ve baylar,” diye duyurdu Reeves. Sehpada yavaşça dönerek herkesin dikkatini üzerine çektiğinden emin oldu. “Bildığınız gibi boynumdaki bu güzellikle birlikte son Oyun Gecesi’nin ve övünme hakkının kazananı bendim.” Haddinden büyük maddiyonu kaldırıp öptü ve herkesi güldürmeyi başardı. “Şimdi, bu gece birkaç kişi daha bizimle, bu yüzden hızlıca Oyun Gecesi’nin kurallarının üzerinden biz kez daha geçeceğiz. Eğer buraya randevunuzla geldiyseniz kendisini öpüp kenara çekilin. Kıskançlık bu kapının dışında kaldı. Eğer ilişkinizin bir Oyun Gecesi’ni atlatacağına güvenmiyorsanız muhtemelen zaten birlikte olmamalısınız. Ayrıca unutmayın, Oyun Gecesi’nde olan her şey Oyun Gecesi’nde kalır. Eğer bu akşam buraya geldiyseniz duyurulan oyun ne olursa olsun kabul etmişsiniz demektir ki herkes eşleşir eşleşmez oyunu öğreneceksiniz. Birler, herhangi bir isim seçin bakalım.” Devasa cam kâse odada elden ele dolaştırılırken Reeves’in sırtışı genişledi. Beklenildiği gibi derisine bir rakamı çiziktirilmiş herkes elini kâseye daldırıp bir kâğıt parçası çıkardı ve eşini bulmak üzere alanı taramaya koyuldu. Everett kâğıt yığınınından bir parça çektikten sonra kâseyi Maverick’e uzattı. Mav birini alıp açtı ve alçak sesle acı acı güldü.

“Bir sorun mu var?” diye sordum. Parmak ucuna kalkıp çaktırmadan Maverick’in omzu üzerinden kiminle eşleştiğine bakmaya çalıştım ama kâğıdı buruşturup arka cebine tıktırıp verdi.

Okunamaz bir yüz ifadesiyle arkasını dönüp beni aynı alçak sesli gülüşle karşıladı. “Belli ki sen benimlesin, Opie.”

Topuklarım yere vurdu ve geri çekildim. “Endişelenmeli miyim?”

Ağzı hafifçe kıvrıldı, ne var ki gülümsemesine bir tatsızlık karışmıştı sanki. Huzursuzluğunu bastırmaya çalışıyormuş gibiydi. “Muhtemelen.”

Harika.

Altıncı Bölüm

Ophelia

“Ve şimdi, oyuna gelecek olursak.” Reeves odanın ortasındaki sehpa da dikilirken sanki Açlık Oyunları’nı duyuruyormuş gibi kollarını iki yana açtı. “Bu gece Zemin’de Lav Var oynayacağız!”

Alkış koptu.

Kaosu şevkle izleyen Reeves ellerini birbirine sürüp yavaşça bir kez daha dönerek herkesin dikkatinin hâlâ onda olduğundan emin oldu. “Kurallar basit. Yerle temas ederseniz hakeminiz olan bendeniz takımınızın birer shot atmasına ya da birer parça kıyafet çıkarmasına karar verecek. Ben deprem diye bağırdığımda yerle temas etmeden farklı bir eşyanın üzerine geçmelisiniz. Ben *don* diye bağırdığımda hareket etmeyi bırakacaksınız. Eğer hareket ederseniz yine hakeminiz sizin ve takım arkadaşınızın bir shot atmasına ya da bir parça kıyafet çıkarmasına karar verecek. Kusan ya da çıplak kalan oyundan çıkar. Ayakta kalan son takım övünme hakkını, madalyonu ve bir sonraki Oyun Gecesi’nin oyununu seçme hakkını kazanır. Sorusu olan var mı?”

Bir an sessizlik oldu ve benden fazla büyük olamayacak bir çocuk bize yaklaştı.

“Siz eş misiniz?” diye sordu bizi dikkatle süzen çocuk, bir yandan da işaretparmağında bir kelepçeyi çeviriyordu.

Maverick başıyla onaylayarak bileğini uzattı. Çocuk kelepçeyi Mav’ın bileğine geçirirken bana, “Sen de,” diyen bir bakış attı.

Kaşlarım çatılsa da Maverick’i taklit ederek kolumu uzattım. Tenime değen metal buz gibiydi. Çocuk kelepçeyi takıp bir sonraki takıma doğru ilerledi ve beni yanımdaki adama kelimenin tam anlamıyla zincirlenmiş bir şekilde yalnız bıraktı.

Benim yerime dünya üzerindeki herhangi bir insanla takım olmayı yeğleyeceğini bilmeseydim keşke. Ya bu sessizlik? Benden uzak durmaya çalışması? Buna rahatlatıcı denemezdi. Ellerimi

şortuma sildim fakat Maverick'in kolu da elimi takip etti. Ben ne olduğunu anlayana kadar az kalsın elinin arkası kasığıma sürtünecekti. Vücudum bir anlığına kilitleniverdi ve ellerimiz bir zombi filminde oynuyormuşuz gibi önümüzde sarkana kadar ikimizin kollarını uzatarak birbirinden uzaklaştırdım.

"Siktir, kusura bakma," dedim aceleyle. Açılıp beni yutmasını dilediğim zemine bakarken yanaklarım alev alev yanıyordu.

"Sadece... hareket etme," diye mırıldandı Mav ellerimizi yanıma indirmemiz için beni ağır ağır yönlendirirken.

"Anladım." Dilimi damağıma vurdum.

Tuhaf sessizlik sağır edici olsa da en azından alaycı dallamanın teki gibi davranmıyordu, yani bu da bir başarıydı, değil mi? Yine de beni yoksaymasına bayıldığımı söyleyemezdim. Sadece bir adım ötesinde olmama rağmen bana bakamıyordu bile.

Topuklarımın üzerinde yaylanarak Mav'a şöyle bir baktım ve "Ee... kimdi o?" diye sordum.

"Kim?"

Başımı kelepçeli çocuğa doğru eğdim.

Kimden bahsettiğimi anladığında bana meydan okudu. "Niye ki? Onun da mı numarasını istiyorsun?"

"Vay be." Göğsüme saplanan keskin acıyı görmezden gelip kollarımı kavuşturmaya yeltendim ancak geç de olsa hâlâ birbirimize kelepçeli olduğumuzu hatırladım. Ellerimi her iki yanımda yumruk yaparak, "Göt Maverick'i bir geceliğine izne çıkardığını sanmıştım," diye mırıldandım.

"Ben de beni bundan daha iyi tanıdığını sanmıştım."

"İyi, tamam," diye ofladım. "Konuşmayız biz de. Oyun başlayana kadar yan yana sessiz sessiz dikiliriz."

"Güzel."

"Aynen, bu hiç tuhaf bir durum değil ve kesinlikle tüm arkadaşlarının kafasında tehlike çanları çaldırmayacak, değil mi ama?" Ona ters ters baktım, haksız olmadığımı ikimiz de gayet iyi biliriken sıkıysa haksızsın desindi bakalım.

“İyi.” Kafamın üzerinden bakarken burun delikleri genişledi.
“İsmi bilmiyorum. Birinci sınıf.”

“Ve kelepçe görevi ona mı verildi?”

“Alt sınıflar kendilerini kanıtlayıp biz oyuna katılmalarına izin verene kadar ayak işlerine yardım eder.”

“Peki ya ben?” diye zorladım. “Ben de birinci sınıfım ve daha kendimi kanıtlamadım...”

“Sen kızsın.”

“Yani?”

“Erkekler kızlara serbest geçiş hakkı verir,” diye açıkladı, sanki frengili falanmışım gibi bakışlarımdan kaçınmaya devam ederken.

Erkeklerin hangi taraflarıyla düşündüklerini anımsatan şeyler beni eğlendiriyor olmasaydı buna çok alınırdım. “Tabii ki öyle...”

Biri Maverick’e çarptı ve domino taşları gibi onun da bana toslamasıyla göğüs göğse geliverdik. Tanıdık kokusu beni sarıp birlikte geçirdiğimiz gecelerin anısı bir anda üzerime çullanırken nefesim kesildi. Vücudunun her santimetrekaresi benimkine dokunuyordu. Ellerim göğüs kaslarının üzerindeydi, kalbinin düzenli atışlarını avuçlarımda hissediyordum. Sıcaklığını. Kokusunu. Kollarını.

Kendine gel artık, Lia!

Geri adım atıp kelepçelenmemiş elimle saçımı kulağımın arkasına attım. “Ee... hâlâ rekabeti seviyor musun?”

“Öyle de diyebilirsin.” Boğazımı temizledi. “Ya sen?”

Yarım gülerek ona baktım. “Öyle de diyebilirsin.”

“İyi, en azından kazanma şansımız var,” diye söylendi. Gözleri birbirine kelepçelenmiş ellerimize indi ve tek kelime etmeden bakışlarını ayırırken çenesi kasıldı.

“Var herhalde,” diye mırıldandım ellerimizin birbirine sürtünmesinin doğurduğu enerjiye aldırmamaya çalışarak. Bu çok aptalcaydı. Çocukçaydı da. Gerçi bu oyun da öyleydi zaten.

Açıkçası onu anlıyordum. Kahrolası Maverick Buchanan’a zincirleme ihtimalim sırf benim şanssızlığımdı. Ya da belli ki bizim şanssızlığımızdı, şans ikimizin de yüzüne bir türlü gülmüyordu çünkü.

Artık sessizliği doldurmaya çalışmakla uğraşmıyordum. Dilimi cümle kurmaya ikna edebileceğimden emin değildim zaten. O bu kadar yakınımıdayken mümkün değildi. Ondan yayılan her duyguyu hissedebiliyorken. Kızgınlık. Rahatsızlık. Hayal kırıklığı.

Çorbasına uçan bir sinek ya da gözüne kaçan bir kirpikmişim gibi.

Herkesin eşine kelepçelendiğı esnada ben de onunkine bağılı olmayan elimin başparmağını kemirdim. Bir dakika sonra tatmin olan Reeves, birinci sınıf öğrencilerinden birine bir şeyler söyledi ve ardından ellerini ağızına götürüp bağırdı: “Deprem!”

Oyun başlasın.

Yedinci Bölüm

Ophelia

Yerden yüksek bir yüzey bulmak için herkes fareler gibi kaçışır. Yastıklar çoktan yerlere saçılmış, çoğu masanın üzeri boşaltılmıştı; böylece insanların durabilmesi için makul oranda boşluk vardı ancak yerler hızla doluyordu. Maverick beni bir sehpa doğru çekiştirirdi ve üzerine tırmandığımız sırada *epey sarhoş* iki kız, peşlerinde eşleriyle birlikte aynı yastığa koşmaya koyuldu. Akşamın başındaki beş içkiler sayesinde çoktan küfeli olmuşlardı. Bir çift zil gibi birbirleriyle tokuşup popo üstü düştüler, kahkaha-lara boğuldukları sırada ayakları hâlâ yere, ee, *lava* değen eşleri şaşkın bir şekilde birbirlerine bakakaldı.

“Don!” diye bağırdı Reeves. Üzerine tünediği orta sehpadan sarhoş kızlara baktı ve emir verdi: “Üstler.”

İkisi de hiç istifini bozmadan tişörtlerinin kenarına uzanarak başlarımın üzerinden çıkarıp sadece sutyeniyle kaldı ve bu sırada bir gülme krizine daha tutuldular. Erkekler de aynısını yaptı ama onları eşlerine bağlayan kelepçeler sayesinde kıyafetleri ortalarında asılı kaldı, üstlerindeki kızların halihazırda çıkardığı tişörtlerin yanında derme çatma bir çamaşır ipine asılmış gibi duruyordu.

Bu seksi değildi. Açıkçası komik sayılırdı.

Birkaç kız daha yere yuvarlandı ve Reeves kızlarla eşlerine birinci sınıfların götürdüğü shotları içmelerini emretti. Herkes shotını içtiğinde bir kez daha bağırdı: “Deprem!”

Sehpadan bir yastığa atladım ve oradan da zıplayıp yastıksız bir kanepeye geçtim. Maverick benim hareketlerimi takip ederken birkaç kişi daha güm diye yere çarptı.

“Don!” diye seslendi Reeves.

Bir çift daha üstlerini kaybetti, birkaç da daha öncesinde beni Maverick'e kelepçeleyen birinci sınıf çocuk tarafından sunulan shotları içti.

Çocuğa hizmetinden dolayı beş yıldız vermek lazımdı.

Tekilalar içildiğinde Reeves memnun bir şekilde başını salladı ve yeniden orta sehpadan seslendi: “Deprem!”

Zihnim çıkabileceğim yeni bir yer bulmaya çalıştı hızla. Kane-peden atlayıp yere atılmış bir mindere, oradan da odanın ortasındaki orta sehpayı hoplayıverdim. Bu da beni hakemin ta kendisiyle dip dibe bir konuma getirdi. *Eyvah*. Peşimden Maverick de sehpayı sığıştı, sıcaklığı sırtıma vuruyor ve vücudumun ön kısmını Reeves’e daha da yaklaşıtıyordu.

Resmen ikisi arasında tost olmuşum. İki ateşli vücut arasında. Hem tam anlamıyla *hem de* mecazi olarak.

Evet. İkisi de tipsiz sayılmazdı. Haklarını vermek lazımdı.

Reeves bana sırtıp başını yana eğdi.

“Bu kurallara aykırı mı?” diye mırıldandım. “Yasak bölge falan...”

“Don!” diye gürlerse de yere değen birkaç kişiyi işaret ettiği sırada dikkatini benden ayırmadı. “Shot. Shot. Shot. Altılar. Shot. Üst.” Emirleri bir çırpıda yağdırdı ancak beklediğim gibi tekrar deprem diye bağırmadı. Sadece bana bakıyordu. Bekliyordu. Gelgelelim neyi beklediğini bilmiyordum.

“Reeves?” Kaşımı kaldırdım.

“Mav’ın beni Zemin’de Lav Var’a ikna etmesine ciddi ciddi pişman olmaya başladım.”

“Al benden de o kadar,” diye arkamda homurdandı Maverick. Sözcükler başımın arkasını okşayıp omurgam üzerinde bir farkındalık dalgası yayılmasına neden oldu.

Bunu önemsememeye çalışarak Reeves’e, “Sen olsan ne seçer-din peki?” diye sordum.

“Ne bileyim.” Omuz silkip gözlerini Maverick’e döndürdükten sonra tekrar bana çevirdi. “Şişe Çevirmece. Yakalamaç. Doğruluk mu Cesaret mi.”

“Reeves,” diye uyardı Maverick. Parmakları benimkilere sürtünüyordu fakat Reeves bana doğru biraz daha eğilip oyun fikirlerini saymaya devam etti. “Strip Poker. Cennette Yedi...”

“Artık deprem diyecek misin?” diye araya girdi Griffin birkaç adım öteden. An itibarıyla kendisine insandan bir sırt çantası gibi yapışmış eşiyile birlikte yere rasgele atılmış iki bardak altılığının üzerinde parmak ucunda duruyordu.

Haklıydı. Bu bir oyundu. Üstelik bırakın Şişe Çevirmece, Doğruluk mu Cesaret mi ya da Cennette Yedi Dakika tartışmayı, iki adam arasında tost olmanın şu an *hiç* sırası değildi, hele de hiçbiri benim erkek arkadaşım değilken.

Dilim dudaklarımın arasında hızla çıkınca Reeves bir kez daha sırttı ve bu sefer ben bağırdım: “Deprem!”

Öteki takımlar etrafımızda koşuştururken Reeves beni yelimde tutup kaçışımı, yani *kaçışımı* engellemek için bileğimi kavradı.

“Reeves,” diye dişlerini sıktı Maverick arkamdan.

Reeves ona aldırış etmeden hafifçe gülerek, “Bu yaptığın fauldü, Lia,” diye duyurdu.

“Ah, öyle miydi?”

“Hı-hı.” Başıyla onayladı. “Don!” Etrafımızdaki itiş kakış neredeyse saniyesinde kesildi. “Bazı kıyafetlerini çıkarmanı isteyeceğim,” diye ekledi.

“Reeves,” dedi Maverick sertçe.

“İki faul mü?” diye sordum.

“Senin görevin olmadığı hâlde deprem diye bağırdın ve sonrasında da hareket etmen gerekirken hareket etmedin,” diye açıkladı Reeves.

“Bileğimi tutuyordun,” diye dikkat çektim.

“Şanslı bir tesadüf. Şimdi üstündekiyle şortunu çıkarmak zorundasın.” Başımın üzerinden Mav’la göz teması kurdu. “Sen de, dostum. Kuralları ben koymuyorum.”

“Kuralları sadece senin koyduğundan oldukça eminim,” dedim düşünceli bir tavırla.

Gözleri tekrar bana döndüğünde Reeves sırttı ama inkâr da etmedi. “Marş marş, Ophelia.”

Arkamdan duyduğum hışırtıları beni Maverick'e bağlayan zincirdeki hafif ağırlık takip etti. Elimin arkasına pamuklu bir kumaş kayınca aşağı baktım. Maverick'in tişörtüydü bu.

Belli ki Reeves fauller konusunda şaka yapmıyordu.

Maverick eğildi ama kotunu kalçalarından indirip ayağıyla yere atarken orta sehpanın üzerinde kalmaya dikkat etti, böylece bize üzerine basabileceğimiz bir başka seçenek yaratmış oldu.

Akıllıca.

Baştan Reeves'in saçma kurallarına uyacak kadar delinin teki olmasaydı keşke.

"Cidden bunu yapıyor muyuz?" diye sordum omzumun üzerinden Mav'a bakarak.

"Mav hırslı bir herif, değil mi?" diye lafa karıştı Reeves.

Reeves'in haksız olmadığının bilinciyle dudaklarım büzülürken bir yandan da hemen hemen çıplak olan vücudu taze dövmelerle kaplı bir Maverick'le aramda bir karış olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordum.

Nasıl ya?

O dövmeler yeniydi.

Yani, bayağı yeniydi.

Parmaklarım gerçek olup olmadıklarını görmek için uzanıp dokunmaya can atıyordu. Gerçekten sadece haftalar içerisinde sayısız dövme yaptırıp yaptırmadığını görmek için. Bu... garipti.

Değil mi?

Maverick soyunmayı tamamlayınca Reeves bana sıırttı. "Sıra sende, Opie."

"Bana Opie deme," diye uyardım onu.

"Neden ki?"

"Ayağını denk almak isteyebilirsin," diye önerdi Maverick benim argümanımı yarıda keserek. "Bizim kız masum bir ceylan gibi dursa da hafife alındığında insanları sırtından bıçaklamaktan hiç çekinmez." Ağzım açık kalmışken, "Ayrıca sadece benim ona Opie dememden hoşlanıyor," diye de ekledi.

Hiçbirimizi sehpadan düşürmemeye özen göstererek arkama dönüp havaya kalkmış kaşımınla ona dik dik baktım. “Hiç kimsenin bana Opie demesinden hoşlanmadığımdan oldukça eminim.”

“Sana onun yerine Minik Kaz da diyebilirim her zaman.”

İsim bana kalbime bıçak saplanmış gibi acı verirken hiçbir şeyden haberi olmayan Reeves, “Yaa, *Top Gun*¹ gibi,” diye cıvıladı.

“Çok şiriniz, biliyorum,” dedi Maverick gözleri tekrar benimkileri bulurken. “Şimdi, acele edip üstündekileri çıkar da şu oyunu bitirelim artık, tamam mı?”

Gözlerimi devirsem de pes ettim ve şortumu yere attım, tişörtümü de aramızdaki zincirde asılı bıraktım; üzerimde sadece bir kadın baksırı ve gri pamuklu bir sutyen kalmıştı. Çok da açık saçık değildi, hatta bazı bikinilerimden daha fazlasını örtüyordu, bununla birlikte oyunun sonuna kadar Reeves’in kurallarının kalanına uymayı aklımın bir kenarına yazdım çünkü rekabeti ne kadar seversem seveyim, bu ahmakların önünde çıplı çıplak kalmamın imkânı yoktu.

Yok, ben almayayım.

“Fena değil,” diye iltifat etti Reeves arkamdan. Bu oyuna başladığımızdan beri yüzüncü kez omzumun üzerinden arkama baktım ve onun aynı çocuksu gülümsemeyle utanmadan beni kestiğini gördüm.

Maverick beni döndürdü ve benimle en yakın arkadaşı arasına girerek yarı çıplak vücudumu kendisinininkiyle kapattı. “Oyunu oynamaya devam edecek miyiz, yoksa kardeşim adına sana kafa göz dalmak zorunda mı kalacağım?”

“Kardeşin adına. *Aynen*.” Reeves sehpadan atlayıp yerden Maverick’in kotu ile birkaç bardakaltığı ve yastıkların birkaçını topladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum Reeves’e.

Onun yerine Maverick cevap verdi. “Şartları daha... *sertleştirmezse* oyun sabaha kadar sürer.”

¹ Goose karakterinin ismi Türkçede **kaz** anlamına gelir. -çn

Yakında olan kızların birkaçı bu imaya kahkaha attı ve Maverick onlara göz kırparken odanın diğer tarafındaki Griffin de Reeves ayağının altındaki yastığın kenarını çekiştirince, “Ya hadi ama!” diye itiraz etti. Griff kış üstü yere yapışmamak için eşinin yanına, kanepeye hopladı ve geriye kalan son boşluğu da kapmış oldu. Kanepeler artık tıklım tıklımdı. O kadar kabalıktı ki Griff’in geniş omuzlarını boşluğa sığdırabilmiş olmasına biraz şaşırdım. Kanepelere istiflenmiş, her biri parmak uçlarında duran en az yedi kişi vardı. Aslında oldukça komik bir sahneydi. Böyle çocukça bir oyun oynarken herkesin ne kadar çakırkeyif olduğunu görmek. Kızlardan biri şakacı bir tavırla ona kışını salladı ama dengesini kaybedip beraberinde eşini de sürükleyerek küt diye halıya düştü. En başta arkadaşına çarpıp kış üstü düşen kızla aynı kızdı.

Reeves başını iki yana sallayıp kızla eşinin elendiğini duyurdu. Kız altdudağını bükse de itiraz etmedi ve bu sırada Reeves bağırdı: “Deprem!”

“Bu sefer beni takip et,” diye emir verdi Maverick. Ayaklarımızın yanında toplanmış bir şekilde duran şortumu tekmeleyip yere attı. Ardından onu bir sıçrama tahtası olarak kullanıp bir buçuk metre ötedeki geniş bir yastığa zıpladı. Beni kendisiyle sürüklemeye özen gösterse de ben yine de belden eğilerek aramızda biraz esneklik yaratmaya çalıştım. Peşinden gitmem için bana işaret etti.

“Nereye gelmemi bekliyorsun?” diye sordum.

“Atla hadi!” diye ısrar etti. Dikkati bu akşamki çakma hakemimize yöneldi, donmamızı buyuracak o kaçınılmaz emrin havada yankılanmasına kalan saniyeleri sayıyordu sanki.

Yastığın genişliği bırakın benim ayaklarımı, Maverick’inkilere ancak yetiyordu fakat ne kadar az zamanımızın kaldığının farkında olarak her halükârda atladım. Ayaklarım yastığın kenarını bulduğunda dengemi kaybetsem de Maverick’in elleri belimi yakalayıp beni dengede tuttu. Maverick serbest kolunu belime dolaşıp ben ona yapışana kadar kendine çekti. Zincirli ellerimiz her iki yanımızda sallanırken diğer avuç içimi onun çokça çıplak, çokça

dövmeli göğsüne bastırdım. Hiçbir şekilde alakadar olmak istemediğim bir ikizin burnumun dibinde olması yüzünden nefesimi toparlamaya, dengemi korumaya ve de aklımı yitirmemeye çalıştığım sırada nefesim düzensiz ve titrek çıkıyordu. Bu en iyi ihtimalle şüpheli bir pozisyondu. Belki de değildi ve ben fazla düşünüyordum. Takımların çoğu koca gece böyle pozisyonlara girmişti. O hâlde ben neden vücutlarımızın önlerinin âdeta yapışmış olmasını umursamalıyım ki? Yine de bu bilgiyle bile, zıpladığım andan kalan adrenalinim korku ve beklentiyle karışıyordu. Beklenti şu an kesinlikle hissetmemem gereken bir duyguydu. Bu hâlde olmamalıydı. Üzerimde yalnızca iç çamaşırlarım varken ve eski erkek arkadaşımın çıplak göğsünde pestil olmuşken yani.

Reeves don komutunu bağırmış olmalıydı çünkü Maverick'le tepeden tırnağa yapışmış bir hâlde yerimize mihlandığımız sırada zemine değen herkese ceza dağıtıyordu. Mav'ın kalbinin güm güm attığını duyabiliyordum. Gerçi güm güm atan kalp benimki de olabilirdi.

Tamam, kesinlikle benimki.

Asıl soru, onun da duyup duymadığıydı.

Sahte bir gülümseme takınarak göz ucuyla ona baktım, her ne kadar yalnızca ben hissediyor olsam da çevremde âdeta bir girdap gibi dönen gerilimi dağıtma konusunda çaresizdim.

“Gerçekten bunun Şişe Çevirmece ya da Doğruluk mu Cesaret mi'den daha iyi olduğunu mu düşündün?” diye sordum.

“Tüm sırlarımı ifşa etme konusunda Reeves'e güvenebilirsin,” diye mırıldandı arkamdaki duvara bakarak.

“Hepsini değil,” diye fısıldadım.

Sözcükler onu beklediğimden daha şiddetli etkiledi ve gözleri hızla benimkilerle buluştu, sonra da dikkati ağzıma yöneldi. Etrafımızdaki havanın elektrikle yüklendiğini hissettiğime yemin edebildim. Kolunun belimin etrafında belli belirsiz kasıldığını. Gözlerinin tırnağın ucu kadar kıızıktığını. Bir şey söylemek istermiş gibi dolgun dudaklarının aralandığını ama sonra söyleyeceğini yuttuğunu.

Siktir.

Öyle söylememeliydim.

Öyle ima etmemeliydim... sırlarımızı ve nasıl eskiden onun olduğum konusunu.

Maverick'le hep bu şekilde olmuştu. Onu kestirmek mümkün değildi. Elektrik yüklüydü. Bir fırtına gibi. Archer sakinlikti. Ve biri diğerinden çok daha tehlikeliydi.

Serbest elimi alev alev yanan ve epey çıplak olan göğsünden çekip ondan biraz uzaklaştım ve "Ee... bu yastıktan oyunu kaybetmeden nasıl ineceğimiz konusunda bir fikrin var mı?" diye sordum.

Gözlerini kırptırıp alevi yok etti ve omzumun üzerinden bakıp sığınacak bir liman bulmak üzere zemini taradı. "Bir fikrim olabilir."

"Ya?"

"Cömert hissedip hissetmediğime bağlı."

"Henüz karar vermedin mi?" diye sorguladım zoraki bir kahkaha atarak.

"Yani, ben her zaman cömertimdir." Pis pis sırıttı. "Bana biraz zaman ver."

Seçeneklerimizi tartmaya koyuldu, ben de aynısını yaptım.

Önce bar taburesine, oradan da mutfak masasıyla granit adaya giden bir yol vardı. İçecekler yere indirilmişti ki bu üzerlerine düşmediğiniz takdirde süperdi. Evet, üzerlerine düşmek acıtırdı. Ama yine de... Mutfakta büyük bir tezgâh alanı vardı. Şayet kazanmak istiyorsak oraya ulaşmak zorundaydık.

"Kazanmak istiyorsak ateşkes yapmamız gerekecek," diye mırıldandı Maverick.

"Tamam?" Omuz silktim. "Ateşkes."

Başımı hafifçe sallayarak ağzımı aradı, "Bana güveniyor musun?"

Özellikle de aramızda yaşanan her şey göz önüne alındığında tehlikeli bir soruydu bu. İstemsiz bir şekilde başımı hayır anlamında sallayıverdim. "Sana zerre kadar güvenmesem de bu koşullar altında... Tabii, neden olmasın?"

Bana bakarken dolgun dudaklarının köşelerinde keyifli bir ifade belirdi ve ardından, "Birilerinin arsızlığı tuttu," diye belirtti.

"Ustasından öğrendim."

"Hı-hı." Eğilerek yakınlaştı, nefesi kulağımın dışını yalrıyordu. "Sana kıcına şaplağı geçirmem gerektiğini söyledim de bu artık benim işim olmadığı için..." Yutkundum ve benden uzaklaştı. "Uslu bir maymuncuk ol ve sırtıma tırman bakalım."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Ben arkamı döneceğim, sen de sırtıma tırmanacaksın." Hafifçe soldan sağa dönerek pozisyon değiştirmeyi denedi.

Hareketlerinden doğan sürtünme çıplak tenimi yaksa da kıcımın üzerine düşüp oyunu kaybetmemeye çabalarken bunu görmezden geldim. "Hareket etme," diye emrettim. "Beni düşüreceksin."

Ânında durdu ve eliyle yüzünü ovuşturdu. "İyi. Herhangi bir önerin var mı?"

"Ah, ya şey yapsam..." Sözcükler dilimin ucunda yok olunca yutkundum.

"Ya ne yapsan?"

"Şöyle." Boştaki elimle omzunu kavradım ve bacaklarımı belime dolamaya hazırlandım. Eli kalçama denk gelince kalçamı sıktı.

"Yanlış anlama, kızların bacaklarını belime dolmasına bayılırım ama söz konusu kardeşimin kız arkadaşı olduğunda?" Cık cıkladı. "Bir noktada sınırı çekmem lazım, değil mi?"

Gözlerim kısıldı. "Havalara girme."

"Aa, hadi ama, Minik Kaz. Yanaklarının nasıl kızardığını fark etmediğimi mi zannediyorsun? Bahse girerim elimi bacaklarının..."

"Çenenin kapayacak mısın?" diye köpürdüm. "Kazanmak istiyorsak bu işin yolu bu."

Dudak bükerek birkaç adım ötedeki bar taburesine baktı. "Seni taşıırken oraya atlamayı başaracağımı mı düşünüyorsun ciddi?"

"Eh, ilk olarak, en başta beni taşımayı teklif edenin sen olduğundan eminim. İkinci olarak, meşhur Maverick Buchanan ken-

dini mi sorguluyor?” Başımı iki yana sallayıp onu *tam* dengesini kaybetmeyeceği ama yine de benim eğlencemi hissedebileceği güçte ittim. “Hadi ama. Sen her şeyi yapabilirsin.”

“İyi tamam. Ama sadece Griff’le Everett bu zimbirtıları kazandığında işin bokunu çıkardıkları için.” Derin bir nefesle kalçalarımı kavrayıp beni kaldırdı. Serbest elimle omzunu kavradım ve zıpladım. Bacaklarımı beline doladığımda başımı boynuna gömdüm ve inişi daha kolay gerçekleştirebilsin diye sıkı sıkı tutunup ağırlık merkezimizi birleştirmeye çalıştım. Beni yakınında tutan kolları mengene gibiydi, Reeves’ten bir sonraki turu başlatmak için gelecek kaçınılmaz emir için kendini hazırlıyordu.

“Deprem!” diye seslendi Reeves.

Maverick’in ayakları yerden kesildiğinde gözlerimi sımsıkı kapadım ve can havliyle tutundum. Ayakları bar taburesinin kenarına indi, Mav taburenin devrilmemesi için öne eğildi ve başardığımızı fark ettiğimde gülerek başımı yavaşça boynunun oyuğundan çıkardım. Zafer sarhoşluğu ve şaşkınlık arasında kalmış bir hâlde ona baktım. Gözlerimiz buluştuğunda penisi vücuduma doğru seğirdi ve ağzım açık kaldı, kalçalarımın arasına sıkışmış ereksiyonunun tanıdık kabarıklığını fark ettiğimde âdeta ciğerlerim felç geçirdi.

Siktir.

Gözleri gözlerimi tutsak etti, kalp atışlarım çığırından çıktı ve kalçalarım sanki kendi akılları varmışçasına hafifçe hareket ederken ona dayanmış olan klitorisim zonklamaya başladı. Tanıdık sözcük “Don” duvarlarda yankılandı. Güçbela fark ettim. Dikkatim fazla dağınıktı. Fazla tahrik olmuştum. Üstelik belli ki bunu yaşayan tek kişi ben değildim çünkü Maverick de hareket etmiyordu.

Maverick’in ne kadar hırslı olduğunun bir önemi yoktu. Kaybetmekten ve zayıflık sergilemekten ne kadar nefret ettiğinin de. Dengesini bozmuştum. Ve şimdi tek bir bakış ve kalçalarımın hafif hareketiyle bunu ikimiz de biliyorduk.

Ben küçük, aptal bir maymun gibi hâlâ ona yapışmış hâldeyken Mav bar taburesinden aşağı atlayıp bizi uzun adımlarla anahtarları tutan birinci sınıf öğrencisine doğru götürdü.

“İn. Şimdi.” Popoma sertçe şaplak attığında üzerinden kayarak indim ve ayaklarım saniyesinde yeri buldu, buna rağmen ben neler olduğunu kafamda tekrar oynatırken düşüncelerim, libidom ve kalbim on saniye geriden geliyordu. Çocuk anahtarı buldu ve bileklerimizin etrafındaki kelepçeyi çözdü, gerçi ben bunu fark etmek için fazla sersemlemiştim.

Maverick serbest kaldığında benim olduğum tarafa bir kez bile bakmadan odasına gidip kapıyı kapattı, Reeves ise pes ettiği için arkasından korkak diye seslendi. Dalga geçtiğini biliyordum. Maverick’le benim aramda ne yaşandığı hakkında hiçbir fikrinin olmadığını da.

Yine de bir şey kesindi.

Masum bir oyun kisvesi altında eski erkek arkadaşının beline bacaklarını dolamak iyi bir fikir değildi.

Hem de hiç iyi bir fikir değildi.

Bunun bir daha yaşanmasına izin vermeyecektim.

Sekizinci Bölüm

Ophelia

Bir ay ara vermiştim. Sadece. Bir. Ay. Kesin konuşmak gerekirse otuz iki gün. Beni meşgul eden bazı şeyler olmuştu: mezuniyet balosu, kalbimin kırılması, en iyi arkadaşımın çıkmak, lise mezuniyetini sağ salım atlatmak, taşınmak, güz derslerine kaydolmak, liste böyle uzadıkça uzuyordu. Bu yüzden vücudum ne yazık ki bana isyan ediyordu.

Dizliklerimle dirsekliliklerimi, göğüs korumalığımı, boyunluğumu ve kaskımı kuşanmış bir hâlde pistin bir ucundan diğer ucuna depar atarken oksijensiz kaldığımı hissediyordum. Vücudum bana elli kilo daha ağır geliyordu ve her şey göz önüne alındığında bu çok da uçuk bir tahmin değildi. Kız takımıyla ilk antrenmanım gelecek hafta olacaktı ve buna hazır olmak istiyordum. En azından olabildiğim kadar. Neyse ki Jaxon bana erkeklerin de daha resmî olarak antrenmanlara başlamadığını söylemişti, dolayısıyla pistin rezervasyon formu boş olduğu müddetçe buraya istediğim sıklıkta gelip antrenman yapabilirdim. Üstelik ciğerlerimin çığlık atışına bakılırsa muhtemelen yakın gelecekte gecemi gündüzümü burada geçirecektim. Dün geceki Oyun Gecesi'ni düşününce böylesi herhalde daha iyiydi. Hâlâ onun vücuduma dayandığını hissettiğime inanamıyordum. Hâlâ beni öyle etkileyebildiğine de inanamıyordum. Benim de onu öyle etkileyebildiğime.

Kendine hâkim ol, kızım.

O *senin* kalbini kırdı, unuttun mu?

Onun üzerinde etkim falan yoktu.

Olan şey fiziksel tepkiden başka bir şey değildi. O kadar.

Yalnızca. Fiziksel.

Tıpkı ilişkimizin geri kalanı gibi.

Omurgamdan damla damla ter aksa da dinlenme arzuma yenik düşmedim. Onun yerine kendimi daha da zorlayıp ortadaki kırmızı

çizginin ilerisine koşup aniden duruverdim. Karşı kalenin ağılarına buz püskürdü ve nefeslenirken arkamdan bir alkış sesi duydum.

Merakla arkamı döndüm. Benim gibi patenlerini, taytlarını ve eldivenlerini giymiş altı oğlan LAU'nun takım sıra bölgesinin oraya dizilmişti fakat dizlikleri, dirseklilikleri ve kaskları yoktu; hâliyle yüzlerindeki eğlenmiş ifade açıkça görülüyordu. Birkaçını partiden tanımış olsam da isimlerini hatırlamakta ümitsiz vakaydım, bu yüzden yalnızca, "Selam çocuklar," diye seslenmekle yetindim.

"Selam," diye cevap verdi içlerinden biri. "Etkileyici."

Kendimi gülümsemeye zorlayarak kaskımı çıkardım ve kalçama dayayarak nefeslenmeye devam ettim. "Sağ ol."

"Bitirdin mi?" diye sordu bir diğeri.

"Neyi?"

"Hokey oynamayı."

Sözcükleri sanki küçük bir kızmışım gibi söylemişti. Sanki küçükken evcilik oynadığım zamanki gibi hokey oynama taklidi yapıyormuşum gibi.

"Pardon, pisti kullanma iznim yok mu?" diye sordum. "Anladığım kadarıyla kimse yer ayırtmamıştı..."

"Selam Lia!" diye seslendi tanıdık bir ses.

Kime ait olduğunu tanıdığımda çenemi kaldırarak selam verdim. "Selam Reeves."

"Onu tanıyor musun?" diye sordu ilk dallama. Üzerine biraz da kadın düşmanlığı serpiştirilmiş sarışın, yanık tenli ve esasen canlı bir Ken bebeği gibi olan çocuk bana tekrar bakarken gözleri parlıyordu... ama neyle? Aşağılama mı? Eğlence mi? İlgisi mi?

Hayatta olmaz, dallama.

"Evet, Lia bu, Archer'ınki," diye açıkladı Reeves.

Dallamanın kaşları havaya kalktı. "Bu birinci sınıfla mı?"

"Aynen," diye onayladı Reeves, ardından tekrar bana seslendi.

"Dün gece partide eğlendin mi?"

"Ah..." Yutkundum. "Tabii, süperdi. Beni de dahil ettiğin için tekrar teşekkürler."

“Hey, seni istediğin her şeye *dahil ederim*,” diye şakalaştı. “Kazanma şansını ele geçiremeden Mav seni bırakıp gittiği için kusura bakma gerçi.”

“Hey, çişin geldiğinde sen, sen değilsin, değil mi?” diye yalan söyledim.

Göğsünden bir kahkaha daha yükseldi. “Evet, galiba öyle.” Bakışları üzerime kaydı ancak ekipmanımı incelerken gözleri takım arkadaşlarınınunki gibi ilgiyle değil, yalnızca basit bir merakla bakıyordu. “Mav hokey oynadığından bahsetmemiştii.”

“Mav ondan daha iyi olduğum için utanıyor da ondan,” diye belirttim umursamaz bir alaycılıkla.

“Öyle mi?” diye sorguladı kalın bir ses. Yanında Griffin ve Everett’la birlikte Maverick çıktı tünelden.

Eyvah.

Dün akşamdan beri konuşmamıştık. Teknik olarak kalbimi paramparça ettiğinden beri tam olarak konuştuğumuz söylene-
mezdi ama neyse. Ne yaparsın? Dikkatimi o pisliğin ekipmanıyl
ne kadar çekici göründüğünden uzaklaştırıp yanındaki çocuklara odaklandım.

Gülümsemem genişledi. “Hey, en sevdiğim iki hokeyci!”

“Selam Lia,” diye karşılık verdi Griffin.

Mav göğsünü tuttu. “Çok kırıldım.”

“Tabii canım,” diye geveledim.

Arkadaşları ona aldırış etmeyip bana doğru kayarak beni kucakladı.

“Hey. Seni özledim,” dedi Everett.

“Aynen.” Ben de ona sarıldım.

“Bir süredir buradaydın herhalde?” Everett’in dikkati terden alnıma yapışmış saçlarıma yöneldi ve eldivenimle alnımı sildim.

“Evet. Birkaç saat oldu. Lady Hawks’la ilk antrenmanımdan önce biraz ısınmam lazım.”

“Ortalığı kırıp geçeceksin,” dedi Griff yanımda.

“Umarım. Özellikle de şuradaki sarışın gerçekten hokey oy-

nayabildiğimi değil, sadece hokey oynadığımı zannederken. Neyi kastettiğimi anladın, değil mi?”

Griffin omzunun üzerinden arkada duran takım arkadaşlarına bir bakış attı. “Evet, Trevor Cameron o. Kendisini mazur görmek gerekecek.”

“Neredeyse Reeves kadar dallama biridir,” diye ekledi Everett.

“Reeves iyi ya,” diye itiraz ettim.

“Sadece Mav ya da Archer’dan dayak yemek istemediği için,” diye karşılık verdi Griffin.

“Reeves neden onlardan dayak yesin ki?” diye sordum.

Griffin ensesini sıktı. “Archer’la çıkıyorsun da ondan, Maverick de...”

“Maverick işte,” diye tamamladı Everett.

Kaşlarım çatıldı. “O da ne demek?”

“Kardeşi seni sahiplenmişken kimsenin sana yanaşmasına izin vermez demek.”

“Çıkıyoruz ama bu beni sahiplendi ya da” –eldivenimi havaya salladım– “her ne halt demekse o demek olmuyor ki.”

“Tam olarak o demek oluyor,” diye itiraz etti Griffin.

“I-ih.”

“Hı-hı,” diye karşılık verdi.

“Lia ne zamandan beri oynuyor? Ve neden kimse bana söylemedi?” diye seslendi Reeves konuşmamızı bölerek.

“Seni ilgilendirmiyor da ondan,” diye cevap verdi Everett. Yakın korumamış gibi beni arkasına sakladı.

“Birileri fazla korumacı,” diye mırıldandı Reeves sıra bölgesinden.

“Onu bir de kız kardeşiyle göreceksin,” diye laf attım Everett’in arkasından eğilerek.

Erkekler bakışırken fısıltı şeklindeki, “Everett’in kız kardeşi mi var?” yorumları arenada yankılandı.

Yüzümü buruşturarak önümde tadı kaçan Everett’a göz attım. “Eyyvah.”

Everett omzunun üzerinden bana hızlıca bir bakış atarak takımının geri kalanına döndü. "Ophelia, Lady Hawks'ın kalecisi."

Sarışın dallama kahkaha attı. "Umarım bomboş bir arenada oynamak hoşuna gider, Ophelia."

Burun deliklerim büyüdü ancak ben kendimi savunamadan neredeyse eğleniyormuş gibi görünen Maverick cık cıkladı. "Dikkat et, Cameron, yoksa fena benzetileceksin."

"Kim benzetecekmiş beni?" diye meydan okudu Cameron. "Sen mi?"

"Bunun garanti olduğunu ikimiz de bilsek de..." Maverick başımı benim olduğum tarafa eğerken bana bakma zahmetinde bulunmadı. "Aslında onu kastediyorum."

Pır pır eden kalbim tekrar canlandı ve dudaklarımı birbirine bastırdım, o sırada beni patenlerimden kaskıma kadar inceleyen Cameron'ın boğazından bir başka küçümseme sesi çıktı. "Bu minik şey mi? Şüpheli."

Griffin eldiveninin altından sırtarak, "Buraya gelme sebebimiz arkadaşça bir oyun oynamaktı. Lia, var mısın?" diye teklifte bulundu.

"Yani... sadece Trevor izin verirse." Cameron'a en naif bakışımı atıp kirpiklerimi kırptırdım.

"Kadının izin isteyeninden hoşlanırım," dedi düşünceli bir tavırla ve sıralardan kalkıp bana doğru kaymaya başladı.

Maverick kayarak yolunu kesip kollarını kavuşturdu. "Beni yanlış anlama. İşin cazibesinin ben de farkındayım. Opie komşu kızı havasında tatlı bir kız ama o Archer'ın sevgilisi. Unutmak istemeyebileceğin bir şey."

"Archer şu anda burada değil."

"Evet ama ben buradayım," diye cevap verdi Maverick.

"Ne yani? O senin de mi sevgilin?" Cameron şimdi Maverick'e yaklaşıyordu ve ancak patenlerinin burunları resmen birbirine dokunduğunda durdu. "Kardeşinle paylaşıyorsanız biraz sapıkça bir durum var ortada sanki, Buchanan."

Maverick tehditkâr bir şekilde gülerek çenesindeki kirli sakalı kaşıdı. “Bir de bana sor.”

Göğsümü sıkıştırmaya başlayan suçluluk hissinden kurtulmak mümkün değildi, yine de kaosa doğru kaymaya koyuldum. Hemen hemen ikisinin arasına sıkıştığım noktada bir adımlık daha boşluk yaratabilmek için göğüslerini ittirdim. Maverick zar zor kırmılda da üstlerine giderek konuştum. “Güldük eğlendik, tamam ama ben hokey oynayacağımızı sanıyordum, takım arkadaşlarınızın seks hayatıyla ilgili çene çalacağımızı değil. Tabii, eğer sen sosis partisi sevenlerdensen, Trevor, o zaman sorun yok. Acele etme. Ben yargılamam.”

Azı dişleri gıcırdayan Cameron bana öfkeyle baktı. “Haklısın. Sana birilerinin büyük oğlanlarla oynamanın nasıl bir şey olduğunu gösterme zamanı gelmiş bence.” O kırmızı çizgiye ilerlerken Maverick arkamda kaldı.

Arkamı dönüp başımı kaldırdım ve onun bakışlarına karşılık verdim. Aptal Cameron ve aptal dallama yorumu. Mav yine sinirlenmiş benziyordu. Cameron âdeta onun düşüncelerinin üzerine benzin döküp bir de kibrit çakmış ve onu yanmaya bırakmış gibiydi.

“İyi misin?” diye fısıldadım. Dikkati üzerimize çekmek istemiyordum ancak aynı zamanda Maverick’in kızgın olmasını, kirli hissetmesini ya da kardeşinden sonra ikinci sıradaymış gibi algılamasını da istemiyordum...

“Neden iyi olmayayım ki?” diye sorgu. “Seni kardeşimle paylaşıyor değilim, değil mi?”

“Mav...”

“Direklerin arasına geç, Opie.”

“Maverick...”

Kayarak bana yaklaştı ve gözleri sertleşti. “Direklerin. Arasına. Geç.”

“İyi.” Sıra bölgesinden ekipmanlarımı aldım, ardından çocukların geri kalanı buza geçerken ben de kaleye ilerledim. Bu adam-

lar aşırı iyi olduğu için muhtemelen biraz daha gergin olmalıydım ama Everett, Griffin, Maverick, Jaxon ve Archer'la kendimi bildim bileli hokey oynuyordum. Ya egosu Teksas kadar büyük olan Cameron gibi bir soytarı? Evet, bence onunla baş edebilirdim.

"Mav, sen Cameron'lasın," dedi Griffin oyuncuları takımlara ayırırken.

"Niye?" diye öğrenmek istedi Maverick.

"Seni ona karşı koyarsam birbirinizi öldürürsünüz de ondan," diye homurdandı Griffin. "Orta sahada oynamakla problemin var mı?"

"O savunma oyuncusu," diye hatırlattım Griff'e kale çizgisinden çıkmadan ve konuşmalara kesinlikle kulak kabarttığımı saklamaya tenezzül bile etmeden.

"Antrenman sırasında pozisyonları değiştirmeyi severiz," diye cevap verdi Griffin, bana doğru düzgün bakmadan.

"Şey, evet ama..."

"Sana gol atacağımdan mı korkuyorsun, Opie?" diye seslendi Maverick.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve Maverick alaycı bir sırıtışla Griffin'e geri döndü. "Ona bir ders vermek iyi olabilir," diye ekledi. "Bence burs muhabbeti biraz götünü kaldırmış."

Ah, alaycı Maverick geri döndü. Haaaarika.

Griff'e cevap verme fırsatı tanımadan konuştum. "İyi. Ortada oyna. Görelim bakalım bana dersimi verebilecek misin, ne dersin?"

"Dikkat et," diye uyardı beni Everett. Diğerlerinden daha yakındaydı; yine de bana gönderdiği, onu dinlemediğim takdirde aptalın teki olacağımı söyleyen bakışlarını kaçırmadım.

"Neye dikkat edeyim? Bir savunmacının bana gol atmasına mı?" Maverick'in sopasını almasını izleyerek güldüm. Ateş püsküren gözleri gözlerimi âdeta delip geçiyordu. Neden olduğundan emin değildim. Sanki daha iki dakika önce beni Cameron'a karşı savunmamıştı ama sorun değildi. Kara listeye bir kez girildi mi bir daha çıkış yoktu belli ki.

“İyi tamam,” Griffin pes etti.

“Uyarmadı deme,” diye mırıldandı Everett ve pistin merkezine kayarak uzaklaştı.

Griffin takımları ikiye ayırmayı bitirince herkes kendi tarafına geçti. Everett ile Maverick orta çizgide birleşti. Yıldırım hızıyla başladılar. Maverick pakı Cameron’a pasladı, o da benim ağlarıma doğru savurdu ancak kolaylıkla yakalayıp pakın patenlerimin arasına düşmesine izin vererek kaşımı kaldırdım.

“Elinden gelen bu mu, cicim?”

Cameron’ın üstdudağı kıvrıldı; pakı takımumdaki oyuncular-
dan birine pasladım, çocuk da pakı bariyerden aşırarak pistin karşı tarafına vurdu. Griffin yakaladı ve bariyerin yakınlarındaki bir başka rasgele oyuncuyla savunma alanında top hâkimiyetini sürdürdü. Everett gol çizgisine girdi ve Griff ona pas attı. Bir anda Everett pakı LAU’nun kalecisinin ötesine savurdu ve onun karşı-
sındaki kale çizgisinden sevinçle bağırdım.

“Evet!”

Birkaç dakika sonra Cameron tekrar bana gol atmaya çalışsa da atışını sopamla son anda engelledim.

Tamam, kıl payı kurtardım.

O dallama tekrar mavi çizgiye ok gibi fırladığı sırada bana küf-
rettiğinde vücudumdan bir adrenalin dalgası geçti ve takımım bir kez daha pakın kontrolünü eline aldı.

Mekik dokuyarak oynuyorduk ki ağların yanında ağzım kulak-
larımda dururken Mav beni yakaladı. “Hoşuna mı gidiyor?”

“Kazanmak mı?” diye cıvıladım. “Ay evet. Evet, hoşuma gidiyor. Bir ara sen de denemelisin.”

Ağzı seğirdi fakat bunun eğlendiğinden mi yoksa bana burun kıvırdığından mı olduğuna karar veremedim.

“Komik bir şey mi var?” diye sordum.

“Yok. Ama şunu söylemeliyim, ekipmanınla biraz tatlı görünüyorsun. Bunun Archer’ı bayağı heyecanlandığına kalıbımı basarım.”

Archer'dan bahsetmek zorundaydı, değil mi? Burada. Herkesin önünde. Diğer oğlanların onu duyduğunu sanmıyordum. Hepsin pistin diğer tarafına yoğunlaşmıştı. Zaten gerçekten bir önemi de yoktu. Bu yorumunu duymuş olsalar bile başkalarının gözünde bir iğneleme değildi bu. Bir sorun ya da tuhaf bir açıklama da değildi. Ben Archer'la birlikteydim. Herkesin bildiği kadarıyla o benim biricik sevgilimdi.

Ah gerçeği bir bilselerdi.

"Hı-hı," diye mırıldandım dilimdeki asidi geri yutup.

Mav kalemin çevresinde kaymaya koyulunca hareketlerini takip etmek için başımı çevirirken kendimi baykuş gibi hissetmeye başladım, aynı zamanda öfkeden kan beynime sıçramaya başlıyordu.

Ne kadar katılaşmıştı. Ne kadar... umursamazdı. Bundan nefret ediyordum.

Sinirlerimi oynatmaya ne kadar yaklaştığını hissederek beni kışkırttı. "Ne? Seks hayatını konuşmak yasak mı, Opie? Çünkü öyleyse en başta yatmak için kardeşimi seçmemeliydin."

Maverick çevremde daireler çizmeye devam ederken eldivenli parmaklarım sopamın etrafını daha da sıkıca sardı.

"Haklısın," diye cevap verdim. "Seni neden korumaya çalıştığımı bilmiyorum. Zaten gerçekten umursadığın yok ki."

"Kesinlikle."

"Ekipman konusunda da haklısın," diye devam ettim. "Archer büyük hayranı. Ekipmanımı giymişken rol yapışımızı görmelisin."

"Aman kaleciye gol atmasın da, Opie." Bana göz kırpsa da sesindeki hafif değişimi ve çenesinin seğirmesini yakalamıştım.

"Mav," diye bağırды Everett. "Hâlâ oynuyor musun?"

Maverick pistin merkezine kaymak üzere uzaklaştı. Onun takımındaki savunmacılardan biri pakı Everett'tan çaldı ve bariyerden aşırarak vurdu. Maverick pakı yakaladı, bizim mavi çizgiyi aştı ve bana doğru hücumla geçti. Sopasını geriye doğru kaldırıp vurduğunda çömelerek dirseklerimi de genişçe açılmış bir şekilde tuttum ve küçük vücudumun kaplayabileceği kadar çok alan kap-

lamaya çalıştım. Kulaklarıma bir vınlama sesi çarptı, onu da pakın buz üzerindeki tanıdık çarpma sesi izledi. Patenlerime baktığımda yuvarlak pakı arkamdaki kalede gördüm.

Siktir.

“Yine de tatlı görünüyorsun,” dedi Maverick düşünceli bir tavırla.

Pakı ona geri atarak dişlerimin arasından konuştum. “Bir daha.”

Cameron’la Griffin orta çizgiye yöneldi ve bir anda Cameron pakı çalıp Maverick’e pasladı, o da benim ağlarıma gönderdi. Yüzüm öfkeden alev alev yanıyordu, sopamı kalenin kenarına bam diye çarptığım sırada Griffin bana doğru kayarak alçak sesle konuştu. “İyi misin?”

“Maverick ne halt ediyor? O bir savunmacı...”

“Maverick’le ezelden beridir oynuyorsun, Lia,” diye mırıldandı Griffin. “Senin zayıf noktalarını bilmediğini mi zannediyorsun ciddi?”

Burun deliklerim genişlese de onunla tartışmadım. Haklıydı. Tabii ki Mav zayıf noktamın tam olarak neresi olduğunu biliyordu. Hem pistin içinde hem de dışında. Ayrıca bunu LAU’nun çıkış kadrosunun yarısına da göstermişti.

En azından rakiplerimden hiçbiri burada değildi.

İyi tarafından bakalım, değil mi?

Öyle olsa bile öfke âdeta tenimin altında köpürüyordu. Vazgeçtim. Merkezimi yalıyor, beni azdırıp olması gerekenden çok daha fazla sinirlenmeme neden oluyordu. Bu alt tarafı aptalca bir oyundu. Ve aslında düşündüm de? Bugünlük bana bu kadar oyun yetmişti. Arkama bakmadan kaskımı çıkarıp kolumun altına sıkıştırdım ve soyunma odasına yöneldim.

“Aa, hadi ama, Opie!” diye bağırdı Maverick. “Sadece eğleniyorduk!”

Başlarım böyle işe.

Dokuzuncu Bölüm

Ophelia

Kampüsteki sahadan uzaklaşan dolambaçlı yolda uzun adımlarla yürüdüğüm sırada gökyüzünde güneş batıyor, ufuk çizgisini turuncu, pembe ve morun değişik tonlarına boyuyordu. Yolun hatları yeşil çimenlerle çizilmişti ve LAU'nun âdeta kendine ait küçük metro sistemi gibi üniversite arazisinde dolanıyordu. Eğer sağda kalırsam koyu renkli kaldırımdan hiç ayrılmak zorunda kalmadan sahadan eve gitmeyi başarabilirdim. Ana yollardan biri sağımda kalıyordu fakat günün bu saatlerinde sokaklar sessiz oluyordu, ben de spor çantamı yanımda sallaya sallaya alçak sesle küfrederken ambiyansın da tadını çıkarıyordum.

Aptal.

Aptal, aptal, aptal.

Maverick'in canımı sıkmasına izin vermiş olduğuma inanamıyordum. Sahadan resmen küçük bir çocuk gibi hışımla çıkıp gittiğime de. Kalmam gerekirdi. Oyunu tamamlamam gerekirdi. Üstelik Maverick'in beni nasıl da etkilediğini görmesine kesinlikle izin vermemem gerekirdi.

Ama var ya, sırtışını ve sırtışının gözlerine nasıl ulaştığını görmek? Âdeta dosdoğru libidoma vuruyordu ki bu ihtiyacım olan son şeydi. Hele de o kahrolası herif bu kadar küstahken ve kardeşiyle olan ilişkiyi her fırsatta yüzüme vurmaktan çekinmiyorken.

Dallama.

Bunu neden yaptığımı hâlâ anlamıyordum. İlk başta kalbimi paramparça eden kendisiyken neden beni kötü göstermeye hakkı olduğunu düşünüyordu?

Bu rezalet için birini mi suçlamak istiyorsun, Maverick? Kendini suçla o zaman.

Hof diye verdiğim nefes, benim dışımda sessiz olan sokakta gümbürdeyen bir motor sesiyle yarıda kesildi.

Omzumun üzerinden çaktırmadan arkama bakarak yolun gerisinden direkt olarak bana doğru gelen bir motosiklet fark ettim. Olur da altındaki canavarla kaldırımın kenarını aşip beni ezme-ye karar verirse diye asfalttan biraz daha uzaklaşarak motosikletli ahmağa bol bol alan bıraktım. Motosiklet yanımdan geçip gitmek yerine yavaşlamaya başladı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve spor çantamın sapını daha da sıkı kavrarken omzumun üzerinden bir kez daha çaktırmadan bakmaya çalıştım.

Siyah deri. Siyah motor. Siyah kask. Krom tasarım.

Bu kişi kimin nesiydi?

Deri ceketinin altına gizlenmiş geniş omuzları ve koyu renkli kotun sardığı kalın bacakları sayesinde bir erkek olduğunu açıkça görebiliyordum. Benim yanımda tamamen frene asıldı ve kaskına uzanırken botları da yere indi. Korkuyla ürperdim ve dikkatimi yabancidan ayırıp kaldırımda adımlarımı hızlandırmıştım ki kalın bir ses seslendi. "Opie!"

Kaslarım donakaldı ve tekrar yabancıya bakmak üzere arkamı döndüm.

Maverick?

İsmi bir yumru gibi boğazıma oturdu. Kollarımı kavuşturup onu izlediğim esnada yabancı adam kaskını çıkarıp kuşkuvarımı doğruladı.

Beklediğim gibiydi. Saçının o serseri dalgalarını nerede olsa tanırdım. Kahveyle karamel tonlarının karışımı olan saçları, muhtemelen tepem attıktan sonra aldığı duştan dolayı nemli görünüyordu. Peşimden gelenin yabancının teki değil de Maverick olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirmeliydi. Ama daha da heyecanlı hissediyordum.

Gözlerim bir kez daha vücudu üzerinde aşağı kaydı ve kollarımı kavuştururken dudaklarım tek tarafa toplandı. "Şaka yapıyorsun."

"Ne gibi?"

"Bu senin mi?"

Hâlâ bacaklarının arasında duran motosiklete bakıp motor kısmına hafifçe pat pat yaptı. "Aynen öyle."

"Pardon. Canına mı susadın acaba?"

Karanlık bir gülüşle omuz silkti. "Bir daha mı geleceğiz dünyaya, değil mi?"

"Ailen sende bunlardan olduğunu biliyor mu?"

"Yirmi bir yaşından büyüğüm, tatlım. Onların iznine ihtiyacım yok."

Ona dudak büküp biraz daha yaklaştım. "Evet çünkü istesen bile alamayacağını biliyorsun. Bu şeyler harbiden tehlikeli..."

"Artık koca adamım ben, Opie. Yine de endişeni takdir ediyorum." Kaskını önüne yerleştirdi. "Çok seksi."

"Görüyorum ki *hadi-Ophelia'yı-olabildiğince-rahatsız-edelim* oyununa geri döndük," diye belirttim. "Ki bu da buradan uzaklaşacağım anlamına geliyor." Ona sırtımı dönüp yoluma devam ettim.

"Aa, hadi ama, Opie!"

"Benim adım Opie değil!" diye bağırdım omzumun üzerinden.

"Hadi ama, Lia," diye bağırdı o da. "Surat asmayı bırak. Alt tarafı bir oyundu."

Topuklarımı yere saplayıp yeniden ona döndüm. "Ne zamandan beri hücumda oynuyorsun ki sen? Ayrıca oradakilere canlarına okuyabileceğimi söyledikten sonra herkesin önünde beni tam bir çömezmişim gibi göstermene cidden gerek var mıydı?" Ellerimi havaya kaldırıp uzun adımlarla ona doğru yürüdüm. "Cidden bak. En azından bir taraf seç. Benden nefret ediyor musun, etmiyor musun? Çünkü bu bir öyle bir böyle saçmalığı beni çileden çıkarıyor."

Başı önüne düştü ve bacağını motosikletinin üzerinden aşırıp motora yaslandı. "Güven bana, kimse senin çömez olduğunu düşünmüyor. Ayrıca Cameron'un canına da okudun. Adam sana bir kere bile gol atamadı."

"Evet, sen attın ama," diye hatırlattım ona.

"Ee?"

“Ee mi?” Sesim çatladı ve kaslarım hayal kırıklığıyla titremeye başladı. Arkamı dönüp yürümeye devam ettim.

“Yapma, Lia,” diye yalvardı. “Bırak da seni eve götürüyüm.”

Yeniden dönüp Maverick’in ölüm tuzağına imalı ve öfkeli bir bakış attım. “O şeyin üzerinde mi? Hayır, almayayım.”

“Güneş batıyor,” diye ısrar etti. “Karanlıkta tek başına eve yürümemelisin.”

“Neden olmasın?”

“Tehlikeli.”

“Harley’inin ya da” –elimle motosikletini işaret ettim– “markası her ne haltsa onun tepesine tırmanmaktan daha güvenli.”

Dudakları yukarı kıvrıldı. “Bu bir Ducati, ayrıca bana kalırsa tehlike meselesi tartışılabilir bir konu. Hadi.”

“Hayır.”

“Neden?”

“Öyle.”

“Öyle?..” Gözleri bana haklı bir neden sunmam için meydan okurken sesi gitgide azaldı.

“Ailem motosiklete binmemi istemezdi de ondan,” dedim ona.

“Karanlıkta eve tek başına yürüyüp haberlere konu olmana yeğleyeceklerinden eminim. Burası sapıkların kol gezdiği bir yer, Lia, özellikle de okul kapalıyken.”

Gölgeli, inişli çıkışlı tepelere bakındım ve kollarımı ovuşturdum. Kabul etmek istemesem de mantıklı konuşuyordu. Biraz yani. Yine de Maverick’in sırtına yapışık bir şekilde beş dakika geçirmektense kaldırımda şansımı denemeyi tercih ederdim. Dün geceden ve antrenmanda yaptığı dallamalıktan sonra? Yok, almayayım. Başka birçok nedenden ötürü de. Yok. Almayayım.

“Bak, pislik yaptığım için özür dilerim,” diye devam etti burun köprüsünü sıkarak. “Ve söylediklerim için de. Yanlıştı. Burnumu senin cinsel hayatına sokmamalıydım. Sana daha yumuşak davranmalıydım...”

“Bana yumuşak davranmanı istemiyorum,” diye çıkıştım.

Bezmiş bir tavırla elini indirdi. “O zaman ne istiyorsun?”

“Eve kendi başıma, huzur içinde yürümek istiyorum.”

“Buna izin veremem, Lia.”

“Peki ya Archer?” diye üsteledim. “Motosikletine binmem hakkında ne düşünürdün?”

“Eve yalnız başına yürümene yeğleyeceğinden eminim, Opie.”

İçimde bir öfke kabardı ve çenem kasıldı. “Ah, beni seninle o motorun arkasında görse sorun etmez diyorsun yani?”

“Kardeşim bana güvenir.”

Duygusuz bir kahkaha attım. “Ne ironik, değil mi?”

Bakışları sertleşti. “Uzatma ve motora bin, Lia.”

“Hayır.”

“Peki.” Uzun adımlarla bana yaklaştı ve beni bir çuval patates misali omzunun üzerine attı. Kıcı burnumdan sadece birkaç santim ötedeydi. Sırtımda garip bir şekilde asılı duran spor çantam neredeyse yere değiyor, her adımda ileri geri sallanıyordu.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Kıcına tekrar tekrar vurdum. “Bırak beni, Maverick!”

Havada gürültüyle bir tokat yankılandı ve hemen ardından popoma saplanan sert acıyla ciyaklayıverdim. “Hey!”

“Sana yapılmasını istemediğin şeyi başkasına yapma. Şimdi, uslu duracak mısın yoksa kıcına bir şaplak daha mı atmam gerekiyor?”

Beni yere indirsin de kaçabileyim diye bir yerden destek almadan asılı bir hâlde beklerken burun deliklerim genişledi.

“Aklından beni öldürebileceğin yolları mı geçiriyorsun?” diye sordu ve sesindeki neşeyi duyduğuma yemin edebilirdim. Bu beni daha da sinirlendirdi sadece.

“Beni çok iyi tanıyorsun,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Ne sandın,” diye onaylasa da hafiften kendine geldi. “Sen de beni tanıyorsun, Lia. Gerçekten akşam akşam eve tek başına yürümene izin vereceğimi mi zannediyorsun?”

Haklıydı. İzin vermeyecekti. Yine de bu ona teslim olacağım anlamına gelmiyordu.

Kan beynime sıçradı ve kışına bir şaplak daha geçirdim. "Griffin'i ararım ya da..."

"Bu kadar inatçı olmayı kesecek misin?"

Vücudumu sarkıttım. "Peki."

"Teşekkür ederim." Beni motosikletinin yanına bırakıp kaskını uzattı. "Al."

"Senin o," diye belirttim.

"Yedek kaskım yok. Al şunu."

"İstemiyorum."

"Bana istediğin kadar kızgın olabilirsin ama güvende olmana ihtiyacım var, Ophelia," Kaskı karman çorman olmuş dalgalarının üzerine geçirdi ve çenemi kaldırıp tokasını taktı. Memnun olmuş bir tavırla dudakları varla yok arası kıvrılsa da uzaklaşıp aramıza mesafe koyarken gülümsemesi kayboluverdi.

Keşke midemdeki burulmayı hafifletmeye yetseydi.

Maverick bacağını motosikletin üzerinden atıp arkasındaki boşluğa hafifçe vururken kendimi sudan çıkmış balık gibi hissederek motosikletin yanında dikildim.

"Hadi," diye emretti.

Samimiyetsiz bir tavırla kazulet motora tırmandım ve oturduğum yerin tam kışımın arkasında kalan kısmını kavradım.

Motoru çalıştırsa da kaldırımın kenarından ayrılmadık. Onun yerine arkasına dönüp bana bakarak bekledi; bakışlarının karanlık derinlikleri, hem eğlendiğini hem de kızdığını belli eden bir ışıltıyla parlıyordu.

Ona ters ters bakarak yerimde hafifçe kıpırdandım. "Şey, artık gidebilirsin."

"Tutunmana ihtiyacım var, Opie."

"Tutunuyorum zaten."

Tereddüt etse de üstelemedi. Gidonu kavradı ve bileğini bükte. Motosiklet birden öne atılıp sonra aniden keskin bir sesle duru-

verdi, beraberinde ben de uçtum ve göğsüm Maverick'in sırtına çarptı.

"Ne diyordun?" diye espri yaptı.

Oflayarak kollarımı ona doladım ve o da neşeyle bacağımanın üst kısmını tokatladı.

"Peki, sen kazandın!" diye bağırdım motorun gümbürtüsünde kendimi duyurmaya çalışarak.

Omzunun üzerinden bana bakıp sıırttı ama yorum yapmadı.

Ardından yola çıktık.

Yolculuk gürültülüydü. Rüzgâr. Motor. Sessiz ambiyansın içinden geçmişti.

Yine de biraz hoşuma da gitti.

Bacaklarımın arasında motorun gücünü hissetmek. Göğsümde Maverick'in sırtının sıcaklığı.

Sola bakış atarak kör noktasını kontrol edip dönüş yaparken bana bir anlığına eskiden tanıdığım çocuğu gösterdi. Birinden gerçekten hoşlanmanın ne demek olduğunu bile bilmeden önce kendimi kaptırdığım çocuğu. Kalbim sıkışınca belini bırakmaya yeltendim ama sol eli benimkini sardı ve beni olduğum yerde tuttu.

Teslim olmuş bir tavırla yerime daha da yerleştim ve gözlerimi kapattım.

Çünkü bir kız biraz hayal kurabilirdi, değil mi? Her şeyin nasıl farklı olabileceğini. Yalnızca bir anlığına bile olsa. Bunun anlık olduğunu ve gerçek hayatın yakında ona yetişeceğini bilse bile. Yine de hayal kurabilirdi.

Yalnızca bir dakikalığına.

Onuncu Bölüm

Ophelia

Archer'la pizza söyledik. O barbekü tavuklu aldı, ben de karışık tercih ettim. Kendisi rutinlere düşkün biriydi ama ben de öyleydim, bu yüzden sıkıntı yoktu. Salonda orta sehpaye serilmiş pizza kutuları ve alkollü limonata eşliğinde son görüşmemizden beri neler olup bittiğini konuştuk ve bana seyahatini anlattı, gerçi kafam ona dikkatimi veremeyecek kadar dağınıktı. Hâlâ kahrolası bir savunmacının buzda canıma okuması konusunda sinirliydim.

Archer burnumun dibinde parmaklarını şıklatınca irkilerek geri çekildim.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım, pizzadan aldığım ikinci dilimin kenarıyla oynarken.

Bütün görüş alanımı kaplayacak şekilde kanepede yer değiştirdi. “Zor bir gün mü geçirdin?”

Pizzanın kenarını kutuya atıp fazla kırıntıları silkeledim ve yanaklarımı şişirdim. “Öyle de diyebilirsin.”

“Ne oldu?”

“Hiç.”

Gülümseyerek çenemi kaldırdı. “Kendimizi bildik bileli arkadaşız, Lia. Bana yalan söylediğini gerçekten anlamadığımı mı sanıyorsun?”

“Kardeşin...” İç çekip Archer'ın iyi niyetli dokunuşundan uzaklaştım. “Bazen götün tekine dönüşüyor, o kadar.”

“Evet, farkındayım.” Konuşmaya devam ederken beni âdeta elle tutulur bir şekilde inceliyordu. “Bu sefer ne yaptı?”

Bu sefer.

Archer bu kadar nokta atışı yapmış olmasaydı gülerdim.

Maverick her zaman sinirime dokunmayı bilirdi. Küçüklüğümüzde bile beni deli etme gibi bir huyu vardı. Daha sonra, bizi

bir odada baş başa bırakabilmek için sinirlerimi oynatır ve çenemi kapatmak için dilini gırtlığıma sokar olmuştu.

Fazlasıyla işe yaramıştı.

“Söylemeyecek misin?” diye ağzımı aradı.

“Peeeeeki.” Pes edip ayaklarımı altına topladım. “Öğleden sonra pistte biraz egzersiz yapayım dedim, birdenbire kendimi erkeklerle bir hazırlık maçında buldum ve...” Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım, içler acısı hikâyemin sonunu dillendirmeyi beceremiyordum.

Çakturmama zahmetine bile girmeden bariz bir şekilde gözlerini bana dikti ve pizzasının kenarının sonunu çiğnerken sözümü bitirmemi bekledi. Ben ayrıntıya girmeyince lokmasını yutup, “Ee? Nasıl geçti?” diye sordu.

Maverick’in yatak odasına giden boş koridora şöyle bir baktım. Beni eve getirdikten sonra odasına girip kayıplara karışmış ve daha da ortaya çıkmamıştı. Fark etmemem lazımdı. Umurumda olmaması lazımdı. Nerede olduğunun ya da ne yaptığının.

O zaman umursamayı bırak.

Bakışlarımı koridordan çekip ona cevap verdim. “Maç gayet güzel gidiyordu aslında.”

“Yaa?”

“Hı-hı... ta ki Maverick –o sırada ortada oynuyordu– iki dakika içinde bana iki kez gol atana kadar.”

Archer’ın gözleri büyüdü. “Hadi be.”

“Aynen. Çok fenaydı.”

“Ona siktirip gitmesini söylemek için orada olmadığım için özür dilerim.”

Burnumdan nefes vererek güldüm ve kanepeye iyice yaslanıp bacaklarımı çözdüm, ayağımla pizza kutusunu yana kaydurdum ve ayaklarımı önümüzdeki sehpanın üzerine koydum. “Maverick’e siktir git demeyi ben de biliyorum. Bir şey değiştireceği yoktu ama,” diye mırıldandım alçak sesle. “Ama Maverick istediğini yapar. O hep istediğini yapar. Bugün bana haddimi bildirmek istedi ve bunu ho-

key takımının büyük bölümünün önünde başardı, hâliyle...” Sesim gitgide kayboldu ve içimde utanç ve kızgınlık birbiriyle çatışırken Archer’ın odasından çaldığım kapüşonlunun üstündeki kırıntılarla oynadım.

“Hadi ya,” diye tekrarladı Archer.

Kapüşonlunun bağcığını alıp altdudağımda gezdirdim ve iç çektim. “Evet.”

“Şey, iyi tarafından bak. Artık zayıf noktayı biliyorsun, bu yüzden belki sana yardım edebilir.”

Bağcığı bırakıp kaşımı oynattım. “Yardım mı edebilir?”

“Evet.” Omuz silkip kutusundan bir dilim pizza daha aldı. “Sana yardım edebilir.”

Olması gerekenden çok daha fazla kafam karışmış bir hâlde başımı iki yana salladım ve sehpanın üzerindeki pizza kutusunun yanında duran açılmamış alkollü limonatayı inceledim. Evet, tamamen ayıktım ama karşımdaki adam tuhaf bir dilde konuşuyordu. “Pardon, ne?”

“Belki o sana yardım edebilir.”

Doğrulup ayaklarımı tekrar altıma topladım ve konuya açıklık getirmeyi denedim. “Bana hangi konuda yardım edecek? Hokey mi?”

Archer başıyla onayladı. “Evet, neden olmasın?”

“Bilmem ki, belki... yoğun olduğu ya da yapacak daha iyi işleri olduğu ve zaman ayırmak istemediği için?”

Ah, bir de birbirimizden nefret ettiğimizi söylemiş miydim?

“O kadar yoğun değil,” diye karşı çıktı Archer. “Hem olsa bile sen aile dostumuzsun ve kardeşinin kız arkadaşısın. Yardım etmekten mutluluk duyacağından eminim.”

“Maverick’in gerçekte olduğundan çok daha duygusal biri olduğunu düşünüyorsun bence. Adam bugüne kadar hiçbir şeye ya da hiç kimseye bağlılık duymadı.”

Archer haklı olduğumu kanıtlarcasına yüzünü buruşturdu. “Ayaklarına kapanılmasına bayılır ama,” diye dikkat çekti.

“Yani ona yeterince yalakalık edersem önüme kemik atıp pistte birkaç konuda yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?”

Archer omuz silkti. “Bir zararı olmaz, değil mi?”

Tabii ya, gururuma zararı olması dışında.

Başparmağımın köşesini kemirerek Archer’ın tavsiyesini değerlendirdim. Hokeyi hemen hemen her şeyden daha çok seviyordum, üstelik Maverick de iyi oynuyordu. Aşırı iyi hem de. Lions’ın onu lisenin son yılında oyuncu olarak seçmesinin bir sebebi vardı ve bu sebep babasının takımın sahibi olması da değildi. Bu Mav’ın Hawks’la son sezonuydu. Önümüzdeki yıl profesyonel hokey oynama rüyası gerçek olacaktı ve ben ondan öğrenebileceğim bir şey olmadığını düşünecek kadar küstah değildim. Buna rağmen buzun üzerinde erkek arkadaşımın kardeşiyle baş başa olmak halihazırda yeterince riskliydi. Geçmişimizi de işin içine katınca bu durum birçok açıdan felakete davetiye çıkarmak gibi geliyordu. Bu, Mav’dan bahsettiğimizi göz önüne almadan böyleydi üstelik. Maverick Buchanan. Adam tam bir dallamaydı ve zaten burnu büyük biriydi. Ondan yardım istemenin egosunu bir sıcak hava balonu gibi şişireceğinden oldukça emindim, ona kendi zamanımdan hak etmediği bir dakikayı daha ayırırsam gururumun alacağı darbeden bahsetmiyordum bile.

“Ne düşünüyorsun?” diye dürttü beni.

“Bence o bayağı iyi,” diye mırıldandım. “Yine de Maverick’ten yardım istemek kulağa anca smear testi yaptırmak kadar eğlenceli geliyor.”

“Smear testi mi yaptırdın?”

“Lisede regl dönemlerim bok gibi geçtiğinde doğum kontrol hapına başladığımda yaptırmak zorunda kalmıştım.”

Gözleri neşeyle dans ediyordu. “Çok seksi.”

“Erkeklerin işinin ne kadar kolay olduğunu tahmin bile edemezsin,” diye karşılık verdim göğsüne vurarak.

“İnan bana.” Kederli bir ifadeyle sıırttı. “Biliyoruz.”

“Aa, bana pizza mı aldınız?” diye sordu Maverick koridordan salona yöneldiği sırada. Başım birden onun olduğu tarafa döndü.

Kısık gözlerle bize yaklaşmasını izledim. Gerçekten de o dallama benim ikram etmemi beklemeden karışık pizzama uzandı ve kap-tığı dilimi ağzına tıktırırverdi.

“Benim pizzam o,” diye bilgilendirdim onu.

“Ah, Opie, zahmet etmeseydin. Hem de en sevdiğim pizzadan? Gerçekten çok tatlısın.”

“Bu benim en sevdiğim pizza,” diye itiraz ettim.

Dilimi şerefe yapar gibi havaya kaldırarak karşılık verdi, “Böyle zevkli olduğunu kim bilebilirdi ki?”

O biliyordu.

Kendimi bildim bileli ailelerimizde karışık pizza seven sadece ikimiz vardık. Bunu hatırlamıyor olması itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yaktı. Belki de farkındaydı ama bunu saklıyordu. Benim onu tanıdığım gibi beni tanıdığını saklamaya çalışıyordu. Eskiden tanıdığım gibi yani, kalbimi kırdığı ve o zamandan beri araya mesafe koyduğu düşünülürse.

“Hey, aklımıza bir fikir geldi,” diye duyurdu Archer.

İçim pişmanlıkla doldu, daha dik oturdum ve Archer’ın konuş-masını engellemek için ağzını elimle kapatma dürtüsüyle mücade-le etmeye çalıştım. Dikkatim onun ikiz kardeşine kaydığında ya-nağımın içini ısırdım. Bu konuşmanın nasıl sonuçlanacağına dair merak ve korku arasında sıkışıp kalmıştım.

Maverick’in lokmasını çiğnemesi yarıda kaldı. Ağzındaki piz-zayı bütün olarak yutup elinin tersiyle dudaklarını sildi. “Evet?”

Archer hafifçe omzumu dürtükleyince Maverick’in gözleri bana kaydı. “Çıkar ağzındaki baklayı, Opie.”

“Dallamalık yapma,” diye uyardı Archer. “Ben tuvalete gidiyo-rum. İki dakikaya dönerim.” Ayğa kalktı ve sanki *sahne senin* de-mek ister gibi bana baktı.

Mükemmel.

Archer’ı tokatlamak istediğim zamanlar nadirdi, buna rağmen köşeyi dönüp beni kurtların –Maverick Buchanan’dan tek bir tane olmasından ötürü *kurdun* demeliyim– önüne atışını izlerken elim

seğirmeye başladı. Elimi bacağımın altına sıkıştırdım ve yavaşça nefes verdim. Alenen yalnız kaldığımızda ne söyleyeceğimi ya da bu beladan nasıl kurtulacağımı bilemeyen bir tavırla dilimi dişlerimde gezdirdim.

“Bütün gün burada böyle duracak ınız, yoksa?..” Maverick kollarını kavuşturup başını kaldırdı. Sadede gelmemi istiyor gibiydi.

“Beni dinlemek için bu kadar heyecanlı olmana şaşırdım,” dedim. “Beni sinirlendirmenin gününün en ilgi çekici olayı olduğunu ve bunun tadını olabildiğince uzun çıkarmak isteyeceğini sanmıştım.”

“Beni suçlayabilir misin?” Eğilip kutudan bir dilim pizza daha aldı fakat bana yaklaştığında durdu. Sesi boğuk bir fısıltıya dönüşürken gözleri beni büyük bir zevkle seyrediyordu. “Eski sevgilimi salonda kardeşimle sarılırken görmek, bir de üstüne beni görür görmez kıvrınması, *tam da* görmekten keyif aldığım şey, sence de öyle değil mi?”

Gözlerimi dudaklarından deniz mavisi gözlerine çevirdim. “Dallamanın tekisin.”

“Hiçbir zaman prens olduğumu iddia etmedim.” Tekrar doğruldu ve beni kendisine kıyasla minicik hissettirdi. “Şimdi çıkar ağzındaki baklayı, Opie.”

Peki.

“Archer’a bugün buzun üstünde nasıl canıma okuduğunu anlattım.”

“Ee?” diye ısrar etti. Gergindi. Görebiliyordum. Hissedebiliyordum. Tadı neredeyse ağzınıdaydı hatta.

“Ve Archer senden bir iki şey öğrenebileceğimi düşünüyor.”

“Archer mı benden bir iki şey öğrenebileceğini düşünüyor yoksa *sen* mi benden bir iki şey öğrenebileceğini düşünüyorsun?” Gözleri bilmiş bir havayla parlıyordu.

Haklıydım. Yalvarmamı istiyordu. Saçma derecede kaslı kıcını yalamamı, egosunu neredeyse patlayana kadar şişirmemi istiyordu ve zaman daralıyordu. Archer her an geri dönebilirdi. Şimdi cayar-

sam öteki yarısından ipucu ve tüyo almada neden sıkıntı yaşadığımı merak edecekti. Jaxon'dan da yardım isteyebilirdim. Griff'ten ya da Everett'tan da. Herhangi birinden yardım isteyebilirdim. Yine de itiraf etmek istesem de istemesem de Maverick beni onlardan daha iyi tanıyordu. Pistin hem üzerinde *hem de* dışında. Bu da bütün bu durumu daha da tatsız kılıyordu.

"Benden bir iki şey öğrenebileceğini mi düşünüyorsun, Opie?" diye ağzımı aradı Mav.

"Biliyor musun, şimdi düşündüm de senden zaten çok şey öğrendim," diye karar verdim. "Senin büyülu voodoo sopanı kullanışına karşı nasıl savunma yapacağımı öğrenmeyi pas geçeceğim sanırım."

Ağzı seğirdi ve eşofmanının üzerinden aletini kavradı. Yalan yoktu. Ele avuca sığmaz bir büyüklükteydi ve ben farkına varamadan gözlerim aletine kayıverdi.

"Benim büyülu voodoo sopama karşı kendini nasıl savunacağını öğrenmek istemez misin, Opie?" diye dalga geçti.

Gözlerim hızla kasıklarından onun bilmiş gülümsemesine kaydıldı. "Iyy."

"Aa, hadi ama," diye dudaklarını büzdü, "Kızlar benim büyülu voodoo sopama bayılır."

"Eminim öyledir." Boş koridoru inceledim. "Şimdi lütfen kardeşin buraya geri gelmeden elini aletinden çek."

"Peki kardeşimin senin aletime gözünü diktiğini görüp görmemesi neden umurumuzda olsun ki, Ophelia?" diye düşünceli bir şekilde sorsa da alaycılığına rağmen boyun eğecek kadar nazikti pislik. Aletini bıraktı ve pizzanın son dilimine uzanıp dişlerini dilime geçirdi. Yutkunurken boğazında yukarı aşağı oynayan âdemelması, gözleri beni olduğum yere mıhlarken dilimi damağımı kurutuyordu. Adam o kadar sinir bozucuydu ki iyi günümde bile mide bulandırıcıydı. Bununla birlikte onun yüzünden katlandığım şu boktan günden sonra, o saçma derecedeki yakışıklı yüzündeki küstah sırtışı kendi ellerimle tokadı basarak yok etmeme iki saniye kalmıştı.

“Verdiğim kararı haklı çıkardığın için teşekkürler,” diye mırıldandım. “Archer’a eve döndüğümü söylersin.” Ayağa kalkıp kapıya yöneldim ama Maverick kolumu yakalayarak gidişime engel oldu. Avucunun sıcaklığından ağzım çöle döndü. Üstelik onları iyi bilmemden de nefret ediyordum. Ellerini. Vücudumun üzerinde nasıl hissettirdiklerini. Saçımda. Yanaklarımda.

“Yardıma mı gerçekten istiyor musun, Opie?” diye sordu Mav.

Dikkatimi kolumu kavrayan elinden koparıp mavi gözlerine kaydırardım. Archer’ın gözlerinden daha koyu renkteydiler. Daha serttiler ayrıca. Özellikle de sinirlendiğinde. Şimdi olduğu gibi. Cevabımı beklerken gözbebeklerinin etrafını lacivert lekeler kaplamıştı. Ona yalvarmamı beklerken.

Beni topa tutan anıları bir kenara itip, “Eğer eski Mav’la konuşuyor olsaydım evet derdim. Hokeyin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun ve yardımın gerçekten işime yarayabilirdi. Ama dallama Maverick? Bence pas geçeceğim,” diye mırıldandım.

Her zamanki gibi beni sıkı sıkı tutarken sessiz kaldı. Onun dikkatli bakışları altında kıvrılırken altdudağımı ağzımın içine çektim.

Gözleri tekrar tereddütlü bakışlarıma dönmeden önce dudaklarıma kaydı. “Peki.” Beni bıraktı ve geri çekilerek bana nefes alacak alan açtı. “Benimle yarın sabah saat yedide ön tarafta buluş. Seni piste götüreceğim.”

Götürmek. Piste.

Oldu.

Yakın mesafemizden doğan aptalca sersemlikten sıyrılıp başımı iki yana salladım. “Ölüm tuzağı motosikletinle mi? Hiç sanmıyorum.”

Ağzı yana doğru kıvrıldı. “Motosikletimden hoşlandığını düşünmüştüm.”

“Motosikletine mi bindin?” diye sordu Archer koridordan.

Kahretsin, geri geleceğini neredeyse unutmuştum.

Dikkatim Maverick'ten kardeşine kayarken dudaklarımı basturdum. "Uzun hikâye."

"O kadar da uzun değil," diye lafa karıştı Maverick. "Tutuşu pek sağlam, kardeşim."

Archer'm gözlerinde anlık kıskançlık kıvılcımı belirse de başını eğip arkama geçti ve kollarını belime sararak beni kendine çekti. "Yine dallamalık mı yapıyorsun, Mav?"

"Daha azını bekler miydin?" diye karşılık verdi Maverick. Dönüp bana yarı reverans yaptı. "Saat sekizde pistte buluşuruz."

"Yedide demiştin," diye karşı çıktım.

"Kardeşimin, kız arkadaşının karanlıkta yürümesini isteyeceğini sanmam," dedi Mav, bana doğru eğilerek pizzanın kalan son kenarını ağzına atarken. "Rica ederim."

Ardından aylak aylak odasına yürüyüp kapıyı kapadı.

On Birinci Bölüm

Maverick

Saat erkendi. Arka verandada bacaklarımı esnetirken güneş ufukta belli belirsiz yükselmeye başlamıştı. Hoşuma gidiyordu bu. Sessizlik. Çimlere tutunan çiy. Ağaçlarda cıvıldaayan kuşlar. Uyumamıştım. Odamdaki sessizlik çok fazlaydı. Ama ya burada? Burası güzeldi. İyi türden bir sessizlikti. Huzur buluyordum. Sabahları tek başıma olduğumda ya da gece geç saatte çatıda, düşüncelerimden başka beni rahatsız edebilecek kimse yokken. Birkaç saate Ophelia'yla pistte buluşmam lazımdı. Bir tarafım keşke hayır deseydim diyordu hâlâ. Keşke çok yoğun olduğumu söyleseydim.

Yine de söz konusu Ophelia'ydı.

Ara sıra dallamalık yapsam da hiçbir zaman ona hayır demeyi beceremezdim.

Ilık kahvemi dudaklarıma götürerek bir yudum alırken çimlerin biçilme vaktinin geldiğini fark ettim. Sıra Reeves'teydi, yani biçme konusunda boyun eğinceye kadar bu işi aşağı yukarı bir hafta kadar daha erteleyecekti.

Göt.

Arkamdan rahatlatıcı sessizliği kesen hafif bir gıcırtı duyunca dönüp baktım. Archer elinde iki kupayla kapı aralığında duruyordu. Buhar havada döne döne yükseliyor, taze demlenmiş kahvenin kokusunu da beraberinde getiriyordu.

“O benim için mi?” diye sordum.

“Öyleydi.” Gözleri elimdeki kupaya döndü. “Sen ne zamandır erken kalkıyorsun?”

Uyumayı başaramadığımdan, yandaki odada Opie ile seviştiğiniz düşüncesine fazlasıyla dalıp gitmeye başladığımdan beri.

“Kardeşimi örnek alıp sabahın köründe uyanayım dedim,” diye karşılık verdim. “Şimdi bana kahvemi ver bakayım. Benimki bok gibi.” Vasatın altı kafeinimi ayaklarımın yanına yere bıraktım ve

Archer'ın elindeki kupalardan birine uzandım. Archer kıs kıs güldü, bana kupayı verdi ve yanıma, verandanın önümüzdeki çimlere inen merdivenin en üst basamağına oturdu.

“Dinle,” dedi Archer ama elimi havaya kaldırdım.

“Hiç başlama.”

“Hadi ama, Mav. Sen benim hem kardeşim hem de en iyi arkadaşımsın.”

“Cidden mi?” Uzaktaki dağları inceleyerek yavaş yavaş, uzun bir nefes verdim. “Beni buradan mı vuracaksın yani?”

“O buraya gelmeden önce konuşmuştuk bu konuyu. İyi davranacağına söz vermiştin.”

“İyi davranıyorum.”

“Sen sadece alaycı bir göt gibi davranıyorsun,” diye dikkat çekti.

Taptaze kahveyi dudaklarıma götürerek bir yudum alıp sıcak sıvının tadını çıkarırken dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Vay arkadaş, adam kahveyi bile benden daha iyi yapıyor.

“O muhtemelen benim müstakbel karım olacak, dostum,” diye devam etti Archer. “Ve müstakbel karımın ikiz kardeşimle iyi geçinmesine ihtiyacım var, haksız mıyım?”

Karısı.

Göğsüme saplanan bıçak çevrildi ve nefes alamaz oldum, yine de irkilme isteğimi bastırıp merdivende kıpırdandım. “Bak, sen stajınla ilgilenirken ona pistte yardım etmeyi kabul ettim. Benden başka ne istiyorsun, bilmiyorum.”

“Bugün orada olamayacağım.”

“Evet, bu da daha da çekilmez olacağım anlamına geliyor...”

“Onu kızdırma,” diye çıkıştı. “Senden tek istediğim bu. Benim için bunu yapabilir misin sence?”

“Tam bir beyefendi olacağım,” diye vaatte bulundum duygusuzca, sessizce şerefe yaparak kupamı havaya kaldırdım ve kahve mi içmeye koyuldum. Keşke içine biraz da viski koymuş olsaydı. Hatta beni bu sefaletten kurtaracaksa biraz çamaşır suyu bile işe yarardı.

Beni göz ucuyla izlerken gözleri kısalsa da ona bakmadım. Nefret ve suçluluk arasında sıkışmış bir şekilde dümdüz önüme baktım. İki duygu da kendime yönelmişti.

“Ondan neden nefret ediyorsun?” diye sordu bana.

Hem sesindeki suçlamaya hem de kendimi bildim bileli ikimizin de göz ardı ettiği konuyu ele alma isteğine şaşırılmış bir hâlde geri çekildim. “Ondan nefret etmiyorum.”

“Ciddiyim,” diye ısrar etti ben gözümü kupama dikerken. “Ona hep böyle davranıyorsun. Ve evet, biz çocukken ben de aynı şekildeydim. Seni kuyruk gibi takip edip iki yandan ördüğü saçlarını çekerdim çünkü hep peşimize takılmak falan isterdi. Ama artık çocuk değiliz, Mav. Ona pislik yaptığın zaman komik olmuyor ve artık durman lazım.”

Kahvenin içindeki son krema parçaları nihayet koyu sıvıya karışarak kahvemi yoğun bir karamel rengine dönüştürdü. Bu renk bana Ophelia’nın gözlerini hatırlatıyordu ve boğazımdan keyifsiz bir kahkaha yükseldi. “Seni de rahatsız ediyor mu? Ailemizin bizim için her şeyi planlamış olması? Geleceklerimizi. Arkadaşlarımızı. Nerede yaşayacağımızı.” Arkamda duran, ailemle arkadaşlarının parasını vermiş olduğu evi işaret ettim. “Her şey ayrıntılarıyla planlanmış. Bütünüyle. Everett, Griffin ve Jaxon’la arkadaş olmak bizim seçimimiz miydi diye merak ettin mi hiç? Hokey oynamak? LAU’da okumak? Mezun olduğumuzda Lions’la anlaşmak?”

Archer başını iki yana salladı. “Ne anlatıyorsun sen?”

“Annemle babamda biz altı haftalıkken çekilmiş bir fotoğraf var, Arch. Altı haftalıkken. Lions’ın arenasında Theo Amca’yla Colt Amca’nın birlikte oynamasını izliyoruz. On yaşına geldiğimizde biz de herkesin çocuklarıyla aynı buzda oynuyoruz, eş LAU formaları giymişiz. Ve şimdi buradayız, neredeyse on iki yıl sonra onların bizim için planlamış olduğu hayatı yaşıyoruz.”

Eliyle yüzünü ovuşturdu. “Şu konuyu açıklığa kavuşturalım. Bizimkilerin hokey sevgilerini çocuklarıyla paylaşmalarına mı kızgınsın?”

Başımı iki yana salladım. “O değil ya.”

“Ne o zaman?”

“Her şey. Arkadaş grubumuz. Tatile gittiğimiz yerler. Kızlar liseden mezun olup LAU’ya gelebildiklerinde, ki bu da bizimkilerin okuduğu okul, onlara göz kulak olabilelim diye ailelerimizin birlikte yaptırdığı özel ev. Bunlar sana manipülatif gelmiyor mu?”

“Sen ve ben, buraya gelmeyi biz seçtik”

“Başka okullara hiç baktın mı ki?” diye karşılık verdim.

“Bakmama gerek yoktu. Olmak istediğim yer burasıydı. Senin de olmak istediğin yer burasıydı.”

“Evet.” Düşüncelere dalmış bir şekilde çenemdeki kirlı sakalı kaşıdım. “Sanırım.”

“Nereden çıktı bu?”

“Bilmem.” Dirseklerimi dizlerime dayayıp kahvemi ellerimde sarkıttım. “Hayat kısa. Bazen geriye dönüp zamanın nereye gittiğini ve buraya nasıl geldiğimi düşünüyorum. Bir parçam bizim için eşimizi falan da planlayıp planlamadıklarını merak ediyor.”

“Eş mi?”

“Kendin söyledin, oğlum. Ophelia senin potansiyel eşin, değil mi?” Sözcüklerin ağzımda bıraktığı acı tadı yok edeceğini umarak biraz daha kahve içtim. Hiçbir halta yaramadı ancak o berbat tadı yine de yutup kardeşime döndüm. “Bana şunu söyle. Annem sana söylememiş olsaydı onu baloya davet edip günü kurtarır mıydın?”

Kaşlarını daha da çattı ve hiç dokunmadığı kahvesini yanına koydu. “Bana Ophelia’ya çıkma teklif etmemi söylemedi.”

“Sana Ophelia’nın randevusunun onu son dakikada ektiğini söyledi,” diye karşı çıktım.

“Teknik olarak bana ulaşan Dylan’dı.”

“İkimiz de biliyoruz ki Lia’nın annesi bizimkini arar ve onu senin götürmeni isterdi,” dedim dişlerimi sıkarak, yılgınlığım beni sonunda alt ediyordu.

Bunu sezen Archer başını yukarı aşağı sallayarak pes etti. “Tamam, haklısın,” diye kabullendi. “Onu yüzüstü bırakan bir dalla-

ma yüzünden Ophelia'nın gecesi rezil olmasın diye öyle yapardı muhtemelen."

Kendisinin o sırada Ophelia'yı eken adamla konuşuyor olduğu ironisi gözümünden kaçmadı. Kupamın kenarından alaycı bir şekilde gülümseyip, "Aynen öyle," diye ımrıldanarak kahvemden bir yudum daha aldım.

"Yine de onu götürebildiğime memnunum," diye devam etti Archer. "Birkaç yıldır Ophelia'ya karşı bir şeyler hissettiğimi biliyorsun. Ortaokuldan beri en iyi arkadaşım, üniversite ikinin sonlarından itibaren de onu arzulamaya başladım."

"Evet, biliyorum." Suçluluk duygusu göğsüme otururken yüzümü ovuşturdum ve onu nasıl çok daha önceden istediğimi görmezden geldim. Gerçi söz konusu hiç Mav ve Ophelia olamamıştı. Ailelerimiz için. Ayrıca bu konudaki bakış açılarını değiştiremeyecek kadar gençtim, hâliyle buna kalkışmanın ne gereği vardı ki? Kızgınlığımı bir kenara bırakıp devam ettim, "Ama sen benim haklı olduğumu kanıtladın. En başından beri onun olmak için seçilmiştin."

"Saçmalık," diye çıkıştı. "Evet, annemle babam hep Lia'yla birlikte olmamla ilgili şaka yapardı ama ben Ophelia'yla baloya gidip onu öpene kadar kimse bunu ciddiye almadı. Hem onlar bu konuda şaka yapmasaydı bile ben onu yine de arzulardım, o da beni arzulardı ve herkes için hava *hâlâ* hoş olurdu. Annemle babam bu süreçte bize karşı sadece destekleyici oldu. Hatta herkes destekleyiciydi." Önümüzde uzanan ağaçlara ve uzamış çimlere baktığım sırada yüzümün yan tarafını yakan bir bakışla yerime mıhlamıştı beni. "Senin dışında herkes," diye ekledi.

Evet. Çünkü kışında sopa varmış gibi kasıntı olan bendim. Onun geleceğine ve mutluluğuna gölge eden bendim. Ophelia'ya ilk sahip olan ve sırf onun yaralarını saran kardeşim olsun diye onu bırakan bendim.

Ve bu konuda Archer'ın hiçbir fikri yoktu.

Haftalar olmuştu. İşkence dolu haftalar. Tadının nasıl olduğunu bildiğim hâlde tadına varma imkânım olmadan geçen haftalar.

Hayatına devam ettiğini ve beni geçmişte bıraktığını bilerek geçen. Onun yeni erkek arkadaşından nefret etmek istediğimi ama aynı zamanda kardeşimin bu dünya üzerinde ona hak ettiği şekilde davranabilecek tek insan olduğunu bilerek geçen. Yine de bu işin en kötü tarafı, bunun için kızgınlık bile duyamayacağımı ya da kardeşimi seçtiği için onu suçlayamayacağımı bilmektir. Çünkü Archer daha iyi bir seçenektir. Birçok açıdan. O benden daha iyiydi. Her zaman benden daha iyi olmuştu. Bunu görmek için Ophelia'nın kalbinin kırılması gerekmişti yalnızca. Birlikte ne kadar iyi olabileceklerini görmek için. Üstelik evet, genç olabilirdik ve yakın ilişkileri hâlâ yeni olabilirdi, buna rağmen birbirlerini bu kadar uzun süredir tanıyorken evlilik ihtimali? O kadar da çılgınca bir fikir değildi. Pek sayılmazdı.

“Senin desteğine ihtiyacım var, Mav,” dedi Archer bana.

“Kardeşinim ben senin,” diye mırıldandım kupamın içine doğru. “Ne yapmamı istersen yaparım.”

“Teşekkür ederim.” Ayağa kalkıp eliyle omzuma vurdu. “Çünkü bunu sensiz yapamam. İkiniz arasında hakem rolünü oynamaktan bıktım, bu yüzden benim için bunu yapabilir misin?” Boyun kaslarımı sıktı. “Ona iyi davranabilir misin?”

Kahve dilimde bok gibi bir tat bıraksa da içmeye devam ettim.

“Ve şimdiye kadar iyi davrandığını da söyleme bana,” diye ekledi. “Çünkü ikimiz de bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyoruz. Onu sinir ediyorsun ki bu da beni sinir etmeye başladı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Evet,” diye homurdandım. “Ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum.”

“Güzel. Hem kim bilir? Belki ondan hoşlanmayı bile öğrenirsin.” Gülerek içeri girdi ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Sorun da buydu ya.

Ondan zaten hoşlanıyordum.

On İkinci Bölüm

Maverick

“Gözünü paktan ayırma,” diye emrettim. Archer’la bu sabah yaptığımız konuşmanın ardından sabrım yok denecek kadar azdı ama birkaç adım ötedeki bir başka paka doğru kayarken kendimi kontrol altında tutmak imkânsız gibi geliyordu. Kırmızı çizgi boyunca saçılmış en az bir düzine paka ek olarak Ophelia’nın durduğu kale çizgisinin etrafında da paklar duruyordu. Ophelia elindeki sopayı benim boğazımmış gibi sıkıyordu.

“Gözümü paktan *ayırmıyorum* zaten,” diye çıkıştı Lia. Maskesinin altında alnından damla damla ter süzülse de silmekle uğraşmıyordu. İstese de silemezdi zaten. Yüzünü koruyan kafes buna engel oluyor, hatta *neredeyse* görüş alanını kapatıyor gibi görünüyordu.

Sağ üst köşeye attığım pak eldivenini ucundan ıskalayarak arkasındaki ağa çarptı. Kafası hızla paka doğru döndü ve Ophelia öfkeyle bağırdı, “Siktir!”

“Paktan. Gözünü. Ayırma.”

“Nasıl başarıyorsun bunu?” diye sordu. Maskesinin altındaki üstdudağı kıvrıldı. “Nasıl her zaman nereye atacağını biliyorsun? Hem sahiden bu kadar iyiysen ne diye hücumda oynamıyorsun?”

Böyle gaza geldiğinde seksi oluyordu. Can sıkıcıydı. Yine de oyuna olan tutkusu bunu telafi ediyordu. Gözlerindeki ateş. Çenesindeki kararlılık. Bir oyuncunun erotik rüyalarını süsleyen bir şeydi bu. Böyle olduğu zaman birinin ona yapabileceği şeyler. Onun birine yapabileceği şeyler.

Onu buraya getirmek istemememin sebebi de buydu zaten. Hiçbir zaman hem de. Hele de kendimi evimde gibi hissettiğim yerde baş başayken. Üstelik bir de Archer’la yaptığım sohbetten sonra? Zihnim daha da çığırından çıkmış bir hâldeydi.

“Anlat bana,” diye ısrar ederek beni şimdiki zamana döndürdü.

“Cevabımdan hoşlanmayacaksın.” Kale çizgisine doğru kaydım.

Lia çenesini eğdi ve biz göğüs göğüse gelene kadar bakışlarını benden ayırmadı.

“Anlat,” diye tekrarladı.

“Seni okumak kolay, Opie. Herkes için değil belki, bu yüzden bu kadar mesafe katettin. Ama benim için?” Güldüm ve ağların etrafında kayarak içimde biriken enerjiyi atmaya çalıştım. “Çocuk oyuncu-çağı. Herkese karşı bu kadar iyi oynamıyorum. Sadece sana karşı.”

Etrafında dolanmamı izlerken bakışları sertleşti. “Nasil yaptığını anlat. Beni okumanı nasıl kolaylaştırıyorum?”

Tekrar önünde duruverdim ve eldivenli parmaklarımın boğumlarıyla başını çenesinden tutup kaldırdım. “Gözlerin, Opie. Pakın gideceğini varsaydığın yeri takip ediyor, gerçekte gideceği yeri değil. Beni yanlış anlama. İçgüdülerin çoğu zaman doğru çıkıyor, özellikle de ortalama bir oyuncuyla karşı karşıya geldiğinde. En mantıklı hareketi görüyorsun. Karşı takımdan gelecek en mantıklı şutu. Buna rağmen en iyilere karşı oynamak istiyorsan bazı insanların mantıklı olmadığını anlamalısın. Tahmin edilebilir olmayacaklardır. Senin beklediğin şeyin tam tersini yapacaklardır bazen.”

“Fevri davranacaklar,” diye sonuca vardı.

“Aynen. Ve birinin tam tersi bir hareket yapmasını düşünmek, her şeyin on hamle ilerisini planlayıp sadece mantığıyla hareket etmeyi seven bir kızın dengesini şaşırtır.”

Gücenmeden başını salladı. “Tamam. Hadi tekrar deneyelim.”

Gol alanına geri gidip kollarını genişçe açtı ve ağırlığı bir patenden diğerine vererek minik vücuduyla ağırlık olabildiğince büyük bölümünü bloke etmeye çalıştı. Yani dirseklikler falan işe yarıyordu ama hâlâ ufak tefekti. Hâlâ narindi. Bu özelliğinden nefret ettiğinden emindim. Spor salonunda kas yapmak için harcadığı onca saate rağmen minyon vücudunun onu kısıtlamasından.

“Hadi,” diye üsteledi.

Kırmızı çizgiye yöneldim ve pakı hızlı ve kısa darbelerle öne ve arkaya, sağa ve sola sürerek yavaşça ona doğru hücumla geçtim. Yaklaştığımda Opie'nin gözlerini izleyerek sopayı gerdim; pa-

kın sağ tarafa gitmesine, vücudunu o yöne itmeye hazırlanıyordu çünkü genel anlamda aşağıdan atılan ve sopanın tutulduğu tarafa yönelen bir şutu durdurmak çoğu zaman daha zor olurdu. Öyle yapmak yerine pakı soluna attım.

Pak son saniyede eldivenine çarptı ve Lia coşkuyla bağırdı. “İşte bu!”

“Aferin,” dedim ona. “Bir daha deneyelim.”

Formam terden sıırıslık olup gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşmaya başlayana kadar yaklaşık yarım saat daha antrenman yapmaya devam ettik. Henüz yorulmamalıydım, *bu kadar* yorulmamalıydım en azından ama bitkinlik göğsümde âdeta yuva yapıyor, sanki beni maraton koşmuşum gibi dinlenmeye hasret bırakıyordu. Hiç değilse içimde birikmiş enerjiyi atmıştım. Ophelia da geliyordu. En azından geliştiğini sanıyordum. Artık biraz geri kalmaya başlamıştı, refleksleri ilk başladığımız zamana göre daha yavaş ve daha gösterişsizdi, gelgelelim aynı benim gibi asla yüksek sesle itiraf etmeyecekti bunu. Saatlerdir çalışıyorduk.

Sıra bölgesinde duran telefonumdan saati kontrol ederek ona bana doğru gelmesi için el salladım. “Bugünlük bu kadar yeter.”

Kaskını çıkardığında saçları kızılımsı sarı buklelerden oluşan bir düğüm hâlindeydi. Kaskını kalçasına dayayarak yüzünün kenarına yapışmış olan birkaç tel saçı itti. “Devam etmek istiyorum.”

“Hayır.”

“Hadi ama, bana yüklenmemeye çalışıyorsun.”

“Çalışmı-”

“Evet, çalışıyorsun. Yorgun olduğumu görebiliyorsun ve bana yüklenmemeye çalışıyorsun.” Bu bir soru olmasa da yine de cevapladım. Ya da en azından kısmen cevapladım.

“Bitkin görünüyorsun, Opie.”

“Ee? Kendini tutmayı bırak. Hadi tekrar yapalım.”

Gülmek istiyordum. Ona bunu başaramayacağımı çünkü yorulanın ben olduğumu söylemek istiyordum. Eve gidip uyuması gereken bendim. Zar zor ayakta durabilen de bendim. Ne var ki

cümlelerimi yuttum. Eldivenimle yüzümü ovuştururken, “Yapacak işlerim var,” diye mırıldandım.

“Kendini tutmayı ne kadar erken bırakırsan yapman gereken zımbırtılara o kadar erken ulaşmana izin veririm.”

Elimin yanıma düşmesine izin vererek dik dik ona baktım. “Opie...”

Kaskını geri taktı ve kaleye ilerleyip pozisyonunu alırken dizlikli bacaklarını yanlara açtı. “Hadi, Mav. Tüm gücünle bir atış daha. Hadi görelim bakalım.”

Tüm gücümle.

Ah keşke.

“Kötü bir fikir bu,” diye başladım.

“Ben zayıf değilim.”

“Asla zayıf olduğunu söylemedim,” diye karşı çıktım. “İnatçısın sadece.”

“O zaman boyun eğmenin ve cidden çabalamanın zamanı geldi sanırım,” diye espri yaptı.

“Çabalıyorum zaten.”

“En başta, kesinlikle. Ama son on dakikadır falan?” Koruma pedli omuzları havaya kalktı. “Pek sayılmaz. Hadi. En iyi şutunu at bana.”

Ağırlığını ileri geri kaydırarak beni dolduruşa getirmeyi denedi. Sıra bölgesinden uzaklaşıp bir kez daha kırmızı çizgiye ilerledim. Kaslarım resmen pelte gibiydi, aradaki korelasyon bu kadar acınası olmasa kahkaha atardım. Gerçekten de yani. Seksen yaşındaymışım gibi hissediyordum be. Kendimi zorlayarak gücümün son kırıntılarına ulaştım ve ona doğru atıldım. Gözleri sopamla ilerlettiğim pakı takip ediyordu. Aramızda birkaç adım kaldığında sola fırlayıp pakı ağların sağ tarafına attım, ancak pak direktten sekip Lia'nın kaskının yan tarafına isabet etti ve kış üstü düşmesine neden oldu.

Siktir.

Kalenin arkasından dolanıp hızla ona atıldım, dizlerimin üzerine kayarak durdum ve beceriksiz parmaklarımın yapabildiği hızda çene kayışını çözmeye çalıştım. Kayışı çözülür çözülmez

kaskını çıkardığımda sersemlemiş görünen Lia ağır ağır gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

“İyi misin?” diye hırladım. Ellerimle yanaklarını kavrayarak bir yandan gözümün önünde beliren noktaları görmezden gelmeye gayret ederken bir yandan da yarası olup olmadığını kontrol etmeye çalıştım ama başım öyle feci dönüyordu ki.

İt herif, sakın bayılma.

Gülerek ellerimi kendisinden uzaklaştırdı. “Evet, iyiyim.” Gülümsemesi genişledi. “Vay be, Mav. Epey güçlü bir şuttu.”

“Çok özür dilerim.”

“Dileme.” Bana göz gezdirdi. “Teşekkür ederim.”

Kaşlarımı çattım. “Ne için?”

“Beni pamuklara sarmadığın için.” Gülümsemesi yumuşadı. “Aslında, seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri bu,” diye devam etti. Kaşlarımı çattığımda açıkladı, “Herkes pamuklara sarıyor beni. Ailem. Archer. Senden başka herkes.”

Bir gayret ayağa kalkıp sıra bölgesine doğru kaymaya koyuldu ve omzunun üzerinden bana baktı. “Geliyor musun?”

Onaylayarak başımı salladım ve kale direğini tutup ayağa kalkarken ağırlığımı taşıması için bacaklarımı zorladım. “Evet. Hemen geliyorum.”

“İyi olduğundan emin misin?” diye sordu.

Kendi kendime kuru kuru güldüm. “Son birkaç haftadır hokeye ara vermiş olan sadece sen değilsin, Opie.”

Anladığını belli ederek başını salladı ve sıra bölgesine ilerlemeye devam etti. “Koç Sanderson buna bayılacak.”

“Evet, sezon başladığında formumu geri kazanamamış olursam canıma okuyacak,” diye homurdandım.

“Ama bu gelecekteki Maverick’in problemi, değil mi?” Kirpiklerini kırpıştırıp geri geri kaydı ve ben ona doğru ilerlerken gözlerini benden ayırmadı.

“Aynen öyle,” diye mırıldandım. “Hadi, çıkalım buradan.”

“Tamam.”

On Üçüncü Bölüm

Maverick

Spor çantamı güm diye Reeves'in yanındaki granit tezgâha attım. Spor salonundaki işimizi yeni bitirmiştik ve vücudum resmen isyan ediyordu. Archer evde olduğundan Ophelia'yı birkaç gündür görmemiştim. Onu aşırı özlesem de uzak kalmak bizim için en iyisi olmuştu. Bana baloyu izleyen haftaları anımsatıyordu, tek fark hiç mesaj atmamış olmasıydı. Onu düşündüğüm gibi düşünmüyordu beni. Dikkatimi spor salonuyla, doktora gitmekle ve motorumla kanyona çıktığım uzun yolculuklarla dağıtmaya çalışıyordum. Yine de bunlar beynimin içindeki sesleri susturmak için hiçbir halta yaramamıştı.

Dolaba uzanıp bir bardak aldım ve buzdolabından su koydum.

"Dostum, o *deadlift*'ler canıma okudu bugün," dedi Reeves, eğilip ayak parmaklarına dokunarak belini ve arka bacak kaslarını esnetirken. "Çimleri nasıl biçeceğim şimdi, bilmiyorum."

Buz gibi soğuk suyu bir çırpıda bitirdim, bardağı tezgâha koydum ve kollarımı başımın üzerinde esnetip omuzlarımı çevirdim. "Belki geçtiğimiz iki hafta boyunca erteleyip durmasaydın çimleri biçmek bugün bu kadar zor gelmezdi."

"Neyse," diye mırıldandı Reeves. Yarı açık jaluzinin arasından arka bahçedeki fazla uzamış çimlere şöyle bir bakış attı ancak öfkeli bakışları kayboluverdi. Jaluziyi daha da aralayarak dikkatini bir şeye yoğunlaştırdı ve sırtıttı. Alçak sesli bir ıslık çalarak bana baktıktan sonra tekrar pencereye döndü. "Bunu görmüş müydün?" diye sordu.

Yanına gidip dışarı baktım ve kalbim tekledi. Tam orada, arka bahçenin ortasında, yarı çıplak bir Ophelia duruyordu. Likralı şortu ve spor sutyeniyle kareli bir battaniyeye uzanmış, tamamen sergilediği süt beyazı tenini bronzlaştırmaya çalışıyordu muhtemelen.

Hem şortu hem de sutyeni hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu. Önünde bir kitapla yüzükoyun yatıyordu ve onu kestiğimizden bi-haber şekilde okuduğu sayfayı çevirdi. Gerçi zaten erkeklerin onu kestiğini hiçbir zaman fark etmezdi. Ne kadar baştan çıkarıcı olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Öyle masum masum dururken. Dirseklerini büküp çenesini ellerine yerleştirmiş, okuduğu şeye gülümsüyordu.

“Çimleri çok geç olmadan biçmek için bir sebep buldum sanki.” Reeves bir kez daha ısıklık çaldı. “Dostum be. Kızda da ne göt var.”

Ellerini tokatlayarak jaluziden çektim ve pencerenin önüne geçip kollarımı kavuşturdum. “Çimleri biçmeyi bir buçuk haftadır erteliyorsun.”

Kaşları yukarı aşağı oynadı. “Kolları sıvamanın vakti geldi sanırım, öyle değil mi?”

“Haftanı benimkiyle değiştir.”

“Yok ya, böyle iyiyim.”

Etrafımdan dolanmaya yeltense de yolunu kestim. “Haftanı. Benimkiyle. Değiştir,” diye tekrarladım.

“Ve manzaradan mahrum mu kalayım?” Güldü. “Bunu neden yapayım ki?”

“Archer onunla birlikte dışarıda olmanı istemezdi.”

“Senin olmanı ister miydi sanki?” Reeves yeniden güldü. “Alınma ama ben aptal değilim. Sizin aranızda ne var?”

“Hiçbir şey.”

Başını eğdi. “Emin misin?”

“Kardeşimle çıkıyor,” diye hatırlattım. “Gerçekten o kadar hay-siyetsiz bir insan olduğumu mu düşünüyorsun?”

Ağzı seğirdi. “Gününe bağlı.”

Dudak büküp başımı iki yana salladım. “Tamam, benimle hafta değişmene gerek bile yok. İki haftayı da ben alırım, böylece mu-hallebi çocuğu götün de *deadlift*’lerden toparlanabilir.”

“Tamam.” Ellerini teslim olmuş bir edayla havaya kaldırdı ve yatak odasına gitmek üzere koridora yönelirken omzunun üzerinden, “Lia’ya benden selam söyle!” diye seslendi.

İt herif.

Alçak sesle güldüm ama kendime engel olamadan bir kez daha pencereden dışarı baktım.

Başında babasının şapkası ve dalga dalga sırtına dökülen bukleleriyle muhteşemdi. Hâlâ okuduğu kitaba gülümsüyordu ama kitabın adını göremiyordum. Kendime hiç de umurumda olmadığını söyledim. Kız iyi günümde bile başıma bela oluyor, hatta ondan uzak durmak için elimden geleni yapmama rağmen cumartesi günümü mahvetmenin bile bir yolunu buluyordu. Ne var ki kendimi ona yakın bir mesafeye koyarak buradaydım işte. Yapmamalıydım bunu. Yine de o böyle bir içim su görünüyorken Reeves’in onun bu kadar yakınında olması fikri kaldıramayacağım kadar fazlaydı.

Dikkatimi kıcının kıvrımlarından uzaklaştırıp garaja yöneldim, çim biçme makinesini çıkarıp evin yan tarafından geçirdim ve arka bahçeye ulaştım.

Müzik dinliyor olmalıydı çünkü köşeyi döndüğümde ne irkil-di ne de benden yana baktı. İşe koyulmalıydım fakat battaniyesini tam da çimlerin ortasına sermişti, o yolumdan çekilene kadar işimi yapmam mümkün değildi.

Bunu bir başkası yapıyor olmalıydı, ben değil. O benim değil-ken değil.

Öyleyse neden burada vaktimi boşa harcıyordum?

Kendime sinir olmuş bir şekilde çenemi kaşıdım ve Ophelia’ya izledim. Hâlâ yüzükoyun yatarken ayaklarını havaya kaldırdı, kitabının sayfasını çevirirken ayak bileğini diğerinin üzerine attı.

Bihaberdi.

Tamamen bihaber.

Bir süre önce annemle Kate Teyze’nin ektiği çiçekliklerden birinin etrafında biraz ağaç kabuğu vardı. Oradan birkaç parça alıp

Ophelia'ya attım. Bir tanesi bacağına üst kısmına isabet edince hızla omzunun üzerinden baktı.

Kaşları çatıldı ve AirPods'unun tekini kulağından çıkardı. "Yardım edebilir miyim?"

"Ne yapıyorsun burada?"

"Ah, ne yapıyor gibi duruyorum?" diye karşılık verdi. "Biraz D vitamini emiyorum."

"Aa, kardeşim bu sabah çıkmadan önce sana ihtiyacın olan şeyi vermedi mi yani?"

"Neyi?" Yüzünü buruşturdu. "Dur, anladım. D vitamini, onun dalgasını kastediyorsun yani." Bariz biçimde etkilenmeyerek gözlerini devirdi ve ekledi, "Ayrıca, ıyy. İğrenç."

"Seks iğrenç mi?"

"Erkek arkadaşımın kardeşiyle konuşmak iğrenç," diye alay etti.

"Hey, biraz D vitamini almanın kimseye zararı yok, Opie. Utanılacak bir şey değil bu."

"Hı-hı," diye mırıldandı. "Tabii ki yok. Alaycı Maverick'in geri döndüğünü gördüğüme sevindim."

Sırıtarak, "Bebeğim, hiç gitmedi ki," diye cevap verdim.

"Gitmedi tabii." Dudakları bir yana doğru büzüldü. "Şimdi, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Alaycılığını frenlemek için yanağımın içini ısırđım ve önümdeki çim biçme makinesini işaret ettim. "Çimleri biçmem lazım."

"Tamam." Benim çim makinesine işaret ettiğim gibi o da çevresindeki çimleri işaret etti. "Biç gitsin. Yaklaştığında battaniyeyi kestiğin tarafa sererim."

Pekâlâ, vay be, bu mantıklı bir çözüm değil de neydi. Yine de onu benden uzakta tutmuyordu.

"İçeri girsen iyi olur," diye öneride bulundum.

"Niye ki?"

"Reeves camdan seni kesiyor da ondan."

Pencerelere baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Eh, görünüşe bakılırsa gözü doymuş çünkü artık orada değil, o zaman problem ne?"

Problem ne mi? Arka bahçemde yarı çıplak yatıyordu. Problem buydu. Ben mesafemi korumaya çalışıyordum. Ben onu kendimden soğutup artık ona sahip olamadıktan sonra hayatına devam etmesine saygı duymaya çalışıyordum. Ama bu? Bu resmen işken-
ceydi ve ben hiçbir zaman güçlü olan taraf olmamıştım.

“İçeri gir yeter, Opie,” diye buyurdum.

“Niye? Tam da güzel yerine geldim sayılır.” Bunu ispatlamak istercesine kitabım havaya kaldırıp ileri geri salladı, yine de geri adım atmadım.

“Archer’ın senin burada bu hâlde durmana gerçekten izin vereceğini mi zannediyorsun?”

“Ne varmış hâlimde?”

Atıştırmalık gibisin.

“Böyle yarı çıplak falan,” diye açıkladım.

Oturma pozisyonuna geçerek kıyafet seçimine baktı ve başını bana doğru eğdi. “Ne varmış giydiklerimde?”

“Hiç. Sadece diyorum ki... D vitamini almak istiyorsan böyle haltlar giyerek umduğundan fazlasını elde edebilirsin.”

Başını eğip bir kez daha spor sutyeniyle likralı şortuna baktı. “Kimden?”

Böyle davrandığımı görse annemin beni öldüreceğinin farkındaydım. Parlak mavi gökyüzüne bakıp sabır diledim ama elimde değildi. Ophelia şu an beni bitiriyordu. “Bak, iyi davranmaya çalışıyorum, tamam mı? Git üzerine bir şeyler giy. Archer için.”

“Archer beni çoktan burada gördü bile.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Ve senin böyle görünmene aldırış etmedi mi?”

“Nasıl görünmeme?” diye tekrarladı.

“Sana dedim ya, yarı çıplak falan.”

“Nasıl giyindiğime aldırıyor. Reeves’in beni kesmesini de takmıyor.”

İçim bir posta öfkeyle daha dolunca sıkı sıkı çim biçme makinesinin sapını kavradım; kardeşimi tokatlayarak aklını başına

getirmekle tişörtümü yırtıp önümdeki çıplak teni örtmek arasında kalmıştım. Buna rağmen çenemi kasıp yerimden kıpırdamadım.

“Orada havalar nasıl?” diye sordu Ophelia. “Balatayı sıyırmak üzereymişsin gibi duruyorsun.”

“Gizemli adamın seni burada bu kılıkla görebileceğini bilse kardeşimin umurunda olur muydu sence?” diye sordum.

“Ah, sonunda beni balodan önce eken adamın sen olduğunu kabul ediyor muyuz yani?” diye topu bana attı. “Pardon ama biraz şaşırdım, sonrasında aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermeyi reddetmiştin ya hani. Bildiğim kadarıyla şimdiye kadar gizli gizli bir hayaletle çıkmıştım.”

Göğsüme pişmanlık çökerken, “Kafam biraz meşguldü,” diye mırıldandım enseme kavrayarak.

“Kafan mı meşguldü?” Güldü ama gülüşü tiz ve sertti. “Senin için ne kadar önemsiz olduğumu öğrendiğime sevindim.”

“Sanırım ben de aynı şeyi söyleyebilirim. Sonrasında kardeşimle çıkmaya başladın ya hani. Yirmi dört saat geçmesini bile bekleyemedin, değil mi?”

Bronz, çilli omuzlarından biri havaya kalktı. “Bekleyemedim demek ki.”

Sesindeki melankoli, kendimden tiksинmemi iyice yenip yutulamayan bir şeye dönüştürse de bu duyguyu bastırmaya çalıştım. “Öğrendiğime sevindim.”

Ağzım kontrolü ele geçirip söylememem gereken bir şey söylemesin diye eğilip çim biçme makinesini çalıştırdım. Yine de zihnimin süzgecinden geçen sözleri engelleyemedim.

Seni hiçbir zaman atlatamayacak olmam ne acı.

Düzenleme

Ny.ozlem

On Dördüncü Bölüm

Ophelia

Garipti. Burada olmak. Archer'ın yanında. Kolunu omzuma dolamıştı, salonun ortasındaki kanepede birbirimize sokulmuş, arkadaşlarıyla çevrelenmiş bir şekilde oturuyorduk. *Bizim arkadaşlarımızla* yani. Griffin ve Everett bu gece onlarla takılmak isteyip istemediğimizi sormuştu, Archer da ne düşündüğümü öğrenmek için bana özelden mesaj attıktan sonra kabul etmiştik. Bu bana bir tür kendimizi tanıtma partisi gibi geliyordu. Sanki *yalnızca* arkadaş olmak yerine gerçek ilişki sınırını resmi olarak geçmişiz gibi. Bu aptalcaydı çünkü zaten bir süredir birlikteydik ancak baş başa olmak yerine göze çarpan bir konumda ve arkadaşlarla çevrili olmak.. tuhaftı. Sanki iş artık resmîleşmişti ve geri dönüşü yoktu.

Maverick'le bu noktaya gelmeyi başaramamıştık. Hatta yaklaşır yakınlaşmaz ilişkiyi bitirivermişti. Sanırım böylesi daha iyiydi. İlişkimizi bitirmeseydi dönüp dolaşıp Archer'la birlikte olmanın söz konusu olmadı.

Neden suçlu hissediyorum o zaman?

Griffin'e gülen Archer beni kendine çekti. Salonun karşısındaki ön kapı yerine sohbete odaklanmaya gayret edip kaslarımı gevşetmeye çalıştım. Ben dışarıdayken çimleri biçtiğinden beri Maverick'i görmemiştim. Tuhaf bir durumdu ve eşyalarımı toplayıp evin bana ait tarafında gözden kaybolana kadar anca iki dakika dayanabilmişim.

Ama normaldi bu.

Öyle değil mi?

İnsanın ara sıra eski sevgilisini düşünmesi yani. Onun yanında tuhaf hissetmesi. Onu atlatıp yeni biriyle hayatına devam etmek için elinden geleni yaparken onunla beraber olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlaması.

Eğer bu meseleyi içimde bir nebze kapatabilmiş olsaydım daha kolay olurdu. Neden benden ayrıldığını bilseydim. Her zaman etrafımda olup bana geçmişimizi hatırlatmasaydı.

Yine de durum böyle değildi belki de. Şu an ortalıkta yoktu ve ben onun nerede olduğunu ya da tedbiri elden bırakıp Archer'la rahatlar rahatlamaz ortaya çıkıp çıkmayacağını merak etmekten kendimi alamıyordum ki bu birçok açıdan berbat bir durumdu. Belki de iki ucu boklu değnekti ve kazanma şansım yoktu.

Muhtemelen.

Çünkü bunun bir çözümü olsaydı benim fazla düşünen, her şeyi aşırı inceleyen beynim onu şimdiye çoktan bulmuş olurdu.

"Sen ne düşünüyorsun, Lia?" diye sordu Griffin, Archer'la birbirimize sokulduğumuz kanepenin karşısındaki televizyon koltuklarından birinden. Aramızda orta sehpa duruyordu ve Griffin'in yanındaki son koltukta oturan Everett'la salonun ortasında samimi, ufak bir daire oluşturunuyorduk.

Gözlerimi yavaşça kırptırıp ona döndüm. "Pardon, ne?"

"Önümüzdeki yıla ilgili ne düşünüyorsun?" diye tekrarladı Griffin. "Hepimiz birlikte oynayabilelim diye Archer'ın babası oyuncu değiştirir mi sence?"

Griffin Tornados'la anlaşma yapmıştı, Everett ise önümüzdeki yıl Rockets'ta oynayacaktı. En azından plan buydu. Archer sözleşme tekliflerini geri çevirip herkese arkadaşlarından farklı bir yol izlemeyi planladığını söylemişti. Hokeyin dışında kalan bir kariyere odaklanmayı seçiyordu. Şey, öyle sayılırdı yani. İçimde uzun vadede Lions'ın sahibi olacağına dair bir his vardı ama kim bilirdi?

"Beni yanlış anlamayın. Siz kimle olsa müthiş oynardınız ama Henry Amca aptal değil," diye belirttim. "Hep birlikte oynadığınızda ne kadar güçlü olduğunuzu biliyor. Eminim arka planda bir şeylere müdahale edip gelecek yıl hepinizin Lions'ta oynamasını sağlamak için ne yapabileceğine bakıyordur, yani en azından ben böyle düşünüyorum."

“Bekleyip görmemiz gerekecek sanırım,” dedi Everett ikna olmamış bir tavırla. “Babası takımın sahibi olduğu ve takıma alınmasına garanti gözüyle bakıldığı için Mav çok şanslı.”

“Savunmada oynadığı için sen şanslısın asıl,” dedi Archer. “Her konuda onunla rekabet etmeyi bir dene de gör.”

“Bu yüzden mi seni almaya çalıştıklarında Lions’la anlaşma yapmamaya karar verdin?” diye sordu Griff. “İkiniz de aynı pozisyonda oynadığınız için mi?”

Açıkçası bu iyi bir soruydu. Lise son sınıftayken sözleşmelerin gönderilmeye başlamasından bu yana geçen yıllara rağmen sormaya fazlasıyla çekindiğim bir soruydu.

“O da işi kolaylaştırmadı,” diye mırıldandı Archer. “Mav her zaman benden daha iyi bir oyuncu oldu.”

“Saçmalık.” Kendimi Archer’ın kolundan çekip gözlerimi ona diktim. “İkiniz eşitsiniz ve bunu hepimiz biliyoruz. İstatistikleriniz bir baksana...”

“Beni savunmana gerek yok, Lia,” diye araya girdi Archer. Gözleri keyifle parlıyordu. “İyi oynadığımı biliyorum. Ama biz birbirimize karşı sidik yarışına sokulmaya alışkınız. Başka şeylere odaklanırsam herkesin bizi karşılaştırmayı bırakacağını ikimiz de umuyoruz sanırım.”

“Yani bunu Mav için mi yaptın?” diye sordum.

“İkimiz için de yaptım. Şu noktada Maverick de Lions şansını çarçur etmezse süper olur.”

“Çarçur etmek mi?” Archer’ın yanından daha da uzaklaşıp omurgamı dikleştirdim. “Ne demek istiyorsun?”

“Bilmem, bir süredir biraz kafası gidik gibi sanki,” diye açıkladı Everett. “Dikkati dağınıktır belki de?”

“Ya da belki zirveyi görmüştür,” diye şaka yaptı Griffin ama diğerleri gülmekle yetindi.

Maverick mi? Zirvesini görmek mi? Mümkün değildi. Adam buzda oynamak için yaratılmıştı ve bunu hepimiz biliyorduk. Archer bile biliyordu. Üstelik bunun nedeni Maverick’in daha iyi oy-

naması da değildi. Maverick hokeyle yatıp hokeyle kalkardı. Başka bir şeyle uğraşması ya da her gün canını dişine takmaması fikri gülünçtü.

Kelimenin tam anlamıyla hem de.

“Sık sık konuşmayı bitirin diye gideyim mi yoksa bitirdiniz mi?” diye sordu kalın bir ses kanepenin arkasından.

Arkamı dönüp karşımda Mav’ı görünce nefesim kesildi. Üzerinde bir basketbol şortu ile tişört vardı ve tişörtünü ensesine sıkıştırmıştı. Pırıl pırıl göğsü tamamen ortadaydı ve bizi onun hakkını da konuşurken yakalamasının ardından kollarını kavuştururken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirse de kızmış gibi bir hâli yoktu. Eğleniyor gibi görünüyordu. Gözlerim pazularına kaydı. Yutkundum ve dönüp yüzümü kapalı televizyona çevirdim.

Zirveyi görmüşmüş.

Adam resmen Yunan tanrısıydı. Bu bir sorun sayılırdı açıkçası.

Tuhaftı. Maverick ve Archer teknik olarak tek yumurta ikiziydi ama onları gözlerim bağlıyken bile bir dizi klon arasında ayırt edebildim. Bunun benimle mi yoksa onlarla mı alakası vardı emin olamasam da çocukluğumda bile her zaman aralarındaki farkları anlayabilmişim. İkisinde de onları birbirinden ayıran bir şeyler vardı. Yumuşaklık. Sertlik. Tatlılık. Alaycılık. Saygı. Kıskançlık. Liste uzadıkça uzuyordu. Buchanan ikizleri arasındaki farkların üzerine bir de Maverick’in boş göğsüne dövme yaptırmış olması da cabasıydı.

Dövmeleri yaptırmasının sebebinin bu olup olmadığını merak ettim. Ben Archer’la çıkmaya başladıktan sonra dövme yaptırmasının yani. Birbirlerinin yerine geçemeyeceklerini kanıtlamanın bir yolu olup olmadığını merak ediyordum.

E herhalde.

İnanın bana, hem içlerinde hem de dışlarında ne kadar farklı olduklarının gayet farkındaydım.

“Ah, işte beklenen adam,” dedi Griffin, beni hissettiğim bunalımdan kurtararak. “Bize yardım et bakalım, olur mu? Zirveyi gördün mü yoksa sadece dikkatin mi dağınık?”

“Oğlum, ortaokulda Madisyn Montgomery bir hafta boyunca erkek arkadaşı olmamı istediğinde zirveyi gördüm zaten ben,” diye şaka yaptı Mav, kanepenin kolunun etrafından dolaşırken. “O zamandan beri düşüştüm.”

“Yani dikkatin dağınık değil mi?” diye ağzını aradı Everett.

Maverick’in gözleri bana uzun gelen bir saniye boyunca gözle-rime kilitlendi, ardından tekrar Everett’a döndü. “Dikkatim neden dağınık olsun ki?” Topuklarının üzerinde yaylandı ve koridora geri adım attı. “Ben duşa giriyorum. Görüşürüz, gençler.”

O arkasını dönüp beni cevaplardan çok daha fazla soruyla baş başa bırakırken ciğerlerim sıkıştı sanki. Yine de söz konusu Maverick’ti. Neden ondan başka türlü-sünü beklemeliydim ki?

On Beşinci Bölüm

Maverick

Pencereden gelen hafif bir gıcırtı dikkatimi çekti ve o tarafa bakış attığımda karşımda Lia'yı buldum. Beni burada bulacağını tahmin etmem gerekirdi. Eskiden herkes yattıktan sonra bizim çatılardan birine kaçır dururdur. İlk başta Monopoly oynarken nasıl hile yaptığımı ya da Bruins'in Tukani'yi Grizzlies'e transfer etmekle neden salaklık ettiğini daha fazla tartışabilmek içindi. Lia pencereden tırmanıp çatıda bana doğru yönelirken silkelenerek anıları üzerimden attım. İhtiyatlı adımlarla bana yaklaşırken kaymadığından emin olmak için gözlerini ayaklarından ayırmıyordu.

Pencere, masalar ve eski ders kitaplarıyla sıkış tıkış olan çalışma odasına bağlıydı. Ödevlerimize odaklanmamız gerektiğinde çalışma odasına kapanırdık ve yalan yok, ailelerimizin umduğunun yarısı kadar bile orayı kullanmıyorduk. Yine de ben bu durumdan memnundum. Kimse fark etmeden buraya çıkmam için bana daha fazla imkân sağlıyordu. Burası çatıdaki en düz zeminlerden biriydi, bununla birlikte burayı her iki taraftan çevreleyen yüksek tepecikler sayesinde gözden uzak kalıyordu. Archer bazen buraya çıktığını biliyordu, aynı zamanda buraya yalnız kalmam gerektiğinde çıktığını da biliyordu. Düşünmem gerektiğinde. Yalnızca kısa bir süreliğine bile olsa içimdeki kaosun dinmesine ihtiyacım olduğunda.

Görünüşe göre Lia bana aynı alanı tanımak istemiyordu.

İstemez tabii.

İçeri girip Ophelia'yla Archer'ın aşırı şirin bir çift gibi sarmaş dolaş kanepede oturduğunu görelî birkaç saat olmuştu. O yan tarafa taşındığından beri onları orada burada birlikte gördüğüm olmuştu ama ön verandadaki sefer hariç hiçbir zaman yalış yalış davranmamışlardı. Her zamanki hâllerindeydiler. Lia ile Archer.

Her zamanki ayrılmaz ikili. Açıkçası o taşındığından beri duvardan onun hafif inlemelerini ya da kardeşimin kalın sesli inlemelerini duyduğuma yemin ediyor olmasam birlikte olduklarını bile bilmezdim. Neyse ki gecelerinin çoğunu Lia'nın evinde geçirmeye başlamışlardı, yine de bu beni daha iyi hissettirmemişti.

Bu senin suçun, onun değil, diye hatırlattım kendime bininci kez. Bükük dizlerime kollarımı dayayarak gökyüzündeki Büyüka-yı'ya baktım ve keşke gitse de onu daha da yakınımaya çekmek istemeseydim diye düşündüm.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Opie davet beklemeden yanıma oturuverdi.

"Archer'la olman gerekmiyor mu senin?" diye homurdandım, gözlerimi göğe mıhlamış bir şekilde.

"Burada olduğumu biliyor."

"Sorduğum soru bu değildi."

"Her zaman Archer'layım," diye açıkladı bacaklarını benimkilerin yanına uzatarak. "Ve duştan sonra geri gelmeyince kendisinin ya da ötekilerden birinin seni gücendirdiğinden korktu sanırım."

Gözlerim kısılarak onunkilere çevrildi. "Yani kirli işlerini yaptırmak için seni mi gönderdi?"

"Seni görmeye gelmeyi ben istedim," diye açıklık getirdi.

"Artık ondan izin almaya mı ihtiyacın var?"

Burun kıvrıldı. "Cidden, konu sen olunca kazanmak mümkün değil mi?"

"Değil herhalde."

Dudaklarını yaladı. "Buraya kavga etmeye gelmedim."

"O zaman neden buradasın, Opie?"

Hay sikeyim, ağzımdan dallamalıktan başka bir şey çıkmıyordu ama geri adım atmadım ve öfkeli bakışlarımla onu sıkıştırdım.

"Reeves nerede?" diye sordu oflayarak.

"Herhalde ya çalışıyordur ya da randevusu vardır. Gerçi ikisi de aynı şey," diye homurdandım.

"Ne demek istiyorsun?"

“Reeves’e sorman gerekecek.”

Lia’nın kaşları çatılsa da beni zorlamadı. “Peki madem.”

“Reeves’in nerede olduğunu neden bilmek istiyorsun?” diye sordum merakına sinir olarak.

“Genelde yalnızlığı sevmezsin de ondan,” diye dikkat çekti temizlemek istercesine ellerini çıplak bacaklarında gezdirirken. “Buraya benden saklandığın için mi geldin?”

“Hakkımı yiyorsun, Opie,” diye söylendim. “Belki de bu gece biraz huzur ve sessizlik istiyordum sadece.”

“Hımm.” Bakışlarını benden ayırıp ufuk çizgisine döndürdü, ikna olmamış gibi bir hâli vardı. Ophelia böyle güzel görünüyordu. Çilli yanaklarına dokunan ay ışığı, sırtına dökülen dalgalı saçları ve babasının eski beyzbol şapkasını ters çevirip takması, onun gerçekten de ne kadar mükemmel olduğunu vurguluyordu.

“Kafanı neyin kurcaladığını söylemek ister misin?” diye sordu.

Yavaşça gözlerimi kırptırıp elimle yüzümü ovuşturdum. “Hiç.”

“Çocuklar kötü bir şey kastetmedi. Bil diye söylüyorum.”

Kötü bir şey.

Arkadaşlarımın arkamdan sık sık konuşması yani. Cidden böyle bir muhallebi çocuğu olduğumu ve sadece üç beş yorum yüzünden saklandığımı mı zannediyorlardı? Hiç de öyle değildi. Ayrıca aylardır aynı şeyi ben de merak ediyordum. Belki de dikkatim *sahiden* dağınıktı ve sezon başlamadan önce kendime çekidüzen vermem gerekiyordu.

Aynen, belki domuzlar da uçmaya başlar.

“Ciddiyim,” diye devam etti. “Konuşuyorduk sadece ve...”

“Eşek kadar adamım, Opie. Endişelenme. Egom gayet sağlam.”

Dudakları büküldü. “Güzel. O zaman zirveye ulaşmadığını öğrendiğimize göre, öteki teori daha mı doğruydı yani? Dikkatin mi dağınık?”

Onun yüzünden mi? Sikeyim, evet. Buna rağmen son zamanlarda aklıma musallat olan tek şey o değildi. Damarlarımın ay ışığında belirginleşmesini izleyerek yumruğumu sıkıp gevşettim.

“Hiç hokey oynamaktan başka bir şey yapmayı istedin mi?” diye sordum ona.

Tereddüt etti ve kaşları çatıldı, ancak yalnızca bir saniyeliğine. Konuşmayla alakasız olmasına rağmen soruma karşılık verdi.

“Pek sayılmaz,” diye cevapladı. “İstersen bana deli de ama damarlarımda hokey aktığına eminim.” Dudaklarında bir gülümseme belirse de hemen kayboluverdi. “Niye?”

“Bilmiyorum. Bazen ailelerimizin baskısı olmadan hepimiz bu noktaya gelir miydik diye merak ediyorum.”

“Hokey, üniversite ve hepimizin ne kadar yakın olduğu gibi mi?”

“Evet.”

Omuz silkti. “Bence her aile aynı şeyi yapıyordur. Kendilerine neşe getiren bir şeyi paylaşıp bunun çocuklarına da neşe getireceğini umuyorlardır. Bilirsin işte pizzadır, doğum günü pastasıdır, nostaljik filmlerdir falan. Yine de bu, bize uymadığına karar verdiğimiz bizi kabul etmeyecekleri anlamına gelmiyor.”

“Emin misin?”

Çenesini ellerine dayadı ve bütün dikkatini bana verdi. “Gerçekten Finley’nin hokeyi daha az umursaması mümkün mü sanıyorsun?”

Everett’in kardeşini ve genel anlamda spordan ne kadar nefret ettiğini düşününce dudak bükerek güldüm. “İyi bir noktaya parmak bastın.”

“Aynen öyle.” Lia güldü. “Sevdiğimiz şeyleri paylaşıyoruz işte.”

“Galiba öyle.”

“Neden sordun?” diye sorguladı. “Seni rahatsız eden bir şey mi var? Kontrolünden çıkmış gibi gelen bir şey?”

Keyifsiz bir kahkaha atarak başımı iki yana salladım. “Her şey benim kontrolümden çıkmış hâlde, Lia.”

“Ne gibi mesela?”

Zihnime yüzlerce farklı cevap doluşsa da onları geri iterek en basitini seçtim.

“Lions anlaşmam gibi,” diye açıkladım.

“Ne demek istiyorsun?”

“Babam takımın sahibi, Opie.”

“şey, evet. Ama baban aptal değil. Kötü bir oyuncuyla anlaşma yapmaz ki.”

“Kötü bir oyuncuyla, hayır. Ama ya ortalama bir oyuncuyla?”
Dilimi dişlerimin arkasında gezdirdim. “Hak etmeyen bi-”

“Seni tam bu noktada durduracağım,” diye lafımı kesti. “Çünkü eğer cümleleri kendini ortalama bir oyuncuyla karşılaştırarak bitirirsen seni tokat manyağı yaparım. Nedenini de bilmek ister misin?”

Ona karşılık verirken keyif, kasvetli düşüncelerimi neredeyse alt etmek üzereydi. “Neden?”

“Çünkü ne zamandır bana senin gibi durmadan gol atan bir oyuncu olmadı ve ben kadın ligindeki en iyi kalecilerden biriyim, hâliyle bunun büyük bir olay ya da senin harika bir oyuncu olmadığını söyleyerek beni gülünç duruma düşüreyim deme.”
Bana keskin bir bakış atarak ona karşı çıkmam için bana meydan okudu.

Ben de içimin biraz rahatladığını hissederek çenemi kaşıdım.
“Sağ ol, Opie.”

“Ne demek. Ayrıca bu senin hayalini kurduğun gelecek, değil mi? Sırf biraz moralin bozuk diye geleceğini çöpe atmana müsaade etmeyeceğime inansen iyi edersin.”

Hiçbir fikri yok.

“Gelecek demişken,” diye cevapladım. “Üniversite hayatı tam hayal ettiğin gibi mi?”

“Yani, teknik olarak okul kısmı daha başlamadı ama...” Tereddüt etti. “Bilmem ki. Galiba? Biraz tuhaf sayılır. Dediğin gibi. O kadar uzun zamandır hayalini kuruyordum ki. Ya gerçekten burada olmak? Tecrübe etmek? Bu... gerçek değilmiş gibi.”

“İyi anlamda mı?” diye ağzını aradım.

“Genel olarak. Aynı zamanda beklediğimden farklı da, hâliyle...”

Başımı ağır ağır sallayarak onayladım ve ona bir bakış daha attım; onu böyle, diğer gecelerde olduğu gibi ay ışığının keyfini çıkarırken görmek canımı ne kadar yaksa da bu kez bakışlarımı ondan ayırmadım. Her şeyin farklı olduğu zamanlardaki gibi. Her şeyin kolay olduğu zamanlardaki gibi. Samimi gözleri her zamankinden daha koyu olsa da yine de ilgiyle parlıyordu. Masum bir ilgiyle. Hakiki bir ilgiyle. Buna rağmen yine de ilgiyle.

Kahretsin, içim yanıyordu.

“LAU beklediğinden nasıl farklı?” diye sordum.

Bu soruyu sormamalıydım. Cevabını zaten biliyordum. Buraya taşındığında benimle birlikte olmayı planlamıştı. İkimiz de öyle planlamıştık. Bunun yerine Archer’la birlikteydi. Gecelerini onunla geçiriyordu. Ona mesaj atıyordu. Onunla konuşuyordu. Onunla birlikteydi.

Ya ben? Buz üstünde ona karşı nasıl gol atacağını bilen, nahos bir gerçeklikten başka bir şey değildim.

Ophelia ağır bir nefesle sorumu geçiştirip kendisi bir soru sormaya karar verdi. “Ya sen? Geleceğimizin nasıl olmasını istediğimizi saatlerce konuşurduk eskiden. Bu senin son yılın. Heyecanlı mısın? Mezuniyet sonrası için işleri yoluna koydun mu?”

Gerçek bu kadar acınası olmasaydı kahkahayı basardım. Bir daha asla benim olmayacak muhteşem kız yerine tepemdeki yıldızlı gökyüzüne bakmayı tercih ettim. “Pek sayılmaz.”

“Neden?”

Omuz silkerek yalan söyledim. “Bilmem.”

“Hadi ya, söyle bana,” diye üsteledi. “Yoksa bu tür konuşmaları gizli kız arkadaşlarına mı saklıyorsun?”

“Resmî olarak çıkmıyorduk,” diye hatırlattım ona.

Siktir.

Öyle demek istememiştim. Birlikte olduğumuz süre boyunca benim her şeyim olmaktan daha değersiz olduğunu ima etmek istememiştim. Yine de sözlerimi geri alsam bu neyi kanıtlardı ki? Önemsememem gerekirken bile onu önemsedığimi mi?

Gözleri büyüdü ve savunma sistemi, sanki artık evindeki çatıda saklanmadığımızı yeni fark etmiş gibi hemencecik harekete geçti. Artık arkadaş değildik. Biz hiçbir şey değildik. Artık değildik.

“Haklısın,” dedi. “Ben senin fuck buddy’nden, şey, gizli fuck buddy’nden başka bir şey değildim. Tabii ya, nasıl unuttum ki?” Sözlerine acı karışmıştı ve başını iki yana salladı. Ayağa kalkmaya yeltendiğinde onu elinden yakalayarak kaçmasını engelledim ve yerinde tutarak onu dururdum.

Ona dokunmamalıydım. Böyle dokunmamalıydım. Hiçbir şekilde dokunmamalıydım. O benim değilken ona dokunamazdım. Buna rağmen kendime engel olamıyordum. O ne kadar yanıldığının farkında değilken onu hiçbir zaman önemsemediğimi düşünmesine izin veremezdim.

“Sen benim gizli fuck buddy’m değildin, Opie,” dedim hırıltılı bir sesle.

“Neyindim peki, Mav?” Hafif ve sığ nefesler alarak gözlerini kolunu tutuşuma dikti. Bana bakarken sözleri neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Her şeyimdin.

Gerçek acıtsa da yutkundum ve “Önemliydin,” diye mırıldandım. Gözlerim gözlerine kilitlendi. “Sen önemliydin, Minik Kaz.”

“Şimdiyse?” diye fısıldadı ve siktir, yemin ederim sorusunun tadını dudaklarımda alabiliyordum. Fazla yakındık. Eskiden kaçtığımız farklı bir çatının hatırasına fazla kaptırmıştık kendimizi. Onu çırılçıplak soyup mükemmel vücudunun her santimini öptüğüm bir çatının hatırasına. Umutlarımızı, hayallerimizi ve geleceğimizi konuştuğumuz bir çatının. Artık sahip olmadığımız bir geleceği. Artık sahip olamayacağımız bir geleceği.

“Şimdiyse kardeşimin kız arkadaşısın,” diye mırıldandım ve kulağa ne kadar sert gelirse gelsin, gerçeğe kara bir ışık tuttum. Kolunu bırakıp ayağa kalktım; durumumuzun gerçekliği, o yanıbaşымda çömelmiş hâlde dururken nefes almamı zorlaştırıyordu. O kadar kolay olurdu ki. Onu Archer’dan çalmak. Onu tekrar be-

nim yapmak. Beni affetmesi için yalvarmak ve onu bir daha asla incitmeyeceğime söz vermek.

Tek bir sorun vardı.

Onu incitmek kaçınılmazdı ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

“İyi geceler, Opie,” dedim içeri geri tırmanırken.

On Altıncı Bölüm

Ophelia

Bu sabah evden erken çıktım ve kampüste dolanarak ortamın havasını sünger gibi içime çektim. Dün gece Maverick'le yaptığım konuşmanın ardından onun haklı olduğunu fark etmiştim. Şey, bir konuda. Kendisi aynı zamanda götün teki olsa da bu özel ve leziz detayı ayrıntılı inceleyemeyecek kadar sinirliydim, dolayısıyla küçük sohbetimizden çıkardığım olumlu şeye odaklanmayı seçtim.

Bu benim geleceğimdi. Hayalini kurduğum gelecek. İşte buradaydı ve tam beklediğim gibi olmasa da yine de ona iki elimle sarılmak istiyordum. Kız takımıyla ilk antrenmanıma hazırlanmakla o kadar meşguldüm ki yeni uğrak yerimi keşfetmekten mahrum kalmış gibi hissediyordum, üstelik madem buraya gelmek için daha en başta çok çalışmışım, bir sabahlık izni hak ettiğimi düşünüyordum. Yalnızca... var olabileceğim bir sabah. Yalnızca kısa bir süreliğine bile olsa.

LAU'ya yüzlerce kez, hatta belki bin kez gelmiş olsam da artık farklıydı. Artık ziyarete gelmiyordum çünkü. Maça gelmek için ailemin peşine takıldığım ya da Archer'la takılalım diye uğradığım için burada değildim. Burası artık benim evimdi. Benim. En azından önümüzdeki birkaç yıllığına. Bunu çarçur etmeyecektim.

Yakında The Bean Scene diye bir kahveci vardı. En sevdiğim yerlerden biriydi ve sonbahar geldiğinde en iyi *pumpkin spice* lat-teleri orası yapıyordu, gerçi buzlu mocha'ları da harikaydı. Ya lat-teleri? Enfesti.

The Bean Scene'in ağır cam kapısını açtım ve tam kahve kokusu burnuma çarptığında ağzım sulanmıştı ki olduğum yerde donup kalıverdim. Sıranın başında bir Buchanan vardı. O geniş omuzları nerede görsem tanırdım. Ne yazık ki o güzel kıçın Archer'a mı, yoksa Mav'a mı ait olduğunu anlayamıyordum, bu yüzden girişin orada durup bekledim. İkiz, baristaya gülüp tezgâhın üzerinde

kaydırarak kredi kartını uzattı. Barista kız da ona gülümseyip kırıpiklerini kırıştırdı. Onunla flört ediyordu. Asıl soru şuydu: Bu kız gizli eski sevgilimle mi, yoksa şu anki erkek arkadaşımla mı flört ediyordu? Bir de neden bu seçeneklerin hiçbiri beni daha iyi hissettirmiyordu?

Midem kiskançlıkla kasıldı, buna rağmen ayaklarım yere çivilenmiş hâlde önümdeki kim olduğunu görmek için bekledim. Bir yandan da ödüm kopuyordu.

Barista kıkırdadı, ödemeyi kabul etmedi ve ona kahvesinin müessesesinin ikramı olduğunu söyledi. Kasanın yanındaki yığından bir bardak alıp keçelikalemle numarasını beyaz kartona yazdı, sade kahveyi doldurup üzerine bir parça krema eklerken onunla sohbet etti.

İkizlerin kahve tercihi farklı olsaydı keşke.

Uzun, koyu renk saçlarını omzunun üzerinden savurarak ona bardağı uzatan kız, ikiz kişisi başparmağını telefon numarasının üzerinde gezdirirken sırttı. İkizin sesi cevabını seçemeyeceğim kadar alçaktı, bir nevi sinsice izlediğim kişinin kim olduğu hakkında bana hiçbir ipucu vermiyordu.

İkiz binadan ayrılmaya hazır bir tavırla arkasını döndü ve beni girişin yakınında takılırken görünce yarı yolda duruverdi.

Veeeeeee yakalandım.

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı ve dudaklarımı birbirine sürttüm, istesem de kıpırdayamıyordum.

“Opie,” Maverick dilinin ucunda bir tutam rahatsızlıkla beni selamladı.

“Benim adım Opie değil,” diye hatırlattım.

“Burada ne arıyorsun?”

“Eğer merak ediyorsan, seni takip etmiyorum. Canım buzlu latte çekiyordu ve...”

“Beni takip ettiğini düşünmemiştim.”

“İyi,” diye çıktım. “Çünkü etmiyordum. Özür dilerim, eğer” –bakışlarım bize bakan baristaya kaydı ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım– “sohbetini böldüysem?”

Ağzının köşesi yukarı kalksa da aramızdaki kısa mesafeyi kapatırken baristaya bakma zahmetinde bulunmadı. “Sen beni kısıyor musun, Opie?”

“Hiç de bile,” diye yalan söyledim. “Yine de bu gece onunla takılma planların varsa bunu arkadaşlarına haber vermek isteyebilirsin. Onları yüzüstü bırakmanı hiç istemem.”

“Beni mi takip ediyorsun, Lia?”

“Reeves bana sahte bir kimlik ayarlayıp SeaBird’deki küçük gecenize davet etti,” diye mırıldandım.

“Kardeşim yine meşgul mü?”

“Bu gece bir iş zimbirtısı var.”

“Yani ben, sen ve çocuklar olacağız, öyle mi?” diye sordu.

“Ve bize bakmakla meşgul olan randevun.” Dikkatim onun arkasındaki baristaya çevrilse de o bakmaya zahmet bile etmedi.

“Benim randevum değil o.”

“Henüz.” Onun etrafından dolaştım ve varlığından etkilenmiş gibi davranarak tezgâha yöneldim. İnandığından şüpheliydim gerçi. Bir insanla birlikte büyüdüğünüzde böyle oluyordu işte. Saçmalıkların iç yüzünü şak diye anlıyor, gizli tutmayı tercih ettiğiniz şeyleri gizlemeyi imkânsız kılıyordu. Açıkçası bu can sıkıcı bir durumdu. Siparişimi verirken onu ensemden hissedebiliyordum, yine de baristanın aramızda gidip gelen bakışlarına rağmen onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Kızın dillendirmediği soru her geçen saniye daha da gürültülü bir hâl alıyordu.

İnan bana, tatlım. Neden hâlâ orada dikildiğini bilseydim sana söylerdim.

Buzlu lattemi hazırlayıp bana zoraki bir gülümsemeyle uzattı. Ona teşekkür ettikten sonra arkamı dönüp, “Neden hâlâ buradasın sen?” diye öğrenmek istedim. Cebimdeki telefonum titredi ve Mav’a parmağımı kaldırdım. “Bir saniye.” Boştaki elimle telefonumu çıkarıp aramayı cevaplamak üzere başparmağımı kaydırduğumda ekranda Archer’ın adının belirdiğini gördüm. “Alo?”

“Selam, ne yapıyorsun?” diye sordu Archer.

“The Bean Scene’deyim. Sen?”

“Az önce bir toplantıdan çıktım,” diye cevapladı Archer. “Müthiş haberlerim var.”

“Yaaa? Ne gibi müthiş haberler?” Önümde dikilen Maverick’e bakış atarak telefonumu diğer kulağıma götürdüm. Kiminle konuştuğumu bildiği ortadaydı ve bana herhangi bir şekilde mahremiyet sağlamayı açıkça reddediyordu ki dün gece esasen ilanı aşk etmesinin ardından beni çatıda bırakıp gittiği için bu hiçbir şekilde mantıklı gelmiyordu.

Tamam, ilanı aşk falan etmemişti ama birlikteyken bana değer verdiğini itiraf etmişti sonuçta.

Böylesi daha iyiydi ve şikâyet de etmiyordum. Yine de biraz sarsılmış hissetmekte haksız mıydım? Hayır cevabını seçiyordum.

“Bu gece katılacağım etkinlik vardı ya hani? Sana anlatmıştım?” diye sordu Archer. Şükürler olsun ki iç diyalogumdan tamamen bihaberdi ve devam etti, “Şey, sana da yer ayarlayabildim.”

“Yer mi?”

“Aynen. Aslında oldukça önemli bir olay bu. Normalde böyle etkinliklere bayılmadığımı biliyorum ama gerçekten inanılmaz insanlar olacak.”

“Bu... harika, Archer,” diye cevapladım. Önümdeki adam yüzünden erkek arkadaşına bütün dikkatimi veremeyecek kadar şaşkına dönmüştüm. Dik dik bana bakıyordu. Beni ne kadar rahatsız ettiğine aldırmış etmeden ve utanmadan konuşmamızı dinliyordu.

“Çok seveceksin,” diye ekledi Archer. “Ama resmi bir etkinlik.”

Bu dikkatimi çekince yüzümü buruşturdum. “Yani... sık gibi mi?”

“Evet ve son anda olduğunun farkındayım ama gelebilersen çok sevinirim. Uygun elbisen var mı?”

“İıı...” diye yutkundum. “Pek elbisem yok ve eminim olanların da hiçbirine resmî etkinlik elbisesi gözüyle bakılmaz.”

“Bugün alışverişe gitme şansın olur mu? Araban yok biliyorum ama bir sonraki toplantıyı erteleyebilir miyim ya da annemden bir elbise göndermesini isteyebilir miyim diye bakabilirim.”

“Sorun değil,” diye mırıldandım. “Ben, ah, bir çaresine bakarım.”

“Emin misin? Belki Mav’ı arayıp...”

“Aslında şu an burada kardeşinle birlikteyim,” diye haber verdim çünkü söylemezsem ondan bir şey saklıyormuşum gibi hissedecektim ki saçmaydı bu. Saklayacak hiçbir şeyim yoktu.

“Maverick’le misin?” diye sordu Archer.

“Evet, kahvecide karşılaştık ama, ah, onun randevusu var, bu yüzden biraz yoğun ve bana bakıcılık yapamayacak. Ne üzücü, değil mi?”

“Randevum yok,” diye homurdandı Maverick. Neyse ki kardeşi onu duymadı.

Biraz mahremiyet için yanıp tutuşarak arkamı döndüm ve yüzümü tekrar baristaya çevirip kızın arkasındaki duvarda asılı duran saate baktım. “Ayrıca o yoğun olmasa bile ben kocaman kızım, unuttun mu? Bir elbise almayı beceririm. Saat kaçta hazır olmamı istiyorsun?”

“Yedide?” diye sordu Archer.

Tekrar başımla onayladım. “Tamam. Tabii. Yedide hazır olurum.”

Cevabımı bir duraklama ve beraberinde bir iç çekme takip etti. “Gelmek istediğinden emin misin? Sana baskı yapmak istemiyorum.”

“Eğlenceli olacak,” diye itiraz etsem de kimi ikna etmeye çalıştığımdan emin değildim.

“Tamam,” diye mırıldandı. “O zaman görüşürüz.”

“Evet.” Sakin cumartesi günümün rehin alınmasıyla sersemlemiş bir hâlde telefonu kapadım.

“Tam olarak ne için çok yoğunmuşum?” diye sordu Maverick arkamdan. “Hem bu gece ne varmış?”

Arkamı dönüp lattemden bir yudum aldım ve telefonumu arka cebime tıkarırken yarısını mideye indirdim. “Akşam yemeği gibi bir şey var. Görünüşe göre Archer bana masasmda bir yer bulmuş? İşleyişi pek bilmiyorum ama şık bir elbise bulabileceğim bir mağaza bilme ihtimalin var mı?”

Kaşlarını çattı. “Sen elbiselerden nefret edersin.”

“Nereden biliyorsun elbiselerden nefret ettiğimi?” diye karşılık verdim.

“En son ne zaman elbise giydin?”

“Baloda,” diye cevapladım, yanlışlıkla Pandora’nın kutusunu açtığımı geç de olsa fark ederek.

Eyvah.

Her zamanki gibi rahatsız sessizlikten kaçmaya çalışmak yerine bakışlarımı bana bu konuyu sorması için ona meydan okuyormuş gibi Maverick’in anlaşılmaz bakışlarına sabitleyerek sessizliğin üzerimize çökmesine müsaade ettim. Beni terk ettiği geceyi sorması için. Kalbimi kırdığı ve benimle konuşmayı reddettiği geceyi. Bana ne kadar değer vermediğini ispatladığı geceyi.

Evet. Her şeyin içine ettin, Buchanan. Bu konuda ne yapacaksın?

Boyun kasları kasıldı. “Bu gece balo elbiseni giyemezsin.”

“E herhalde,” diye cevapladım. “Resmî etkinliklere uygun biri olmayabilirim ama aptal da değilim. Asıl soru, ne giyeceğim?”

Kahvesini yudumlarken başparmaklarından birini kot pantolonunun ön cebine soktu, dilini şaklattı ve omuzlarını havaya kaldırdı. “Bilmem.”

“Niye ki? Ailen yüzünden resmî etkinliklere katılarak büyümedin mi sen?”

“Evet ama öyle bir etkinliğe gitmeyeli çok uzun zaman oldu. Ne kadar paraları olduğunu göstermekten hoşlanan sıkıcı insanlarla dolu olduklarını anlayacak kadar büyüdüğüm an gitmeyi bıraktım.”

“Ve bir de Archer var,” diye espri yaptım.

“Büyükbabama çekmiş,” diye açıkladı Maverick, medyanın ilgisinden resmen keyif alan siyasetçi dedesinden bahsederek. Güzeldi bu. Maverick’i gardını düşürmüş görmek. Bunu fark ediyor oluşumdan nefret ediyordum.

“Archer’ın gelecekte siyasetçi olacağına yüz dolara bahse gireyim,” diye ekledi Mav.

“Dürüst olmak gerekirse muhtemelen işini iyi yapardı çünkü kafası sahiden mantıklı çalışıyor.”

“Bende garanti bir oyu var,” diye kuru kuru gülüp hemfikir oldu Maverick, elini kafasının üstünde gezdirip ensesini sıkarak. “Siyasi mitinglerine falan katılmamı istemediği sürece yani.” Ürperdi.

“Anlıyorum. Sahne ışıkları hiç benlik değil,” diye itiraf ettim gülerek.

“Bu gece neden gidiyorsun o zaman?” diye sordu.

“Çünkü...”

“Cevap verme,” diye mırıldandı. “Seni nereye götürmemi istiyorsun?”

Teklifi nutkumun tutulmasına neden oldu ve başımı iki yana salladım. “Beni hiçbir yere götürmek zorunda değilsin.”

“Araban yok, unuttun mu?”

“Evet, yine de bu elbise seçiminde yardımına ihtiyacım olduğu anlamına gelmiyor. Uber’e bakarım ya da...”

“Dışarıda beklerim, sen de kendi ıvır zıvırlarını kendin seçersin. Hiç değilse bunu yapabilirim, değil mi?” diye önerdi. “Balonun ve diğer her şeyin içine ettiğimden ötürü.”

Yüzüm düştü ama ya aptal kalbim? *Bir şeyle...* pır pır ediyordu. İlk kez özür dilemişti benden. Yani teknik olarak telefonda kalbimi kırdığında üzgün olduğunu söylemişti fakat onun ardından beni cevapsız bırakmıştı. Beni *çok fena* cevapsız bırakmıştı. Kardeşiyle birlikte olduğum için kötü kadın benmişim gibi hissetmeme neden olurken bir yandan da aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Bunun adil olmadığını biliyordum. Hatalı olduğumun ya da en azından işleri çok daha karıştırdığımın farkındaydım. Gelin görün ki kardeşini beni kurtarmak zorunda bırakarak balomu mahvettiğini kabul etmesi?

Bilemiyordum. İyi gelmişti. Sonunda biraz ilerleme kaydediyor gibiydik sanki. *Belki.*

“Mav,” diye mırıldandım, “balomu falan mahvet–”

“Mahvettiğimi söyle,” diye emretti. Sesindeki kin beni şaşırtmıştı. Bana yaklaşırken ayakkabılarının uçları benimkilere çarptı, tepemde dikilmiş bana bakıyordu. “Balonun içine ettiği-

mi söyle. Bana bütün gecenin mahvolduğunu söyle. Yalan söyle gerekirse.”

Beni öldüren gözleri oldu. İnatçılık. İhtiyaç. Bana yalvarırken aynı zamanda hafifçe kısılmaları.

“Neden?” Yüreğimi cız ettiren şaşkınlıkla mücadele ederken sesim bir fısıltıdan azıcık daha yüksekti.

Nefesi yanaklarıma geliyor, gözlerindeki deniz rengi farklı mavi tonlarıyla bir girdap gibi dönüyordu. Bu birleşim beni derinden etkiliyor, nefes almamı güçleştiriyordu.

“Alternatifi kabul etmek çok zor da ondan,” dedi hırıltılı bir sesle.

Ne demek istediğini sormak için ağzımı açsam da başını çıkışa doğru eğdi. “Hadi.”

Hızla arkasını döndü ve beni dışarıdaki otoparka yönlendirdi. Parlak, siyah Ducati’sini uzak köşedeki bir ağacın altına park etmişti. O aptal şeye en son ne zaman bindiğini ve kollarımı ona dolamanın ne kadar iyi hissettirdiğini anımsayarak tereddüt ettim.

“Bir sorun mu var, Opie?” diye sordu, uzun ve kaslı bacakları onu tehlikeli canavara yaklaştırırken.

O kadar çok sorun var ki sağlıklı düşünemiyorum bile.

Yarısı bitmiş buzlu lattemi havaya kaldırdım. “Kahvem ne olacak?”

Motosikletine bağlı deri çantalarından birini karıştırıp zeytin yeşili bir seyahat kupası çıkardı. Kapağını açıp içindeki suyu yakındaki çimlere döktü ve bana uzattı. “Al. Bu sabah yıkamıştım.”

Kupaya uzanmak yerine küçük bir adım atarak geri çekildim. “Benim için zahmete girmene ihtiyacım yok.”

“Senin yalnızca şoförün olacağım, daha fazlası değil.”

Kaşları çatıldı. “Neden?”

Cevabı basitmiş gibi omuz silkti. Sanki en başından beri biliyormuş gibi. “Çünkü ben götlük yaptım ve sen mutlu olmayı hak ediyorsun. Benimle olmasa bile.”

Siktir.

Sözcüklerinin acıttığı kadar samimiyeti de acıtıyordu canımı. Kabullenışı de. Bende ona aynı anda hem vurma hem de sarılma isteği uyandırıyor. Otoparkın ortasında uyuşmuş bir şekilde durduğum sırada gözlerim yansa da acıyı geçirmeye çalıştım; bir yandan art arda sorular –Archer'ın aptal telefon konuşmasından beri başımın etini yiyenlerle aynı sorular–aklımdan geçiyordu.

Neden? Neden beni balodan önce yüzüstü bıraktın beni? Neden benden ayrıldın? Neden beni istemedin? Neyi yanlış yaptım? Neden bir umurundaymışım gibi bir değilmişim gibi davranıyorsun? Neden Archer'la bana destek oluyorsun, bir de üstüne gidip gecenin köründe seni arzulamama neden oluyorsun?

Bakışlarımı ayaklarımızın altındaki asfalta indirdim. Bana yaklaşırken ayakkabılarının siyah asfaltta çıkardığı sesler âdeta kulaklarımı tırmalıyordu, yine de tek bir kasımı bile oynatamıyordum.

Mav tek kelime etmeden buzlu kahvemin kalanını elimden alıp kupasına boşalttı ve damlatmaz kapağı yerine taktı. Ardından kaskını alıp başıma geçirdi, aptal şeyi çenemin altından bağladı ve motoruna binip gözlerini dümdüz karşıya dikti.

Sersem hâlde arkasına geçerek beni teşvik etmesine gerek kalmadan belini tuttum. Hareketlerim yavaştı. Zorlama. Kontrollü. Bence bunu o da hissedebiliyordu ancak motoru çalıştırırken bununla ilgili yorumda bulunmadı.

Böylece yola koyulduk.

Düzenleme

Ny.ozlem

On Yedinci Bölüm

Maverick

Alışveriş tam bir işkenceydi. Söz verdiğim gibi dışarıda beklemiştim. Ancak pişmanlık? Balonun ve onu nasıl yüzüstü bıraktığının hatırası? Berbattı. Bunu o zaman da biliyordum, şimdi de biliyordum. Ancak o anlamıyordu bunu. İdrak etmiyordu. Hiçbir zaman da anlamayacaktı. Bunu kabullendiğimi sanmıştım ama ya kahvecide gözlerinde beliren acı? Sindiremeyeceğim kadar fazlaydı ve kararlılığımı kontrol altında tutmak gitgide zorlaşıyordu. Hem balodan bir saat önce yaptığım telefon konuşmasının hem de sonrasında aldığım her bir lanet kararın ardındaki nedeni anımsamak gitgide zorlaşıyordu.

Hafifçe tıklatılan kapının sesi evin içinde yankılanarak beni nefret seansımdan uyandırdı ve ben mutfaktan bir protein shake alırken biri kapıyı açtı.

“Vay canına, Lia,” diye Griffin iltifat etti girişten. “Harika görünüyorsun!”

“Teşekkür ederim!” diye karşılık verdi Lia’nın yumuşak, feminen sesi.

Çaktırmadan salona göz attım; koltuklar, televizyon ve Griff’in kapının kenarını tutup Lia’yla konuştuğu giriş tam olarak görüş alanımdaydı.

Dilim damağım kurudu.

Uzun bacaklar. Siyah elbise. Düz, kızılımsı sarı saçlar. Dumanlı gözler.

Siktir.

Gözümü dikip baktığımı yakalayan Ophelia kocaman, neşeli neşeli gülümsedi fakat gülümsemesi hemen kayboldu ve yanakları kızarıırken başını iki yana salladı. “Özür dilerim, bir an Archer sandım.”

Mideme yumruk yemişim gibi ciğerlerim sönüverdi. Kıç üstü yere çakılmamak için tezgâha yaslandım. Alışkındım buna. Archer'la karıştırılmaya. Tek yumurta ikizi olduğumuz için hiç şaşırtıcı değildi bu. Yine de Ophelia bizi nadiren karıştırırdı. Ayrıca takılmaya başladığımızdan beri bir kez bile karıştırmamıştı, üstelik ona bir anlığına gerçek beni de göstermiştim. Bunu hatırlamak, olması gerekenden daha fazla acıtıyordu.

Biz bu kadar birbiriyle değiştirilebilir miyiz, Opie?

Her şeyden bihaber olan Ophelia yatak odalarına giden koridora göz atıp Griff'e baktı. "Nerede?"

"Ben onu getireyim," diye cevap verdi Griffin ve koridorda kayboldu. Archer'ın kapısını tıklatıp kardeşime Ophelia'nın geldiğini haber verdi, ardından da ben mutfakta hareketsiz dikilirken kendi odasına gitti.

Bu gece herkes SeaBird'e gitmeye hazırlanıyordu. Kampüsün yanındaki bir bardı. Alkol ucuzdu. Gruplar iyiydi. Üstelik bir sürü de kadın vardı. Yine de hiçbirisi umurumda değildi. Ophelia ben-den birkaç metre ötede dururken değildi. Sıçayım, o bir başka gezegende bile olabilirdi ve yine de SeaBird'deki kadınlar umurumda olmazdı.

Hiçbirinin önemi yoktu.

Hiçbir zaman olmamıştı ve olmayacaktı.

"Ee?" diye ağzımı aradı elbisesine bakarak. "Ne düşünüyorsun?"

Protein shake'imi tezgâha koyup ona doğru yürüdüm, hareketlerim yavaş ve kontrollüydü, oysa ben bu ikisi dışında her şeydim.

Beynim karman çormandı. Berbat bir déjà vu döngüsüne yalananmış gibiydim. Balodan önce de böyle mi görünüyordu acaba? Ondan ayrılmadan önce? Onu bırakmadan önce?

Aptalın tekiydim.

Benimle olmasa bile mutlu olmasını istediğimi söylemiştim. Ancak neden onunla? Neden benim kardeşimle? Hayallerimdeki kızın bensiz hayatına devam etmesini neden en ön sıradan izleme-

ye katlanmak zorundaydım? Buna rağmen farklı birini seçebilsem bile seçer miydim? Kardeşim ona benim yapabileceğimden çok daha iyi muamele ediyordu. Ona hak ettiği şekilde tapıyordu resmen. Ben de bunu istiyordum. Ophelia'ya tapılmasını istiyordum.

Yine de bu elbise? Hayal ettiğimden bile daha baş döndürücüydü. Hayır zaten bugün mağazada elbise denerken ne kadar güzel görüldüğünü hayal ederek çok zaman harcamıştım. Göz kamaştırıyordu.

“Tereddüt ediyorsun,” diye dikkat çekti, “ki bu tam olarak iyi bir işaret sayılmaz, benden söylemesi.”

Ona ulaştığımda sesimi alçak tuttum ve kendime onun benim olmadığını hatırlatarak dudaklarımı ıslattım. Artık değildi.

“Elbise giymezsın sen,” diye hatırlattım ona.

Başını eğdi. “Bok gibi görüldüğümü söylemenin kibar yolu mu bu?”

“İltifat mı bekliyorsun?”

“Beklemiyordum...” Sesi gitgide azaldı ve dolgun dudaklarını ağzının içine alıp iç geçirdi ve bir anlığına gözlerini görme ayrıcalığını bahsetti bana. Samimi esmer şeker rengi gözleri, dumanlı kahverengiyle çevrelenmişti ve doğrudan kasıklarına etki ediyordu.

Ah be, çok güzeldi.

“Dediğin gibi,” diye mırıldandı. “Genelde elbise giymem ve bunu becerip beceremediğim konusunda hiçbir fikrim yok ama... konuyu saptırdığın için sağ ol? Tam da ihtiyacım olan zamanda bana *muhteşem* bir özgüven desteği sağladın, gerçekten harikası yani.” Başparmağını yukarı kaldırıp bana onay işareti vererek yanımdan geçmeye çalıştı ama önüne geçtim ve elimi ağır ağır parmaklarından başlayıp ön kolunun yukarısına doğru hareket ettirdim. Yalnız olduğumuzdan emin olmak için başının üstünden ortalığa bakıp onu daha da yakına çekerken teni avucumda ipek gibiydi.

“Gerçeği mi duymak istiyorsun?” diye sordum hırıltılı bir sesle. “Erotik bir rüya gibi görünüyorsun, Ophelia.”

Nefesi kesildi ve kalın kirpiklerinin arasından bana baktı. Kirpikleri her zamankinden daha koyuydu ve karamel rengi gözlerini vurguluyordu. Sıcaklık ereksiyonumu boydan boya yalıyordu âdetâta, az kalsın inleyecektim.

“Ve bu... iyi bir şey mi?” diye fısıldadı.

“Kardeşim için evet. Geri kalanımız içinse?” Dilimi yanağıma bastırdım ve onu serbest bıraktım. “İşkencenin âlâsı. İyi geceler.”

Ön kapıdan hışımla çıkıp cebimden telefonumu çıkardım ve gruba mesaj atarak onlarla barda buluşacağımı haber verdim çünkü Opie'yle aynı ortamda bir dakika daha kalırsam aklımı kaçırıacaktım.

On Sekizinci Bölüm

Ophelia

Laptopumdan dizi izlediğim sırada yatak odamın penceresi hafifçe tıklatılınca kaşlarımı çattım. Cam bir kez daha tıklatıldı ve dışarıdan boğuk bir, “Opie, benim,” sesi duyuldu.

Neredeyse gece yarısıydı ve yarın okulum vardı. Şu an uyuyor olmam lazımdı. Ailemin geri kalanı uyuyordu. O hâlde Maverick dışarıda ne arıyordu? O olmalıydı. Bana başka Opie diyen yoktu. En azından deyip de sağ kalan kimse yoktu. Yine de onun LAU’da olması lazımdı, bu yüzden...

Meraklanarak bacaklarımı yatağımın kenarından sallandırdım ve beyaz perdeleri açtım. Sahiden de buradaydı.

Maverick Buchanan.

Penceremin kilidini açtım ve camı iterek bugüne kadar tanıma şansına eriştiğim en çekici adamla yüz yüze geldim. Odam birinci kattaydı, dolayısıyla Maverick’in penceremden gizli gizli içeri girmesi zor bir iş değildi, yine de haber vermeden gelmesi?

İşte bu yeniydi.

“Burada ne arıyorsun?” diye fısıldadım, yatak odamın kapalı kapısına göz atarak. Olur da biri bizi birlikte yakalarsa cevap vermeye hazır olduğumu düşünmediğim bazı soruları cevaplamak zorunda kalacaktım. Ne zamandır Maverick Buchanan’la takıldığım ve bunun iyi bir fikir olduğundan emin olup olmadığını gibi sorular.

“Beni içeri alacak mısın?” diye sordu.

Gözlerimi devirsem de içi dolu ufak bir torba pencereden uçup yumuşak bir pıt sesiyle yorganıma çarparken kenara çekildim.

“Neydi o?” diye sordum.

“Tarçınlı ayıcık.”

“Niye?”

"Gizli gizli yatak odana girerken annene yakalanırsam diye," diye homurdandı. Ellerini pencere pervazına bastırmasıyla kendini yukarı itti ve pencereden içeri tırmandı. Hareket ederken pazuları geriliyor, Broken Vows tişörtünün kapatmadığı ön kollarıysa tamamen damar damar olmuş hâlde göze çarpıyordu. Yalan söylemeyeceğim. Önümdeki görüntü libidomu şaha kaldırıyordu; Maverick'e selam durmasınlar diye kollarımı kavuşturup meme uçlarımı sakladım, o sırada odamdaki haliya ayak basan Maverick de penceremi kaydırarak tekrar kapattı.

"Yani anneme hediyen var ama bana yok mu?" diye espri yaptım sesimi alçak tutarak. Cevap vermekle uğraşmadan ağır ağır bana doğru yürüdü ve kovalamacanın tadını çıkararak ben de bir adım geri çekildim. "Burada ne arıyorsun?"

Sırtım yatak odası kapıma hafif bir ses çıkararak çarptığımda beni belimden kavrayıp kendine bastırdı. "Seni görmeye geldim."

"E herhalde," diye cevap verdim gülümseyerek. "Asıl soru, neden geldin? Yarın okul yok mu?"

"İlk ders öğlen başlıyor. Yetişirim. Özledim seni," diye ekledi, bana doğru daha fazla eğilerek. Deniz mavisi gözleri, dünyadaki en büyüleyici şey benmişim gibi yüzümü süzüyordu.

"Okul gecesinde gizli gizli odama girmek zorunda kalacak kadar mı özledin?"

"Hı-hı."

"Annemle babam seni burada yakalarsa öldürür bizi."

"Tarçınlı ayıcıkları ondan getirdim ya," diye mırıldandı.

Sessizce gülerek başımı kaldırdığımda beni öptü ve sayesinde erimem sadece saniyeler sürdü. Parmaklarım tişörtünün kenarını buldu. Bu hissi ezberlemeye çalışarak yumuşak ve gri kumaşı avuçladım. Maverick Buchanan'ın ağzının benimkinin üzerindeki hissini. Beni kapıya yaslayan ağırlığını. Pencereimde belirmeden önce torbadan bir iki jelibon çaldığını ispatlayan sıcak, tarçın kokan nefesini.

Haklıydı. Annemin favori jelibonuydu onlar. Her zaman favorisi olmuştu.

Öpüşmemizi sonlandırdığında altdudağımı yaladım ve tarçın tadını bir kez daha aldım. “Ya seni burada babam yakalarsa, ona nasıl rüşvet vereceksin?”

Maverick ürperdi. “O adama rüşvet müşvet verilmez. Bizi yakalarsa pencereden geri atlayıp köşe başındaki arabama koşarım. Merak etme. Mesaj atıp sağ kurtulduğumu haber veririm.”

“Şık hareket,” diye dikkat çektim.

“Hiçbir zaman şık olan ikiz olduğumu iddia etmedim,” diye şaka yaptı. “Gerçi...” Bana biraz alan açıp hafifçe burnumun ucuna dokundu, parmaklarını parmaklarıma doladı ve beni yatağıma doğru çekti. “Rory son zamanlarda 2000’lerin feminen filmleri furyasına kapıldı ve...”

“Feminen film furyasına mı kapıldı?” diye tekrarladım gülerek. “Üç kere hızlı hızlı söylemeyi denesene.”

“Dikkatini bana verir misin?” diye sorsa da gözlerinin etrafındaki eğlendiğini belli eden kırıksıklıklar gözümünden kaçmadı ve bunlar kalbimin daha da pır pır etmesine neden oldu. “Şık olabileceğimi kanıtlamaya çalışıyorum.”

Boğazımı temizledim. “Özür dilerim, devam et. Rory son zamanlarda 2000’lerin feminen filmleri furyasına kapıldı ve...”

“Annem ona bir sürü izletiyor,” diye açıkladı yatağıma oturarak. “Ve filmler bana bir şeyi hatırlattı.”

“Nasıl bir şeyi?”

Beni daha da kendine çekti. “Balo.”

Gülerek Mav’in yanına, yatağın kenarına çöktüm. “Ne olmuş baloya?”

“Senin balon yaklaşıyor.”

“Ee?”

“Ee’si seni götürmek istiyorum,” diye açıklık getirdi.

Sarhoş edici bir neşe, beklenti, heyecan ve... ihtiyat karışımı bir anda vurdu. Maverick daha önce kimseyi bir dansa davet etmemişti, özellikle de daha iki ay varken. Üstelik burada olması gerçeği, hem

küçüklüğümünden beri tanıdığım oğlanla hem de şükran gününden beri gizli gizli takıldığım karizmatik adamla çelişiyordu.

Bu yalnızca bir okul balosuydu ve kabul etmek işten bile olmamalıydı, buna rağmen takıldığımızı daha hiç kimseye söylememiş olduğumuzdan ve Mav normalde ciddi ilişkilere pek meraklı biri gibi durmadığı için o kadar basit değildi.

Şans eseri, ilişkimizi kimse öğrenmemişti ve ben de birilerine söylemekten çekinmiştim. Olur da işler yolunda gitmezse aptal gibi görünmek istemiyordum. “Sana söylemiştim” ya da “Mav’ı ne zamandır tanıyorsun. Gerçekten seninle kök salacağını mı zannediyordun?” gibi lafları duymak istemiyordum. Yalnızca düşüncesi bile battaniyemin içinde kıvrılıp ağlamak istememe neden oluyordu. Aramızdakini gizli tutmayı önerenin ben olduğumun farkındaydım, bir süredir bunu resmiyete dökmem için Mav’ın beni sıkıştırdığının da farkındaydım, buna rağmen onu herkesin önünde kaybetmeye dayanabileceğimden gerçekten emin değildim.

Böyle düşünmekte çok mu haksızdım?

“Bana cevap verecek misin?” diye dürttü beni. “Bana ter döktürüyorsun şu an.”

“Mav, bir süredir takıldığımızın farkındayım ama bunu yapman gerekmi-”

“İstiyorum.” Yüzümün kenarını avucuna alıp başımı ona doğru eğdi. “İstiyorum,” diye tekrarladi. “Hayır, geri alıyorum. Bu bir istek değil. Bir ihtiyaç.”

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. “Ah, ihtiyaç mı oldu şimdi?”

“Annemle Rory’nin Archer’la bana zorla izlettiği her filmde okul dansları büyük bir olaydı. Bak şimdi, seni balo kraliçesi yapmayı falan kotaramayabilirim,” -burnumdan nefes vererek güldüm- “yine de sana her zaman hatırlayacağın bir gece yaşatmak kesinlikle gücüm dahilinde.”

“Ve bu yüzden buradasın,” diye çıkarımda bulundum. “Beni baloya götürmeyi teklif etmek için.”

"Evet." Başıyla onayladı ve başparmağını elimin üzerinde gezdirirken içimi eriten o tatlı gülümsemeyle bana gülümsedi. "Açıkçası tarihin yaklaştığını hatırlamam bu kadar uzun sürdüğü için utanıyorum."

"İki ay var," diye hatırlattım ona.

"Mükemmel. Takvimine not edebilirsin."

Şüphelerim düşünceliliğini berbat etme tehlikesi teşkil ederken dudaklarım yana doğru büzüldü. Üstelik düşünceli davranıyordu cidden. Ayrıca tatlı. Ayrıca karizmatik. Ayrıca bana mesajla sormamış ya da bir sonraki görüşmemizi beklememiş olması gerçeği... Şirindi bence.

"Bana hâlâ cevap vermedin." Maverick birbirine dolanmış ellerimizi dudaklarına götürüp boğumları öptü.

"İki ayda fikrini değiştirmeyeceğinden emin misin?"

"Hadi ama, Öpie," diye ısrar etti. "İlişkimizi ailelerden gizlemek için bahane uydurmayı bırak ve seni baloya götürmeme izin ver."

"Aileler demişken, annem beni kimin götüreceğini sorduğunda ne olacak peki?" diye sordum. "Gizemli Adam'ımın kim olduğunu söylemediğim için yeterince ağzıma sıcıyor. Ona kimseyi tanıtmadan balo elbisemle arka kapıdan sızıp gitmeme izin vereceğini mi zannediyorsun cidden?"

"Tanıt o zaman sen de," dedi.

Veeee işte kalbim yine pır pır ediyordu.

İçimdeki hissi bir kenara iterek önümüzdeki gerçekliğe odaklanmaya zorladım kendimi.

"Mav," diye başladım.

"Ciddiyim ben." Burnumun ucunu öptü ve elini kucağına koydu. "Beni söyle onlara."

"Seni aileme söylersem, o zaman..."

"O zaman ne?"

"O zaman bu" -parmağımı aramızda ileri geri oynattım- "resmiyete dökülür. Buna hazır olduğundan emin misin?"

Beni nazikçe yatağa itti ve üstüme çıkarak beni yerime sabitledi. "Ya seninle ya da hiç, Minik Kaz'ım benim. Ayrıca biliyorum, fikri-

mi değiştirmeceğimden korktuğun için ailelerimize ilişkimizi duyurmayı erteleyip duruyorsun ama değiştirmeyeceğim. İstediğin şeyler? İstediğin gelecek? Ben sana bunları vermek istiyorum. Dediğim gibi, fikrimi değiştirmeyeceğim.”

Samimi olup olmadiğını anlamak için yüzünü incelediğimde samimiyetini belirgin bir şekilde görebiliyordum. Gözlerindeki yumuşaklığı. İçlerinde ışıl ışıl parlayan sevgiyi. Beni dıştan içe doğru ısıtarak kendimi güzel, özel ve narin hissettiriyordu; içimde o kadar çok duyguyu uyandırıyor ki kendimi onunla sarıp sarmalayarak ondan asla ayrılmamak istiyordum.

“Fikrini değiştirmeyeceğini nereden biliyorsun?” diye fısıldadım.

“Biliyorum işte,” diye cevapladı basitçe. “Senin için hissettiklerim çok daha fazlasıyken bu ilişkiyi ciddiye bindirmemekten bıktım. Dünyanın geri kalanının senin bana ait olduğunu bilmesini istiyorum, ailelerimiz de dahil.”

Bana ait.

Beni hiç sahiplenmemişti. Yani, sahiplenmişti de. Böyle olmamıştı. Bu kadar bariz bir şekilde sahiplenmemişti. Gelecek hakkında konuşmuştuk. LAU’da neler yapacağımızı, ailelerimize grştğmz sylememizin an meselesi olduğunu falan. Ne var ki ben her zaman bunların yalnızca laftan ibaret olduğunu düşünmüştüm. Mezuniyet zamanım cidden geldiğinde benden sıkılmış ya da gözü yememiş olur ve vazgeerdi. Fikrini değiştirmiş olurdu. Kalbimi kırdı.

Onu böyle görmek? Duymak istediğim sözleri söylediğini duymak?

Hoşuma gidiyordu.

Çok hem de.

“Bir şey söyle, Minik Kaz’ım,” diye dürttü beni.

Ona göz ucuyla bakıp fısıldadım. “Ben sana mı aitim?”

“Her” –burnumu öptü– “santimetre” –daha aşağı inerek boynumu öptü– “karen.”

“Hey,” diye mırıldandı Archer yanımda ve sestem irkildim.

Ona göz ucuyla baktığımda gösterge paneli yakışıklı hatlarını, keskin çenesini, keskin bakışlarını ve nazik gülümsemesini vurguluyordu. “Hey.”

“Nerelere gittin?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Seni tanıyorum,” diye hatırlattı bana, orta konsolun üzerinden uzanıp dizimi sıkarak. “Bedenin burada ama aklın başka yerlerde.”

Bacağımdaki eline baktım ve elimi elinin üzerine koydum. “Özür dilerim.”

“Özür dileme. Neler oluyor?”

“Sadece... daldım galiba. Bu gece beni de getirdiğin için teşekkür ederim.”

“Geldiğin için ben teşekkür ederim asıl,” diye karşılık verdi. “Böyle etkinliklerin pek tarzın olmadığını biliyorum.”

“Seni doğal ortamında izlemek eğlenceliydi,” dedim ona. “Ağzın bayağı iyi laf yapıyor, Arch.”

Kısık sesle güldü. “Seni kazanmak için buna ihtiyacım vardı.”

“Hı-hı,” diye mırıldandım karartılmış ön cama dönerek. Saat geç olmuştu ve yorulmuştum. Son üç saati hoşbeş ederek geçirdiğim için mi yoksa topuklu ayakkabılar ayaklarımı ağrıttığı için mi yorulduğumu anlayamasam da makyajımı silip geceye son vermeye hazırdım. Hele bir de bana erotik rüya demiş ve yeni tek-melenmiş köpek yavrusu misali evinden hiddetle ayrılmış olan bir Gizemli Adam’la karşılaşmazsam tadından yenmezdi.

“Aklından geçenleri bana da anlatacak mısın?” diye ağzımı aramaya çalıştı Archer.

Yanımdaki erkek arkadaşıma bakarken yüzüm düştü. “Arch...”

“Yine Gizemli Adam mı?”

Başımı öne eğdim ve saçlarım da beni onun görüş alanından koruyacak şekilde önüme düştü.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum,” diye sonuca vardı. “Seni gerçekten mahvetti, değil mi?”

Söylediğinde hiçbir kötü niyet yoktu. Daha ziyade bir gözlem-di. Bir soru da değildi ayrıca. Öyle olması gerekmiyordu. Archer beni hemen hemen herkesten daha iyi tanırdı.

“Onu bugün gördüm ve görmek... beni biraz dağıttı.”

Anlayışlı bir tavırla başını salladı. “Sana yardım etmek için ne yapabilirim?”

“İnan bana, bir sürü şey yapıyorsun zaten.”

“Seni böyle görmekten nefret ediyorum.” Bana kısa bir bakış attı. “Seni acı çekerken görmekten.”

Her zaman böyle biri olmuştu. Herkesi kendinden önce tutardı. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biriydi bu.

Ayrıca kendimden nefret etmeme de neden oluyordu.

Saçımı kulağımın arkasına attım ve yolcu koltuğuna birazcık daha gömüldüm. “Seni hak etmiyorum. Bunun farkındasın, değil mi? Burada oturmuş, başka bir adamı konuşuyoruz ve...”

“Bizimle ilgili en harika şey ne, bilmek ister misin?” diye öner-di. “Senin önce en iyi arkadaşın, sonra erkek arkadaşınım. Boktan bir konu olsa bile benimle konuşabilmeni seviyorum.”

Yüzümü ekşittim. “Kız arkadaşının aklının başka bir adama takılıp kalması gibi mi mesela?”

“En iyi arkadaşımın kalbinin iyileşmesi için zamana ihtiyacı olması gibi,” diye açıklık getirdi. “Ayrıca ben iyiyim, Lia. Sen onu tamamen bırakmaya hazır olana kadar senden bir parça bile bana yetiyor.”

Göğüs kemiğime aldığım sert bir darbe gibiydi bu çünkü onu bırakmayı *becerebileceğimden* emin değildim.

“Böyle şeyler söyleme.” Parmağımı gözümün kenarına bastırdım ancak Archer bileğimi kavradı ve parmaklarımızı birbirine doladı.

“Bundan önce arkadaşlık biz, Ophelia. Ve sabırlı olmam gerekiyorsa, iyileşmene izin vermem gerekiyorsa, sen kendini yeniden bir bütün gibi hissedene kadar parçaları kendi başıma birleştirmem gerekiyorsa yaparım bunu. Biliyorsun, değil mi?”

Boğazıma beyzbol topu büyüklüğünde bir yumru otursa da Archer arabayı bitişik evlerimize yanaştırırken yutkunup başımı onaylar gibi salladım.

“Benimle içeri gel,” diye teklif etti. “Bu gece sana sarılayım.”

“Bana her gece sarılıyorsun,” diye hatırlattım.

“Ve tek bir tanesini bile hafife almıyorum.” Birbirine dolanmış parmaklarımızı dudaklarına götürüp elimi öptü. Elimi bırakıp arabadan inmeme yardım etti ve bana evine girerken eşlik etti. Attığım her adımda kalbim acıyordu. Yine de en kötü yanı, kardeşinin acı çektiğini bildiğim hâlde burada Archer’la birlikte olduğum için mi yoksa onunla birlikteyken kardeşini düşündüğüm için mi suçluluk duyduğumdan emin olamamdım.

On Dokuzuncu Bölüm

Ophelia

Öğürme sesleriyle uyandım. Öyle yüksekti ki Archer'ın yatağından süzülerek kalkarken benim de midemi bulandırıyordu. Koridorda parmak uçlarında ilerledim ve banyonun kapalı kapısının altındaki açıklıktan sızan ışığı gördüm. Işığın koyu renkli ahşap döşemeyle duvarlardaki gölgeleri vurgulaması ve ortama yasaklı, neredeyse tekinsiz bir hava vermesi adımlarımı yavaşlatmama neden oldu. Kulağıma yeniden boğuk bir öğürme sesi geldiğinde yanağımın içini ısırdım. İçimde kararsızlık rüzgârları esti. Hâlâ yatağa geri dönebilir, uyuyormuş gibi yapabilirdim. Kapmın diğer tarafında kimin olduğunu bilmiyormuş gibi. Ne var ki ayaklarımı hareket etmeye ikna edemiyordum. O, kulağa böylesine acması gelirken yapamıyordum bunu. Kendimi yapacağım şeyden vazgeçirmeden önce banyo kapısını dikkatlice itip içeri baktım.

Maverick başını klozete dayamış bir hâlde tuvalete sarılmıştı ve ayakta duramayacak kadar hasta duruyordu.

Telaşla ona koşup uzun ve dağınık saçlarını alnından itip ateşine baktım. Elime sıcak gelmese de teni soğuk ve yapış yapıştı, elime yaslanırken gözleri kapalıydı.

“İyi misin?” diye mırıldandım.

“Hay sikeyim.”

Hafifçe güldüm. “Bunu hayır olarak mı algılamalıyım?”

Zar zor gözlerini açıp bana baktı. “Ne işin var burada, Opie?”

“Kustuğunu duydum.”

“Tekila tam bir bela.”

İstemsiz bir şekilde bir daha gülüp tuvalet kâğıdı rulosuna uzandım ve bir iki parça koparıp ağzının köşesini sildim. “Kusman bitti mi? Sana soğuk kompres getireyim mi ya da...”

“İyiyim ben.”

“Hadi o zaman,” diye zorladım onu. “Hadi seni yatağa götürelim.”

Yerinden kımıldamadan, “Bana yardım etmemelisin,” diye mırıldandı.

“Herhalde hepimizin başı alkolle derde girmiştir, değil mi?” Sifonu çekip Mav’ı kolunun üst kısmından kavrayarak ayağa kalkmasına yardım ettim. Adam gülle gibiydi, devasa vücudunun altında az kalsın ezilecektim ama ağırlığını kaldırırken elimle koyu granit tezgâha tutunarak dengemi korumayı başardım. Tişörtü terden sıırılsıklamdı ve hâlâ kotunu giyyordu. Pantolonu kıcını ve bacaklarını sarıyordu ve bu birleşim, kıcından bir ısırık koparmak istememe neden oluyordu. Vazgeçtim. Kafası bir milyon ve hezeyanlı olmasına rağmen vücudu, yüzü ve dağınık saçları onu çaba harcamasına gerek kalmadan muhteşem gösteriyordu. Elinde değilmiş gibiydi âdeta. Adam için bu doğal bir şeymiş gibiydi. Tam olarak erkek arkadaşımın ikiz kardeşini kestiğimi fark ederek bakışlarımı aynadaki yansımamızdan kopardım ve Maverick’i odasına geri götürdüm.

Işığı açmadım. Açmalıydım aslında. Işığı açmamak kötü bir fikirdi. Karanlık, erkek arkadaşımın yatağında uyumak yerine onun kardeşinin odasında olduğum gerçeğini saklayacaktı sanki. Ne var ki artık geri dönemezdim. Buradaydım. Maverick de buradaydı. Bacakları her an iflas edebilirmişçesine omuzlarıma abanan, körkütük sarhoş bir Maverick.

Onu yatağına götürüp oturduğundan emin oldum, ardından da “Kollarını kaldır,” diye buyurdum.

Maverick kollarını havaya kaldırıp bekledi. Koyu renkli tişörtü sıyıırıp kafasının üzerinden geçirince kas üstüne kas yığılmış vücudu açığa çıktı.

Ağzım ânında kupkuru oldu. Üzerinde tişörtü olmadan ona böyle yaklaşmayalı üç ay, belki de daha fazla olmuştu? Ona dokunmama izin vereli? Ellerimi, dilimi Yunan heykeli vücudunu kaplayan esmer tenin her santiminde gezdirmeme izin vereli?

Yine de vücudu hiç böyle olmamıştı. Hiç olmadığı kadar çok çalışıyordu. Herhalde gelecek yılki NHL sezonu için hazırlanıyor-du ama kim bilirdi? Ya dövmeleeri? İlk defa dövmeleerine yakından bakabiliyordum. Siyah mürekkep artık göğsünün büyük bölümünü kaplamış hâldeydi. Girift çizgilerle cesur çizimler her santimetrekaresini örtmüş, eskiden tanıdığım adamı tam bir yabancıya çevirmişti.

Parmaklarımı uzatıp kotuna inen V şeklindeki kaslarda gezdirmek için can atsam da kendime engel olup nefes verdim. “Yuh.”

Mav’in dudakları keyifle yukarı kalktı. “Manzarayı beğendin mi, Minik Kaz?”

Dikkatimi gölgeli gövdesinden uzaklaştırdım ve dağınık saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Bana Minik Kaz deme.”

“Ama ben senin Maverick’inim, değil mi? Tıpkı *Top Gun*’daki gibi. Ama orada ölen Goose’tu.” Kaşları çatıldı. “Muhtemelen tam tersi olmalıydı.”

“Ne?” Dikkatimi aptal göğsünden aptal yorumuna kaydırduğım sıradaki kafa karışıklığım sözcüklerime de bulaştı.

“Hiç.” Çatlamış dudaklarını yaladı ve çenesini göğsüne indirdi, bu gece içtiği içkinin çoğunluğunu tuvalete boşaltmış olmasına rağmen hâlâ zil zurna sarhoş olduğu belliydi.

“Ne zamandan beri dövme yaptırır oldun?” diye sordum.

“Ah, fark ettin, değil mi?” Elini göğsüne, tam kalbinin üstüne vurdu.

“Gözden kaçırmak biraz zor,” dedim düşünceli bir tavırla.

“Evet. Acıyla bir şekilde başa çıkmak gerek, değil mi?”

“Neyin acısı?”

“Bilmem? Hokey falan,” diye konuyu başka yöne çekti.

Önünde öylece dikildim. Ne yapacağımdan, ne söyleyeceğimden ya da... hiçbir şeyden emin değildim. Çünkü bu durum acayip sinir bozucuydu. Benimle konuşma tarzı yani. Hem çok sıcak hem de çok soğuktu. Neredeyse tekrar arkadaş olduğumuza inanmamı sağlıyordu bazen. Diğer zamanlardaysa eskiden birlik-

te yaptığımız şeyleri anımsatıyordu bana. Hava karanlık, saat geç olduğunda; bana bir arkadaştan daha fazlası gibi davrandığında. Öpüştüğümüzde, birbirimize dokunduğumuzda ve umutlarımızla hayallerimizi konuştuğumuzda. Geleceğimizi. Birlikte kuracağımız geleceği.

Sinirden kaburgalarımın arasına ağrı girdi, elimi göğsüne bastırdım. “Uzan.”

Kıpırdamadı. “Niye? Üzerime tırmanasın diye mi?”

“Çok komik, Maverick. Hadi.” Elimi göğsüne daha sert bastırdım, sırtüstü yuvarlanırken beni de beraberinde götürdü.

Siktir.

Evet, kendisi yarı çıplak bir hâldeyken eski sevgilinin üstüne yatmak pek de iyi bir konum değildi. Uzun saçlarım etrafımıza yayıldı. Ellerim göğüs kaslarının, kalçam ise... evet. Ereksiyonunun üzerindeydi.

Kendini zorlayarak gözlerini açtı. Bana diktiği bakışları, kısık ve esrarlıydı; tehlikeli pozisyonumuzun tadını çıkarıyordu. Şeytani bir sırıtış belirdi suratında. “İşte bu erotik bir rüya.”

“Hayır, bu saatli bir bomba.” Kendimi yukarı iterek ayağa kalktım ve avuçlarıma değen teninin verdiği hissin ellerimi titretmesini göz ardı etmeye çalıştım.

Kendine gel, Lia, diye hatırlattım kendime.

Çarşafları yatağın ucunda topak olmuştu, ben de kenarına uzanıp çekiştirdim ve Maverick’in yarı çıplak vücudunu örttüm. “Su ya da Gatorade içtin mi?”

Başını iki yana salladı.

“Ağrı kesici?”

Bir kafa sallaması daha.

“Hemen geleceğim.” Uzaklaşmaya başlasam da bileğimi yakalayıp gitmeme izin vermedi.

“Banyoda ya da odamda yok. Mutfaktan alman gerekecek.”

“Tamamdır.” Elinden sıyrılıp bacağına vurdum ve kapıya ilerleyip omzumun üzerinden baktım. Gözlerimin kendi aklı vardı

sanki. Sahiden olabilirdi gerçi. Tüm çabalarımaya rağmen Maverick ne zaman odada olsa onu buluverme alışkanlıkları vardı. Şu anda olduğu gibi. Ben odadan çıkmak için can atarken. Aramıza çok ihtiyacım olan mesafeyi koymak için. Geçtiğimiz iki hafta Mav'la daha fazla zaman geçirmenin bir tür maruz kalma terapisi gibi olacağını ve onun beni artık etkilemeyeceğini ummuştum. Ya da etkisi hiç değilse daha az karşı konulmaz olurdu. Beni daha az tükettirdi. Ne var ki zaman geçirmek işleri daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramamıştı ve hâlâ ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Gözlerini kapadığı sırada başının üstünde duran kolu, kaslı pazusunu sergiliyordu. Öyle huzurlu görünüyordu ki. Öylesine rahat. Salya akıtmaya layıktı ve bunun için çaba harcamıyordu bile.

Cidden, haksızlıktı bu.

Beni bu kadar hızlı etkisiz hâle getirebilmesinden nefret ediyordum. Basit bir bakışının bana nasıl da diz çöktürebildiğinden. Erkek arkadaşım ile aynı yüzü paylaştığı hâlde, yapmamaya çalışsam dahi olabilecek en şiddetli fiziksel tepkiyi vermemden. Archer'la ilişkimiz teoride daha kolaydı, ne var ki bahsi geçen bu kolaylığa ne kadar odaklanmaya çalışırsam çalışayım, onunla aramda bir elektrik olduğunu hissedemiyordum. Bir çekim. Maverick'le tecrübe ettiğim, tamamen mantığa aykırı bir *ihtiyaç*.

Haksızlıktı bu.

Bu durum beni delinin tekine dönüştürüyordu.

Mav'a sırtımı dönüp parmak uçlarıma basa basa koridorda ilerleyerek mutfağa gittim. Dolaplardan ilaç bulup buzdolabından da Gatorade aldıktan sonra Maverick'in çoktan uyumuş olma ihtimaline karşı ihtiyatlı adımlar atarak odasına geri döndüm. Hâlâ karanlıktı ama dışarıdaki sokak lambasından gelen ışık pencereden içeri sızıyor, duvarlara ve yatağa gölge düşürüyordu. Çalışma masasının altında çizgili bir çöp kutusu duruyordu, alıp komodinin yanına yerleştirdim ve küçük masaya ağır kesicilerle içeceği koydum.

Her şeyin yerli yerinde olduğunu düşünerek parmak ucunda geri gitmeye başlamıştım ki alçak sesle hırıldadı. "Parti nasıldı?"

Donup kaldım. “İyiydi.”

“Seni içinde becerdi mi?”

Dudaklarım aniden içime çektiğim nefesle aralandı. Beynim fırlatılıyordu. “Ne?”

“Elbise,” diye açıklık getirdi. “Seni elbisenin içinde becerdi mi?”

“Bu hiç adil değil, Mav.”

“Hayat adil değil,” diye karşılık verdi.

“Yalnızca mutlu olmamı istediğini söylemiştin.”

“Soruma cevap ver, Minik Kaz. Bilmem lazım.”

Haksızlıktı bu. Sesindeki keskinlik. Başka biriyle birlikte olup olmadığımı bilmeye hakkı varmış gibi hissetmesi, kendisi kalbimi kırmadan önce ilkim olmuşken hem de.

Omuzlarımı dikleştirerek yüzümü tekrar ona çevirdim ve başımı dik tutarak, “Teknik olarak önce üzerimden çıkardı,” diye yalan söyledim.

Mav başıyla onaylayarak koluyla gözlerini kapadı ve iç çekti. “Ben seni elbisenin içinde becerirdim. Seni domaltıp elbiseyi bacaklarından yukarı sıyıırırdım. Yuvarlak götünü avuçlardım ve aletim içine girmeden ıpsıslak olurdun.”

Sözcükleri öyle kaba, öyle betimleyiciydi ki bacaklarımı birbirine bastırırken söyleyecek söz bulamadım.

“Seni çok iyi becerirdim, Lia. Sana öyle iyi hissettirirdim ki.”

“Mav,” dedim nefesimi vererek. Bir yalvarıştı bu. İkimize yaşattığı acıyı ve bunun beni içten içe ne kadar üzdüğünü fark etmesini sağlamak için kalkıştığım çaresiz bir girişimdi.

“Viski içmeliydim,” diye mırıldandı.

Kaşlarım çatıldı. “Ne?”

“Viski içmeliydim,” diye tekrarladı.

“Neden?”

“O zaman aletim sertleşmezdi.” Gözlerini kapalı tutmakla birlikte ince pamuklu çarşafların altında gayet belirgin olan ereksiyonuna körlemesine el salladı. “Bu resmen işkence.”

Dişlerimi kan tadı almaya başlayana kadar yanağımın iç kısmına sapladım. Canımı yakıyordu. Tüm bunlar. O. Ben. Etrafımızı saran karanlık ve karanlığın sakladığı şeyler. Geçmişimiz. Kalbimi kırması. Kardeşiyle olan ilişkim.

Kardeşiyle bir ilişkim vardı.

Sözcükler başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş etkisi yarattı ve kollarımı kavuşturup bolca yutkunarak yatağının kenarından uzaklaştım. “Ağrı kesicilerle Gatorade komodinin üzerinde. Biraz uyu.”

Archer’ın yatak odasına dönüp yorganın altına girdim. Ancak Archer’ın çıplak göğsüne kıvrılıp yatmadım. Onun başkası olmasını dilemeye başlayacağımdan fazlasıyla utanıyor ve korkuyordum. Eve dönmeliydim. Yine de eve dönersem... yenilgiyi kabul etmiş mi olurum? Eve dönmek, teoride benim için daha fazla mükemmel olamayacağı hâlde Archer’ın zamanını çaldığımı mı ispatlardı yoksa?

Keşke Maverick’i önemsemeyi bırakabilseydim. Keşke onu düşünmeyi bırakabilseydim. Onu bırakabilseydim... Mutlu olur muydum?

Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum.

Ve bundan tiksiniyordum.

Yirminci Bölüm

Maverick

Sıçtım.

Bu sözcük beynimde atlıkarınca misali dönüp dönüyor, yatak odamın beyaz tavanını seyrederken midemin bulanmasına neden oluyordu.

Hâlâ bulanıktı. Hayal meyalı. Zihnimde sadece ufak parçalar belirliyordu ancak onlar da karman çorman ve düzensizdi. Sertleşen alet, erotik rüyalar ve tişörtümü çıkarırken Ophelia'nın ellerini çıplak vücudumda hissetmemle ilgili bir şeylerdi.

Onun dışında hiçbir fikrim yoktu.

Bir de çok utanıyordum.

SeaBird'e gitmemeliydim. Sarhoş olmamalıydim. Gitmeseydim, gecenin bir yarısında kardeşim yan odada uyurken onun kız arkadaşına ne söylemiş olduğumu sorguluyor olmazdım.

Gözlerimin üzerine kolumu atarak anıyı bloke etmeye çalıştım. Midem ağzıma geldi ve yatağın kenarına eğilip Ophelia'nın benim için koyduğu çöp kutusuna kustum.

Banyoda bana neden yardım ettiğinden emin değildim. Beni neden yatağa götürüp yatırdığından. Bana neden ilaç getirdiğinden ya da ona gösterdiğimde ereksiyonuma bakıp bakmadığından. Bunu Archer'a söyleyip söylemediğinden de emin değildim. Söyleseydi Archer canıma okurdu ama ben bunu hak etmiş olurdum.

Bazen ben de kendi canıma okumak istiyordum. Düşündüğüm şeyler yüzünden. İstedğim şeyler yüzünden. İstedğim kadın yüzünden. Olan bitenden sonra bile.

Çöp kutusundaki pisliği temizledikten sonra ağır adımlarla koridorun yolunu tuttum.

Mutfaktan alçak seslerin beraberinde kahve kokusu da geliyordu. Midem içindekileri boşaltmayı sonunda başardığımdan ötürü

sakinleşiyor gibiydi. Güzel. En azından bir şeyler yolunda gidiyordu benim için.

Mutfığa adım attım ve yarı yolda durdum.

Ophelia'nın kıcı tezgâhın üzerinde, bacaklarıysa açıktı. Archer da aralarında duruyordu. Dün gece üzerinde olan aynı tişört belinde toplanmıştı. Ağırlığını dirseklerine vererek Archer'a gülümserken Ophelia'nın minik siyah şortu kendimi dizginleme yetimlece-ee diye oyun oynuyordu.

Archer.

İkizim.

En iyi arkadaşım.

Ophelia'ya böyle bakmaya devam ederse de benim kahrolası düşmanım. Sanki Lia onun dünyasıymış gibi, o daima benim dünyam olduğu hâlde.

Reeves etrafımdan dolanarak mutfığa adım attığı esnada Ophelia başını geriye atarak güldü. Hareket olduğunu fark edince de başı hızla bana döndü ve donup kaldı.

"Selam moruk," diye Reeves'i selamladı Archer, ardından gözlerini bana çevirdi. Gözlerinden nefret akmasını bekledim ama olmadı. Çenesini kaldırdı. "Selam. Pastırma ister misin?"

Boğazım talaşla dolmuş gibiydi, yine de kendimi konuşmaya zorladım. "Tabii. Sağ ol."

Kahvaltımı tabağa koyup bana uzattı. "Zor bir gece geçirdiğini duydum."

"Evet," diye ekledi Reeves. "Onu SeaBird'de görmem lazımdı. Adam resmen küfelikti."

"Anlayışın için sağ ol ya," diye şaka yaptım.

"Jaxon seni uyardı, dostum. Sezon başlamadan önce tekilaya abanmaman lazım."

"Sezon eylülün sonuna kadar başlamıyor. Bence düzelirim."

Gözlerim Ophelia'nın gözlerini buldu. Gözlerini bana dikmişti. *Sen de dün geceyi mi düşünüyorsun, Minik Kaz?*

Yakalandığını anlayınca tezgâhtan atlayıp ocağın yanından bir kahve fincanı yürütüp dudaklarına götürdü.

“Birilerini yatağa atınca iyi olacaksın,” diye itiraz etti Reeves. “Ayrıca bok eylül. Kızların gelecek hafta bağış toplama etkinliği için yardıma ihtiyacı var, unuttun mu? Hem Koç Sanderson çoktan Snappers’a karşı bir hazırlık maçı ayarladı bile.”

“Gelecek hafta mı?” diye sordum.

“Hadi ama. Jaxon’ın söylediği hiçbir şeyi duymuyor musun?” diye sordu.

“Jax kızların koçu, bizim değil,” diye hatırlattım ona.

“Oğlum, dün o da bardaydı...” Sorumu açıklama zahmetine girecek kadar değerli bulmayan bir tavırla başını iki yana salladı. Eliyle yüzünü ovuşturdu. “Dün gece tanıştığımız kızları hatırlıyor musun? Birkaçı bu yıl Lady Hawks’ta oynuyor.”

Gece aşırı bulanıktı, hâliyle akşamı yeniden düşünmekle bile uğraşmadım. Kaldı ki Lia’nın bana Archer olmadığımı fark edene kadarki gülümseyişini kafamdan silmek için sarhoş olmakla o kadar meşguldüm ki başka hiçbir şeye dikkat etmemiştim.

Sikeyim, canımı çok yaktı bu.

Ama bunu odanın geri kalanına duyurmak yerine onun ağzını aradım. “Ee?”

“Ee’si, ilk yılları olduğundan takımları için coşku yaratma konusunda yardım istiyorlar. Biz buz banyosundan sorumlu olacağız, kızlar da Lockwood Heights karnavalında öpücük kabini kuracak.”

Sözcükleri kulaklarımda alçak sesli bir uğultuya dönüşürken Archer’a döndüm, “Lia’nın rasgele adamları öpmesine izin mi vereceksin?” diye sordum.

Gözleri Ophelia’ya kayınca hemfikir olduğumuzu kanıtladı, gerçi bunu yüksek sesle itiraf edeceğinden şüpheliydim. Tekrar bana baktığında gözleri kendini tuttuğunu belli eder bir şekilde gölgelenmişti, ardından omzunu havaya kaldırıp ifadesini düzeltti.

Ophelia gözlerini devirerek kalçalarını granit tezgâhın kenarına yasladı. “Öpücük kabini modası geçmiş ve biraz barbarca olsa da, gerçek şu ki biletleri peynir ekmek gibi satıyor ve aptal toplumsal damgalamaları yıkıp hokeyi saygın bir kadın sporuna dönüştürmek için umut besleyeceksem kız takımının bilet satması gerekiyor. Yine de iyi haber, Jaxon bilet gişesinde görev alabileceğimi söyledi, bu yüzden sakinleşebilirsiniz, beyler. Rasgele adamları öpmeyeceğim.”

“Ya biri hasta olduğunu söyleyip gelemese?” diye şaka yaptı Reeves.

“O zaman elimi taşın altına sokmak zorunda kalacağım ki o da sorun değil çünkü Archer’la birbirimize güveniyoruz.” Ona anlamlı bir bakış attı. “Değil mi?”

Kardeşim ellerini Lia’nın beline dolayıp onu alnından öptü. “Öyle.”

“Güzel. Şimdi, izin verirsiniz kendi evime dönüp duş alacağım.” Kahvesinden büyük bir yudum aldı, kupayı tezgâha bıraktı ve en iyi arkadaşına gülümsedi. “Reeves.” Parmak uçlarında yükselerek dudaklarını Archer’ın yanağına dokundurdu. “Archer.” Gözleri bana döndü ve topukları yere vurdu. “Maverick.”

Yanımdan geçip dışarı yönelirken tanıdık kokusu burun deliklerime çarptı ve beni endişeli ve sinirli bırakmanın yanı sıra kafamı öyle karıştırmıştı ki hâlâ sarhoş olup olmadığımdan ya da şu an neler yaşandığını sahiden algılayıp algılamadığımdan emin değildim.

“Lady Hawks cidden öpücük kabini mi kuruyor?” diye öğrenmek istedim.

“Dostum, dün gece ben bakmıyorken kafanı falan mı vurdun?” diye sorguladı Reeves. “Evet. Öpücük kabini yaptıklarını sana zaten söylemiştim. Sen niye takıyorsun ki?”

Sokayım.

“Çünkü söz konusu Rory olsaydı şu an altıma ediyor olurdum,” diye iddia ettim, Archer’ı bakışlarımla sabitlerken kız kardeşimizden bahsederek.

Benimle aynı fikir olduğunu belli eder bir tavırla başını salladı ve iç geçirdi. “Evet, anlıyorum. Kabin muhabbetine ben de bayılmıyorum ama Lia buraya gelmek için canını dişine taktı. Ona elimden gelen her şekilde destek olacağım.”

Destek olmak mı?

Saçmalığın daniskası.

Ayrıca beni de ilgilendirmiyordu.

“Benim olacağımdan çok daha iyi bir erkek arkadaşsın,” diye mırıldandım ve bunu ispatlıyor olmasından nefret ediyordum.

Her zaman bu kadar kıskanç bir pislik olmamıştım. Önceden farklıydı. Onun kiminle konuştuğu ya da ne giydiği umurumda değildi, benim olduğunu biliyordum çünkü. Ona tek dokunanın ben olduğumu biliyordum. Tadının nasıl olduğunu tek bilen. Ne var ki durum artık öyle değildi ve bu beni sinirden çıldırtıyor, pislüğün tekine dönüşmeme neden oluyordu. Çoğu gün aynada bakmakta zorlandığım bir pislige.

“Evet, şey, hiç değilse bu işin onun katılımıyla sonuçlanıp sonuçlanmayacağını görmek zorunda kalmayacağım,” dedi Archer.

Başımı eğdim. “Neyi kastediyorsun?”

“Yine şehir dışında olacağım ve karnaval bitene kadar da dönmeyeceğim, bu yüzden...” Tereddüt edip boğazını temizledi. “Ona göz kulak olmana ihtiyacım olacak, Mav.”

Başımı geriye atıp gözlerimi tavana diktim, böyle durumlara düşürülüp durduğum için çoktan ölüp cehenneme gittiğime ikna olmuşum artık.

“Problem olur mu?” diye ağzımı aradı Archer.

“Bu dediğini bir duysa taşaklarını patlatırdı,” diye belirttim.

“O zaman iyi ki burada değil. Bak, ona değer verdiğini biliyorum. Hepimiz veriyoruz. Benim için uslu durabilir misin sence?”

İsteğini değerlendirirken kısa turnaklarımı avuç içlerime saplayıp çenemi kastım. Kardeşimi seviyordum. Her şeyden çok. Yine de böyle zamanlarda ondan nefret etmek de istiyordum. Bana güvendiği için. Bana bel bağladığı için. Gerçekte olduğumdan daha

iyi biri olduğuma inandığı için, bunun gerçekte uzaktan yakından alakası olmadığını ikimizin de bilmesine rağmen hem de.

Azıdışlerim gıcırdasa da zorla başımı salladım. “Tabii ki, kardeşim.”

“Güzel.”

“Buz banyosunu kaçırma fırsatını yakaladığın için seni kısıtlayıyorum, Arch,” diye lafa karıştı Reeves buzdolabından. “Banyo-dan sonra taşaklarım hep buz kesiyor.”

Homurtuyla hemfikir olduğumu belli edip tezgâhtan Ophelia’nın yarım kahvesini aldım, kalanını kafama diktim ve odama geri gitmeye koyuldum.

Kim bilirdi, belki de biraz buzlu su sızlayan taşaklarıma iyi gelirdi zira şu noktada ölümüm olacak gibi duruyorlardı.

Yirmi Birinci Bölüm

Maverick

“Maverick!” diye seslendi Koç. “Buraya gel.”

Alnımdan akan terler gözlerimi yakıyordu.

Nefes. Alamıyordum.

Kaskımı kafamdan çıkararak yüzümdeki ıslaklığı sildim ve sıra bölgesine yöneldim.

Yanına vardığımda Koç, “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” dedim nefes nefese. “Neden?”

Gözleri bana inanmayan bir tavırla kısıldı. Adam o kadar yaşlıydı ki Theo Amca’yla Colt Amca’ya bile antrenörlük yapmış olmasına rağmen yüzüne bakarak anlayamazdınız bunu. Sıfıra vurulmuş kafası ve yüzündeki birkaç kırışıklık dışında aynı görünüyordu, en azından amcalarım öyle diyordu. Ayrıca cin gibiydi de. İnceleyici bakışları size yöneldiğinde, eh, sizde biraz altınıza işeme isteği uyandırıyordu.

“Yorgun görünüyorsun,” diye karar kıldı.

Yorgun mu? Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum.

Sıra bölgesindeki su şişeme uzanarak, “Dün gece fazla partiledim galiba,” diye mırıldandım.

Takımın istatistikleriyle dolup taşan iPad’ine göz attı. “Geçen sezonun başında, buzun bir ucundan diğer ucuna demin ölçtüğümden üç saniye daha hızlı koşabiliyordun. Üç saniye, Maverick.”

Takım hâlâ idman yapıyordu; ortadaki kırmızı çizgiye doğru geri geri kayıyor, dönüşler yapıyor ve buzda bir köşeden diğerine depar atıyordu. Kaslarım sadece onları izlerken bile ağrıyordu.

“Mav,” diye başladı Koç.

“Daha çok çalışacağım.”

“Bana bak,” diye emretti.

Ona baktığımda çehremi inceleyerek tereddüt etti. “İyi olduğundan emin misin?”

Cevap vermek için ağızımı açsam da başıyla sıraları işaret etti. “Otur. Biraz daha su iç. Bundan sonra antrenmandan önceki gece içki içmek yok. Böyle ağzına sıçacaksa içki miçki yok sana.”

“Tamamdır, Koç.” Kayarak yanından geçip uzun sıralara yığıldım ve dirseklerimi dizlerime dayayıp nefeslenmeye ve küt küt atan düzensiz kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım.

Bugün kötü bir gündü. Vücudum sanki kum torbalarıyla doluydu ve göğsümde de bir tır oturuyordu. Yine de berbat hâldeki bedenim bile eli kulağında olan buz banyosuyla öpücük kabinini, kardeşimin eski sevgilimle çıkmasını ya da neden kendi derime yabancı hissettiğimi silmeye yetmiyordu.

Yine de Maverick Buchanan için sıradan bir gündü bu.

Yirmi İkinci Bölüm

Ophelia

Ortalık kaynıyordu. Gerçekten. Birkaç gün önce kızlarla ilk antrenmanımı yaptığımda her yıl düzenlenen Lockwood Heights karnavalının ne kadar coşku yarattığından bahsettiklerinde şaka yapmıyorlardı. Bu kadar kısa sürede birkaç stant kiralamamıza izin vermeleri resmen mucizeydi. Şey, ya mucizeydi ya da Jaxon başkana yağ çekip sonunda ona randevuya çıkmayı teklif etmişti. Bayan Thompson ondan milyar yıl büyük olabilirdi, buna rağmen eğer kız takımına biraz dikkat çekme fırsatı tanrıyacaksa bu durumu yargılamayacaktım. Güz döneminin henüz başlamamış olması yüzünden biraz gergindim fakat herkes haklıydı. Lockwood Heights hokeyi seviyordu. Şanslıysak bu sporseverlik yeni kadın departmanını da kapsardı belki.

Yaklaşık bir saattir bilet gişesinde çalışıyor olsam da bakışlarım girişin yanındaki çimlere kurulan mavi renkli oval küvete kayıp duruyordu. Sanderson küveti durmadan iri buz parçalarıyla dolduruyor, pek de küçük olmayan küplerin berrak suyun üzerinde yüzdüğünden emin oluyordu.

Amaç suya yirmi saniye dayanıp dayanamayacağınızı görmektir. Dayanabilerseniz yiyecek standından beleşe churro ya da pamuk şeker kazanıyordunuz, övünme hakkı da beraberindeydi tabii. Ya da biletinizi kullanarak buzlu suya oyuncularından birini gönderip hediye için onun kazanmasını sağlayabilirdiniz. Erkek hokeyi takımı sıra hâlinde dizilmişti ve birkaç adım ötedeki sayaç geriye doğru sayarken sırayla buz gibi suya dalıyordu. Biraz vahşice olsa da aynı zamanda komikti de çünkü şimdiye kadar takım dışında yalnızca bir avuç insanın bu meydan okumayı denediğini görmüştüm. Oğlanlar hava bunaltıcı derecede sıcak olduğu için şanslıydı. Tepemizdeki yakıcı güneş sayesinde nispeten çabuk

ısınıyorlardı hiç değilse. Kalın askılı siyah atletimin yakasını kaldırıp kendimi yelledim. O kadar sıcaktı ki Everett küvetin kenarına tutunurken buzlu su gözüme *neredeyse* çekici geliyordu.

“Üç. İki. Bir,” diye bağırdı Everett’in yanındaki minyon sarışın. Biletini kullanarak Everett’i ıslak ve yarı çıplak bir hâlde bırakan o olmalıydı. Kız sıfıra ulaştığı an, Everett tavşan gibi hoplayarak sudan çıktı. Ağzı büyük bir “O” şeklinde açılmış vaziyette bütün vücudu yaprak gibi titrerken takım arkadaşlarının geri kalanı ona gülüyordu.

Evet, etrafında dört dönen kız sayısı göz önüne alındığında buz banyosu kesinlikle hayranların gözdesiydi. Her biri sırayla oyun-culara biletlerini sunuyordu. Maverick en az on kez suya girmiş, yarım saat önce de sayacın yanında takılırken güneş esmer teni-ni ısıtsın diye tişörtünü çıkarmıştı. Bir tarafım hâlâ dövmelerine daha yakından bakmak için can atıyordu. Körkütük sarhoşken ne-redeyse bakacaktım da. Yine de garip geliyordu. Şimdi ne kadar farklı olduğunu görmek. Dövmeleri tam da bunun bir hatırlatıcısı gibiydi. O artık aynı çocuk değildi ve ben onu özlemekten kendimi alamıyordum.

Bir başka kız ona biletini sunduğu sırada Maverick, Reeves’le muhabbet ediyordu. “Benim için, Mav,” diye yalvardı kız. “Lütfen?”

Öğk.

Keşke buz küvetini biraz daha uzağa kaydırsalardı da kızların çocukluk arkadaşlarıma salya akıtmasını izlemek zorunda kalma-saydım fakat o kadar şanslı değilim gibi görünüyordu. En azından Archer burada değildi de bir de erkek arkadaşına salya akıtmala-rını izlemek zorunda kalmıyordum. Gözlerimi devirip bilet alan müşterilere döndüm.

Maverick eğilip kıza bir avuç su sıçratırken kızıdan çıkan yük-sek sesli ciyaklama dikkatimi dağıttı. Burun kıvrıdığım da Maveri-ck’in dikkatini üzerime çektim.

“Bir sorun mu var?” diye seslendi aramızdaki üç metrelik çim alanın diğer tarafından.

“Sorun yok.” Ben yaşlı bir çifte para üstünü uzatırken Maverick sarışın kızı Reeves’e pasladı ve uzun adımlarla bana yaklaştı.

Yanıma geldiğinde, “Emin misin?” diye sordu.

Bütün dikkatimi ona çevirerek kollarımı kavuşturdum. “Tamam ama cidden soruyorum. Kızlardan hiç küvete giren oldu mu yoksa hepsi yardıma muhtaç kadın kartını mı kullanıyor?”

“Yardıma muhtaç kadın kartı,” diye onayladı ve duruşumu taklit edip bana kol kası şovu yapmaya başladı.

Selam kaslar.

“Neden soruyorsun?” diye dürttü beni.

Dikkatimi pazularından yüzüne kaydırđım. “Bilmem. Sebebi yok herhalde.”

“Emin misin?”

“Mav,” diye sızlandı kız Maverick’in arkasından. “Gel de bana churro kazan!”

“Biraz zavallıca buluyorum, o kadar,” deyiverdim pat diye, kızın genizden sesini bastırmaya çalışarak. “Herhangi birinizi iç çamaşırınıza kadar soymak zor bir iş değil sonuçta, o zaman neden bunun için bilet satın alıyorlar ki? Neden sizi SeaBird’de kısıtırmıyorlar?”

Ağzı kıvrıldı. “Buz banyosundan nefret ediyorsun.”

“Nefret etmiyorum.”

“Ah, evet, ediyorsun. Hatta tiksiniyorsun, hem antrenörlerinle fizyoterapistlerine de ne zaman sorsalar sevdiğini söyleyerek yalan...”

“Şşş.” Elimle ağzını kapattım ve sanki önceki antrenörlerimden biri her an ortaya çıkacakmış da buz banyosundan vebalı görmüş gibi kaçtığım için beni azarlayacakmış gibi omzumun üzerinden ortalığı kolaçan ettim.

Maverick bileğimi kavrarken ağzını kapatan avucumun içinde gülümsedi ve elimi yavaşça kendisinden kopardı. “Denemek ister misin?”

“Neyi? Seni kısıtırmayı mı?”

Daha da yaklaştı. "Banyoyu kastetmiştim."

"Ah." Griffin'le Everett küvetin içine birer torba daha buz dökerken küvete baktım. "Böyle iyiyim."

Kaşı havaya kalktı. "Öyle iyi olsaydın gözlerini devirip durmazdın."

"Denememi istiyor musun?" diye karşılık verdim.

"Ne istiyorsan onu yapmanı istiyorum, Opie."

"Tamam, yapacağım," diye tersledim. "Başımın etini yemeyi bırakmanı sağlayacaksa... peki."

Dudaklarında aynı salak ve keyifli sırıtış belirmişti ki gülüşünü elinin arkasına sakladı. "Yanında mayo getirdin mi?"

Atletime ve kot şortuma bakıp başımı hayır anlamında salladım. "Yok."

"Al. Benim tişörtümü kullanabilirsin." Tişörtü şortunun belinden çıkarıp bana uzattı.

Gönülsüzce aldım. "Şimdi ne olacak?"

Parmağını bana iki saniye ver der gibi kaldırıp, "Hop, Reeves!" diye bağırdı.

Reeves bize koştu. "Evet?"

"Bilet gişesinde iki dakikalığına sen durabilir misin? Opie banyoyu denemek istiyor."

"Benim adım Opie değil," diye hatırlattım ona.

Beni duymazdan gelip tuvaleti işaret etti. "Git üstünü değiştir. Geri döndüğünde üç saniye dayanıp dayanamayacağına bakacağız."

"Ya on saniye dayanabilirsem?" diye sordum.

Mav bir başka salak sırıtışla takım arkadaşlarına doğru geri geri yürümeye başladı ve teklifini sundu, "Sana iki churro ısmarlarım."

Pişman olmadan önce tuvaletin yolunu tuttum, atletimle sütyenimi çıkardım ve Mav'ın tişörtünü kafamdan geçirip giydim. Onun gibi kokuyordu. Yumuşak kumaşta dalışlarından birinden kalan nemliliğe rağmen sıcaklık, yaz ve parfüm gibi. Tişörtü burnuma getirip derin derin içime çekme isteğine direnerek şortumu çıkardım ve ufak giysi yığınının üzerine ekledim. İç çamaşırımı

dalış sırasında çıkarmamaya karar versem de sonrasında çıkarcaktım çünkü ıslak iç çamaşırıyla durmayı kimse sevmezdi.

Hayır, kalsın.

Dürüst olmak gerekirse kot şortla külotsuz durmak da kulağa çocuk oynucağı gibi gelmiyordu fakat Maverick'in tırsak biri olduğumu zannetmesine izin vermek bugün olmasını beklediğim senaryolar listemde yoktu, bu yüzden ben de bir yetişkin gibi davranacaktım... dalıştan sonra külot giymeme suretiyle.

Evet, gayet mantıklıydı.

Yeniden dışarı çıktığımda güneş yanaklarımı ısıttı. Çocuklar beni görünce ılık kopardı. Maverick'e kıyafetlerimi uzatıp saçımı atkuyruğu yaptım. Saçımı toplarken sıcak güneş bacaklarımın üst kısımlarına değdi, Maverick ise gözleri hararetlenmiş bir şekilde açıkta kalan tenimi inceliyordu. Önüme geçerek takım arkadaşlarının vücudumu görmesini engelledi.

İşimi bitirince, "Teşekkürler," diye mırıldandım ve yüzünü tekrar bana çevirdi.

"Hazır mısın?"

"İki churro ve pamuk şeker için mi?"

"Birileri pek açgözlü," diye dikkat çekti.

"Kendine güvenli," diye açıkladım. "Ve evet."

Reverans yaparak buzlu küvete işaret ederken ağzı seğiriyordu. "Hanımlar önden."

Küvete yaklaştığım sırada Everett ve Griffin de sayacı sıfırladı. Parmaklarımı buz gibi suya daldırıp aynı hızla geri çektim.

"Soğuk mu?" diye sordu Maverick, bir kaşını oynatarak.

Buz gibiydi. İnsanın götünün donması üzerine tatlı niyetine bir de soğuk ısırması yemesi gibiydi, yine de bunu ona söyleyecek değildim. Hokey oynadığım için yeteri kadar buz banyosu görmüş-tüm, ne var ki asla alışamıyordum; belki de nedeni Maverick'in haklı olması ve bu dalışlardan kaçınmanın yolunu muhtemelen gerekenden çok daha iyi bulmuş olmamdı.

Neden, Ophelia? Neden o koca ağzını açmak zorundaydın sanki?

“İstersen geri adım atabilirsin,” diye belirtti Mav yaklaşarak. “Yardıma muhtaç kadın kartını kullanmak istersen bizden birinin senin için dalış yapmasını isteyebilirsin.”

Ona dik dik baktım. “Üstesinden gelebilirim bence.”

“Yaa?”

“Hı-hı,” diye mırıldansam da sesimdeki kararsızlığı *ben* bile duyabiliyordum.

“Dur, dur, bunu çekmem lazım,” dedi Griffin. Dev sayacın durduğu katlanır masadan telefonunu alıp beni videoya çekmeye başladı.

Başım dik bir şekilde bacağıma kenardan aşırıttım, ayağımı suya daldırdım ve aynı hızla geri çekip tekrar sağlam zemine bastım. Girmek bu noktada bir seçenek bile değildi. Vücudumun kendini koruma içgüdüleri devreye giriyor, suyun içinde oturmayı ben istesem bile imkânsız hâle getiriyordu. Üstelik istiyordum da. Sadece bir şeyleri kanıtlamak için de olsa. Maverick’in öğleden sonra boyunca flört ettiği o kızlar gibi şımarığın teki olmadığımı kanıtlamak için.

Tam bir zavallısın, diye fısıldadı minik bir ses ama onu bir kenara itip aptal küvete tekrar yaklaştım.

“Hadi, Lia. Küvete gir,” diye teşvik etti Griffin.

Ona öfkeyle baktım ve o da telefonunun lensini bana doğrultmuş hâlde güldü.

Kızgınlığımı hisseden Maverick aptal telefonla aramıza girdi ve sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçalttı. “Pekâlâ, Opie, seni tanıyorum. Ve bundan kurtulmak istediğini biliyorum.”

“Ben...”

“Ayrıca vazgeçmeyeceğini de biliyorum,” diye ekledi, “bu yüzden bir önerim var.”

Dikkatimi ayaklarımın altındaki ıslak, keçeleşmiş çimlerden uzaklaştırıp fırtınalı deniz mavisi gözlere verdim.

“Ne gibi bir öneri?” diye mırıldandım.

“Ben de seninle gireceğim. Önce ben girerim, sen de bacaklarımın arasına oturursun.”

“Neyi kanıtlayacak ki bu?” diye sordum.

“Suya seninle girmem gerektiğini söyleyen aşırı korumacı bir erkek arkadaşına sahip olan bir çetin ceviz olduğunu kanıtlayacak.”

Kaşlarım çatıldı. “İyi de Archer öyle bir şey isteme-”

“Kabul et işte teklifi, Opie.”

Sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi kollarımı iki yana sallayarak cevap verdim. “İyi, tamam.”

“Pekâlâ, çocuklar, Archer konuyu büyütmemi istememişti ama Opie’ye buradayken ona göz kulak olmam konusunda ısrar etti, buna buz banyosunda ona yardım etmek de dahil. Yani birine laf edecekseniz ona edin.” Maverick gözünü bile kırpmadan suya girerken adımları güçlü ve kendinden emindi. Ardından bana da girmem için işaret etti. Fazla beklersem Mav’ın ayak parmaklarının buz keseceğinden oldukça emindim, bu yüzden bacaklarımı hareket etmeye zorladım ve onunla birlikte küvete adım attım. Buz gibi soğuk omurgamdan yukarı çıktı ve Maverick oturup beni de kendisine çektiğindeyse nefesim kesildi.

Buz kesen ciğerlerim, Mav kollarını etrafıma dolayıp sırtımı kendi vücuduna bastırırken çalışmayı reddediyordu âdeta.

“Nefes al,” diye emretti kulağıma doğru.

Sadece küçük bir inilti çıkarabildim ve beni daha da sıkı tuttu. “Benimle birlikte nefes al, Minik Kaz.”

Nefes almasıyla göğsü genişledi, ben de kendi nefesimi onu takip etmeye zorladım ve yanıımızdaki sayaç geri sayarken içime oksijen çektim.

“Bize beş saniye daha ver,” diye emretti Mav.

Tüylerim diken diken olmuştu ve gözlerimi kapatıp arkamdaki adama yoğunlaştım. Düzenli nefes alıp verişine. Güçlü kollarına. Beni çevreleyen bacaklarına.

Nefes al.

Beni tutuşuna dayanarak kaslarımı daha fazla gevşemeye zorladım ve göğsü ile bacaklarından çalabildiğim kadar sıcaklık çalmaya çalışırken dünyanın geri kalanı yavaşça kaybolarak beni Maverick Buchanan'la baş başa bıraktı. İğnelemeler olmadan. Geçmişin yükü olmadan. Yalnızca ben ve o. Üstelik bunun bana bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyordum.

Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildim. Açıkçası pekmeze bulanmış bataklık kumu kadar ağır aksak ilerliyordu ama çok geçmeden Griffin'in keskin sesi konsantrasyonumu bölerek duyurdu: "İşte bu. Günün rekorunu kırdınız!"

Etrafımızdaki insanlardan tezahürat koptu ve dört bir yandan alkışlar yükselmeye başladı ancak ben hiçbirini duymuyordum. Duyduğum tek şey, Maverick'in kulağıma fısıldarkenki hafif hırıltılı sesiydi. "Bitti, Lia."

Bitti.

Küvetin kenarını kavrarken üzerime bir uyuşukluk çöktü. Hem fiziksel hem de duygusal bir uyuşukluktu bu. Ayağa kalkarken gövdem ve bacaklarımın her santimine minik minik iğneler batıyormuş gibi geliyordu. Alçak bir ısıklık sesi duydum ve kafamı eğdiğimde Maverick'in tişörtünün dalışta yukarı kayarak karnıma yapıştığını ve iç çamaşırımla bacaklarımın tamamen açıkta olduğunu gördüm. Sıcak eller tişörtü kenarlarından kavradı, vücudumdan çekip aşağı indirdi ve kıcımlı kapattı. Bu sefer kesinlikle tanga giyiyordum. Ellerin sahibini bulmak için aşağı baktım. Evet, hemen hemen çıplak olan kıcımlı tişörtümle, eh teknik olarak kendisinin sırlıslıkla olmuş kendi tişörtüyle, örttüğü sırada Maverick'in yüzü sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım zayıfça.

Buz gibi sular bacaklarımdan aşağı damlıyordu, vücudumun üretebildiği sıcaklığı içimde tutmaya çalışarak kollarımı kavuşturdum ve bir yandan da meme uçlarımla etraftaki her bir Tom, Dick ve Harry'ye selam çakmasını engellemeye çalıştım. Bu hissi üzerimden atmaya ihtiyacım vardı. Tekrar kollarında olmanın his-

sini. Dallamalık yapmamasının ve beni kendinden uzaklaştırmasının hissini. Yine de zordu. Âşık olduğum adamın bir anlığına görünürvermesi. Asla aptalca bir telefon konuşmasıyla kalbimi kırmayacak olan adamın... ta ki kırana kadar.

Maverick arkamdan dışarı tırmandı, ben de onu takip ederek küvetten çıktım. Bir sandalyenin üzerine atmış olduğu havluyu alıp bana sardı.

“İyi iş çıkardın.” Ellerini kollarımda yukarı aşağı gezdirerek beni ısıtmaya teşebbüs etse de hiçbir işe yaramıyordu.

Başım aşağı yukarı oynarken dişlerim takırdadı. “Sağ ol”

“Ophelia!” diye seslendi biri.

Başım hızla sesin geldiği yöne döndüğünde Jaxon’ın bana doğru koştuğunu gördüm. “Kötü haber. Archer beni gebertecek belki ama sana öpücük kabininde ihtiyacım var.”

“Ama sanmıştım ki...”

“Biliyorum,” diye araya girdi. “Sıra Emily’de ama on beş dakika geç kaldı ve Morgan’ın daha ne kadar dayanabileceğinden emin değilim. Emily’yi idare edebilir misin?”

Maverick’in kollarımı kavrayışı sertleşse de onu görmezden gelip gözlerimi Jaxon’dan ayırmadım. “Tabii ki. Hemen geliyorum. Üstümü hızlıca değiştirmem lazım.”

Bakışları yarı çıplak vücuduma kayan Jaxon başıyla onayladı. “İyi fikir. Teşekkürler.” Reeves’in oturduğu gişeye döndü. “Bilet gişesinde durmaya devam edebilir misin?”

Reeves başparmağını kaldırdı. “Tabii, Jax.”

“Sağ ol, moruk.”

Maverick’in ellerinden sıyrılıp sırtımı dağlayan ölümcül bakışlarını görmezden geldim, katlanmış kıyafetlerimi masadan aldım ve olabildiğince seri bir şekilde üstümü değiştirmek üzere banyoya geri koştum.

Görünüşe göre *gerçekten* de öpücük kabininde görev alacaktım.

Bugün gittikçe iyileşiyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ophelia

Takımımın geri kalanına destek olmak için öpücük kabinine ulaştığımda dişlerim hâlâ takırdıyordu. Kabinin önündeki sıra kısaydı. Yaş sınırı on sekize çıkmış olmakla birlikte, öpücüğün ağzı kapalı bir şekilde olması gibi şeyler haricinde başka bir kural yoktu. Buna rağmen takım arkadaşşıma yaklaştığımda yüzündeki rahatlamış ifade gözümünden kaçmadı.

“Şükürler olsun.” Morgan bar taburesinden kalkıp uzaklaştı. “Sahne tamamen senin.”

“Sağ ol ya,” diye espri yaptım ve ellerimle kenarlarını kavrayarak boş tabureye oturdum. Daha önce hiç öpücük kabininde gönüllü olmamıştım. Dürüst olmak gerekirse hâlâ var olduklarını bile bilmiyordum ama şaşırmamam gerekirdi. Lockwood Heights geleneklere bağlı bir yerdi ve belli ki öpücük kabini de bu geleneklerin arasında yer alıyordu.

Şok edici.

Sıradaki ilk adam dedemden daha yaşlı duruyordu ve Grace Temple’a tek bir kırmızı bilet uzattı. Grace hem kabinimizin seçilmiş bilet toplayıcısı hem de Lady Hawks’ın sol kanadı için seçilen oyuncuydu. Yaşlı adam biletini teslim etmesinin ardından tekrar bana dönüp yanağını işaret etti. “Lady Hawks’ı desteklemek lazım, değil mi?”

“Elbette.” Hafif bir gülüşle öne eğildim ve adamın yaşlanmış yanağına ufak bir öpücük kondurdum. Yanağı birazcık batıyor ve tıraş losyonu gibi kokuyordu. Gülümsemem genişledi.

Ne tatlı adam.

“Teşekkür ederim, canım.” Adam elimi kaldırıp öptü ve sahnedan ayrıldı, yerini Grace’e kırmızı bir bilet uzatan bir başka yabancı aldı.

Sırayı birer birer azaltarak temizlemeye başladım ancak bir noktada ilk devraldığım zamandan daha uzun olduğunu fark ettim. Üstelik seksen yaşındakilerle dolup taşıyor da değildi. Hayır. İnsanlar bu yıl LAU'da benimle birlikte derslere girecek yaşta gibi duruyordu. Sinirim bir tık daha yükseldi ve ellerimi kucığımda kıvırdım. Kısa saçlı bir sarışın Grace'e biletini uzatıp bana yaklaştı. Oyun Gecesi'ndeki birinci sınıf öğrencisiydi bu. Beni Maverick'e kelepçeleyen. Bana sırtmaya başladı ama iri, kaslı bir vücut önüne geçiriverdi.

"Ne oluyor lan?" diye çıkıştı sarışın çocuk. Reeves yüzünü ona tamamen dönünce çocuk siniverdi. "Ah, siktir. Selam Reeves." Geri çekilerek Reeves'e sıranın başındaki yerini verdi. "Şey, evet, önden sen buyur."

"Sağ ol, moruk." Reeves çocuğun omzuna vurup döndü ve tüm dikkatini üzerime çevirdi. "Selam Lia."

"Bilet gişesinde duruyor olman gerekmiyor muydu senin?" diye sordum.

"Cameron'dan beni idare etmesini istedim."

"Ve o da kabul mü etti?"

Sırıtarak, "Ona rüşvet vermiş olabilirim," diye itiraf etti. Reeves kırmızı biletini Grace'e uzattı ve parmakları birbirine temas ettiğinde Grace neredeyse düşüp bayılacaktı. Yemin ederim, Reeves herhangi bir üniversitelinin olması gerekenden çok daha karizmatikti. Hatta o kadar ki dün yediği hurmaların bir gün götünü tırmalayacağından oldukça emindim.

Ödemesinin kabul edilmesinin ardından bana yaklaştı. "Peki Cameron'a neden rüşvet verdin?" diyerek sorularıma devam ettim.

"Biraz mikserlik yapmak lazım." Kendisini dizlerimin arasına sıkıştırdı. "Bakalım bu onun canını sıkacak mı?"

"Archer'ın mı?" diye sordum.

Dudakları kıvrıldı. "Tabii."

Şaşkınlıkla eğlence arasında kalmış bir şekilde hafifçe güldüm ama işin peşini bıraktım. Dilim dışarı fırlayıp altdudağımyı ıslattı ve

dikkatlice öne eğilip Reeves'in yanağını öpmeye hazırlanıyordum ki sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi tabureden sertçe çekiliverdim.

"Veeee burada işin bitti," diye homurdandı tanıdık bir ses.

Ayaklarımın üzerinde sendeleyerek kendimi çarpışmaya hazırladım fakat bir çift el, bizi mahremiyete ulaştırıncaya kadar beni sahneden çekip etrafından dolaştırdı.

Suçluya dik dik bakarak kolumu sertçe çektim, "Ne halt ediyorsun sen, Mav?" diye öfkeyle bağırdım.

"Öpücük kabinine girmeyeceğini söylemiştin."

"Jaxon'ı duydun," diye hatırlattım. "Emily kendi sırasına gelmedi ve takım..."

"Takıma sokayım," diye gürledi.

Geri adım atarken sırtım çelik bir direğe çarptı. Mav beni direğe sıkıştırıp gözlerini kızgınlıkla bana dikti.

"Oğlum. Senin sorunun ne?"

"Senin bir erkek arkadaşın var," diye hatırlattı bana.

"Archer'la o gitmeden önce bu olasılığı konuşmuştuk. Bunu Lady Hawks için yapıyorum. Onların benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor ve takım..."

"Onun bunu takip takmadığı umurumda değil." Maverick benimle burun buruna gelene kadar eğildi ve ağızlarımızın arasında yalnızca birkaç santim kaldı. Kahretsin, tadını neredeyse alabiliyordum. Ya gözlerindeki düşmanlık? Jilet gibi keskindi, içlerine bir saniye daha bakarsam beni paramparça etmekle tehdit ediyordu ama yine de bakmaya devam ettim. "Seni orada gördüğümde?" Başını iki yana salladı. "Uzak durmaya çalıştım. Kendi işini kendin halletmene izin vermeye çalıştım. Ama yapamam... Yapamam, Ophelia. Eve git. Bu saçmalıklarla işin bitsin artık."

"Neden aldırış ediyorsun ki?" diye sordum, bir o gözüne bir bu gözüne bakarken.

"Çünkü bu yanlış!" diye haykırdı. "Benim olsaydın orada durup kampüsteki herkesi öpmene dünyada izin vermezdim."

"O zaman kardeşinle çıkıyor olmam iyi bir şey, değil mi?"

Burun kıvırdı. “Çünkü belli ki senin için ikimiz de biriz, değil mi?”

“Hiçbir zaman öyle...”

“Söylemene gerek yoktu. Ben senden ayrılıyorum, sen de dönüp dolaşıp...” Çenesini aniden kapattı ve yumruklarını sıktı. “Konu bu değil.”

“Konu ne peki?” diye sordum.

“Gerçekten orada kucaktan kucağa gezdirilmeni takmayan bir adam mı istiyorsun?” Kasları gerilmiş ve savaşa hazır bir tavırla sahneyi işaret etti.

“Ben kucaktan kucağa falan ge-”

“Kendin söyledin.” Benden uzaklaşarak küçük alanda sanki hareketsiz duramayacak ya da medeni bir konuşma gerçekleştiremeyecek kadar öfkelenmiş gibi volta atmaya koyuldu. “Öpücük kabini barbarca ve çocukça.”

“Ne dediğimi biliyorum.”

“Neden sana dokunmalarına izin veriyorsun öyleyse?” Sahnenin arkasında volta atmayı bırakıp sırtım hâlâ metal direğe yapışmış hâldeyken bana yaklaştı. Ona bakmam için bana meydan okuyormuş gibi deminki yakıcı bakışlarıyla başımın üstünü kavuruyordu. Yaptığım şeye duyduğu öfkeyi ve tiksintiyi görmemi istiyormuş gibi.

Dudaklarım âdeta birbirine yapışmıştı ve çenemi kaldırıp onunla göz göze geldim; sinmeyi reddediyordum. Fakat sözcükler? Vereceğim cevap? Onlar uçup gitmişti. Ne söyleyeceğimi ya da nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Haklıydı. Gelişigüzel yabancıları öpmekten keyif alıyor değildim, bu insanların bazılarıyla birkaç hafta içinde aynı sınıfta olma ihtimalimden bahsetmiyordum bile. Ancak öyle olsa bile beni tutup bir Neandertal gibi ortalıkta sürüklemek Maverick’in haddine değildi. Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemeye hakkı yoktu. Hayır, benden ayrıldığı an bu hakkı kaybetmişti.

“Saçmalıyorsun,” dedim nihayet.

“Saçmaladığının farkında olmadığımı mı zannediyorsun?” Patlamaya ne kadar yakın olduğunu ispatlayan bir tavırla yüzünün kenarını tutup sıktı. Ellerini her iki yanında yumruk yaptı. “Bak. Sen kazandın, tamam mı? Nasıl bir oyun oynuyorsak, sen kazandın.”

“Seninle oyun falan oynamıyorum, Maverick.” Bu kadar kalbi kırık durmasından nefret ediyordum. Kafasının bu kadar karışmış görünmesinden, hem de aptal bir öpücük kabini yüzünden. Ayrıca bunun bana hâlâ beni önemsiyormuş gibi hissettirmesinden de nefret ediyordum. Hâlâ beni istiyormuş gibi. Durumu hafifletmeye yeltenerek dudaklarımı yaladım. Kaşları arasındaki çukurlukla çenesindeki gerginliği hafifletmeye. “Eğer yardımcı olacaksa, o öpücüklerin hiçbir anlamı yok.”

“Peki ya ben olsaydım?” Daha da yaklaşarak göğsünün göğsüne sürtünmesine neden oldu. “Madem bir anlamı yok, beni öper miydin? *Parayla yapmama* izin verir miydin?”

Başımı iki yana salladım. “Edepsiz bir şeymiş gibi konuşma.”

“Edepsiz zaten! Bu...”

“Götlük yapmayı kes,” diye köpürdüm ve beni daha büyük, daha az önemsiz hissettireceğini umarak parmak uçlarıma yükseldim.

Dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefes aldı. “Seni orada izleyemem.”

“Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Archer...”

“Archer bir şey demiyor.” Bütün dikkatimi ona vermemi istemesine çenemi tutup kaldırdı. “Aferin ona, tamam mı? O her zaman benden daha iyi oldu, yine de ben buna katlanamıyorum, bu yüzden lütfen... *durur* musun?”

Bakışlarındaki yalvarış az kalsın boyun eğmeme neden olsa da yine de geri adım atmadım.

“Sana hiçbir şey borçlu değilim, Maverick,” diye fısıldadım.

“Bunun da farkında olmadığımı mı zannediyorsun? Siktir, Opie. İnan bana, biliyorum. Ama eğer erkek arkadaşın olsaydım...”

“Ee?” Topuklarım yere çarptı ve dokunuşundan kurtulmaya çalışırken omuzlarıma yenilgi çöktü, yine de beni bırakmıyordu.

“Eh, değilsin ama.”

“Haklısın.” Çenemi sanki onu yakmışım gibi bıraktı. “Benim hatam.”

Döndü ve hızla uzaklaştı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ophelia

“Selam.” Etrafımızda bangır bangır müzik çalarken dudaklarımı Archer’ın yanağına değdirdim. Sonunda seyahatinden dönmüştü ve karnavaldan bu yana birkaç gündür mesajlaşıyor olsak da onu görmek için can atıyordum. Onunla konuşmak için. Öpücük kabininin arkasındaki konuşmamızdan beri kafamın içinde Maverick’inkine fazlasıyla benzeyen aptal sesi susturmak için. Archer’a bu konuda mesaj atıp atmamak konusunda kararsız kalmış olsam da tepkisini kendi gözlerimle görmek istediğime karar vermiştim fakat şu anda kendimi ciddi şekilde sorguluyordum.

Bir Oyun Gecesi daha düzenlemenin harika bir fikir olacağını düşünen Reeves sayesinde ortam dans eden insanlarla tıklım tıklım doluydu ve alkol resmen su gibi akıyordu.

Az kalsın gelmeyecektim. Muhtemelen gelmemeliydim çünkü bütün günü asabi geçirmiştim ama Archer’ı görme ve onun varlığının içimde gitgide büyüyen şüpheyi susturabileceği fikri beni cesaretlendirmişti. Yine de daha sonra pişman olup olmayacağımı söylemek için henüz çok erkendi.

“Selam.” Archer’ın elleri kalçalarımı buldu ve beni kendine çekti. “Seni özledim.”

Sözleri göğsüme kıymık girmiş gibi bir etki yaratsa da bu tuhaf tepkiyi üzerimden attım. “Ben de seni özledim.”

“Karnaval nasıldı?”

“İyiymiş. Buz banyosuna girdim,” diye haber verdim.

“Gördüm.” Gülümsedi. “Griffin videosunu gönderdi.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Archer burnumu öptü. “Girmene şaşırdım. Buz banyosundan nefret edersin sen.”

“Yardıma muhtaç bir kadın olmadığımı ispatlamak zorunda hissetmiş olabilirim.”

“Ah, zorla yaptın yani.” Başını salladı. “Bir dahaki sefere Maverick’in yardımı olmadan yapman lazım.”

Etrafımızı saran sağır edici ritimle kalçalarımı sallarken, “Evet, bence de,” diye hemfikir oldum. “Öpücük kabinine de girdim.”

“Ya?”

“Evet. Sana bunu mesaj atacaktım aslında ama sonra söylemek için eve gelmeni bekleyeyim dedim.”

“Sıkıntı yok. Eğlendin mi?”

“İı, galiba?” Bozuk sinirlerim tenimin altında arı gibi vızıldarken bakışlarından kaçınarak tişörtünün yakasıyla oynadım. “Bu... senin için bir sorun mu? Öpücük kabininde görev almam?”

Yüz ifadesi gerildi ve ellerini her iki yanımdan çekti. “Olmalı mı?”

“Şey, hayır,” dedim. “Kimseyle yiyişmedim sonuçta ama sana öpücük kabininde büyük ihtimalle görev almayacağımı söylemiş-tim, bu yüzden bilmen gerektiğini düşündüm.”

“Peki?” Kendi kendine güldü ama kulağa zorlama gibi geliyordu. “Artık biliyorum.”

“Güzel. Ve bunu... sorun etmiyorsun?” diye ağzını aradım.

“Etmeyeceğimi söylememiş miydim?” Etrafımızdaki şamata-dan dikkati dağılmış gibi omzumun üzerinden baktı.

“Evet ama varsayımla gerçek arasında fark var.” Bütün dikkatini kendime çekmeyi umarak parmak uçlarımda yükseldim ve görüş alanına girdim.

Çabucak anladı ve iç geçirerek gözlerini bana dikti. “Kızmamı mı istiyorsun?”

Tereddüt ettim. “Sadece... senin rasgele kızları öptüğünü görsen pek hoşuma gitmezdi sanırım.”

“Evet ama sen durup dururken rasgele adamları öpmedin, hem bunun bir olasılık olduğunu da önceden biliyordum. Yani farklı bir durum, değil mi?”

“Evet, öyle de...” Omuzlarım çöktü. “Bilmiyorum... manyaklık yapıyorum belki de.”

Müzik dört bir yanımızda bangır bangır çalmaya devam ederken, salonun ortasına sandalye kapmaca için hazırlanan sandalyeler sert ahşap zemine sürtünüyordu. Bu sırada Archer'la tuhaf bir şekilde koridorda duruyor, kendi bakışma yarışmamıza devam ediyorduk. Arkadaşları ona selam vererek yanımızdan geçip giderken onlara doğru düzgün bakmıyordu bile. Bana anlamlı bir bakış atarak beni mahcup ve aptal gibi ama biraz da haklı hissettirmekle fazla meşguldü.

"Selam moruk. Seni gördüğüme sevindim," dedi Everett bodrumdan çıkardığı birkaç katlanır sandalyeyi sürüklediği sırada.

"Ben de seni." Archer, Everett'a başını salladı. Bana dönerek sesini alçalttı. "Neden her şeyi önceden konuşmuş olmamıza rağmen burada değilken sana kızmadığım için başım dertteymiş gibi hissediyorum?"

Kafasının karışması gayet normaldi. Dürüst olmak gerekirse bu durumun benim kafamda bile mantıklı bir tarafı yoktu, hâliyle ben de en az onun kadar şaşkın bir hâldeyken neyi neden hissettiğimi anlamasını nasıl bekleyebilirdim ki? Yine de düşünmeden edemiyordum. Maverick'in söylediklerini. Gözlerindeki tutkuyu. Zar zor dizginleyebildiği öfkeyi. Arzuyu ve çaresizliği. Bana... arzulandığımı hissettirmişti. İhtiyaç duyulduğumu. Özel olduğumu. Archer'm bu konuyu önemsememesiyse beni... yeri doldurulabilir biri gibi hissettiriyordu.

"Lia," diye dürttü beni Archer.

"Bilmiyorum." Omuz silkтім. "Ben... Hiç değilse biraz önemsemem lazım gibi geliyor, anlarsın ya?"

"Önemsiyorum zaten."

"Farkındayım," dedim hızlıca. "Ben sadece..." Dilimin ucuna gelen laf salatasını üzerine kusmamaya çalışarak ellerimi yumruk yaptım. Bu konuyu tartışmamalıydım. Aptalcaydı. Ne var ki Maverick bağış toplama etkinliğinde kanıma girmişti ve şimdi her şeyi gerçekten sorgular hâle gelmiştim. Hiçbir hakkım olmamasına rağmen hem de. "Griffin sana Maverick'li videoyu gönderdi,

değil mi? Kollarını bana doladığı video? Üzerimde sadece tangayla tişört olan? Bu umurunda oldu mu?”

Gözleri her şeyi anlatıyordu. Videoyu seyretmişti. Bana kızgın değildi. Mav’a kızgın değildi. Hayır, şu an duygularını sıkı sıkı kilit altında tutuyordu. Kendi erkek arkadaşıyla değil de bir heykelle konuşuyordum sanki. Öfke hissetmiyorsa ne hissediyordu o zaman?

“Seni rahatsız etmedi mi?” diye üsteledim.

Bana doğru adım attı ama geri çekildim.

“Lia, kardeşim o benim.”

“Ve ben de senin kız arkadaşınım,” diye itiraz ettim.

“Sana neler oluyor böyle?” Sabrının birden kopan paket lastiği gibi bir anda tükenivermesi canımı acıttı. “Bak, belli ki öfkeli hissediyorsun ve ben de seyahatten daha yeni döndüm. Biraz ara verip...”

“Ara vermek mi?” diye hayal kırıklığının tadını çıkararak burnumdan nefes verdim. Üstelik bu Archer’a bile değildi. Kendi-meydi. Bu durumu düzeltmekle ilgili üzgün ya da endişeli hissediyor olmalıydım çünkü. Archer’la konuşmakla ilgili. Delinin teki gibi davrandığım için özür dilemekle ilgili ki sahiden de delinin teki gibi *davranıyordum*. Bunun yerine hissettiğim tek şey onaylanmaydı. Hararetli bir konuşmaya enerji harcamaya bile değmiyordum. Ellerini kirletip ona neden kırgın olduğumu ve beni önemseyip önemsemediğini neden bilmem gerektiğini anlamaya çalışmaktansa meseleyi hasıraltı etmeyi tercih ediyordu. Bu tepkim mantıklı olmasa bile. Anlamlı gelmese bile. “Aslında süper bir fikir bence. Biraz ara vermek tam da ihtiyacım olan şey.” Başımı iki yana sallayarak aramıza daha fazla mesafe koydum. “Kendime içki alacağım.”

Archer, “Ophelia,” diye seslense de birkaç kişinin arasından zikzak çizerek büyük bir daire hâlinde dizilmiş sandalyelerden birine çarpmaktan son anda kurtulup mutfağa ulaşmaya çalışırken arkama körlemesine el salladım.

Son Oyun Gecesi'ndeki gibi granit mutfak adasına içecekler dizilmişti. İki litrelik gazlı içeceklerle biralardan sert içkilere kadar bir sürü seçenek vardı. Cine uzandım ve bir shot doldurup yuvarladım. Boğazımdaki yanmadan yüzüm ekşise de önce ikinci, sonra üçüncü shot'ı doldurdum ve onları da kafama diktim. Göğsüme sıcaklık yayılırken berrak içkiden bir bardağa biraz daha koyup üzerine de Sprite ekledim ve elimle döndürerek karıştırdım. Tatmin olmuş bir tavırla içkimi yudumlarken etrafıma bakınarak salona geçtim. Kim olduklarını bilmediğim bir grup insan ana mekânda Archer'ın oda arkadaşlarıyla takılıyordu.

Griff, Zeminde Lav Var oyununda Reeves'in taktığı aptal altın madalyonu boynuna geçirmiş bir hâlde sehpanın üzerinde duruyordu. Geçen sefer o kazanmış olmalıydı. Çevresindeki çoktan kafayı bulmuş olan arkadaşlarına Sandalye Kapmaca'nın kurallarını açıklıyordu. Ya da en azından yaptığı şeyin bu olduğunu düşünüyordum. Tam olarak dikkatimi verdiğim söylenemezdi. İkizlerin ortamdaki yokluğu dikkatimi fazlasıyla dağıtıyordu. Archer muhtemelen sakinleşmek için odasına gitmişti ama ya Maverick? Onun odanın ortasında olup bu geceki oyunu koordine etmeye yardım etmesini ya da hiç değilse oyuna katılmasını beklerdim. Ne var ki gitmişti. Burada olmaması umurumda olmamalıydı; *değildi de zaten*, yine de küçük bir yanımdı... Şey, bunu fark etmiş olmamdan nefret ediyordu. Archer ve Maverick'in tam anlamıyla ne kadar farklı olduklarının bana hatırlatılmış olmasından. Ve onları daha en başta karşılaştırdığım için ne kadar aptal olduğumdan. En nefret ettikleri şeydi bu. Birbirleriyle karşılaştırılmak ya da birbirleriyle değiştirilebilirlermiş gibi hissetmek. Buna rağmen ben de işte burada, aralarındaki farkları tartıp ikisinin en sevdiğim özelliklerini cımbızla seçmenin ne kadar kolay olacağını düşünüyordum.

Yine de daha kötüsü neydi, biliyor musunuz? Öpücük kabiniinde rasgele birilerini öptüğümde Maverick'in buna takılmış olduğunu bilmektir. O artık benim bile değildi ve *yine de* buna takılmış-

tu. Üstelik bunun sebebi bana güvenmemesi ya da onu aldatacağını düşünmesi de değildi. Başka birinin dudaklarının benimkilerin üzerinde olması fikrinin, midesinin kaldıramayacağı kadar fazla olmasıydı. Yine de durum buysa neden beni bir kenara atmıştı?

Ayrıca Maverick'in beni öpücük kabininden zorla çekip alması? Bunun beni rahatsız etmesi gerekirdi. Bu kadar otoriter ve zorlayıcı olması. Beni iğrendirmeliydi. Yine de bunu kıskanmaktan kendimi alamıyordum. Madalyonun diğer yüzünü de gördükten sonra kendimi gözden çıkarılabilir hissediyordum. Anlamsız. Önemsiz. Ki bunun çılgınca olduğunu biliyordum ama kendime engel olamıyordum işte.

Archer'm neden umurunda değildi ki? Ya da umursuyorsa da neden bana söylemiyordu?

Umursamamak normal miydi?

Bağış toplama kisvesi altında Archer'dan rasgele kızları öpmesini isteseler umurumda olur muydu?

Mideme kurşundan bir top oturdu sanki. Şu an cevabını bilmiyordum bile.

Oyunu başlatmış olmalıydılar çünkü müzik her iki dakikada bir açılıp kapanıyordu. Biraz kulak tırmalayıcı olsa da eğlenceliydi. Ortadaki kaosu izlemek. Salonun kenarında yere kayarak kıcımın üzerine çöktüm ve alkolün sıcaklığının uzuvlarıma yayılmasına izin vererek içkimin geri kalanıyla ilgilendim. Çok fazla insan vardı. Çok. Fazla. İnsan. Koyu tenli, siyah saçı örgülü güzeller güzeli bir kadın, müzik kesildiği sırada Everett'in kucağına düşüverdi. Griffin ona seslenirken ikisi de güldü ve kadın diğer kaybedenlerle birlikte odanın ortasına ilerledi. Pek de hayal kırıklığına uğramış durmuyordu. Yoo, şu an Cameron'la flört edip gününü gün ediyordu. Müzik şiddetli bir şekilde geri açıldığında Reeves kadının arkasına süzüldü. Bu süre içerisinde Griffin ise hakem olarak odanın etrafında daireler çizerek yürümeye devam ediyordu. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ancak şimdiye kadar bin kere kontrol etmişti beni. Tamam, belki bin kere değildi. Dürüst

olmak gerekirse ne kadar zamandır kıcımın üstünde oturduğumu bilmiyordum ama Griff köşeyi dönüp yanıma çömeldiğinde kontrol listesine bir çentik daha atacakmış gibi görünüyordu.

“Selam tatlı kız,” diye mırıldandı Griffin. Bu sırada diğer insanlar ya boş koltuk kapmak için daireler çizerek müziğin kesilmesini bekliyor ya da odanın ortasında birbirlerine sürtünüyor.

Griffin’e sersem sersem gülümsedim. “Tekrar merhaba.”

“Oynamak istemediğinden emin misin?”

“Oynayayım da kuralları çiğnediğim için azar mı işiteyim?” Hemen hemen boş olan bardağıma doğru kıkırdayıp içindeki son damlayı da içtim ve bardağı kalçamın yanına koydum. “Ben-ce böyle iyiyim. Yine de sağ ol. Şimdi kalkmama yardım et.” Eli-mi havaya kaldırdığımda beni tutup ayağa kaldırdı. Baş dönmesi beni az kalsın yeniden kıcımın üstüne düşürecek ve Griffin’in kollarını tutup dünyanın dönmesini durdurmak için gözlerimi yumdum.

“İyi misin?” diye sordu.

Hayır.

“Evet,” diye cevap verdim. “Dans edeceğim.” Elinden kurtulup dans pistine yöneldim. Griff başka bir şey daha söyledi –belki bir uyarıydı?– ama dikkat etmedim. Ellerimi havaya kaldırıp kalçalaramı hareket ettirerek ağır ritmin içimi kaplamasına izin verdim. Bir öncekinden daha hızlıydı. Daha hareketli. Hoşuma gidiyordu. Kendimi müziğe kaptırıp dünyanın geri kalanını bloke ettim ve sadece... hissettim. Gözkapaklarım ağırlaşmıştı. Kollarım da öyle. Her santimetre karem. Buna rağmen duramayacak kadar yorgundum. Sabah tam da başladığım yere döneceğimi bile bile eve gidip sızamayacak kadar yorgundum. Ya da belki de dönmeyecektim. Belki hâlâ sinirli olacaktım. Ancak bu daha mı iyiydi? Daha mı az moral bozucuydu? Müzik birkaç dakikada bir kesilip duruyor, odanın ortasındaki geçici dans pisti daha da kalabalıklaşıyordu. Yine de hoşuma gidiyordu. Dört bir yanıma yaslanmış sıcak bedenler. Beni görünmez hissettirmesi ama bu sefer iyi anlamda.

Sanki istediğimi yapabilirmişim gibi. İstedğim insan olabilirmişim gibi. Dünyadaki başka hiçbir şey için endişe hissetmeden.

“Hadi, Lia,” diye mırıldandı alçak bir ses ve sıcak eller belimi bulup beni sıcak bir vücuda çekti. Cidden, kendimi bu sıcaklıkla sarıp sarmalayabilirdim.

Gözlerimi kapalı tutarak Archer’ın ellerinin arasında kıvrılısam da şarkının tadını çıkararak kalçalarımı hareket ettirmeye devam ettim. Yavaş ve seksiydi.

“Kıskanmaya başladın mı?” dedim sözcükleri ağzımda yuvarlayarak.

“Tahmin bile edemezsin,” diye homurdandı. “Ama böyle dans etmemelisin.”

“Sana kızgıyım.”

“Bana mı?”

“Hı-hı,” diye mırıldandım ve başımı göğsüne yasladım. “Biraz eşeklik ettin, Archer. Bana kendimi önemsemyormuşum gibi hissettiriyorsun.”

Ben dokunuşuna, beni yatıştırmasına aç bir şekilde ona daha da sokulurken kasları gerildi. Her zamankinden farklı kokuyordu. Belki de duş almıştı? Bilmiyordum ama biraz şey gibi kokuyordu...

Maverick benden uzaklaşınca oda dönmeye başladı ve oda döndükçe bacaklarım da titrek ceylan bacaklarına dönüştü. Az kalsın kış üstü düşüyordum ki elleri belimi ikinci kez yakaladı.

“Hadi,” diye homurdandı. “Seni eve götürüyorum.”

Ev.

Şu an kulağa çok hoş geliyordu.

Yatağım.

Yastığım.

Battaniyem.

“Hımm,” diye mırıldandım, Maverick kollarını bana dolayıp beni dışarı çıkarırken tekrar göğsüne sokuldum.

Dışarısı daha serindi. Hâlâ sıcak olsa da bunaltıcı değildi. Hoşuma gitti. Neredeyse... tahmin edilebilirdi. Yanımdaki adamın

aksine. Maverick karnavalda dallamalık yaptıktan sonra niye bu kadar iyi davranıyordu bana? Ona erkek arkadaşım olmadığını söylememin ardından söylediği sözler hâlâ kulağımdaydı.

Benim hatam.

Anımsayınca göğsümde derin bir sızı hissettim, yine de şimdi daha hafifti sanki. Herhalde alkol yüzündendi ama kim bilir? Hem neden bana Lia demişti ki? Bana asla Lia demezdi. Bir şeyin suçluluğunu duymadığı ya da istediği bir şeyi yaptırmaya çalışmadığı sürece.

Bana Lia demesi hoşuma gidiyordu. Opie demesini de seviyordum. Sevmemeliydim aslında. O isimden tiksiniyordum. Buna rağmen o söylediğinde? Eh, canlandırıyordu beni. Bir shot espresso gibi. Bana Minik Kaz demesi kadar hoşuma gidiyordu neredeyse. Sanki onun diğer yarısı, ya hep ya da hiçiydim, tıpkı onun da benim için öyle oluşu gibi.

Ne var ki bu eskidendi. O kalbimi kırmadan önce. İkiz kardeşile çıkarak benim de onun kalbini kırmamdan önce.

Neden bana yardım ediyordu? Hem içerideyken ona Archer dediğimde neden beni düzeltmemişti? İkisi de insanların onları ayırt edememesinden nefret ederdi.

Enseme keskin bir ağrı saplandı ve ona sokulmaya devam ederek tekrar Maverick'e baktım. Birbirlerine öyle benziyorlardı ki. Yani, tek yumurta ikizlerinin çoğu birbirine benzerdi ama Maverick'le Archer'ı birbirinden ayırmak neredeyse imkânsızdı. Onları yıllardır tanıyan insanlar bile bazen zorlanırdı. Ama ben? Farklılıklarını nerede görsem tanırdım. Üstelik sadece kokularını da kastetmiyordum. Maverick'in çenesindeki gerginlik. Archer'ın gözlerindeki yumuşaklık. Maverick'in dilinin keskin tınısı. Archer'ın anlayışlı anlayışlı başını sallaması. Birbirlerine zıtlardı. Ancak uyumlulardı da. Hatta onlar en iyi arkadaştı. Bir elmanın iki yarısıydı. Aynı madalyonun iki yüzüydü. Yin ve yangdı. Starsky ile Hutch'ti.²

2 1975-1979 yılları arasında yayınlanmış kült bir televizyon dizisinin ana karakterleri. -en

Maverick'se işte burada, diğer arkadaşları gibi rasgele bir kızla yatıyor olması gerekirken kardeşinin kız arkadaşının yatağa gitmesine yardım ediyordu, hem de karnavalda yaptığı dallamalıktan sonra.

Bir soruyla parlayan meraklı gözlerim ona kaydığı sırada eli sırtımı bulup beni ön kapıya doğru yönlendirdi.

Neden buradasın?

Bu tehlikeli bir oyundu. Özellikle de sarhoşken oynamamam gereken bir oyun. Yine de ona içeride Archer dediğim zaman beni düzeltmemişken acaba şimdi düzeltir miydi?

“Sana bağırdığım için özür dilerim, Archer,” dedim ona.

Gözleri birden... bir şeyle parladı ancak çözemeyeceğim kadar hızlıydı. İğrenme miydi? Utanç? Kırgınlık? Pişmanlık?

Gerçekten anlamadığımı mı zannediyordu?

“Sorun değil,” diye mırıldandı. “İyi geceler, Lia.”

“Yatağa girmeme yardım etsene,” diye mırıldandım. “Odaya kendi başıma gidebileceğimden emin değilim.”

Karşımda çenesindeki o tanıdık gerginlik belirse de başını tamam der gibi salladı ve peşimden içeri girdi. Ön kapı arkamızdan gelen sessiz bir tıkırtıyla kapandı. Çıt çıkmayan evin içinde sis düğüğünden daha gürültülü çıkmıştı sesi. Maverick daha önce hiç evime girmemişti. Hatta yoğun programı yüzünden Archer bile zar zor gelmişti ama yine de Maverick'in beni ne tarafa yönlendireceğini görmek için bekledim; numara yapmayı bırakıp bırakmayacağını ve daha en başta neden numara yaptığını merak ediyordum. Kollarında döndüm ve avuçlarımın altındaki hissi aklımda tutmaya çalışarak ellerimi göğsünde ve omuzlarının üzerinde gezdirdim.

Çok benzerdi. Çok farklıydı.

“Gitmem lazım,” dedi hırıltılı bir sesle.

“Beni öper misin, Archer?” diye fısıldadım.

Ağzımdan çıkan isim birçok açıdan yanlış geliyordu. Yine de merak ediyordum. Ne yapacağını merak ediyordum. Ne söyle-

yeceğini. Bunu ne kadar ileri götüreceğini ve onunla kardeşi arasındaki farkı anlayamayacağıma gerçekten inanıp inanmadığını. Gerçekten bu kadar birbirlerinin yerine geçebileceklerini düşünüp düşünmediğini.

Bu düşüncenin ağzımda bıraktığı acı tadı bastırmaya çalıştım.

“Ophelia,” diye mırıldandı. Belimdeki elleri beni daha sıkı tuttu, gözlerinde ıstıraptan da fazlasını gördüm.

Dengemi sağlamak için devasa gövdesinden yararlanarak parmak uçlarımda yükseldim; hareketlerimi yavaş ve kontrollü tutmaya çalıştım, damarlarımda dolaşan alkol düşünülürse hiç değilse elimden geldiği kadar yavaş ve kontrollü tutmaya çalıştım yani. Dudaklarımı çenesinin altına değdirdim. Çenesindeki hafif kirli sakal dudaklarımı huylandırınca ona gülümsedim. Özlemiştim bunu. Onu özlemiştim.

Bu çok tehlikeli bir oyundu. Ne var ki düşüncelerim pusluydu, iradem de öyle. Özellikle de o bana böyle bakarken. Beni istiyormuş gibi. Gerçekten istiyormuş gibi. Benim onu her zaman istemiş olduğum gibi. Bir şey onu ürkütene kadar onun da beni istediğini düşündüğüm gibi. Bir şey onu benden koparana kadar. Archer bana asla böyle bakmıyordu. Sanki tadıma bakmak için cinayet işleyebilecekmiş gibi. Tutku? İşkence? Benden uzak olmanın acısı? Bunlar Archer’da hiç olmamıştı. Üstelik bunun farkında olup olmadığından bile emin değildim ama bu doğrudu. Maverick ise tam tersiydi ve şu anda bacaklarımı birbirine bastırmamı sağlayan tek bir bakışıyla kanıtlıyordu bunu.

Alkolün, hareketlerinizin sonuçlarını düşünme yetinizi engellediğini söylerlerdi. *Bunu söyleyenlerin* kim olduklarını bilmiyordum ancak haksız da değillerdi hani. Akışına bıraktığımda bu işin nasıl sonuçlanacağını görmek istiyordum. Cayıp caymayacağını ya da kardeşiymiş numarası yapmaya devam edip etmeyeceğini görmem lazımdı. Aralarındaki farkı anlayamayacağıma gerçekten inanacak kadar hakkımda kötü düşünüp düşünmediğini bilmem gerekiyordu.

"Tadın farklı," dedim dudaklarımı çenesinde gezdirip dudağının kenarını dişlemek için yukarı çıkarak.

"Daha tadıma bakmadın," dedi hırıltılı bir sesle. Kasları parmak uçlarımin altında âdeta taş gibiydi. "Yakın zamanda."

Yalan değildi ama bir itiraf da sayılmazdı.

Oyuna devam ediyor muyuz, Mav?

Parmaklarım tişörtünün kenarını bulurken, "Peki nedenmiş o?" diye fısıldadım.

Bir kez daha çenesinin kenarını dişledim, hafifçe geri çekildim ve ona yeniden bakıp bana yalan söylemesi için meydan okudum. Pes etmesi için. Numara yapmaya devam etmesi için.

Oyuna. Devam. Ediyor. Muyuz?

Gözleri bir ton daha karardı. Girişin loş olması gözlerinin neredeyse simsiyah görünmesine neden oluyor, bana vahşi bir hayvanı hatırlatıyordu; şu anda tahrik ettiğim vahşi bir hayvanı. Kalçalarımdaki parmakları beni daha da sıkarak etimde küçük çukurlar oluşturdu. Dudaklarından hırıltılı bir, "Sikerler," döküldü, bir anda avuçlarıyla yanaklarımı kavradı ve ağzı beni bütünüyle yutmaya başladı. Maverick çok daha ateşliydi. Kardeşinden daha hükmediciydi. Öpücüğüyle beni domine edişi, dilini dudaklarımın arasına sokarken başımı tam istediği pozisyona getirmesi. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluşmaya başladı ve dişlerini altdudağıma geçirdiğinde inledim.

Buna bir daha asla sahip olabileceğimi düşünmemiştim. Bana bunları vereceğini hiç düşünmemiştim. Öpücüğünü. Dokunuşunu. Zamanını. Üstelik bunun beni ne kadar çaresiz kıldığının bir önemi yoktu. Bunu çalmak için. Bu koşullar altında sahip olmak için. Bu tutkuyu istiyordum. Hepsini istiyordum.

Sırtımı gererek kendimi iyice ona bastırdım ve sert kaslarının kıvrımlarımda yarattığı hissin tadını çıkardım; bu ânın elimden ne kadar çabuk alınabileceğinin fazlasıyla farkındaydım. Beni kucaklayarak en yakın duvara taşıdı. Sırtım bam sesiyle sert yüzeye çarptığında nefesim kesildi ve Mav boynumda öpücükler bırakırken başımı yana eğdim.

Baylıyordum.

Çok özlemiştim.

Bunu.

Onu.

“Siktir, Mav...”

Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez taş kesildi ve öylece kaldı.

Mav.

Kahretsin.

Damarlarımdaki alkol ânında buharlaşırken donakalan bedeninden yavaşça aşağı kaydım. Gözlerinde aynı karanlık bakışla bana dik dik bakarken pişmanlık ve utanç bedenimin her yerini sarıyor; beni çıplak, savunmasız, suçlu ve... kafası karışmış bir hâlde bırakıyordu. Kafam öyle karışmıştı ki komik bile değildi. Ayaklarım yere bastığında iğrenmiş bir Maverick başını iki yana salladı, arkasını döndü ve gitti.

Ha. Siktir.

Yirmi Beşinci Bölüm

Maverick

“Selam,” dedi Archer mutfağa girerken.

Mutfak masasında başımı ellerimin arasma almış, ılık yulaf ezmemi çiğniyordum. Eve gelip körkütük sarhoş olmamalıydım ama başka ne yapacağımı da bilememiştim. Suçluluk duygusu beni öldürüyordu. Şimdi beni öldüren ise başımdı.

Karma?

Kesinlikle değildi, yine de bir başlangıçtı sanırım.

Ellerimi yavaşça masaya indirip kardeşime baktım. Duş aldığından saçları hâlâ ıslaktı ancak uyandığımda mutfak temizdi, bu yüzden bir süredir uyanık olduğuna dair bir his vardı içimde. Şaşırmamalıydım. Stresli olduğunda babam gibi kendini temizliğe verirdi. Asıl soru şuydu: Ophelia ona dün gece öpüştüğümüzü söylediği için mi stresliydi yoksa onu rahatsız eden başka bir şey mi vardı?

“Selam,” diye karşılık verdim. Ağzıma yulaftan bir lokma daha attım ve Archer kendine mikrodalgaın altındaki ortak demlikten bir fincan kahve koyarken yavaş yavaş çiğnemeye koyuldum.

“Dün gece Lia’yı eve götürmüşsün.”

Kalbim küt küt atarken boğazıma kaçan yulaf ezmem yüzünden yumruğuma öksürmeye başladım. Lia’yı eve götürdüğümü biliyor muydu? Birlikte çıktığımızı başka kim görmüştü ki? O sırada bunu önemsememiştim. Sakladığım bir şey yoktu. Yalnızca ona yardım etmeye çalışmışım. Sonra Lia bana Archer deyip onu öpmemi istemişti ve...

Kahve fincanını arkasındaki tezgâhta bırakan Archer, yulaf ezmesini boğazımdan çıkarmak için sırtıma vurdu. “İyi misin, oğlum?”

Başımı evet anlamında sallayarak suyuma uzandım ve boğazımdaki lapayı yuttum. “Evet. Pardon.”

“Sıkıntı yok ya.” Kahvesini tekrar alıp yanına oturdu. “Aslında sana teşekkür etmek istemiştin.”

Ona bir bakış atarken kusmamaya gayret ederek kaşığı alıp yulaf ezmesinin içinde daireler çizdim. “Niye ki?”

“Dün gece Ophelia’ya göz kulak olduğun için. Biraz tartıştık ve...”

“Sıkma canını.” Ağzıma bir kaşık yulaf ezmesi daha atıp bu sefer boğulmamaya dikkat ederek mekanik hareketlerle çiğnedim. Kardeşime daha önce hiç yalan söylememiştim. Hiçbir konuda.

Onun dışındaki hiçbir konuda.

Ama sıçayım. Archer’ın yanında numara yapmak gitgide zorlaşıyordu. Etkilenmiyormuş gibi görünmeye çalışmak. Kız arkadaşına âşık değilmişim ya da o önce benim olmamış gibi davranmak.

“Ona ara vermek istediğimi söyledim,” diye karşılık verdi Archer. “İlişkimize değil, konuşmaya ara verelim demek istemiştin ama sanırım yanlış anladı.” Dirseklerini masaya dayayarak kupayı iki eliyle kavradı ve içindeki koyu sıvıya boş boş baktı. “Öpücük kabini konusunda kıskançlık yapmadığım için sinirliydi.”

“Ne?”

Dikkatini bana çevirdi. “Aynen.”

Onu rahatsız *etmişti* demek. Sahne arkasındaki konuşmamız. Dün gece Archer’mışım gibi davranmasının sebebi bu muydu acaba? Hâlâ onu isteyip istemediğimi görmek için yaptığı bir tür test miydi? Hayır, Ophelia bunu yapmazdı. Zil zurna sarhoş olabilirdi ama kahpelik yapmazdı o.

Öyleyse beni neden öpmüştü?

Ve ben ne halt yemeye bu oyuna ayak uydurmuştum?

“Kıskanç mı davranmalıyım?” diye ağzımı aradı Archer.

Kaşığı kâseye bırakıp terli avuçlarımı koyu renkli eşofmanıma sildim. “Bu konuda konuşulacak adam ben değilim.”

“Sen benim kardeşimsin,” diye itiraz etti, sanki bana hatırlatması gerekiyormuş gibi.

İnan bana, farkındayım.

“Peki.” Sandalyede arkama yaslanıp iç çektim. “Neden kıskanmıyorsun?”

“Kıskanmadığımı kim söyledi ki?”

Kaşlarımı çattım. “Sanmıştım ki...”

“Kıskançlık yapmıyorum dedim. Kıskanç olmadığımı söylemedim hiç,” diye açıkladı. “Ophelia’yı tanıyorsun. Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Kız kusursuz resmen.”

Gözlerimi yarısını bitirdiğim kaseme indirince kısık sesle güldü.

“Tamam, *benim* için kusursuz,” diye açıklığa kavuşturdu rahatsızlığımı tamamen yanlış anlayarak. “Onunla çıkmaya başlamadan önce en iyi arkadaşımdı ve... bilmiyorum. Sanırım ona alan tanımaya falan çalışıyorum ama bazen... *tuhaf* geliyor.”

“Niye?” diye sordum.

“Biraz karmaşık,” diye mırıldandı. “Birkaç ay önce onu baloya nasıl götürdüğümü hatırlıyor musun?”

Başımı onaylayarak salladım ve bir kaşık yulaf ezmesi daha alırken hırlamamı güçbela bastırabildim. Kaşığı ağzıma tıktırırken, “Nasıl unutabilirim ki?” diye mırıldandım.

“Evet ama mesele şu. Rasgele bir dallamanın teki tarafından terk edilmedi. Görünüşe göre adamla bir süredir takılıyormuş ve adam onu durduk yere terk etmiş.”

Boğazımı kaplayıveren asidi yutsam da sesimi çıkarmadım.

“Bu onu darmadağın etti,” diye devam etti Archer. “O zamandan beri kendini tutuyor gibi hissediyorum. Onu suçlamıyorum. Çıktığın ilk adam kalbini lime lime ettikten sonra onu tekrar birilerine teslim etmek zor olmalı, anlarsın ya?”

Ağzımı sildim ve tekrar başımla onayladım.

“Kesinlikle,” diye hemfikir oldu. “Bu yüzden bana güvenip gerçek bir şans vermesi için ona ihtiyacı olan alanı ve zamanı tanımayla çalışıyorum.”

“Sana gerçek bir şans vermediğini nereden çıkarıyorsun ki?” diye sordum.

“Sadece... bazı şeyler,” diye geçiştirdi. “Yine de sahiplenici davranıp onu korkutup kaçırmak istemiyorum.”

“Yani sahiplenici biri *olduğunu* saklıyor musun?”

“Ona o kadar uzun zamandır değer veriyorum ki tabii ki ona karşı sahiplenici hissediyorum. Yine de sırf benden önce birlikte olduğu adamı aşamamış olabilir diye onu korkutup kaçırarak şansımı boşa harcayacağımı mı sanıyorsun?”

Göğsümde güm güm atan kalbim bozuk bir plak gibi sekiverdi ve elimi götürüp acıyan yeri ovalamamak için kaşığımı sıkı sıkı tuttum. “Onu aşamadığını kim söyledi?”

“Hiç kimse.” Kaşlarını indirdi. “Yalnızca bir sezgi sanırım. Lia bazen iyi oluyor ama bazen? Sessizleşiveriyor ve... Bilmiyorum.” Tekrar bardağına uzansa da yudum almadan önce tereddüt etti. “Sanki düşüncelere dalıp gitmiş gibi ya da... hâlâ onu düşünüyor gibi oluyor.” Başını iki yana sallayıp elindeki kafeinden büyük bir yudum aldı ve dudaklarını yaladı. “Dediğim gibi gizemli adamı onu darmadağın etti. Sikeyim, adamın adını bile söyleyemiyor. Kim olduğunu bana söylemiyor bile.” Durakladı. “Ama bunun pek de önemi yok çünkü onu bu konuda zorlamayacağım ve sabırlı olmakla da sorunum yok. Sorun şu ki onu boğuyormuşum gibi hissettirmeden ona değer verdiğimi nasıl göstereceğimi bilmiyorum. Bilemiyorum. Lia’la bir ilişki içinde olmak, düşündüğüm-den... daha zormuş.”

Dilimi dişlerimde gezdirirken ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım.

Kaybolmuş gibi duruyordu. Yalnızca benim kardeşimin yapabileceği şekilde her şeyi fazlasıyla düşünüp analiz ediyordu. Basit bir cevap yoktu. Lia için. Archer için. Kesinlikle benim için de. Buna rağmen onu böyle görmek? Kaybolmuş falan? Berbat bir şeydi. İşte bu yüzden Ophelia için benden daha uygundu. Buradaydı çünkü. Her zaman burada olacaktı. Benim yapmayı beceremediğim şekilde ona daima göz kulak olacaktı.

Artık alışmış olduğum o tanıdık yenilgi sandalyemde biraz daha çökmeme neden olsa da kendimi konuşmaya zorladım. "Onu boğmazsın, moruk."

Gözlerinde bir umut ışığı parladı. "Emin misin?"

Başımınla onayladım. "Evet, eminim. Yalnızca senin umursadığını bilmek istiyor."

"Öyle mi sence?"

"Evet."

"Sağ ol." Gülümsedi. "Lia'yla yaptığın şeye devam et, olur mu? Senin yanımda olmana ihtiyacım var."

Mide kaslarım kasılarak nefes almamı zorlaştırırken boş boş kâseme bakarak başımı sallamak için kendimi zorladım. "Ohur tabii."

"Hazır konusu açılmışken," diye ekledi. "Bugün onu antrenmandan alabilir misin acaba?"

Başımı geriye atıp gözlerimi tavana dikerken sızlanmamı saklamaya bile uğraşmadım. "Arch."

"Eve kendi başına yürümesini istemiyorum ve kaçıramayacağım da bir toplantım var."

"Griffin ya da..."

"Mav."

"Peki." Ayağa kalkıp kâsemi lavaboya koydum. "Ne zaman?"

"Öğlen."

Granit tezgâhın kenarını kavrarırken parmaklarımda boğumları bembeyaz oldu. "İple çekiyorum."

Ophelia geç kaldı. Otoparkta motoruma yaslanırken telefonumdan saate baktım. Takımın geri kalanı sırayla neredeyse bir saat önce çıkmıştı.

Neden işi bu kadar uzun sürüyordu?

Sinirli sinirli boş arenaya girdim. Ophelia buzun üzerinde, pistin bir ucundan diğerine hızla kayıyordu. Koruyucu pedlerinin

çoğu kaskı, eldivenleri ve sopasıyla birlikte takımın sıra bölgesini buzdan ayıran kısa duvarın üzerinde duruyordu. Pistte onun dışında kimsecikler yoktu.

Kırmızı seyirci koltuklarından birine oturup beni fark etmesini bekledim, ne var ki etmedi. Belki de fark etmişti de beni görmezden geliyordu. Her iki ihtimal de şaşırtmazdı beni.

Burada ne arıyordum ben ya? Ayrıca bu meseleyi nasıl ele alacaktım? Numara yaparak mı? Bu haltı halının altına süpürerek mi? Nefessizlikten boğularak mı?

Evet, sonuncusu kulağa doğru geliyordu.

Yapmamız gerektiğini bildiğim şekilde gerçekten konuşup işleri yoluna koymak yerine belki de hâlâ cesaret oyunu oynuyor, birimizin pes etmesini bekliyorduk.

Ama benim meselem... Onun yükü değildi. Taşımak zorunda da olmamalıydı. Şimdi değil. Hiçbir zaman değil. Üstelik dün gece? Dün gece her şeyi çok daha kötü hâle getirmişti. Şu an bile nasıl öyle olduğu konusunda bir fikrim yoktu.

Kafam güzeldi. Lia sarhoştı. Onu salonun ortasında dans etmesini izleyen erkeklerden kıskanmıştım ve kardeşimi de bulamamıştım, bu yüzden de eve gidip uyuyarak ayrılması gerektiğine karar vermiştim. Bana Archer diyeceğini tahmin etmemiştim ama onu düzeltmemiştim de. Buna hakkım yokken partide ona neden yardım ettiğimi açıklamaya çalışmaktan daha kolay görünmüştü.

Lia benim sorunum değildi.

En azından önceden değildi... ta ki beni öpene kadar. Ya da ne bileyim ya. Ben mi öpmüştüm onu? Evet. Ben öpmüştüm. Bana Archer deyip onu öpmem için yalvarmıştı ve ben de kendini tutma diye bir şeyden haberi olmayan pisliğin teki olduğum için gidip onu öpmüştüm. Onu öpmüştüm.

Hay sikeyim, onu öptüm.

Hatırladığımdan bile daha tatlıydı. Daha yumuşak başlı. Bununla birlikte aynı derecede de heyecanlıydı. Aynı derecede hazırды. Dürüst olmak gerekirse kendimi geri çekebilmiş olmam mucizeydi.

Bana kendi adımla hitap etmiş olmasaydı daha en başta kendime gelebileceğimden emin değildim. Ve bu tam bir felaket olurdu.

Yine de o zaman bile kendimi kontrol edememiştim. Odama gidip ezik ezik elime boşalana kadar Ophelia'nın üzerime bindiğini hayal ederek mastürbasyon yapmışım.

Ophelia kayarak dururken karşı kaleye buz parçaları sıçradı ve nefeslenirken ellerini başmın üstüne koydu. Kızılımsı sarı saçları dağınık bir atkuyruğu şeklinde toplanmış, yüzü harcadığı efordan kıpkırmızı olmuştu. Buradan bile daha önce hiç olmadığı kadar güzel görüldüğünü anlayabiliyordum.

“Bana gözlerini dikip sapık gibi bakmaya devam mı edeceksin?” diye seslendi bana bakma zahmetine girmeden.

“Gözlerimi dikmiyorum,” diye geri bağırdım.

“Sadece ben antrenman yaparken tribünde saklanıyorsun,” diye espri yaptı ve en sonunda mutlu bir sırıtış bahşetti bana. Bende dizlerimin üzerine çöküp ona tapınma isteği uyandırıyordu.

Benim. Sevgilim. Değil, diye hatırlattım kendime.

Ayağa kalkarak karşılık verdim, “Kardeşim seni eve götürmemi rica ettiği için buradayım.”

Başını geriye atıp poflayarak güldü ve kahkahası yüksek sesli, neredeyse kafayı yemiş gibiydi. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Hadi,” diye ısrar etsem de ayaklarım beni merdivenlerden yukarı çıkmak yerine aşağı götürdü ve sanki kendi akılları varmış gibi beni hayallerimdeki kıza daha da yaklaştırdı. “Hayatında bir kez olsun mükemmeliyetçi olmayı bırak. Hadi gidelim. Takımın geri kalanı gideli bir saat oldu.”

Bana doğru kayarak buzun kenarında durdu. “Dallama Maverick geri dönmüş bakıyorum.”

Aramızdaki kısa duvara tutunarak eğildim ve ona tepeden bakarak sııttım. “Ben de seni gördüğüme sevindim. Hadi. Buradan çıkmak istiyorum.”

Kendimi kısa duvardan iterek uzaklaşmaya yeltendim ama elini benimkinin üzerine koydu. “Bekle.”

“Havamda değilim, Opie.”

“Konuşmamız lazım.”

“Dediğim gibi,” parmaklarının altındaki parmaklarımı oynattım. “Havamda değilim.”

Yavaşça ellerini kaldırdı ve terli saçlarının bir kısmını yüzünden çekip kulağının arkasına sıkıştırdı. “Doğruluk mu cesaret mi?”

“Ne?” Kaşlarım havaya kalktı.

“Doğruluk mu cesaret mi?” diye tekrar etti.

“Bu oyunu oynamayacağım.” Toz olup gitmeye hazır bir tavırla arkamı döndüm.

“Peki,” diye seslendi. “Kardeşine dün gece olanları anlatırım.”

“Anlatıp kendi işini berbat mı edeceksin?” Gülüp yeniden ona döndüm. “Bundan şüpheliyim.”

“Kahretsin, Maverick!” diye bağırdı bana. “Niye bu kadar inatçısın ki?”

“Niye olmayayım?” Omuzlarımı kaldırdım ve çıkışa doğru birkaç adım daha attım fakat merakıma yenik düştüm.

Ah bu kız.

Bu kahrolasınca kız.

Yüzümü tekrar ona dönüp ellerimi cebime sokarak homurdandım, “Tamam. Cesaret.”

“Bu konuyu konuşabilmemiz için testislerinin olduğunu kanıtlayarak buraya gelmeni istiyorum.”

Burun deliklerim genişledi, yine de aramızda kalan son birkaç adımı da attım ve o öfkeli bakışlarını bana dikerken alanını işgal ederek öne eğildim. “Testislerimin olduğunu bildiğinden ve dün gece senin güzel, narin bacaklarının arasına sokulduğumda bunu hatırladığından oldukça eminim.”

“Teknik olarak penisini hissettim ki daha uygun olamazdı çünkü esasen tüm kişiliğini bunun üzerine kurmuş birisin.”

Dudaklarım eğlenerek yukarı kalktı ve “Sıra bende. Doğruluk mu cesaret mi?” diye homurdandım

“Doğruluk.”

“Kardeşime âşık mısın?”

Hafifçe geri çekildi. “Tabii ki, kardeşini seviyorum.”

“Âşık,” diye belirttim.

Güzel, minyon yüzü şaşkınlıkla büküldü ve Lia başını yana eğdi. “Ne?”

“Hokeyi sevebilirsin. “Hokeye âşık olamazsın.”

“Peki,” diye teslim oldu. “Ona âşık olup olmadığımı bilmiyorum. Duymak istediğin bu mu?”

Artık bunu ben de bilmiyordum. Ne istediğimi. Sonuçlarının ne olacağını. Konu sadece ben değildim çünkü. Sadece Ophelia değildi. Archer’dı da. Her zaman Archer olacaktı.

Fazla sessiz kaldığımda, “Doğruluk mu cesaret mi?” diye sordu.

“Cesaret,” diye tekrarlardım; ifademi, daha doğrusu duygularımı kilit altında tutarak.

Gözleri bir anlığına yılgınlıkla parladı. Doğruluğu seçmemi istiyordu. Pandoranın kutusunu açmamı ve şimdiye kadar cevaplamayı reddettiğim şeyleri sormasma izin vermemi istiyordu.

“Peki,” dedi öfkeyle. “Sana dün gece neden kardeşinmiş numarası yaptığını söylemen için meydan okuyorum.”

Oyunun kuralları böyle değildi. Bunu ben de biliyordum, Ophelia da ama yine de cevap verdim. “O olduğumu varsaydın...”

“Ve sen de beni düzeltmedin,” diye araya girdi. “Nedenini bilmek istiyorum.”

“Çünkü sarhoştun ve kafanı karıştırmak istemedim.”

Üstdudağı kıvrıldı. “Yalan söylüyorsun.”

“Söylemiyorum,” diye yalan söyledim. Tekrar. “Doğruluk mu cesaret mi?”

“Cesaret,” diye çıkıştı.

“Sana, seni evine Archer yerine benim götürdüğümü anlamanın ne kadar sürdüğünü söylemen için meydan okuyorum.”

Alaycı bir tavırla kuru kuru güldü. “Seni sahiden tanımadığımı mı düşünüyorsun?”

“Öpüşmeden önce miydi yoksa sonra mı?” diye ısrar ettim.

“Birbirinizle bu kadar değiştirilebilir olduğunuzu mu zannediyorsun, Maverick? Seni gözlerinden tanıyamayacağımı mı zannediyorsun? Ya da kokundan? Ya da çenenin kasılmasından? Ya da kardeşinle kıyaslandığında ismimin ağzından nasıl döküldüğünden? Senin sen olduğunu anlamam için seni öpmeme gerek yoktu.”

“O zaman neden öptün?” dedim hırıltıyla.

Dili güzel, dolgun dudaklarının arasından dışarı fırladı. “Sıra sende değil.”

“Soruma cevap ver.”

“Sıra. Sende. Değil,” diye öfkeyle bağırdı. “Doğruluk mu cesaret mi?”

“Doğruluk.”

Tereddüt etti, karamel rengi güzel gözlerinde korku ve kararsızlık dönüp duruyordu.

Fazla sessiz kaldığında üsteledim, “Şimdi durma, Minik Kaz. Beni tam istediğin noktaya getirdin.”

Bir kıvılcımla korku yok oluverdi ve gözleri gözlerime kilitleirken sesi hiç titremedi. “Neden sana Mav dediğimde beni öpmeyi bıraktın?”

Arzu, suçluluk ve ihtiyaç duygularıyla boğulmama ramak kalmışken gözlerim dudaklarına kaydı. “Çünkü adım kulağıma hiç o kadar tatlı gelmemiştir. Ön tarafta buluşuruz.”

Oradan ayrılmak üzere döndüm ama, “Beni bırakmana ihtiyacım yok,” diye seslendi arkamdan.

“Umurumda değil,” diye karşılık verdim. “Yine de bırakacağım.”
Sonra basıp çıktım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Ophelia

Gerçekten berbat olan neydi biliyor musunuz? Sırf en yakın arkadaşınızla çıkmaya başladınız ve bir kavga çıkardınız diye onunla çatışma hâlinde olmak ve öpücük kabini gibi aptalca ve çocukça bir şey yüzünden söz konusu romantik ilişkiyi bitirmek.

Hâlâ konuşmuyorduk. Onun yerine takım arkadaşlarımdan gelen mesajlarla telefonum bombardımana tutulurken yatakta öylece yatıyordum.

Maverick'in zil zurna sarhoş olduğu gece SeaBird'de olan takım arkadaşlarım...

Evet. Grup mesajları? Bazen onlar da berbat oluyordu.

Grace: Ee... Herkesin tavsiyesine ihtiyacım var. SeaBird'e gittiğimizden beri Maverick Buchanan'ı aklımdan çıkaramıyorum. Onu bugün motosikletinde gördüm ve *yelpazelenir* ölüyorum yahu. Şu anda yatağına tırmanıp onu haşat etmek için neler vermezdim ki...

Emily: O gece onunla takılmanı söylemiştim sana!

Grace: Fazla ısrarcı davranmak istemedim.

Morgan: Aynen, Mav kovalamayı seven bir adama benziyor.

Emily: Hey, yirmi birinci yüzyıldayız. Arada bir ilgimizi çeken insanları kovalamamız yasak değil. :)

Grace: Maverick kesinlikle kovalanmaya değer bir adama benziyor.

Morgan: Aynen. Seni dışarı çıkarması için Reeves'i tutabilirsin aslında. Maverick'in kıskanmasını sağlayabilir.

Emily: "Reeves'i tutmak" derken?

Güzel soru. Ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Morgan: Bilmiyor musun?! Görünüşe göre Reeves erkek eskort gibi bir şeymiş. Çok gizli olduğu için tüm detayları ben de bilmiyorum.

Grace: Eğer gizliyse Maverick'i kıskandırmak için Reeves'ten beni dışarı çıkarmasını nasıl isteyeceğim?

Emily: Operasyonun arkasındaki suç dehası olduğumu söylemedim hiç. Sadece bir öneriydi.

Grace: Geçen gece Maverick'e numaramı vermemi önermen gibi mi?!

Emily: Evet! Harikaydı xd Aradı mı hiç?

Grace: Hayır 🙄

Morgan: Arayacak merak etme. Sen muhteşemsin ve Maverick seninle olursa çok şanslı olur.

Başka bir mesaj daha gelince yüzümü buruşturdum.

Grace: Belki. Ophelia sen Archer'la çıkıyorsun, yani muhtemelen Maverick'i hepimizden daha iyi tanıyorsundur. Gerçekten kıskanç biri midir? Değilse de onun radarına nasıl girebilirim sence?

Sessiz kalarak kendi sefaletime hapsolmuş bir şekilde mesajları okudum ve cevap verme zahmetine de girmedim. Gerçi gerek yoktu çünkü Emily bu gece özellikle pek gevezeydi.

Emily: Onunla tek gecelik takılmayı da deneyebilirsin. Herhangi bir bağlanma olmayan bir düzen teklif etsen seni reddetmesi imkânsız olur.

Boğazımı safra kaplayınca telefonumu yatağıma attım, yuvarlanıp yataktan kalktım ve mutfağa gittim.

Sinirliydim. Olmamalıydım ama sinirliydim işte.

Bugün pistte gerçekleştirdiğimiz doğaçlama doğruluk mu cesaret mi seansından sonra Maverick'i düşünmeden edemiyordum. Dünkü öpüşmemizi ya da öpüşürken adını fısıldadıktan sonra adının kulağına hiç bu kadar tatlı gelmemiş olduğunu itiraf etmesini.

Bu durum kafamı karıştırıyor, sinirimi öyle bozuyordu ki kendimle ne yapacağımı bilemiyordum. Yine de daha kötüsü neydi biliyor musunuz? Archer'la benim ilişkimizin en büyük kavgasında boğulduğumuz ve şu anda bile Maverick'le ilgili her şeye bunu umursamayacak kadar kapılmış olmam gerçeği.

Benim sorunum ne?

Dikkatimi karman çorman düşüncelerimden uzaklaştıracak bir şeyler bulmak için okuduğum kitabı mutfak masasından alıp kolumun altına sıkıştırdım, kilerden bir paket Oreo aldım ve arka verandaya açılan sürgülü cam kapıyı açtım.

Neyse ki çocuklar bu gece Oyun Gecesi yapmıyordu, bu yüzden ortalığa sessizlik hâkimdi. Ve buna öyle ihtiyacım vardı ki. Saat kaç bilmiyordum ama geç olmalıydı çünkü evin erkekler tarafı da sessizdi ve mutfaklarının ışıkları da kapalıydı. Verandada yıldızlar üzerimde titrek titrek parıldarken parmak uçlarıma basarak ilerliyordum ki basamaklarda bir gölge fark ettim. Ciğerlerim sıkıştı ve aniden durdum.

Yanında açılmamış altılı bira paketi duran gölge arkasını dönerek yüzünü bana çevirdi.

“Opie,” diye homurdandı Mav.

“Tabii ki buradasın,” diye mırıldandım kendi kendime, kapıya geri dönerek.

Cidden, şans yüzüme gülmüyor.

“Bekle,” diye seslendi.

Donup kaldım ve başım öne düştü. “Havamda değilim, Mav.”

“Ne havasında?”

“Üzerime savurmak istediğin bir yakın bir uzak saçmalıkları için havamda değilim.”

“Bu akşam birileri arsız hissediyor,” diye belirtti. “Burada ne arıyorsun? Saat neredeyse sabahın üçü.” Doğrulup bana doğru yürüdüğü sırada merdivenler hafifçe gıcırdadı. “Ne oldu?”

Burun deliklerim genişlese de kendimi dönüp ona bakmaya zorladım. Tıraş losyonu bana âdeta cilve yapıyordu, dolayısıyla bu tanıdık kokuya salya akıtmamak için ağzımdan nefes almaya başladım.

“Ciddiyim, sorun ne?” diye ağzımı aradı Mav. “Sinirli görünüyorsun.”

“Grace Temple seninle ilgileniyor,” dedim.

Kaşları çatıldı. “Kim?”

“Grace Temple.”

“Kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?”

“Benim takım arkadaşım ve seninle ilgileniyor.”

“Ah.” Tereddüt etti. “Peki?”

“Görünüşe göre geçen gece SeaBird’de sana numarasını vermiş.”

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı ve omuz silkti. “Ee?”

“Ee’si.” Elimdeki kitapla Oreoları dengeleyip kollarımı kavuşturdum. “Takım arkadaşı olarak gereken titizliği gösteriyorum ve senin de onunla ilgilenip ilgilenmediğini merak ediyorum.”

Burun köprüsünü sıkarkenki gülüşü en iyi ihtimalle alaycıydı. “Yaptığın şey bu mu? Bir arkadaş olarak gösterdiğin titizlik mi?”

Aklımdan geçenleri okuyabilmesinden nefret ediyordum. Yine de daha da nefret ettiğim şey neydi, biliyor musunuz? Yapmamam gerektiğini bildiğim hâlde cevabını ısrar etmeye devam edecek kadar önemsiyor olmamdı.

Başımı dik tutarak ona karşı çıktım, “Evet. Gereken titizliği gösteriyorum. Onunla ilgileniyor musun, Maverick?” Sözler ağızından dökülürken Oreolar kolumun altından kayıp buzun üzerine çarpan bir pak gibi yere düşüverdi. İrkilsem de onları yerden almaya zahmet etmedim. Konuşmamızdan dolayı fazlasıyla heyecanlıydım. Vereceği muhtemel cevaba ve bu cevabın beni nasıl etkileyeceğine fazla takılmıştım.

Gözleri bisküvilere kaysa da bakışları tekrar bana yöneldi. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Evet, gerçekten bilmek istiyorum.”

Ayak parmaklarıma basmamaya dikkat ederek bana yaklaşıırken ayakkabıları çıplak parmaklarıma sürtündü. “Hayır, Opie. Takım arkadaşına koltuklarımın kabardığını ama ilgilenmediğimi söyleyebilirsin.”

İlgilenmiyordu.

Rahatlamış hissetmemeliydim ama hissediyordum işte.

Bu hissi yok saymaya çalışarak, “Neden ki?” diye ısrar ettim.

“İlgilenmiyorum da ondan.”

“Başka biri mi var?”

Başını yana eğdi. “Bana biriyle görüşüp görüşmediğimi mi soruyorsun?”

Cevap vermek için ağzımı açsam da beni böldü. “Hayır, Ophelia. Kimseyle görüşmüyorum.”

“Biriyle görüşüyor muydun?” diye fısıldadım. “Bu yüzden mi aramızdaki şeyi bitirdin?”

Yüzü asıldı. “Opie...”

“Sadece soruma cevap ver, Maverick.”

Bu ağzımdan bir yalvarış gibi çıktığı için kendimden nefret ediyordum. Başka biri olup olmadığını bilme ihtiyacı hissetmekten. Daha önce başka birinin olup olmadığını bilme ihtiyacımdan.

Elini kaldırıp parmaklarını çenemde gezdirirken hareketleri yavaştı. “Bu nereden çıktı, Opie?”

“Sadece soruma cevap ver,” diye tekrar ettim.

Sanki bana dokunmaya ya da beni rahatlatmaya izni olmadığını yeni hatırlamış gibi elini yeniden indirdi. Bu beni daha da incitmekten başka bir işe yaramadı.

“Tabii ki başka biriyle görüşmüyordum,” diye mırıldandı.

“Burada bir... kız yok muydu?” Onun delici bakışlarına bir saniye daha katlanamadığım için başparmağımı kitabımın kenarında gezdirip yıpranmış sayfalara baktım. “Dikkatini falan çeken bir kız?” Bu düşünce dilimde acı bir tat bıraktı ve yüzüm buruştu. Bu ihtimal nasıl aklıma gelmemiştii? Başka biriyle görüşüyor olması ihtimali? Benim önemli olmamam ihtimali.

“Opie, bana bak,” diye emretti Maverick.

Dişlerim yanağımın içine saplanırken ona bakma cesaretini topladım. Her zaman yaptığımız gibi lafı dolandırmak yerine önümdeki pislikle sahiden iletişim kurma cesaretini.

Gözleri ay ışığı altında yumuşadı. “Bugüne kadar dikkatimi çekmiş olan tek kız sensin.”

Kararlılığımın son kırıntısı da un ufak oldu ve itirafı ne kadar canımı yaksa da içime çekerek gözlerimi kapadım. Ona inanıyordum. Belki de aptaldım ama inanıyordum işte. Ayrıca gerçek şuydu ki... hislerimiz karşılıklıydı. Archer'la ilişkimde her şeyimi ortaya koymuştum. Hayatıma devam etmek ve her açıdan mükemmel olan biriyle mutlu olmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Bu beni daha da perişan, daha da yenik ve karşımdaki adama olan hislerimden daha da emin kılmak dışında hiçbir işe yaramamıştı, hiçbir mantığı olmasa bile. Tam tersi yöne koşmak benim için daha iyi olsa bile.

Ne var ki bu duygularla bir saniye daha savaşıma fikri dayanamayacağım kadar fazlaydı.

“Dinle,” diye fısıldadım. “Öpücük kabininden sonra bu oyunu oynamayı bıraktığını söyledin. Ve... şey, ben de öyle.” Ciğerlerimi çalışmaya zorlayarak derin bir nefes aldım.

“Lia...”

“Sana hâlâ değer veriyorum, Mav.”

Gözlerinde bir an panik belirse de yerini aynı hızla teslimiyete bıraktı. Başını hafifçe iki yana sallayarak, “Böyle söyleme,” dedi.

“Evet, şey, bunu söylememem son birkaç aydır duygularımı pek değiştirmede, bu yüzden...”

“Ophelia...”

“Lütfen bir kereliğine konuşabilir miyiz? Yani gerçekten konuşabilir miyiz?”

Sessiz kaldığında üsteledim. “Dün gece biz...” Dudaklarımı ıslattım. “Öpüşmeden önce, Archer'la kavga ettik ve biraz ara verdik gibi bir şey oldu.” Derin bir nefes alarak ekledim, “Ve çılgınca olan kısmı... bu konuda kendimi üzüntüden yıkılmışım gibi hissetmiyorum. Bu ne kadar berbat bir durum, Maverick? Kardeşinle ayrıldık ve benim bununla bir sıkıntım yok?”

“Ophelia...”

“Ayrılığı kesinleştireceğim.” Sözcükler neredeyse arındırıcı geliyordu. Belki de bir katarsisti. Sıcak güneşin altında yattığım gün

Maverick'in gözlerinin hararetle parladığını gördüğümünden beri dilimin ucundaymış gibiydi. Hatta daha öncesinde bile. Archer'ı her zaman sevecektim. Seveceğimi biliyordum. Buna rağmen o, bahsi geçen çekincelerin farkında olsa bile eski sevgilisine takılıp kalmış bir kızıdan daha fazlasını hak ediyordu ve bu ona haksızlıktı. Maverick'le işlerin nereye gideceğini görmeye ihtiyacım vardı. Bu sefer gerçekten. Sanki yıllardır birbirimizin etrafında dönüp duruyorduk. Yıllardır. Ve o bu işi sonuna kadar götürmek için hep fazla korkak olmuştu. Aramızda bir şeylerin gerçek olabileceği ihtimaline ilk adımımızı attığımızda o geri adım atmıştı ve ben bunun nedenini bilmiyordum. Bununla birlikte nedeni umurumda bile değildi artık. Onun da benden vazgeçmemiş olduğu barizken değildi. Son birkaç haftadır yaşadığımız yakınlaşıp uzaklaşma hâlleri? Bir anlamı vardı. Bir anlamı olduğunu biliyordum. Üstelik artık saklanmayı bırakmıştım. Kaçmayı. Beklemeyi. Bu aptal oyunu oynamayı.

"Beni duydun mu, Mav?" diye sordum. "Archer ve ben artık çıkmıyoruz."

Yüz ifadesi neredeyse ânında sertleşti. Bugüne kadar yaptığı tek şey; bana cilveler yapıp, beni oyuncak edip, eğer basitçe... denesek neye sahip olabileceğimiz fikriyle oynayıp çizginin ortasından yürümek olmuşken en nihayetinde bir taraf seçmiş gibiydi.

"Yapma," diye emretti ve sırtını bana dönüp kendisini bekleyen altılı bira paketine giden kısa merdivenleri çıktı. Paketten bir bira çıkarıp açtığında neredeyse gülecektim.

"Ciddi misin? Şu an mı içeceksin? Pek şıksın, Mav."

"Asla şık olan ikiz olduğumu iddia etmedim, Opie," diye mırıldandı şişeyi ağzına götürürken.

Bunu ilk kez söylemiyordu ama haklıydı. Her zaman sadece kendisi olmuştu. Bu onu götün tekine çevirse bile.

"Archer hâlâ sana ilgi duyduğumu bilmeyi hak ediyor. Onu oyalamaktan bıktım. Ona haksızlık bu," diye duyurdum omuzlarımı geri atıp.

"O zaman bana ilgi duymayı bırak."

Kolunu yakalayıp bana gerçekten bakmasını sağlamaya çalıştım ve baktığındaysa keşke bakmamış olsaydı dedim. Çünkü gözlerindeki duygusuzluk canımı yakıyordu. Kendimi deliymişim gibi hissettiriyordu. Takıntılı biriymişim gibi. Her bir etkileşimimizi çarpıtarak olduğundan farklı bir şeye dönüştüren saplantılı bir sapık gibi. Çekim gibi. Bağlantı gibi. Gerçek bir şeye. Uğruna savaşılmaya değer bir şeye.

Sanki kaynar suyla haşlanmışım gibi onu bırakıverdim ve elim yanıma düştü. “Ciddi misin sen şu an?”

“Archer’la ayrılman hata.”

“Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?”

“Başka kimseyle görüşmüyor olmam Archer’la ayrılman gerektiği anlamına gelmiyor. Sen ve ben? Bu... bu mümkün değil, Ophelia.” Çenesi kasıldı. “Senin yerin benim yanımda değil.”

Sözlerinin keskinliği midemi bulandırsa da pes etmeyi ya da vazgeçmeyi reddederek bu hissi bir köşeye ittim. Bunu bir kez daha yapmayacaktım.

“Saçmalık,” diye tükürdüm. “Yerimin kimin yanı olmasını istersem onun yanında olurum.”

“İnan bana. Keşke bu kadar basit olsaydı ama ben... Sen yapamazsın...” Âdemelması yukarı aşağı oynadı. “Her şeyi kontrol edemezsin, Lia.”

“Seni kontrol edemeyeceğimi söylüyorsun yani,” diye sonuca vardım.

Yürümeye yeni başlayan bir çocukla konuşuyormuş gibi başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun. Sen ve Archer... Siz birlikte mükemmelsiniz.”

“Ciddi misin sen şu an?” diye tekrarladım başımı iki yana sallayıp delirdiğime sahiden ikna olarak. “Mav, beni öptün sen.”

“Ayrıca bunun bir hata olduğunu da söyledim,” diye mırıldandı birayı tekrar dudaklarına götürerek.

“Bak, Archer’ı seviyorum. Gerçekten seviyorum. O harika, tatlı, kibar, sabırlı ve bir insanın bir erkekte isteyebileceği diğer tüm harika özelliklere sahip. Ama...”

“Hayır.” Bira şişesini yanına bırakıp kasları tişörtünün altında kasılmış bir şekilde bana döndü. “Aması falan yok. Bu kadar. Bir erkekte isteyebileceğin her özelliğe sahip ve sana istediğin geleceği verebilir. İşte. Son.”

“Ama o *sen* değilsin,” diye bitirdim.

Maverick şişeyi tekrar alıp uzun bir yudum çekti ve ağzını elinin tersine sildi.

Bütün dikkatini bana vererek döndü. “İnan bana, Ophelia. Beni istemezsin.”

“Belki de sahip olduğun asılsız endişelere kulak vermeyi bırakıp bir kere olsun ne istediğime güvenme zamanının gelmiştir.”

“Ne istediğini biliyorum.”

Kitabımı elimde oynatarak kollarımı kavuşturdum. “Ne istiyormuşum peki?”

“Bir hokey kariyeri istiyorsun. Sana tapan başarılı bir koca. Çocuklar, bir köpek, anne babana ve kavga etmeyi ne kadar sevseniz de küçük kız kardeşine yakın bir ev istiyorsun.” Ağzı kıvrılsa da mutluluktan değildi. Üzüntüdü. Öyle üzgündü ki altdudağındaki ıslaklığı yalarken üzüntüsünü midemin derinliklerinde hissedebiliyordum sanki. “Sana veremeyeceğim şeyler istiyorsun, Lia. O zaman bu iş senin anca karman çorman olmanla sonuçlanacaksa neden uzatalım ki?”

“Haksızlık ediyorsun,” diye itiraz ettim.

“Sadece olanı söylüyorum.”

“Bu durumun beni ne kadar mahvettiği hakkında bir fikrin var mı? Beni ne kadar *mahvettiğin* hakkında?” Şişeyi elinden çekip uzanamayacağı bir yere koyarak bütün dikkatini bana vermesini istedim. “Bir öyle bir böyle davranman ve delirdiğime ikna olana kadar kafamı karıştırman yüzünden? Yoksa kısa bir süre önce teki-la penisinin şahlanmaya hazır beklediğini sadece ben mi hatırlıyorum? Ha? Ne yani? Ben yatağa atmak için gayet iyiyim ama gerçek bir ilişki senin için söz konusu olamaz, öyle mi?”

“Beş para etmez biri olmadığımı hiçbir zaman iddia etmedim.”

“Haklısın,” diye çıkıştum. “Ayrıca bencilsin de.”

“Tamam.”

“Ve inatçısın.”

“Tamam.”

“Ve öyle çürümüş bir kalbin var ki kendine mutlu olma izni bile vermiyorsun.”

Kalçasını tırazana yaslayan Maverick gözlerini çok, çok kısa bir anlığına kapattı. Başıyla onayladı. “Ona da tamam, Opie.”

“Bir öyle bir böyle davranmaya hakkın yok,” diye kudurdum. “Bana hem sıcak hem soğuk davranamazsın. Beni baloya götürmen gereken saatten bir saat önce kalbimi kıramazsın ve sonra beni senin yerine kardeşin götürdüğünde bana kıyamazsın. Ben bizi birlikte gördüğün zamanlarda gözlerindeki acıyı görüyorken bana kardeşinle kalmam gerektiğini söyleyemezsin. Haksızlık bu.”

“Bana neyin haksızlık olduğunu söyleme, Ophelia. Archer daha iyi olan seçenek olabilir ama seni onunla görmekten nefret ettiğim için bana kıyamazsın.”

“Benimle ilişkini sen bitirdin.” Hayal kırıklığı dolu gözyaşlarıma karşı koymaya çalışırken parmağımı kendi göğsüme sapladım. Canım yanıyordu çünkü. Hem de öyle yanıyordu ki. Olabileceğimiz her şeyi, istediğim her şeyi görmek; sadece... uzanıp alabilsek. “Kıskançlık yapamazsın,” diye ekledim. “Kurbanı oynayamazsın ya da senin kapkara kalbini kıran benmişim gibi davranamazsın.”

“Haklısın.” Onaylayarak başını salladı ve aramızdaki mesafeyi göğsü göğsüme değene kadar kapatırken hançeri biraz daha derine sapladı. “Şimdi ait olduğun yere, kardeşimin yatağma koş bakalım.”

“Kardeşinin yatağına,” diye öfke saçtım. “Ait olduğum yer orası olduğu için mi?”

“Halihazırda hiç orada bulunmamış değilsin. Söylesene, biz ayrıldıktan sonra onunla yatmak için ne kadar bekledin?”

“Hiç çıkmadığımı sanıyordum,” diye karşı çıktım.

Alçak sesli, keyifsiz bir kahkaha atarak burnunun köprüsünü tuttu ama bana cevap vermedi.

“Ayrıca onunla yatmadım,” diye de ekledim.

Burun kıvırdı. “Bana yalan söyleme.”

“Yapmadım,” diye tekrar ettim.

“Onun yatağında uyuyorsun be,” diye hatırlattı sanki her cevabı biliyormuş gibi, o kibir budalasına ağzının payını verme ihtiyacını beslemekten başka bir işte yaramıyordu bu.

Başımı kaldırıp üstdudağımı kıvırdım ve göğsüne parmağımı batıra batıra ne demek istediğimi anlamasını sağladım. “Her şeyi bildiğini sanıyorsun, değil mi? Evet, onun yatağında uyuyorum. Birinin bana sarılmasını seviyorum ve o da bana sarılmayı seviyor. Ama onunla ciddi ciddi yatmak?” Acı bir kahkaha boğazımı tırmaladı. “Bana ister namus kurnkuması ister aşk sarhoşu de ama kendimi tutuyorum.”

Burnuyla burnum arasında birkaç santim kalacak kadar eğildi. Gözleri sanki bana şu an bile inanmıyormuş gibi kibirle parlıyordu.

“Yalan söylüyorsun,” dedi dişlerini gıcırdatarak.

Başımı iki yana sallarken gözlerim yanmaya başladı. “Biliyorum, şu an keşke yalan olsaydı diyorum gerçekten.”

“Pekâlâ, söyle bakalım,” diye homurdandı. “Onunla neden yatmadın?”

“Mükemmel bir soru, Mav.” Sesim çatlayınca tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. “Belki de bekâretimi verdiğim adam doğru düzgün bir açıklama yapmadan beni bir kenara atan pisliğin teki çıktığı içindir.” Gözlerimi kırıştıtarak arkalarındaki acıyı yok etmeye çalıştım. “Belki de bunun seni incitebileceğinden korktuğum içindir. Belki de o çizgiyi aşarsam geri dönüşünün olmayacağını bildiğim içindir.”

Yaklaşarak alanımı işgal etti. “Benim kardeşim...”

“Sabırlı, nazik ve resmen aziz. Ona sevişme konusunda biraz tereddüt ettiğimi söylesem de ben hazır olana kadar beklemeyi hiç sorun etmedi ve inan bana, hazır olmaktan çok uzaktım. Senin

yüzünden mahvolmuştum. Yani belki de varsayımlarda bulunmayı kesmenin vakti gelmiştir artık. Bunu hiç düşünmüş müydün?”

Yüz ifadesi sanki ona tokat atmışım gibi acıyla gerildi ve Mav geri çekilerek gerçekten nefes alabilmem için bana biraz alan açtı. Oysa tek istediğim kollarının arasında boğulmaktı.

“Yalan söylüyorsun,” diye tekrarladı. Bu sefer daha az kararlıydı. Daha az emin. Kalbimi daha fazla kırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

“Yalan söylemediğimi biliyorsun,” diye fısıldadım. “Ama ne var, biliyor musun Mav? Haklısın. Senin için hiçbir şey ifade etmediğimi açıkça ifade etmişken beni neyin engellediğini bilmiyorum. Kardeşine bütün sevgimi vereceğim çünkü o bu sevgiyi bir kenara atmayacak ya da bana kendimi yetersizmişim gibi hissettirmeyecek. Ve ben bunu yaptığımda tam bu âna geri dönüp bakacaksın ve kendine tam olarak nasıl bir kazık attığını fark edeceksin. Yani sıkı tutun, pislik. Gürültü önleyici bir kulaklığa yatırım yapmak isteyebilirsin.” Tereddüt ettim ve içimden karanlık, çarpık bir kahkaha yükseldi. “Aslında boş ver. Sana bir şov sunmayacağım çünkü burnunun şu anda beni bıraktığın gerçeğiyle sürtülmesini hak et-sen de bunu benimle gönül eğlendirdiğin için misilleme olsun diye yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü kardeşin beni hak ediyor. *Her şeyimle*. Ve kendimi geri çekmekten, kırdığın parçaları toplayarak beni tekrar bir araya getirmeni dilemekten yoruldum.”

Gözlerinin içindeki o sevdiğim mavilik gitgide söndü, karanlık her şeyi yuttu ve geriye yalnızca kayıtsızlık kaldı. Başını önündeki çimlere çevirdiğinde içimdeki son umut kırıntılarını da yok etti. “İyi geceler, Opie.”

Siktir. Git.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ophelia

Archer'ın yatak odasına girip duvarların zangırdamasını ya da diğer çocukları uyandırma ihtimalini umursamadan kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Umurumda. Bile. Değildi.

Yataktaki öbek, çarşafların altından gelen boğuk bir küfür eşliğinde birden canlanıverdi. Archer debelenerek komodinin üzerindeki lambayı açmaya yeltense de açamadan onu omuzlarından itip kucağına tırmandım ve geriye kalan her bir parçamla öptüm onu.

Sert, dağınık ve öfkeli bir öpüşmeydi bu. Gözlerim ağrıyordu. Kalbim küt küt atıyordu. Ellerim tir tir titriyordu. Yine de kendimi devam etmeye zorladım. Bu beni öldürse bile, Maverick'i ve bana yaşattığı her şeyi silmek için. Elleri belimi bulduğu sırada dilimi Archer'ın dudaklarının arasına soktum. Dudaklarının her dokunuşunda çekingenliğini hissedebiliyordum. Kendini tutuyormuş gibiydi. Dengesini kaybetmiş gibi.

Öfkeyle parmaklarımı ensesindeki saçlara geçirip ona sürtünmeye başladım ve kalbim bir kez daha paramparça oldu.

Bu çok yanlış geliyordu.

Neden yanlış geliyordu? Neden kolay olamıyordu? Neden onu kardeşini sevdiğim gibi sevemiyordum?

Dudaklarımı öptü ve kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık oluşmasıyla benden yavaşça uzaklaştı. "Dur, dur. Lia, yavaşla."

Gözlerimde öfkeli yaşlar birikirken başımı iki yana sallayıp onu tekrar öptüm. Daha sert. Daha muhtaç. Daha öfkeli. Yanaklarımdan ıslansa da silmedim. Can havliyle Archer'ın omuzlarına tutunarak onu tüm kırık parçalarım ile öpüyordum. Geriye kalan her şeyimle. Tuz dudaklarıma yapıştı ve tadını o da almış olmalıydı ki belimi sıkıp geriye yaslanarak öpüşmemizi tekrar sonlandırdı. "Lia, ağlıyor musun sen?"

Ağzımı titreyen elimin tersiyle sildim. “Bence ayrılmalıyız.” İrkildi. “Ne?”

“Sonsuza kadar,” diye açıkladım. Dudaklarımı dişlerimin arasına çekip sertçe ısırdım. Dilimde metalik bir tat yayılmaya başlasa ısırmaya devam ettim. Canımın yanmasına tutundum. Acıya. Kahrolası ıstıraba. Bu çok fazlaydı çünkü. Çok zordu. Her şey öyleydi.

Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmıştım.

Her şeyi feci batırmıştım. Defalarca. Üstelik bunu nasıl düzelteceğimi de bilmiyordum. Nasıl yavaşlayacağımı. Nasıl zamanda geri gidip hatalarımı sileceğimi.

Archer’ın parmaklarının boğumları çeneme sürtündü ve başımı kendisine doğru eğerek ona bakmamı istedi. Dikkatimi çektiğinde başparmağını dudaklarımın birleştiği yerde gezdirip dişlerimin arasından kurtulmasını sağladı. “Siktir, dudağın kanıyor.”

“Ayrı kalalım istiyorum,” diye tekrarladım.

Bakışları dudağımdaki yaradan gözlerime kaydı. “Lia...”

“Hâlâ darmadağınığım,” diye fısıldadım. “Hâlâ berbat hâldeyim ve bu sana haksızlık.”

“Nereden çıktı bu?” Başını iki yana salladı. “Bak, biliyorum sana başka erkeklerle öpüşmeni istemediğimi söylemeliydim, özür dilerim ama...”

“Archer.” Altdudağım titredi ve yüzümü tutan ele yaslandım. “Sana haksızlık ediyorum ve bu artık benim için bir sorun.”

Yüzü düştü, bakışlarındaki yalvarış âdeta kalbimin çevresine geçirilmiş bir ilmik gibiydi. “Sana sabırlı olabileceğimi söylemiştim.”

“Biliyorum.” Nazik dokunuşundan uzaklaşıp ona üzgün, acınası bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Sorun da bu ya. Sabrını hak etmiyorum ve bir ilişkiye gerçekten her şeyimi adayabileceğimden emin olana kadar seni oyalayıp arkadaşlığımızı tehlikeye atmaya devam edemem, şu anki gibi” –kucağından indim– “numara yapmak yerine.”

“Numara yapmak,” diye tekrarladı. Yatakta kamburlaşmış pencereden dışarı bakarken sesi hayretle doluydu. “Bu senin gizemli adamınla ilgili, değil mi?”

İçim çekiliyordu. “Archer...”

“Onu kampüste falan mı gördün?” Tekrar bana baktı. “Bu yüzden mi?”

“Önemi yok.”

“Bence var.”

“Hayır, yok çünkü ben *hâlâ* darmadağınığım,” diye itiraz ettim. “Bu durum balo gecesinden beri değişmedi. Ve inan bana onu geride bırakıp hayatıma devam etmek için gerçekten çabalıyorum ama sen kendini benim gibi bir keşmekeşe bağlamaktan fazlasını hak ediyorsun.”

Konuşmamızı idrak ederken çenesi hafif bir onaylamayla göğsüne indi. En nihayetinde, “Kim o?” diye sordu. Kızgın değildi. Hayal kırıklığına uğramış da değildi. Yalnızca meraklıydı. Bu onu daha da çok sevmeme neden oluyordu.

Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim.

Maverick’ten bahsetmeyi düşünmek bile dilimin ağırlaşmasına neden oldu fakat ismi ağzımdan çıkmadı. Bu fazla can yakıcı olurdu. Sadece benim için değil, Archer için de. Benim onunla olan arkadaşlığımdan çok daha fazlasını mahvederdi. Her şeyi yerle bir ederdi bu. Kardeşiyle olan ilişkisini. Ailelerimizin ilişkisini. Her şeyi. Hem de ne uğruna? Maverick’le bir geleceğim yoktu. Bunu açıkça söylemişti, o hâlde neden durduk yere ortalığı karıştıracaktım? Hiçbir sebep yokken neden kirli çamaşırlarımızı ortaya dökecektim?

“Hâlâ söylemeyecek misin?” diye ağzımı aradı.

“Önemi yok,” diye tekrar ettim. “Benim... Gizemli Adam’la olan şeyim *her neydiyse* yüzde yüz bitti. Bunu biliyorum. O da *açıkça* biliyor. Ama bu bilgi kalbime daha ulaşmadı ve o hâlâ can havliyle tutunmaya çalışıyor. Ve sen bugüne kadar benim hak ettiğimden çok daha sabırlı olsan da sana bunu yapmaya devam

edemem. Kendi meselemi çözene kadar seni bekletmeye devam edemem.” Kolumu onun gevşek koluna geçirdim ve sıkı sıkı sarılıp başımı omzuna dayadım. “Arkadaşlığımızı ön planda, ilişkimizin bile önünde tutmakta her zaman çok iyi oldun, sanırım benim de aynı şeyi yapmamın zamanı geldi.”

Başını ağır ağır sallayarak onaylasa da hareketleri mekanikti. Robot gibi. “Benden ayrılıyorsun yani.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Ben seni, senin kıymetini bilmeyen boktan bir kız arkadaştan koruyan en iyi arkadaşınım.”

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. “Sen boktan bir kız arkadaş değilsin, Lia. Kafası karışık bir kız arkadaşsın sadece. Ama durup düşünmek istiyorsan anlarım. Sen ne zaman hazır olursan ben burada olacağım.”

“Arch...”

“Bana bir başka şans vermek zorunda olduğun anlamına gelmiyor bu. Ne istediğini bilen bir adam olduğum anlamına geliyor ve ben seni istiyorum, Ophelia Taylor. Kırık parçalarınla ve her şeyinle.”

“Arch,” diye tekrar ettim kalbim ezilirken.

“Biraz dinlensen iyi olur.”

Başımı sallayarak yatak odasının kapısına göz ucuyla baktım ve altdudağım titremeye başladı. Maverick’le karşılaşmak istemi-yordum. Onunla yüz yüze gelip yeni baştan reddedilmek istemi-yordum. Ne var ki burada kalmak da tam olarak bir seçenek sayılmazdı.

Siktir.

Keşke bu işi doğru düzgün düşünmüş olsaydım.

“Gece burada kal,” diye teklif etti Archer ve bir kez daha bugüne kadar tanışmış olduğum en harika adam olduğunu kanıtladı.

Gözyaşlarımla ıpslak olmuş yanaklarımı sildim. “Arch...”

“Yatağında uyuyabilirsin. Ben yerde yatarım.”

Yastığını alıp yere attı, ardından katlanmış birkaç battaniyenin durduğu gardırobuna yöneldi.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” diye fısıldadım. “Salondaki kanepede uyuyabilirim ya da...”

“Yatağa yat bakayım,” diye buyurdu. “En iyi arkadaşın olarak ısrar ediyorum.”

Yere uzanıp zeytin yeşili battaniyeyi uzun bacaklarının üzerine serdi ve çenesine kadar çekti. Ancak gözlerini kapamadı. Eğer sözümü dinlemezsen kıcına şaplağı yersin diyen bakışlarla öylece bana bakmaya koyuldu.

İşe yaradı.

“Gerçekten harika bir insansın. Bunu biliyorsun, değil mi?” diye mırıldandım gülümseyerek.

Kendi kendine güldü. “Evet, biliyorum. İyi geceler, Ophelia.”

“İyi geceler, Archer.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

Maverick

Kardeşim yatakta bok gibi olmalıydı zira dün gece başlangıçtaki birkaç inilti dışında hiç ses duymamıştım. Ne olursa olsun, bu hayal gücümü susturmaya yetmemişti. Ophelia'nın ona neler yaptığı. Onun Ophelia'ya neler yaptığı. Bunların Ophelia'nın hoşuna gidip gitmediği. Ophelia'nın beni onunla karşılaştırıp karşılaştırmadığı. İhtimaller, kafatasımın içinde durmaksızın dönen bir atlıkarınca gibi beni öyle çıldırtıyordu ki daha fazla dayanamamıştım.

Bu sefer farklıydı. Seviştiklerini bilmek. Onun benim yüzümden kendini geri çektiğini bilmek. Ben ona dokunan ilk ve tek kişiydim diye.

Ta ki dün geceye kadar.

Beni gerçekten bıraktığında onu durdurmak için kılımı kıpırdatmamıştım. Hatta onu kardeşimin açık bekleyen kollarına itmiştim.

Bu beni mahvediyordu.

Elimle yorgun yüzümü ovuşturup banyoya yönelmiştim ki kapı açılıverdi. Yeni duş almış Ophelia'nın etrafından buharlar çıkıyordu. Uzun, kızıl sarı saçları omuzlarına ve sırtına tutam tutam dökülüyordu; makyajsız yüzü, burnunun üzerindeki ezberden çizebileceğim çilleri sergiliyordu. Onun mükemmel vücudunu benden ayıran tek şey, memelerinin arasındaki ufak havlu düğümüydü. Ellerim her iki yanımda yumruk oldu. Uzanıp düğümü çekmek işten bile olmazdı. Havlunun ayaklarına düşmesine izin vermek. Onu büyük bir zevkle seyretmek. Her santimini. Her kıvrımını. Her çilini.

Kardeşimle seks maratonlarından sonra duşunu yeni almıştı herhalde. Bunu fark etmek midemin ekşimesine neden oldu.

“Mav,” diye fısıldadı.

Yavaşça gözlerimi kırptım. "Bitti mi?"

"Nasıl yani?"

"Banyodaki işin."

"Ah." Yutkunup başıyla onayladı ve yanından geçerken genişçe alanım olsun diye yana çekildi.

"Sağ ol," diye hırıldadım ve banyonun kapısını arkamdan kapadım.

Beni çevreleyen dört duvar âdeta etrafımı kuşatıyor, başımı döndürüp midemin bulanmasına neden oluyordu. Saklı kalmaları için her şeyimi vereceğim anılar su yüzüne çıkarken başımı kapıya yaslayıp ağır ve kontrollü bir nefes aldım.

"Doğruluk mu Cesaret mi oynamalıyız," diye duyurdu Finley. "Hadi, çocuklar!"

Hep birlikte Griffin'in evinin arka tarafında takılıyorduk. Anne ve babası, Ash'le Colt Şükran Günü için eve gelelim diye tutturmuştu. İstemeye istemeye kabul edip Everett'in ailesi buradayken herkesle hasret giderelim diye birkaç günlüğüne özgürlüğümüzden feragat etmiştik.

"Doğruluk mu Cesaret mi derken?" diye sordu Griffin. "On iki yaşında mıyız?"

LAU'da düzenlediğimiz oyun gecelerinin ve arkadaşlarımızla Doğruluk mu Cesaret mi oynadığımız zamanların gayet farkında olduğumdan verdiği karşılığa güldüm.

"Hadi ama," diye yalvardı Finley. "Eğlenceli olacak. N'olur?" Ellerin yalvarırcasına birbirine bastırdı, Dylan da onu taklit etti. Ophelia ve kardeşi Tatum da gülerek onlara katılıp bize en masum bakışlarını attı.

"Peeekii," diye homurdandı Everett.

Archer omzuma dokunarak başını kızların toplandığı havuz kenarına doğru eğdi. "Hadi, kardeşim. Geçmişin hatırına."

Geçmişin hatırına.

Evet.

Kendimi bildim bileli Doğruluk mu Cesaret mi oynardık. Blakely Teyze, bir yaz buluşması sırasında ebeveynlerimizi rahat bırakmadığımız zaman öğretmişti bize kuralları. Geriye dönüp baktığımda bizi oyaladıkları için onları suçlamıyordum. Yine de aklımıza gelen pervasız cesaret görevlerinden sonra bize işin püf noktalarını gösterdikleri için pişman olduklarına bahse girerdim.

Artık çok geçti.

"Hadi, Griff," diye teşvik etti Finley. Yanındaki taşa hafif hafif vurdu. "Yanıma oturabilirsin."

"Yok ya," diye itiraz etti Everett. Yerini alıp bacaklarını uzattı.

"Everett!" Finley kardeşinin omzuna vurdu.

Everett, "Oynadığımıza dua et," diye homurdandı ve rahat bir pozisyon aldı.

Hepimiz on sekiz yaşından büyük olmamıza rağmen pes ederek kışımızı havuzun yanındaki soğuk taşa koyduk ve kızlarla bir daire oluşturduk.

"Pekâlâ, kim başlıyor?" diye sordu Dylan.

Everett omuz silkip Griff'e döndü. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret," diye cevap verdi Griff.

"Kıyafetlerinle havuza atla."

Griff sırtarak ayağa kalktı, ellerini kot pantolonuna sildi, arka bahçedeki havuzun kenarına depar attı ve derin ucuna bombalama atlayıverdi. Üzerlerine su sıçrayan kızlardan çığlıklar koptu, erkeklerse tepeden tırnağa ıslanmış bir şekilde havuzdan çıkan Griffin'e gülüyordu. Şimdiye kadar sonbahar sıcak geçmişti ve su da ısıtmalıydı, ne var ki bir saate kalmaz Griff'in götü yine de buz kesecekti. Yine de Doğruluk mu Cesaret mi oyununu eğlenceli yapan, oyunun sonuçlarıydı. Griffin dağınık kahverengi saçlarını sallayarak silkelenip tekrar yerine oturduğunda gülümsediğimi fark ettim.

"Pekâlâ, sıra Archer'da," diye duyurdu.

"Oo, ben soracağım!" diye araya girdi kız kardeşi Dylan. "Archer, doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk," diye cevapladı kardeşim.

"LAU'da yaptığın en çılgınca şey neydi?"

"Bunu daha dengeli olan Buchanan ikizine sorduğunun farkındasın, değil mi?" diye böldü Opie.

"Çılgınlık yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye espri yaptı Archer, ağzı kulaklarına vararak.

Hiç duraksamadan Opie de ona sırtıttı. "Hı-hı. Eminim tam bir serseri mayınsındır, Bay Buchanan."

Dylan'ın gözleri parladı. "Oo, ya karşılaştırma yapsak..."

"Karşılaştırılmaktan nefret ederler," diye hatırlattı Opie herkese.

"Şey, biz de buradayız hani," diye ekledi Archer.

"Aslında bu fikri beğendim gibi." Finley, kardeşimin cevabını tamamen duymamazdan gelerek çemberin etrafında ellerini salladı. "Bu akşamki Doğruluk mu Cesaret mi oyununun kendi kendini tayin etmiş yargıcı olarak bu geceliğine Buchanan ikizlerinin bir alana bir bedava olmasını ve oyunun geri kalanında her ikisinin de soruları cevaplaması ya da görevleri gerçekleştirmesi gerektiğine hüküm veriyorum. Kabul edenler, 'Ben' desin."

"Ben," diye bağırdı herkes.

Burnumu kıvrarak başımı iki yana salladım ve içeriden çaldığım romlu koladan bir yudum aldım.

Boğazını temizleyen Dylan biraz daha dik oturup sorusunu tekrarladı. "Peki, Buchanan oğlanları, LAU'da geçirdiğiniz zaman boyunca yaptığınız en çılgınca şey neydi?"

"Mav'inkini biliyorum," dedi Everett. "Üçlü yaptı."

"İyy!" Kızlardan bir inilti dalgası yankılandı.

Dylan imalı imalı Archer'a baktı. "Ya seninki?"

"Hocamın asistanlarından biriyle yatmış olabilirim."

"Çüş," dedi Finley. "Notlarının baştan sona A olmasına şaşmamalı. Tamam, Mav. Sıra sende. Doğruluk mu cesaret mi?"

"Ben daha yeni yaptım ya," diye belirttim.

“Hadi, sadece soruya cevap ver.”

“İyi,” diye mırıldandım. “Doğruluk.”

Finley biraz daha dik oturarak, “Şu anda ya da daha önce hiç burada olan birinden hoşlandığın oldu mu? Ve unutma, bu soru hem sana hem de Archer’a,” diye sordu.

“Bir alana bir bedava,” diye homurdandım. “Evet, kuralları açık açık anlattın. Arch, önce sen.”

Sonbahar serinliğinden soğuyan taşın üzerinde bağdaş kurmuş oturan Ophelia’yı buldu gözleri, ardından Dylan’a döndü. “Belki.”

Finley itiraz etti. “Evet ya da hayır demek zorundasın.”

“Peki,” diye homurdandı Archer. “Evet.”

“Oo, kim acaba?” diye sordu Dylan.

“Bir doğrulukta iki soru sorulamaz,” diye hatırlattı Finley. Doğruluk mu Cesaret mi yargıcı olarak pozisyonunu bir uyuşturucu bağımlısı gibi son damlasına kadar kullanıyordu. Bana dönerek, “Mav? Cevabın ne?” diye sordu.

“Şu anda mı yoksa herhangi bir noktada mı?” diye netleştirmeye çalıştım.

“Herhangi bir noktada,” diye karşılık verdi Finley.

Ensemi sıkarak çemberin karşı tarafını görmezden geldim ve taşın üzerinde kıpırdandım. “O zaman evet,” diye cevap verdim. “Olmayan yoktur herhalde, değil mi?”

Finley gözlerini devirse de inkâr etmedi.

Everett, “Ophelia, sıra sende. Doğruluk mu cesaret mi?” diye seslendi.

Ophelia başını taştan kaldırdı. Bir süredir havuzun suyunu boya gibi kullanarak betona parmağıyla resimler çiziyordu. Açıkçası buna o kadar odaklanmıştı ki oyuna hâlâ dikkat ediyor olmasına şaşırdım. Parmağını kot pantolonuna silerek cevap verdi. “Cesaret.”

Finley tekrar kardeşinin göğsüne vurup konuştu: “Sana ikizlerden birini öpmen için meydan okuyorum.”

"İsmimiz var hani," diye hatırlattım Finley'ye.

Finley elini beni başından savar gibi salladı. "O benim ne demek istediğimi biliyor."

"Aynen, ne demek istediğini biliyorum." O kahrolası karamel rengi gözleriyle dikkatini bir Archer'a bir bana kaydıran Ophelia dudaklarım yaladı. Büyük ölçüde atkuyruğu yapmış olsa da kızıl sarı bukleleri yüzünün her iki yanına dökülüyordu. Uzakta geçirdiğim birkaç ayda değişmişti.

Büyümüştü, bunu düşündüğüm için bana tokadı patlatıverirdi gerçi.

Bunu fark etmiş olan tek kişi ben değildim.

Archer bir süredir Ophelia'ya karşı bir şeyler hissediyordu. İkimiz de hissediyorduk ama ben bu konuda daha üstü kapalı davranıyordum. Ailelerimizin bana şansımı deneme fırsatı bile vermeden sanki onlar kusursuz bir çiftmiş gibi davranması ve ileride birlikte olmalarıyla ilgili şaka yapmaya bayılması da hiç yardımcı olmuyordu. Dürüst olmak gerekirse her zaman yakın olmuşlardı. Archer yumuşak olandı. Sabırlı olan. Nazik olan.

Ya ben? Evet, ben biraz götün tekiydim. Küçüklüğümüzden beri öyleydim. Gelgelelim ona bu kadar ilgi duymamın nedeni de buydu sanırım. Zira Ophelia'ya nasıl nasıl davranırsam davranayım, o benim saçmalıklarına yine de katlanıyor, beni geri püskürtmekten korkmuyordu. Bana her şeyi olduğu gibi söylemekten. Önüme geçip beni kontrol altında tutmaktan.

"İkisinden biri mi?" Opie altdudağını çiğnerken dikkati yanımda duran kardeşimle benim aramda gidip geliyordu.

Finley sırtarak ellerinin üzerinde kaykılıp, "Evet. Sen seç," diye onayladı.

Ophelia dairenin ortasından geçerek dizlerinin üzerinde bana ve Archer'a doğru sürünmeye koyuldu. Karşımdaki görüntü beni şaşırtan bir şekilde aletimde kırıntılara neden oldu ve kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başladı. Kimi seçecekti? Ayrıca ben neden onun radarında olduğumu düşünecek kadar hayalperesttim?

Ona küçüklüğümüzden beri götlük yapıyordum. Başlangıçta bunun nedeni dallamanın teki olmamdı ama büyüdükçe bu neredeyse bir oyuna dönüşmüştü. O daha fazla dayanamayıp patlayana kadar sinirlerini ne kadar zıplatabileceğime bakardım. Ardından geri adım atardım ve her şeye yeniden başlardık. Onca yıldan sonra, yavaş yavaş daha az sinirlenir ve her iğnelememi hiç düşünmeden kabul eder olmuştu. Bu onu daha fazla zorlamak istememe neden olmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Tıpkı şu anda bana doğru sürüne sürüne geldiği gibi sürünerek teninin altına girmek istememe neden oluyordu.

Güzel. Masum. Ophelia.

Bir içim su gibi görünüyordu, oysa onu bu şekilde görmeye hiç hakkım yoktu. Kardeşimin en yakın arkadaşı ve aile dostlarımızın kızı dışında bir şey gibi görmeye.

Opie kardeşimle bana ulaştığında tereddüt etti ve gözleri bir saniye daha benim gözlerime takılı kaldı. Dudakları aralandı ve Archer'a dönerek dikkatini ona yoğunlaştırdı. Lia'nın onu seçtiğini anladığında Archer'm kaslarının gerildiğini hissettim.

Lanet olsun, benim kaslarım da gerilmişti.

Şaşırmamalıyım -ve şaşırmıyordum da- ama...

Ophelia gülümseyerek, "Merhaba arkadaşım," diye mırıldandı.

"Selam Lia," diye karşılık verdi Archer.

Archer bacaklarını uzatarak önünde duran Lia'ya yer açtı. Lia kayarak ona iyice yaklaştı ve aramıza girdi. Yüzünü Archer'a çevirdiğinde anca başının arkasını ve omzunun üzerinden kardeşimin sırtışını görebiliyordum. Şampuanının kokusu burun deliklerime doldu, kokuyu içime çektim ve görevini tamamlayabilmesi için yer açayım diye birkaç santim geri kaydım. Archer'a gitgide yaklaşırken parmakları kardeşimin çenesini kavradı. Yavaşça. Dikkatlice yaklaşıyordu. Midem kıskançlıkla kasıldı. Ağızlarının arasında kaybolan her santim, bu yabancı hissin yarattığı şaşkınlığı daha da körüklüyordu sadece. Lia son anda Archer'ın başını yana doğru iterek yanağını öptü.

Ophelia, Archer'm çenesini bırakırken kahkahalar, hayal kırıklığı dolu inlemeler ve ukala şakalar yankılandı arka bahçede.

Poposunun üzerine geri kaydı ve gruba baktı. "Sanıyorum ki yargıç sadece bir öpücük verilmesini belirtti. Öpücüğün nereye kon-
durulacağımı hiç söylemedi." Benimle kardeşim arasına rahatça yer-
leşti; bacağı dizime değdiğinde temas ettiğimiz noktaya bakakaldım,
geri çekilmemesine şaşırmıştım. Ben de çekilmiyordum. Bunun yeri-
ne bacağımı daha da rahatlatarak bu masum dokunuşa daha fazla
güç uyguladım. Kendimi daha fazla belli ettim.

Olduğu yerde kalan Ophelia ellerinin üzerinde kaykıldı ve Dy-
lan'a döndü. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Gecenin geri kalanı belli belirsiz bir bulanıklık şeklinde geçip gi-
diverdi. Gece yarısı olduğunda Grif ve Dylan eve girip herkese bat-
taniye ve yastık getirdi. Bir iki saat sonra kahkahalar sakın fısıltılara
dönüştü ve daha ne olduğunu anlayamadan herkes arka bahçede
derin bir uykuya daldı.

Benim dışımda herkes.

Çatıda ellerimi başımın altına yerleştirip gökyüzündeki yıldızla-
rın enginliğini seyretmeye koyuldum. Karanlık olsa da aynı zaman-
da aydınlıktı da. O kadar fazla yıldız vardı ki. O kadar fazla geze-
gen ve güneş sistemi. Dünyaların içinde dünyalar. Hafif bir hışırtı
dikkatimi çekince o tarafa döndüm. Ekoseli bir battaniyeye sarınmış
olan Opie bana doğru geliyor, kimseyi uyandırmamaya dikkat ede-
rek çatının üzerinde parmak uçlarına basa basa ilerliyordu. Benim
ona baktığımı fark ettiğinde donup kaldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Şşş!" Bir parmağını dudaklarına götürdü.

Sırıtmamak için yanağımın içini ısırısam da sessiz kaldım. Ses
çıkarmamamdan memnun bir tavırla tekrar hareket etmeye başladı.
Bana ulaştığında battaniyeyi soğuk, gri kiremitlerin üzerine serip
yanıma çöktü ve dirseklerinin üzerine yaslanarak gökyüzüne baktı.
Nereye baktığıyla ilgilenmedim. Yanımdaki kıza bakmakla fazlasıyla
meşguldüm.

Dudaklarının kenarı keyifle oynuyordu. "Demek üçlü, ha?"

Kendi kendime gülerek doğruldum ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Öyle galiba."

"Neden şaşırmadım acaba?"

"Bu yüzden mi benim yerime Archer'ı öptün?" diye sordum.

Karamel rengi gözleri gökyüzünden benim bakışlarıma çevirdi. "Teknik olarak sana hâlâ borçluyum sanırım."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Malum, Buchanan ikizleri bir alana bir bedava falan hani," diye açıkladı. "Yine de kardeşinle karşılaştırılmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum, bu yüzden..." Dikkatini dudaklarıma kaydırды, dili kendi dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı.

Bu kötü bir fikir.

Oyun sırasında olması başka bir şeydi. Arkadaş baskısı diye görmezden gelinebilirdi. Ama beni daha sonra bulması? Böyle bakması? Küçük Ophelia Taylor beni öpmek istiyormuş gibi? Kötü bir fikirdi bu. Aptalca bir fikirdi. Gelgelelim ben hiçbir zaman akıllı kardeş olarak tanınmamıştım.

"Ne dersin, Mav?" Dikkatini dudaklarımdan çekip beni bakışlarıyla olduğum yere çiviledi. "Bu akşam için bir alana bir bedava mısın?"

"Yargıcın kuralları böyle," diye onayladım. "Sanırım bu gece için bir istisna yapabilirim."

"Ah, yapabilirsin, öyle mi?" Kaya kaya ona yaklaşmamı izlerken dolgun dudakları yukarı kıvrıldı. "Ne kadar da diplomatiksin."

"Ben çok diplomatik biriyimdir."

"Kim sorusuna hiç cevap vermedin bu arada," diye ekledi Ophelia.

Kaşlarımı çattım. "Kim mi?"

"Zamanında grupta bir zamanlar hoşlandığın kişi... yoksa hâlâ hoşlandığın mı demeliyim?" Derin düşüncelere dalmış gibi parmağını çenesine vurdu.

"Bir önemi olduğunu sanmıyorum," diye belirttim.

"Neden olmasın ki?"

"Gruptan herhangi biriyle çıkmak kötü bir fikir de ondan, sence de öyle değil mi?"

"Yani, ciddi anlamda çıkmak öyle tabii," diye kabul etti. "İşler yolunda gitmezse her şeyi nasıl karıştırabileceğini görebiliyorum ama gizliden eğlencesine takılmak?" Omuzları yukarı kalktı. "Cazibesini anlayabiliyorum."

"Gruptaki biriyle çizgiyi aşarsam ailemin bunun ciddi olmasını isteyeceğinden oldukça eminim. Hem o kişinin ailesi de öyle isterdi."

"Hı-hı. İyi bir noktaya parmak bastın. Ailesi muhtemelen oldukça korumacıdır. Peki ya abileri?" diye sordu.

Ne yaptığının farkındaydım. Beni faka bastırmaya çalışıyordu. Ağzına bal çalıp ilgilendiğim kızın kendisi olup olmadığını doğrulayacak mıyım diye merak ediyordu çünkü arkadaşları arasında her hareketini izleyen aşırı korumacı abilere sahip olmayan tek kişi oydu.

"Tuhaf," diye mırıldandım. "Archer bu soruları cevaplamak zorunda kalmamıştı."

"Archer... Archer işte." Omuzlarını silkti. "Oyun oynamaz o."

"Ben oynar mıyım yani?"

"Oyunlara bayılırsın sen," diye mırıldandı. Bana tekrar kısa bir bakış atarken sesinde eğlendiğini belli eden bir ton vardı. "Kovalamacayı seviyorsun, Maverick. Rekabeti. Coşkunluk hissini. Asıl soru şu... kazandığında ne oluyor? Ganimetin kıymetini bilmeden bir sonraki şeye mi geçiyorsun yoksa zaferin keyfini mi çıkarıyorsun?"

"Madem beni çok iyi tanıyorsun, sen söyle," diye karşılık verdim. Başıyla onaylayarak daha da yaklaştı. "Bence önemi yok. Kızla hemfikirseniz eğer."

"Ve hangi fikirmiş o?"

"Öğrenelim bakalım." Dağınık dalgalarına sinen çiçek kokusu etrafımı sarıyordu ama yine de geri çekilmedim. Benimle yüz yüze gelene kadar gövdesini çevirdiği sırada kalp atışlarım gitgide hızlanıyordu. Altdudağını ıslattı ve gözleri ağzıma kaydı. Hiç tereddüt

etmeden beni öptü. Siktir, âdeta ipek gibiydi. Yumuşacık ve esnekti. Neredeyse kararsızdı. Bu beni daha da tahrik ediyordu. Yüzünün kavrayarak onu daha da kendime çektim ve dilimi dudaklarının kenarında gezdirince bana kendini açarak tadına bakmama izin verdi.

Onu battaniyeye yatırıp ağırlığımı vücuduna bastırduğımda göğsümden alçak sesli bir inleme yükseldi ve aklımın bir köşesinde minicik, mantıklı bir ses yankılandı.

On sekiz yaşında.

Aile dostu.

Archer'in en iyi arkadaşı.

Siktir.

Çenesindeki parmaklarım kasıldı ama onu bırakıp yanına yuvarlandım. Sabah testislerimin sızısıyla uyanacağımın gayet bilincinde olarak ona çaktırmadan kot pantolonumun içindeki zonklayan penisimin yerini değiştirdim.

Parmaklarını dudaklarına bastırmış bir vaziyette dikkatle beni izliyordu ve kehribar gözlerine bir ihtiyat sisi çökmüştü.

“Neden durdun?” diye sordu.

“Seninle burada sevişmeyeceğim.” Başımı iki yana salladım. “Seninle hiçbir yerde sevişmeyeceğim.”

“Neden?”

“Çünkü sen Theo Amca'nın çocuğusun. Sen kardeşimin en iyi arkadaşısin. Sen...” Kafam dağılsın diye dua ederek gözlerimi yumdum.

“Ben neyim?” diye fısıldadı.

“Mükemmelsin.” Yüzünü kavrayarak onu tekrar öptüm. Sertçe. Kabaca. Muhtaç bir şekilde. Yapmamalıydım bunu. Ulan ya. Ne var ki kendime engel olamıyordum. Onu arzulayışıma. Ona ihtiyaç duyuyuşuma. Ona dokunmaya, onunla konuşmaya, onun içinde olmaya duyduğum ihtiyaca.

“Bu kötü bir fikir,” diye hatırlattım ona. Mantığımın ve kendimi dizginlememin son kırıntıları, kanım güneşe akarken yavaşça eriyip gidiyordu. “Bunu istediğinden emin misin?”

"Bir süredir bunun etrafında dönüp durduğumuzdan oldukça eminim."

Tiörtümün kenarını yakalayıp beni ağzına çekmeye yeltense de direndim ve bakışlarımı ona diktim. Açık büfeye benziyordu âdeta. Silip süpürmek istediğim bir açık büfeye. Saçları etrafına yayılmıştı ve tiörtü bana soluk, kaslı karnını gösterecek şekilde toplanmıştı. Bastırılmışlık dolu iniltimi yuttum, onu altımda hapsettım ve boğmayayım diye ağırlığımı ön kollarıma verdim. "İyi bir fikir olduğu anlamına gelmiyor bu."

"Bu gelecekteki Lia'nın sorunu," dedi. "Ama şimdiki Lia? Geçmişteki Lia? Şey." Bacaklarını açtı ve beni merkezine bastırdı. "Seni bir ömürdür bekliyor."

"Beni istiyor musun, Opie?"

"Evet."

"Sadece bu gecelik olsa bile mi?"

Tekrar başıyla onayladı. "Sadece beş dakika için olsa bile. Seni istiyorum. Ve bundan pişman olmayacağım."

"Söz mü?"

"Seni tanıyorum, Maverick. Bırak beş yıl sonrasını, beş dakika sonrasını bile düşünen biri olmadığını biliyorum. Ailelerimiz bunu öğrenip olduğundan daha büyük bir mesele hâline getirmediği sürece benim için sorun yok."

Tiörtümün eteğini kavrayıp yukarı doğru çekmeye başladı ve ellerini omurgamda gezdirdi, bense bileğini yakalayıp başımı yana eğdim. "Beş dakikadan daha iyisini yapabileceğimi düşünüyorum."

Sırıtarak dudaklarından bir nefes verdi ve meydan okudu. "İspatla bakalım."

Bunun başlamasının üzerinden bu kadar vakit geçtiğine inanmıyordum. Neredeyse dokuz ay. İlk başta hiçbir şey değişmemiş gibi davranmıştık. Hatta sonrasında benimle neredeyse göz göze

bile gelmemişti. Mesele ıkarmamıştı. Hiçbir beklentisi olmamıştı. Bana mesaj atmamış ya da beni özlediğini söylememişti. Turnayı gözünden vurduğumu düşünerek dönmüştüm kampüse. Ciddi bir ilişkiye hazır olmadığımı anlayan ve bunu sorun etmeyen bir kız. Beni tanıyordu. Her şeyimle. Ve beni değiştirmeye çalışmak yerine benimsemişti. Ona sunabileceklerimi.

Bu durum Noel için eve döndüğümde ondan uzak durmamı imkânsız hâle getirmişti ve dönüp dolaşıp tekrar birbirimizin yataklarında bulmuştuk kendimizi. Birkaç hafta sonra okula dndğmdeyse ona mesaj atmıştım. Nedenini hâlâ bilmiyordum. Daha önce bir kızı zlememiştim hiç. Ama Ophelia? O farklıydı. Bu iş böyle devam edip durmuştu; ilişkimiz düşmanlıktan arkadaşlığa, çıkar arkadaşlığına, ciddiye binmeyen çıkmaya, gizli aşka, kalp kırıklığına ve... *buna* dönüşmüştü.

Aile bağları kisvesi altında sakinliğini zar zor koruyan kahrolası yabancılara.

Berbat bir durumdu bu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ophelia

Archer'la romantik bir ilişkiye şans vermeye karar verdiğimizde dehşete kapılmıştım. İşler yolunda gitmezse en iyi arkadaşımı kaybedebilirim diye korkmuştum. Archer'a daha fazla itibar etmeliydim. Bu sabah bana pankek yapıp beni antrenmana bırakmıştı. Banyonun dışında Maverick'le karşılaşmamın ardından beni -iki kere- gülümsetmeyi bile başarmış, dağları yerinden oynatabileceğini ve imkânsızı başarabileceğini kanıtlamıştı.

Archer sahiden de mükemmel biriydi.

Ve ben gerçekten de aptalın tekiydim.

Her şey öyle karmaşıktı ki. Nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Maverick'in kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu nasıl unuttuğumu, bu sayede onu tamamen geride bırakıp Archer'ın kollarında olmanın ne kadar harika bir his olabileceğinin değerini nasıl anlayacağımı bilmiyordum.

Maverick'e kardeşini sevdiğimi söylediğimde yalan söylememiştim.

Seviyordum onu. Archer benim en iyi arkadaşımdı. Dayanağımdı. Hayatımdaki sabit noktaydı. İşin içinde Maverick olmasaydı, eninde sonunda Archer'la evleneceğimden hiç şüphem yoktu. Ayrıca mutlu da olurdum. Olurdum cidden. Archer *o kadar* mükemmeldi.

Öyleyse Maverick neden bir türlü... ortadan kayboluvermiyordu? Düşüncelerimden. Günlük hayatımdan. Ne bileyim... tamamen LAU kampüsünden belki? Resmen ondan kaçış yoktu. Maverick *her zaman* olacaktı. Peşimi bırakmayacaktı. Bıkılmıştım bundan. Ona hissettiğim çekimden bıkmıştım. Âdeta tenimin içine işleyip derinliklerine sokulmasından. Bana bakmaması gerekirken bile bana baktığını yakalamaktan. Kanepede otururken bacağı

benimkine değdiğinde vücudumun tamamına yayılan tatlı ürper-tiden ya da birileri bana alt tarafı baktığı için kıskançlıktan öldüğü hâlde beni sahiplenmeyecek kadar inatçı olmasından.

Bu durum aklımla oynuyordu ve ne yapacağımı bilemiyordum.

Hiç değilse hokey antrenmanı dikkatimi dağıtabiliyordu. Jaxon'ın işlevsel antrenörlüğünden kaynaklanan fiziksel yorgun-luk, beni ağırlı ama tatmin olmuş hissettiriyordu. Ağrı sızı his-setmek, takımımın geri kalanından gelen şakalaşmalarla birlikte düşüncelerimi köreltiyordu. Takım arkadaşlarım iyi insanlardı. En azından Maverick'le yatmaktan bahsetmedikleri zamanlarda. Hem bu sezon sükse yapmaya hazır olduğumuzu kanıtlamak için canla başla çalışmaktan geri durmuyorlardı ki önemli olan da buy-du. Geleceğe dair bir şeyler için umut veriyordu bana bu çünkü kişisel hayatım şu noktada yanıp kül olmuş gibi geliyordu.

Spor çantamı omzuma geçirip kampüsün içinden ikiz evimi-ze ilerlemeye koyuldum. Airpods'umu takmış bir şekilde kıvrımlı yolu takip ediyordum ki önümdeki siyah asfaltta tanıdık bir siluet görüş alanıma girince yarı yolda durdum, her kimse hâlâ yaklaşık elli metre ötemdeydi gerçi. Topuklarımı yere saplayarak gözlerimi kısıtım.

Yok. Archer değildi. Şaşırmamıştım. Stajıyla öyle meşguldü ki bir salı günü rasgele öğleden sonra koşusuna çıkmak için zaman yaratmak şöyle dursun, antrenmana denk gelebilse şanslıydı.

Hayır, önümdeki Buchanan ikizi kesinlikle Maverick'ti. Beni henüz fark etmemişti ama oydu. Sanki... tuhaf duruyordu. Göğsü inip kalkıyor ve az sonra düşüp bayılacakmış gibi görünüyordu ki pisliğin sağlığı ve eve yakınlığımız düşünüldüğünde garipti bu. Al-nındaki saç çizgisinde toplanan terler damla damla koşu tişörtüne akıyordu; güneş üzerinden yansıyarak bana Alacakaranlık filmle-rini anımsatıyordu, Edward'ın hasta ve ölüm döşeginde olan bir hâlini yani. Solgun görünüyordu. Hakikaten solgun. Hayalet ya da yürüyen bir ceset gibi.

Bir sorun vardı.

Ciddi bir sorun vardı.

Ona doğru koşmaya başladım. “Hey,” diye seslendim. “İyi misin?”

Sanki beni görmüyordu.

“Mav?”

Nefes nefese kalmış bir hâlde temposunu yavaşlattı ve gözleri geri kaydı. Gözlerinin beyazlarını görmek paniğimi ateşleyip cayır cayır yanan bir cehenneme çevirdi.

“Mav!” diye bağırdım.

Kafatasını çatlatabilecek bir gümlemeyle kaldırıma düştü ve spor çantamı yere fırlatıp ona koştum.

Yanına vardığımda nefes nefese, “Mav!” diye bağırdım. Kaldırım çıplak dizlerimi acıtırken başını kaldırıp kucığıma yerleştirdim ve tekrar tekrar, hafif hafif yanağına vurdum. Haklıydım. Alnı terden yapış yapıştı, tişörtümün kenarıyla terini sildim ve kendi çaresizliğimde boğulurken adını tekrar edip durdum.

“Mav. Mav, uyan.” Onu fazla itip kakmamaya dikkat ederek ceplerimi yoklasam da telefonumun beş metre ötedeki spor çantamda olduğunu fark ettim. Maverick’in spor şortunu yoklayarak telefonunu bulup çıkardım ve tam ambulans çağırmaya hazırlanıyordum ki ağır gözkapakları açıldı. Gözlerinin beyazı hâlâ tamamen ortadaydı ve telefon parmaklarımdan kayıp Maverick’in terli tişörtünün üzerinden düşerek betona çarptı. Mav yeniden gözlerini kırpıştırıp odaklayabildiğinde önümdeki görüntü nefesimi kesti.

“Lia?” dedi boğuk bir sesle.

“Mav? Mav. Hey. İyi misin?”

Gözlerini tekrar kapatırken kaşları ağrıyla çatıldı. “Sikeyim.”

“İyi misin?” diye tekrar ettim.

“Ne oldu?”

“Düştün.”

“Sikeyim,” dedi bir kez daha ve zorlanarak yine gözkapaklarını açıp doğruldu. Ellerim Mav’ı tekrar kendime çekmek için can atsa da bunun yerine çaresizce onu izlerken onları yumruk yapıp kucığıma yerleştirdim.

Dirseklerini bükülmüş dizlerine yaslayarak birkaç derin nefes aldı. Tamamen tükenmiş duruyordu.

“Telefonunun şifresi ne?” Kaldırımındaki cep telefonunu bulup tekrar elime aldım. “Ambulans çağıracağım.”

“Çağırma,” dedi nefes vererek.

“Mav, demin bayıldın.”

“İyiyim, Opie.”

“Belli ki iyi falan değilsin. Sağlıklı insanlar öylece yığılıp kalmaz.”

“Kendimi fazla zorladım. Hepsi bu.”

“Fazla mı zorladın?” diye karşı çıktım. “Eve ne kadar var? Bir buçuk kilometre falan mı?” Ona yaklaşıp omzuna dokundum. “Mümkün değil...”

“Lütfen konuyu kapatsan?” dedi öfkeyle ama elimden uzaklaşmadı. Aksine daha da yaklaştı. Parmak uçlarımdaki altındaki gergin kasları yumuşaktı.

“Kapatmıyorum,” dedim ona. “Ambulansı...”

“Lütfen, Opie,” dedi dişlerini gıcırdatarak, başını avuçlarından kaldırıp bana dik dik baktığı sırada sözcüklerinde hâlâ bitkinlik vardı. “İyiyim dedim sana.”

Dikkatle yüzünü incelediğimde hâlâ alnına yapışan terin parıltısını ve yanaklarının solgunluğunu görebiliyordum.

“Yalan söylüyorsun,” dedim.

“Söylemiyorum.”

“Söylüyorsun işte. Neler oluyor?”

Başını göğsüne düşürdü ve bir kez daha yavaş, kontrollü bir nefes verdi. “Lütfen ayağa kalkmama yardım eder misin?”

“Yalnızca bana neler olduğunu anlatacağına söz verersen.”

“Anlatacak bir şey yok.”

“Mav...”

“Dün gece seninle konuştuktan sonra kafayı buldum ve koşarken kendimi fazla zorladım. Susuz ve yorgunum, hâliyle bayıldım. Hepsi bu.”

Tereddüt ettim ve doğruyu söyleyip söylemediğine kafa yorarken yeni bir suçluluk dalgası vurdu üzerime. Bu sabah duştan sonra koridorda karşılaştığımızda bok gibi görünüyordu. Kırğındı da. Teselliye içkide araması ilk kez olmuyordu. Susuz ve akşamdan kalmayken egzersiz yapmanın nasıl bir şey olduğunu ben de biliyordum.

Belki doğruyu söylüyordur?

Dudaklarımı dişlerimin arasına çekip ayağa kalktım ve iç çektim. “Gerçekten mi?”

Yutkunup başıyla onayladı. “Evet, Opie. Gerçekten.”

“Peki.” Ona elimi uzattım. “Ama daha fazla koşmak yok.”

“Hadi canım.” Başınm arkasını ovuşturup acıyla yüzünü ekşitti ve avucunda kan olup olmadığını kontrol etti. “En azından kafamı yarmamışım.”

“Bu defalık,” diye itiraz ettim. Onu elinden tutarak ayağa kaldırırken yarım ton çekiyor gibiydi. “Böyle yapamazsın. Vücuduna bok gibi bakıp sonra da böyle kendini bırakınca şaşırıp kalamazsın.”

“Bunu aklımda tutacağım.” Başparmağını elimin arkasına sürüttükten sonra beni bıraktı ve boğazını temizledi. “Şimdi, müsaade edersen bana tavsiye ettiğin üzere gidip gürültü önleyici kulaklıklara yatırım yapmam lazım.” Kısaca selam verdi. “Görüşürüz, Opie.”

Dönüp gitti.

Ona seslenip varsayımını düzeltmek yerine gitmesine izin verdim.

Otuzuncu Bölüm

Maverick

“Selam moruk,” dedi Archer yatak odamın kapısını açarken.

Yatağında uzanmış, tavanı seyrediyordum. Koça antrenmana neden katılmadığım konusunda berbat bir bahane sunduktan sonra vücudumu sıfırlama umuduyla uzun uzun kestirmiştim. Uzunlarım hâlâ ağır, düşüncelerimse bulanıktı; fazladan uyuduğum uykunun hiçbir halta yaramadığını gösteriyordu ki bu, ihtiyacım olan son şeydi. Opie’nin önünde bayılmış olduğuma hâlâ inanamıyordum. Neler olduğunu bir bilseydi beni kendi elleriyle gebertirdi. Ona yalan söylemek de kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. Yalanlarım o kadar çoğalmıştı ki daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

“Neden antrenmanda değildin?” diye sordu kardeşim.

“Migrenim tuttu,” diye yalan söyledim. Gerçekten, tepeden tırnağa bok gibi hissediyordum ve koşu canıma okumuştı, yine de Archer’a her şeyi açıklamak uğraşmaya değmeyecek kadar zahmetliydi.

Onaylar gibi başını salladı. “Kötü olmuş. Daha iyi misin?”

“Aynen,” diye mırıldandım.

Yalanımı yüzüme vurmak istediğini görebiliyordum ama kendini durdurdu. Kollarını kavuşturarak kapı pervazına yaslandı, kaşları derin düşüncelere dalmış gibi çatılmıştı.

“Bir şey mi lazım?” diye ağzını aradım.

“Dün Lia’nın biriyle konuştuğunu gördün mü hiç?”

Doğrularak bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve yorğun gözlerimi ovuşturdum. “Bilmem ki, neden?”

“Eski sevgilisiyle karşılaştığını düşünüyorum.”

Mideme kramp girdi. “Böyle düşünmene ne sebep oldu?”

“Dün gece ayrıldık,” diye mırıldandı.

Oda dönmeye başladı ama baş dönmemi bir kenara bırakmaya çalıştım, halüsinasyon gördüğüme ikna olmuş durumdaydım. “Ne?”

“Ayrıldık,” diye tekrarladı.

“Hadi ya.” Rahatlamayı beklesem de öyle olmadı.

“Evet.” Archer’ın göğsünden sanki buna inanmıyormuş gibi sessiz, keyifsiz bir gülüş yükseldi. “Berbat bir durum. Yanlış anlama. Aramız iyi,” diye ekledi. Kimi ikna etmeye çalıştığından emin değildim. “Ama ara vermeye ihtiyacı var. Biraz mesafeye sanırım. Kimseye bir şey söyleme. İnsanlara duyurmamak konusunda anlaştık, ne bileyim, işleri kolaylaştırır falan diye.”

“Kimseye söylemiyor musunuz?” diye teyit ettim.

Başını iki yana salladı. “Yok. Belki daha sonra, ikimiz de ailelerin biz demiştik laflarını dinlemek istemiyoruz, bu yüzden işler biraz sakinleşene kadar bekliyoruz. Onunla konuştun mu hiç?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Pek sayılmaz. Migrenim tutmadan önce koşudayken rastladım ama ayrılıktan bahsetmedi.”

Başını yukarı aşağı salladı. “Onu birileriyle konuşurken görürsen bana haber verir misin? İyi olduğundan ve o dallama Gizemli Adam’ının onun kafasını daha fazla sikmediğinden emin olmak istiyorum.”

Dişlerimi gıcırdatsam da çenemi gevşemeye zorlayıp telefonumu elime aldım ve bu konuşma kardeşimin tahmin bile edemeyeceği kadar ağırken dış dünyayı umursuyormuş numarası yaptım.

“Lia kocaman kız,” diye hatırlattım ona.

“Biliyorum,” diye mırıldandı. “Yine de ondan vazgeçmeyeceğim. Bu bizim için son değil. Olamaz.”

Archer’ın bu yanını iyi tanıyordum. Kararlı. İnatçı. Ona stajını kazandıran bu yönüydü. Not ortalamasını 4.0 yapmaya iten şey.

Ona vazgeçmesini söylemek istiyordum. Ophelia’nın seçimini yaptığını. Gelgelelim istediğim bu değildi, değil mi? Hay sikeyim, bayıldıktan ve hayatımın şu anda ne kadar karmaşık olduğunu anımsadıktan sonra, artık bilmiyordum bile. Bencil mi olmalıy-

dım? Lia'yı mı ön planda tutmalıydım? Teslim olup onun için savaşmalı mıydım? Onu Archer'la mı bırakmalıydım? Dünyası kontrolden çıkmayan bir adamla yani?

Hiçbir. Halt. Bilmiyorum.

"İçimi dökmeme izin verdiğin için sağ ol," diye ekledi Archer.

"Sorun değil." Telefonumu kucağıma geri koyup kardeşime baktım. "Üzgünüm."

Başka ne diyebilirim bilmiyorum.

Başıyla onayladı. "Evet, ben de. Bir şeye ihtiyacın var mı? Aspirin ya da Advil falan?"

Keşke aspirin bunu çözebilseydi.

"İyiyim, sağ ol," diye karşılık verdim.

"Tamamdır." Kapı pervazına tıklattı ve koridorda kayboldu.

Otuz Birinci Bölüm

Maverick

Oğlanlar sinemaya gitmişti. Archer ofisteydi. Peki ya ben? Archer'ın açıklamasını sindirmeye çalışarak odamda yarım saat volta atıp durmuştum.

Kendime içecek bir şeyler aramak üzere mutfağa yöneldim. Bir bardağa su koyarken arka bahçede Ophelia'yı fark ettim. Kulaklıklarını takmış, çim biçme makinesini çimlerin üzerinde bir aşağı bir yukarı itiyordu. Yapması gerekmiyordu. Önümüzdeki dönem kızların hiçbiri parmağını bile oynatmak zorunda kalmasın diye erkekler olarak evin dış mekân işlerini üstlenmeyi kabul etmiştik ama Lia inatçıydı. Bir şey istediğinde ona iki elle sarılmaktan çekinmezdi. Yarısı dolu su bardağımı tezgâha koyup dışarı çıktım. Güneş üzerimize vuruyordu ve verandada durup Ophelia'nın dinlediği şarkının sözlerini mırıldanmasını izlediğim birkaç dakika içinde alnımda ter birikmişti bile.

Beni henüz fark etmemişti.

Bu hâli hoşuma gidiyordu. Onu doğal ortamında görmek. Rahatlamış. Odaklanmış. Dikkati dağılmış. Ayrılığımızdan beri benimleyken hep diken üstündeydi. Onu suçlamıyordum. Dallamalık yapmış, onu kendimden uzaklaştırmış, aramızdaki çekimle savaşmış, yokluğumun acısı uzun vadede hafiflesin diye benden nefret etmesini sağlamıştım. Yani en azından planım buydu. Peki ya şimdi? Artık ne halt ettiğimi bilmiyordum. Balodan beri.

Göz ucuyla varlığımı fark ettiğinde kasları geriliverdi. İkinci kez baktı, başını iki yana salladı ve ben yokmuşum gibi gözünü önündeki çimlere dikti.

Bana hâlâ kızgındı.

Onu uzaklaştırmam yüzünden. Gürültü önleyici kulaklıklar hakkındaki dallama yorumum yüzünden. Onun her parçasını is-

tediğimi ikimiz de bildiğimiz hâlde ona kardeşimle kalmasını söylemem yüzünden.

Karmaşık bir meseleydi. Onun farkında olduğundan daha karmaşıktı ve benim ona her şeyi anlatmaya gönlüm elvermiyordu. Ben tam aksini yeğlerken neden bize cehennem azabı çektiirdiğimi anlamasını sağlamaya. Keşke etrafımdaki dünyayı ve kaderin mahvettiği geleceği kontrol edebilseydim.

Asıl soru şuydu, Archer'la ayrıldığını bana neden söylememişti?

Ve hiçbir şeyi değıştirmedeği hâlde bu neden umurumda?

Burnundan soluyarak AirPods'unu çıkarıp çim biçme makinesini kapattı. "Bir sorun mu var?"

"Erkek arkadaşın nerede?"

Gözleri kısıldı. "Neden kardeşinin bekçisi olduğumu düşünüyorsun bilmiyorum ama..."

"Yani Archer hâlâ erkek arkadaşın mı?" diye meydan okudum. Çimlere uzanan birkaç merdiveni inip dosdoğru ona yönelirken adımlarım yavaş ama istikrarlıydı.

Yeteri kadar yaklaştığımda başını yana eğdi ve kollarını kavuşturup geri adım atmayı reddetti. "Bir sorun mu var?"

"Ayrıldığınızı ne zaman söyleyecektin, merak ettim sadece."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Ondan ayrılmanın hata olduğunu söylemiştim." Göğsü bol tişörtünün altında inip kalkıyordu; o çirkin, lekeli kumaş bile mükemmel memelerini saklamayı beceremiyordu. Dikkatimi altında saklı olduğunu bildiğim şeyden uzaklaştırıp bakışlarımı ona sabitledim. "Sana geleceğinin onunla olduğunu söylemiştim."

Sessizce burun kıvrarak arkamdaki eve şöyle bir göz attı ve bütün dikkatini bana verdi. "Birincisi, geleceğimi siktir et."

"Lia," diye hırladım.

"Ciddiyim. Hiçbir şey zaten plana göre gitmiyorken hayatımın her detayını planlamaktan bıktım. Plana göre gidiyor olsaydı, biz sonunda birlikte olurduk ve sen kalbimi kırmış olmazdın. Ve ikincisi, komik olan ne biliyor musun? Herkesten duyuyorum. Arc-

her'la birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu. Birbirimize ait olduğumuzu. Belki de öyleyizdir," diye ekledi. "Ama ailenin seni zorla ittiği gelecekte böylesine ısrarla nefret eden biri olarak aynı rolü oynamaktan ve beni de aynısını yapmaya teşvik etmekten acayip keyif alıyor gibisin."

Siktir.

Öyle şaşkındım ki dilim tutuldu ve kaşlarımı çattım.

Haklıydı. Nefret ediyordum bu durumdan. En başından beri. Herkesin Lia'yla Archer'ı sevgili olmaya itmesinden. Kusursuz bir çiftlermiş gibi. Onun da aynı baskıyı hissettiğini ya da bunun onun için ne denli ağır bir yük olduğunu fark edememiştim.

"Haklısın," diye mırıldandım. "Özür dilerim, üzgünüm."

Bana dik dik bakmayı sürdürse de gözlerinin köşeleri bir tık yumuşadı. Bir an sonra daha da kararlı bir şekilde meydan okur gibi çenesini kaldırdı. "Öyle olmalısın."

"Öyleyim," diye tekrarladım.

"Güzel."

Of, gaza gelmişken çok tatlı oluyor.

Duruşunu taklit edip kollarımı kavuştururken ağzım irademe karşı gelerek hareket etti. "Güzel."

"Bana gülümsemeyi kes," diye emretti.

Daha da geniş sırttım. "Gülümsememde ne sorun var ki?"

"Sinir bozucu derecede mükemmel olması dışında mı?" diye espri yaptı. "Her şey." Kollarını havaya savurup üzerimize vuran zalim güneşten korunmayı umarak bahçenin kenarındaki bir ağaca doğru yürümeye koyuldu.

"Bu ne demek?" diye seslendim.

"Bir kırıntı daha demek."

"Kırıntı mı?"

"Evet. Aptal bir kırıntı."

İstemsizce güldüm ve onu bahçenin kenarına doğru takip ettim. "Bunu bana tane tane açıklamak zorundasın, Opie."

"Kırıntılar ufak tefek şeyler, mesela... gülümsemen gibi."

“Gülümsemem mi?”

“Evet,” dedi oflayarak. “Gülümsemen kafamı karıştırıyor ve kardeşinle ayrılma kararımı pekiştiriyor çünkü onun gülümsemesi senin gülümsemenin yaptığı şeyi yapmıyor. Ki bunun hiçbir mantığı yok bu arada. Siz tek yumurta ikizisiniz. Çoğu insan sizi birbirinizden ayırt edemez bile ama ya benim aptal kalbim? Evet. Aradaki farkın gayet farkında ve bu haksızlık.”

Lia’nın ıstırap dolu laf kalabalığı tam göğsümün ortasına darbe indirince biraz kendime geldim. Ona o kadar çok şey yaşatmıştım ki. Yerden yere vurmuştum âdeta. Hakkım olmadığı hâlde ona karşı kin tutmuştum.

Götün tekiyim ben.

Elimle kafamın üstünü ovuşturarak, “Haklısın. Bu haksızlık,” diye itiraf ettim

“Archer iyi biri, Mav. Gerçekten öyle. Düşünceli, sabırlı ve anlayışlı. Bazen fazla anlayışlı. Bana isteyebileceğim her şeyi verdi.” Gözlerini bana dikti. “Ama sen? Sen beni heyecanlandırıyorsun. Bana ihtiyacım olan şeyi veriyorsun, yani, pisliğin teki gibi davranmaya başlayana kadar bana ihtiyacım olanı *veriyordun*,” diye açıkladı. “Ve farkı *ben* bile anlayamıyorum. Neden böyle hissettiğimin arkasındaki mantığı anlayamıyorum ki dürüst olalım, bunda zaten mantık falan yok.”

“Ophelia...”

“Ama bence işin en kafa karıştırıcı kısmı da bu,” diye devam etti. “Çünkü durumun gülünçlüğüne farkında olmak bile sana hâlâ ihtiyacım olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor, Maverick. Bana kendini her şeyinle vermeyi reddetsen bile o küçük kırgınlıklar, o kahrolası zerrelere her seferinde daha fazlası için geri gelmemi sağlamaya yetiyor ve...” Gözleri puslanırken dudaklarını yaladı. “Bu benim hakkımda ne söylüyor?”

“Benim için fazla iyi olduğunu söylüyor.”

Ağzından bir nefeslik gülüş yükselse de içinde hüznü vardı. Yine de o küçük keyif kırıntısı sayesinde düşüncelere dalıp gitme-

ye devam etmek yerine bana geri döndü. “Ve kardeşin için yeterince iyi olmadığını,” dedi.

Ophelia kardeşim için de fazla iyiydi ama bunu ona söylemedim. Bunun yerine onu altında saklandığımız dev akçaağaca bastırdım ve vücuduma uyum sağlayan kıvrımlarının hissini ezberlemeye çalıştım. Beni itmediğinde belini kavradım ve irademin son kırıntıları da eriyip gidiverdi. Ellerim tişörtünün içine girdi. Çıplak teni yumuşak, esnek ve sıcaktı. Öylesine sıcaktı ki kendimi onunla sarıp sarmalamak istiyordum. Tıpkı tenime işlediği gibi tenine işlemek.

“Maverick,” diye fısıldadı.

“Artık kardeşim hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Güzel, ben de istemiyorum çünkü.” Gözleri benimkilerle buluştu. “Bunu nasıl yaptığını bilmek istiyorum.”

“Neyi?”

“Geleceği bir kenara bırakıp sadece... var olmayı.”

Kaşlarımı indirip kalçasındaki ellerimi durdurdum. “Nasıl yani?”

“Geleceğin hakkında kafa yormayışın yani. Uzun vadeli sonuçları ya da bu sonuçların seni nasıl etkileyebileceğini düşünmeden olduğun yere ve zamana nasıl odaklanabildiğin.”

Gözlerimi kapadım. “İnan bana, Minik Kaz. O sonuçları senin fark ettiğinden daha fazla düşünüyorum.”

“O zaman nasıl numara yapıyorsun?” diye ısrar etti.

“Numara falan yapmıyorum. Konu senken değil.”

“Hiç geri dönmeyi istediğin oldu mu? Balonun öncesine? Yani, evet. İlişkimizi gizliyorduk ama o kadar kolaydı ki. Önüme attığın kırıntıların tadını çıkarıyordum ve ailelerimize, dramalara ya da insanların ne düşüneceğine kafa yormak zorunda kalmıyordum. Sadece... *var olabiliyorduk*. Hiç özlüyor musun bunu?”

Hiçbir fikri yoktu.

Kıvrımlarını sertçe sıkarken parmaklarım kalçalarında minik oyuklar oluşturuyor, önüme attığı mecazi yem âdeta ateşi körük-

leyen kıvılcım işlevi görüyordu. “Tekrar ister misin? Sen. Ben. Ve başka hiçbir şey? Hiçbir baskı, hiçbir gelecek olmadan, sadece...”

“Çalıntı anlar ve küçük kırıntılar,” diye benim yerime tamamladı. Kabul eder gibi başını sallarken gülümsemesi hüzünlüydü. “Evet, Mav. Berbat sonuçlanmış olsa bile bizi özlüyorum. O anları. Son birkaç ayın acısını yok edecek olsa bile hiçbir ânı geri vermezdim. Onlardan hiçbir şey için vazgeçmezdim.”

Daha da eğilerek alnımı omzuna yasladım. Yumuşak ve tatlı kokusu etrafımı sardı. “Özür dilerim.”

“Zaten özür diledin,” diye hatırlattı bana.

“Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum,” diye fısıldadım tenine, boynunun oyuğuna daha da sokulurken. Bir yandan bunu ne kadar hak etmediğimin gayet bilincindeydim. Burada olmayı. Ona sarılmayı. O çok daha fazlasını hak ederken onu istemeyi. “Yalan söyleyip de sana istediğin her şeyi verebileceğimi iddia etmeyeceğim, Minik Kaz’ım. Bunu yapabilmeyi ne kadar istesem de.”

Başını sallarken yanağı başımın kenarına sürtündü. “Biliyorum.”

Burnumu boğazı boyunca gezdirerek onu içime çektim. Hareketlerim yavaştı. Kontrollü. Beni reddetmesi için ona bolca zaman tanıyordum. Ve Tanrı biliyor ya, bunu hak ediyordum. Ne var ki reddetmedi. Çenesini kaldırıp beklemeye başladı, nabızı dudaklarımda atıyordu.

Güm güm. Güm güm.

“Bana yeterli olduklarını söyle.” Başımı kaldırıp gözlerimi gözlerine diktim. “Küçük kırıntıların.”

“Yeterliler.” Altdudağını yaladı. “Şimdilik yeterliler.”

Şimdilik.

Sözcük havada asılı kalsa da onu bir kenara ittim. *Şimdilik*, verebileceğim tek şeydi çünkü. Ona doğru eğilerek dudaklarımı dudaklarına dokundururken bakışlarımı gözlerinden ayırmadım. Nefesi kesildi ve öpücüğüme karşılık verdi. Yumuşakça. Dikkatlice. Sanki onu tekrar terk edeceğimden korkuyormuş gibi.

Lanet olsun, Minik Kaz. Bunu istemiyorum.

Gözlerimi kapatıp başını yukarı kaldırdım ve onu daha da derin öperken kendimi kontrol etmeye çabaladım. Sözlerimi. Vücudumu. Geleceğimi. *Geleceğimizi*. Elleri göğsümü buldu. Ellerini göğüs kaslarımda gezdirip boynuma doladı ve kendini bana bastırdı. Hâkimiyetinin son damlaları da buharlaşıp kendini tamamen bana bırakırken onu daha da sert öptüm. Tadı cennet gibiydi. Yumuşak. Tatlı. Dudaklarına doğru inleyerek onu ağacın sert kabuğuna iyice bastırdım.

“Kimsenin evde olmadığını söyle,” diye yalvardı.

“Herkes çıktı.”

“Güzel.” Tişörtümü çekiştirerek yukarı kaldırdı ve altındaki sıcak tenimi buldu. Elleri üzerimdeydi. Göğsümde. Karnımda. Daha da aşağı kayarak kotumun düğmesiyle uğraşmaya başladılar.

“Lia...”

“İstiyorum,” diye mırıldandı, pantolonumun fermuarını açarken çıkan metalik ses havayı yarıdı. “Sadece bir dakikalığına olsa bile hâlâ bana ihtiyacın olduğunu görmek istiyorum.”

Dizlerinin üzerine inse de başımı iki yana salladım ve itirazlarına rağmen onu kaldırdım. Sırtı hafif bir sesle ağaca çarptığında nefesini tuttu ve kendimi bacaklarının arasına sıkıştırdım.

“Maverick...”

“Şşt...” Parmağımın boğumuyla çenesini kaldırarak alnımı altına bastırdım. “Bir konuyu netleştirmeme izin ver, Ophelia. Sana öyle ihtiyacım var ki anlayabilmen mümkün bile değil ve ağzını becermeye bayılsam da bırak sana daha fazlasını vereyim.”

“Mav...”

“Benim için bu kadar çabuk dizlerinin üzerine çökerken aynı şekilde benim çökmeme izin vermeyecek misin?” diye meydan okudum. Parmaklarım kot şortunun en üstteki düğmesini bulunca yavaşça açmaya başladım. Gözlerini benimkilerden ayırmıyordu ama sanki sadece düşüncesi bile onu delirtmeye yetecekmiş gibi kalçalarını hafifçe oynattı. Ben de bundan sonuna kadar yararlanarak şortunu ve iç çamaşırını çekiştire çekiştire bacakların-

dan aşağı indirdim, böylece cırılçıplak kaldı. Önünde diz çöküp kalçalarını yakaladım ve bacağına dışını öptüm.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Seni aylardır istiyorum. Bana bir iyilik yap. Kendini aç ve bırak tadına bakayım.”

Kasları yavaşça gevşeyince bacaklarından birini kaldırıp omzuma yerleştirdim. Genişçe açıldığında başımı bacaklarının arasına soktum. Üzerimizdeki ağacın dallarının arasından süzülerek inen güneş ışığı, teninde benekli ışıltılar yaratıyor, Lia’nın kusursuz kadınlığını aydınlatıyordu. Ağzım sulanıyordu. Başparmağımı yarığında gezdirdim, kıvrımlarını ayırdım ve dilimin parmağımı takip etmesine izin verdim.

Lanet olsun, tadını özlemiştim. Çıkardığı iniltileri. Beni çekmek mi yoksa itmek mi istediğine karar veremiyormuş gibi kalçalarını kaldırıp kendini geri çekmesini Dilimi içine daldırdım, sonra yalaya yalaya klitorisine çıktım. Çok sıcaktı. Çok ıslaktı. Çok muhtaçtı. Parmaklarımla kıvrımlarını ayırırken ona baktım. Gözleri ihtiyaçla parlıyor, onu son yemeğimmiş gibi yalayıp yutarken beni izliyordu.

Lanet olsun, seçme şansım olsaydı bunu ölmeden önceki son anım yapardım.

Aletim o kadar sertleşmişti ki canım acıyordu ama nefes nefese çıkardığı inlemeler beni teşvik edince işaretparmağımı içine soktum. Parmağımı içeri dışarı hareket ettirirken parmağımı sıkıyor, dilimle klitorisinde daireler çizerken bacakları titriyordu. Yerdeki tek bacağına her an boşa düşebileceğinin farkında olduğumdan öteki elimle kıcını kavrayıp onu yukarı kaldırdım. Diğer bacağına da omzuma attı ve destek almak için alt dallardan birine tutundu. Onu yalayıp yutuyor; dudaklarımla, dilimle, her şeyimle girişini ve klitorisini öpüyordum.

“Mav,” dedi nefes vererek. “Tanrım, ben...” Boşaldığı sırada sözcükleri inlemesiyle kesiliverdi, parmağımı içine sokup çıkarmaya devam edip dilimin ucuyla klitorisinde daireler çizerken

parmağımı sıkıştırdı. Ona sakinleşme şansı vermeden bacaklarını çözerək omuzlarımdan ayırdım. Tekrar içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmeye kararlıyım. Ayakları yere değdiğinde onu ağır ağır parmakladım ve ayağa kalkıp içinde olmayan elimle pantolonumun geri kalanını açarken ondan bir inleme daha kap-tım. Aletim sızlamaya başlamıştı. O nefeslenirken aletimi çıkarıp sıvazlamaya başladım.

“Bunun hayalini kaç kere kurduğumu tahmin edemezsin,” diye mırıldandım.

Bileğimi kavrayıp kalçalarını elime doğru yuvarladı. “Aynen. Şimdi beni becerecek misin?”

Dudaklarına doğru gülerek parmaklarımı içinden çektim. “Hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyor musun?”

“Evet.”

“Arkanı dön, Minik Kaz.”

Dudaklarıma gülümsedi. İtaatkâr bir tavırla yüzünü ağaca çevirdi. Yay gibi gerdiği sırtı ve sıırsıklam kadınlığıyla benim için hazırды.

Lanet olsun, o kusursuzdu.

Aletimin kökünü tutup yarığında yukarı aşağı gezdirdim ve ondan bir inleme daha kopardığım sırada omzunun üzerinden bakıp nefes nefese, “Ağaç oldum, Mav,” dedi.

“Birileri pek sabırsız.”

“Ufak bir kırıntı daha aşeriyorum sadece.”

“Ufak bir kırıntı mı?” diye meydan okudum.

Bana bakıp sırıttı. “Yani, anılarım biraz bulanık ama eğer hatırlatmak isters–” Kendimi içine iterken aralanmış dudaklarından çıkan sözcükler kayboluverdi. Vücudu hareketimle ileri savrulsa da etrafımda esneyen kasları beni öyle sıkı sardı ki neredeyse nefes almak zorlaştı.

“Siktir, bebeğim,” diye inledim.

“Bana bebeğim demene bayılıyorum.”

Tekrar içine girdim.

“Minik Kaz demene de,” diye fısıldadı.

Geri çekildim, sonra kendimi bir kez daha içine ittim.

Büyüklüğüme uyum sağlarken nefesi kesildi ve ekledi: “Opie demene de.”

“Yeni bir lakap düşünmem gerekecek,” dedim hırultıyla. Hızımı artırırken tenlerimizin birbirine vurma sesi, bizim dışımızda sessiz olan arka bahçede yankılanıyordu.

Aptallıktı bu. Ve dikkatsizlik. Bu hâlde bizi herhangi biri yakalayabilirdi. Benim pantolonum ayak bileklerime inmiş, Ophelia’nın şortu bir kenara atılmışken. Yine de umurumda değildi. Onu istiyordum. Bugün. Yarın. Bir sonraki gün ve ondan sonraki gün. Bana son nefesime kadar verebileceği her ânı istiyordum.

Ophelia kendini bana itiyor, sırtını gererek uslu bir kız gibi aletimi içine alıyordu. Sızlanıyor, inliyor ve alçak sesle küfrediyordu. Birlikte orgazma ulaştık, boşaldığımda beni sıkı sıkı sardı ve birlikte kontrolümüzü kaybederken benden bir inleme daha kopardı. Aletim içinde zonklarken ona doğru biraz daha eğilerek alnımı omurgasına yasladım. Ellerim bedenine dolanmış hâlde yavaş yavaş nefeslendik. İçinden çıktığım sırada Lia minik bir kıkırdamayla doğrulup yüzünü kapattı ve benim toprağa aktı.

“Bunu yaptığımıza inanamıyorum.”

Ben de inanamıyordum.

“Ah, bahsettiğin ufak kırıntı *buydu* yani,” diye şaka yaptım, ayakkabımın ucuyla benim üzerine biraz toprak atarak.

Daha da çok güldü ve arkasını dönüp kollarını boynuma doladı. “Bir de şık olan kardeş olmadığını söylersin.” Parmak uçlarına basarak beni yumuşakça öpüp ekledi, “Ama şunu belirtmem gerektiğini hissediyorum, lakapları sonunda beğeniyor olmam, yenisini düşünmen gerektiği anlamına gelmiyor.”

“Belki de seni sinir etmeyi seviyorumdur.” Yere eğilip iç çamaşırını aldım.

Ayaklarını çamaşırdan geçirirken, “Neden?” diye sordu.

“Ödeşiyoruz.” İnce kumaşı bacaklarından yukarı çekerek onu tekrar giydirdim ve burnunu öptüm.

Gülümsedi. “Demek ben de seni sinir ediyorum?”

Boğazımdan bir kıkırdama yükseldi. “Hiçbir fikrin yok. Şimdi, içeri git ve duş al.”

“Peki ya çimler?” diye sordu.

“Ben hallederim.”

“Çim biçmeyi bildiğimi düşünüyorum.”

“Ki bildiğini zaten kanıtladın.” Yarı biçilmiş bahçeyi işaret ettim. “Bırak senin için bunu yapayım.”

“Emin misin?”

“Evet, eminim.”

“Tamam.” Gülümsyerek saçlarını yüzünden çekti. “Bir de, şey, Archer’a bundan bahsetme. Özellikle ikimiz de bunun sadece... kısıntı olduğu konusunda anlaşmışken onu incitmekten başka bir işe yaramaz.”

Göğsüm acısa da bu hissi bir kenara itip çenemi eğdim. “Sırrımız benimle güvende.”

“Güzel. Sanırım, ah, görüşürüz?” Güvensizliğini açığa çıkaran sorusu, benim konuşmayı yönlendirmemi beklerken havada asılı kaldı. Ona planın ne olduğunu ve nasıl ilerlememiz gerektiğini söylememi beklerken.

“Evet, tabii ki.” Kafamın içinde bunun uzun vadede ona ne kadar zarar verebileceğini hatırlatan sesi bir kenara ittim ve onu kendime çekip tekrar öptüm. Çünkü bencil ve açgözlüydüm ve onu istiyordum. Ophelia Grace Taylor’ı. Onu her şeyden çok istiyordum. “İkimiz de anlaştıysak ve bu basit ve...”

“Mümkün olduğu kadar az karmaşık olursa?” diye önerdi dudaklarıma doğru.

Başımı sallayarak onu bıraktım. “Evet. Sanırım hemfikiriz.”

“İyi. Görüşürüz,” diye tekrarladı. Eve yürürken sallanan kalçaları, her adımda göğsümün sıkışmasına neden oluyordu.

“Görüşürüz, Opie,” diye mırıldandım.

Otuz İkinci Bölüm

Ophelia

İçtiğim Midol yakında etkisini göstermezse gerçekten hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktım. Rahmimden bıçaklanmışım gibi hissediyordum. Cidden. Sanki biri kasık kemiğimin üst tarafına bir bıçak saplamıştı ve onu öyle bir güçle çeviriyordu ki şey gibi... bilmem ki. Güçlü olan ne vardı? Dev? Aynen. Sanki bir dev paslı bir palayla içimi kesiyormuş gibi hissediyordum.

Hokey antrenmanından sonra takım arkadaşlarımdan Morgan beni arabayla eve bırakmıştı, sonra bir avuç ağrı kesici almıştım ve şu anda da boğazıma kadar ılık suyun içindeydim. Açıkçası bu yolculuğa kaynar suyla başlamıştım. Ne var ki havlu getirmeyi unutmuştum ve havlu arayacağım diye sürüne sürüne küvetten çıkıp yerde ve koridorda sulu bir keşmekeş yaratacak enerjim yoktu. Hele de ölüyormuşum gibi hissediyorken.

Regl dönemleri neden bu kadar berbat?

Küvetin kenarında duran telefonum titredi, kendime acıyarak altdudağımı büktüm ve ellerimdeki suyu silkeleyip kimin benimle iletişime geçmeye çalıştığını görmek için telefona uzandım.

Archer: Hey, neredesin sen?

Kafam karışmış bir hâlde mesajı tekrar okudum.

Ben: Özür dilerim, bir yerde mi olmam gerekiyordu?

Archer: Siktir. Pardon ya. Çocuklardan biri seni davet etmiştir ya da en azından şamatayı duyup gelirsin diye tahmin etmiştim. Bu gece bir Oyun Gecesi var ve bu sefer ben de buradayım. Gelip takılmak ister mısın?

Evet, şamatayı kesinlikle duyabiliyordum. Banyo duvarımdaki fotoğraflar birden fazla sefer zangırdamıştı ve bas müziğin güm güm vurup durması, akli başında olan herhangi bir insanı delir-

tebilirdi. İkiz evin öteki tarafında huysuz, hızlı bir ihtiyar değil de benim olmam iyi bir şeydi yoksa bu geceki curcuna başladıktan on dakika sonra polis çoktan çağırılmış olurdu. Kendimi daha iyi hissetseydim ben de onlara katılırdım.

İç geçirerek cevabımı yazdım.

Ben: Bu gece gelemem. Üzgünüm.

Archer: Emlin misin?

Ben: Evet, eminim. Çağırdığın için teşekkür ederim. Benim için anlamı büyük, Arch.

Archer: Seni yüzyıllardır görmemişim gibi hissediyorum.

Ben: Bir hafta oldu. :)

Archer: Biliyorum ama olanlardan sonra benden kaçmadığından emin olmak istiyorum.

Ben: Kesinlikle senden kaçmıyorum, regl dönemindeyim ve bu gece yalnız takılmak istiyorum ama yakında görüşeceğiz. Söz.

Archer: Tamam ama sadece ne kadar inatçı olabileceğini bildiğim için pes ediyorum.

Ben: Beni çok iyi tanıyorsun. :)

Archer: Kısa süreliğine şehir dışına çıkıyorum. Yarı sabah yola çıkacağım. Önümüzdeki hafta sana gelsem? Snappers maçından önceki gece belki? Yemek getiririm, film falan izleriz.

Snappers maçı. Of ya, Sanderson'ın Lady Hawks'ın önümüzdeki sezon daha çok ilgi toplamasına yardımcı olur umuduyla düzenlediği hazırlık maçını neredeyse unutmuştum.

Ben: Kulağa eğlenceli geliyor. Yapalım bunu. :)

Archer: Randevulaştık o zaman.

Gözlerim kocaman açılsa da hemen ardından başka bir mesaj daha geldi.

Archer: Platonik anlamda demek istedim. Benim hatam.

Hafifçe güldüm, rahatlayarak uzun bir nefes verdim ve cevap yazdım.

Ben: Anladım onu h    . Bu gece için iyi e l nceler. Çocuklara selam s  le.

Archer: S  ylerim.

Telefonum bir başka mesajla tekrar titredi fakat ekranda Archer'ın adının belirdi ini görmek yerine uzun zamandır görmediğim tanidik bir ismi gördüm. Gizemli Adam'dan gelen bir mesajdı. Lakap beni gülümsetti.

Gizemli Adam: Gelmiyor musun?

Ilık suyun içinde biraz daha kaykılarak karşılık verdim.

Ben: Bak sen, meşhur Gizemli Adam değil mi bu?

Gizemli Adam: Gizemli Adam mı?

Ben: Geçtiğimiz sonbahardan beri adını de i tirmedim.

Gizemli Adam: Neden?

Ben: Gerekli gelmedi. Yakınlarda bana mesaj atmanı beklemiyordum zaten.

Gizemli Adam: Ho    r l  tiplerden değilsin, ha?

Ben: Yani, en son takıldı ımızda içime bo almana izin verdim. Eğer bu da ho    r l l k değilse başka ne olabilir bilmiyorum.

G ndere bastı ımda yüzünün nasıl bir hâl aldığını hayal ederek güldüm. Tahrik mi olmuştu? Utanmı  mıydı?  a ırmı  mıydı? E lenmi  mıydı? Olasılıklar sınırsızdı ancak hiçbirinden pişman değildim, özellikle de partideyse ve kiminle mesajla tı ını ya da öyle bir tepki vermesi için karşısındakinin ne söylediğini bilmeyen arkadaşlarıyla  evriliyse.

Gizemli Adam: Siktir, Opie. Olduğu gibi söylemek d ye buna denir.

Ben:  a ırdın mı?

Gizemli Adam: Haklısın. Kiminle mesajla tı ımı unutmu um. Neredesin?

Ben: Evdeyim, niye ki?

Gizemli Adam: Archer gelmeyeceğini söyledi.

Ben: Ona geceyi evde geçirmek istediğimi söyledim.

Gizemli Adam: Yanı gelmiyor musun gerçekten?

Banyoma göz gezdirdim. İsteğini değerlendirirken manzara kütetteki pozisyonumdan bakınca biraz farklı görünüyordu. Oyun Gecesi'ne mi gitmemi istiyordu? Yok ya, mümkün değil. Antrenmandan beri saçımı bile yıkamamıştım. Saçımı kurutma, makyaj yapma ve eşofman dışında bir şey giyme fikri kulağa çekilmez ve gösterdiğim yoğun çabaya değmeyecek gibi geliyordu.

Ben: Yok. Kırlı işlerini yapması ve hakkımda istihbarat edinmesi için kardeşini göndermeni takdir ediyorum gerçi.

Gizemli Adam: Gelmelisin.

Ben: Gelemem.

Gizemli Adam: Neden?

Ben: 1- İkimiz de bunu gizli tutma konusunda hemfikirken eski erkek/en iyi arkadaşım VE onun kardeşi/benim... her neyimse onunla takılmak, her yönden kötü bir fikir gibi geliyor. 2- Çünkü kendimi çok iyi hissetmiyorum.

Gizemli Adam: Neyin var?

Ben: Bir şeyim yok.

Gizemli Adam: Söyle bana.

Ben: Erkek olduğundan oldukça eminim ve en son kontrol ettiğimde erkekler kendimi neden çok iyi hissetmediğimi bilmek istemişti, bu yüzden...

Gizemli Adam: Dur tahmin edeyim. Malum günündesin. Kızıl Dalga ziyarete gelmiş. Kırmızı Çatı Otel'e giriş yapıyorsun. Köpekbalığı haftası. Doğa Ana sana bir hediye göndermiş. Halan gelmiş. Küçük bir Carrie Flarle üzerine doğru geliyor ve sen de Pamuk Midilli'yle küçük bir yolculuğa çıkıyorsun. Doğru bildim mi?

Ben: Pamuk Midilli ne be?

Gizemli Adam: Hiçbir fikrim yok.

Ben: Az önce regl dönemi için değişik terimleri mi Google'ladın sen yoksa?

Gizemli Adam: Öyle yaptım ve tavsiye etmiyorum.

Gizemli Adam: NOT - Görseller kısmına dokunma.

Gülerek cevap yazdım.

Ben: Olumlu tarafından bak. En azından bana verdiğin o ufak kırıntıdan sonra hamile değilim.

Gizemli Adam: Benimle oynama.

Ben: Neden? Hamilelik ödünü kopardığı için mi?

Gizemli Adam: Yok, benim ufak kırıntılarımı seviyorsun da ondan.;) Seni hamile bıraksam insanların suratının alacağı hâlî hayal edebiliyor musun?

Ben: Dalga geçiyorsundur umarım.

Gizemli Adam: Hadi ama. Çok tatlı bir anne olurdun. Karnın yusuvarlak falan.

Telefonumu suyun üstünde tutarak başımı suyun altına soktum ve çığlık attım. Çünkü bu adam? Eh, onu görmeyeli, yani ondan haber almalı epey olmuştu. Buna rağmen bu Maverick'i çok iyi tanıyordum. Benimle şu ankinden daha fazlasını istemediği gayet netken Maverick Buchanan'ın bu gizli yanını yakından görmek biraz korkutucuydu. Cilve yapan. Düşünceli. Sanki bunu istiyormuş gibi gelecek hakkında konuşan. Aramızdakini... basit tutma anlaşılmamıza rağmen sanki gelecek konusunda benimle aynı düşünüyormuş gibi davranan. Bana umut veriyordu. Balodan beri öğrendiğim bir şey varsa o da umudun tehlikeli olduğuydu.

Elimdeki telefon titredi, doğrularak başımı suyun yüzeyine çıkarıp nefes almaya çalıştım ve ondan gelen yeni mesajı okudum.

Gizemli Adam: Ne? Cevabın yok mu?

Ben: Sen kimsin ve Maverick Buchanan'a ne yaptın?

Gizemli Adam: Ukala.

Ben: Tanıdığım Maverick işte bu.

Gizemli Adam: Artık dallamalık yapmamam farklı bir adam olduğum anlamına gelmiyor. Ben hâlâ benim, Opie.

Korktuğum şey de bu ya.

Ön kapı sertçe tıklatıldı ve telefonum başka bir mesajla titreşti.

Gizemli Adam: Kapıyı aç.

Ben: Açamam. Kuvetin içindeyim.

Kapıdan tekrar gelecek yüksek bir tıklatma ya da belki telefonumu titretecek bir başka mesaj bekledim ama hiçbir şey olmadı. Sadece sessizlik vardı. Kuvette kıpırdanarak telefonumu kuvetin kenarına koymuştum ki banyonun kapısı açılır ve koyu renkli, dar bir tişört ve kot pantolon giymiş, günah kadar seksi bir Maverick göründü.

“Burada ne yapıyorsun?” Ellerimle memelerimi örtüm ve ayaklarımı kığımın altına alarak özel bölgelerimi olabildiğince gizlemeye çalıştım.

Maverick güldü. “Bana gösterebileceğin her şeyi gördüğümünden oldukça eminim, yine de utandığında çok tatlı oluyorsun.”

Yanaklarımı ateş bassa da bunu göz ardı edip çenemi kuvetin kenarına yasladım ve kirpiklerimin arasından ona baktım. “Tekrar edeyim. Burada ne yapıyorsun?”

“Seninle ilgilenmeye geldim.”

“Beninle ilgilenmeye mi?”

“Evet.”

“Sen insanlarla ilgilenmezsin ki.”

Elini göğsüne koydu. “Birincisi. Ah. Ve ikincisi, sen insanlar değilsin. Sen Ophelia’sın.”

Bayılacağım.

Yanaklarımın kesinlikle kıpkırmızı olduğunu fark etmemesi için dua ederek çenemi göğsüme yasladım ve dudaklarımı dişlerimin arasına aldım. Kendimi toparlayıp boğazımı temizledim. “Evime nasıl girdin?”

“Acil durumlar için yedek anahtar var.”

“Ve bu bir acil durum mu?”

Ellerini kendini savunur gibi havaya kaldırarak karşılık verdi, “Hey, kuralları ben koymuyorum. Al. Sana bir şey getirdim.”

Kolunda asılı duran market poşetini bana uzattı fakat poşeti almadım.

“Nasıl bu kadar çabuk markete gittin?” diye sordum.

“Gitmedim ki. Yatağının altından Reeves’in zulasını çaldım.”

“Reeves’in zulası mı?”

“Adam tatlıya öyle bir düşkün ki hiç sorma.” Poşeti tezgâha koyup çaresiz bir tavırla ellerini kot pantolonuna sildi. “Başka ne yapabilirim?”

“Ben... ah,” kaygısından beslenerek banyoya göz gezdirdim. “Bilmem ki? Burada olmak zorunda değilsin hani. Partiye dönebilirsin.”

“Dönmeyeceğim.”

“Mav, ciddiym. Takıldık biz. Bu bir partiyi kaçırıp benimle ilgilenmen gerektiği anlamına gelmiyor.”

“Takılmış olalım ya da olmayalım, seninle ilgilenmek isterdim, Opie.”

“Bundan emin misin?” diye sordum. “Kusura bakma ama taşındığımdan beri beni pek de iyi karşılamış sayılmazsın. Sarsıldığım için beni mazur görmen gerekecek.”

İç çekerek ensesini sıktı. “Sana berbar davrandığımın farkındayım. Bazı kişisel sorunlarım vardı ve bunların acısını senden çıkarıyordum. Bu haksızlıktı ve bunun için özür dilerim.”

Altdudağımı ısırarak yavaşça başımı yukarı aşağı salladım. “Kardeşinle çıkmam da pek yardımcı olmamıştır muhtemelen.”

Duygusuz bir şekilde güldü. “Evet, pek olmadı ama bahane değil yine de.”

“Sanırım değil.”

“Bırak temiz bir sayfa açayım.” Küvetin kenarına oturdu. “Öncesinde olduğum adam olayım?”

Öncesinde.

Balonun öncesinde. Kalbimi kırmasının öncesinde. Yaşadığımız her etkileşimle beraber akıl sağlığımı da sorgulamama neden olmasının öncesinde. Bir yanım neden diye sormak istiyordu. Neden her şeyi bitirmişti. Neden kalbimi kırmıştı. Diğer yanımsa? Bana korkak

diyebilirsiniz ama bilmek istediğinden emin değildi. Bana hiçbir yararı yokken değildi. Geçmişe geri dönecektik. Üstelik sıfatlar ya da karmaşıklıklar olmadan iyi olduğumuz konusunda anlaşmış olduğumuza göre neden ortalığı karıştıracaktım ki? Ayrıca, bilmemek daha kolaydı. Bir bariyer gibiydi. Aramızdakinin daha büyük bir şeye dönüşmesi için herhangi bir umudumuz varsa aşmam gerektiğini bildiğim bir bariyer gibi. Burada olması? Bariyerin yani? Geçmiş güzelce hatırlatıyordu bana. Maverick Buchanan'la ilgili istesem bile değiştiremeyeceğim şeyleri. Gerçekle başa çıkmak gelecekteki Ophelia'nın sorunuydu ve bu konuda endişelenmekten bıkmıştım.

"Sana ilaç falan getireyim mi?" diye üsteledi.

Tereddüt ettim. Gururum mu okşanmalıydı yoksa sinirlenmem mi gerekiyordu, emin değildim. Maverick her zaman "düşene de bir tekme ben atayım" tarzında bir adam olmuştu ve korumacı içgüdülerini her zaman geri plana atmıştı. Burada olup benimle ilgilenmeyi teklif etmesi... yeniydi. Gizli gizli flört ettiğimiz zamanlarda bile uzakta, üniversitedeydi ve ha deyince yanıma gelemiyordu. Yani bu? İlgili Maverick? Tamamen ayılıp bayılma moduna girmeden onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Neden bana pantolonumu indirmişim gibi bakıyorsun?" diye sordu.

"Hiç," diye güldüm. "Sadece... bu senin için yeni bir tarz."

"Ne?"

"İlgili olman yani."

"Kabahati Rory'de arayabilirsin," diye cevapladı kız kardeşinden bahsederek. "Ergenliğe girer girmez adet dönemlerinin ne kadar kötü geçtiğinden şikâyet edip durmuştu, sanırım bu yüzden köpekbalığı haftasındaki kızlara karşı zaafım var."

"Ah, yani kişisel bir şey değil mi?" diye espri yaptım.

Ağrı kesicilerimi içtiğimde beraberimde getirdiğim su bardağına uzanırken ağzının kenarları yukarı kıvrıldı. Suyu lavaboya boşalttıktan sonra küvetten biraz banyo suyu alıp, "Başını geriye yasla," diye emretti

Çenemi yukarı kaldırıp bekledim. Saç diplerimi ıslatırken suyun gözlerime kaçmamasına dikkat ede ede suyu kafamdan aşağı dökmeye koyuldu. Utanmalıydım. Saçlarım hokey antrenmanından sonra iğrenç bir hâldeydi ama bunu umursayamayacak kadar ilgimi çekiyordu karşımdaki adam. Mav saçlarımın yeterince ıslandığından emin olduktan sonra eline biraz şampuan sıktı, avuçlarını birleştirip ovaladı ve parmaklarını saçlarıma geçirdi. Şampuanı bol bol köpürterek saç derime masaj yaparken dokunuşu inanılmaz hissettiriyordu. Gözlerimi kapadım, neredeyse inleyecektim. Kafatasımdaki tatlı ürpertiler o kadar iyiydi ki burada böyle saatlerce uzanabilirdim.

“İyi geliyor mu?” diye sordu.

Tek gözümü açıp kaşımı oynattım. “Sence?”

Dudakları yukarı kıvrıldı. “Sanırım bugünün kırıntısını beğendin.”

Ellerini suya daldırıp köpükleri saçlarımdan durulamaya başladığı sırada güldüm.

“Ve sanırım sen de bahardan bu yana kırıntı maharetlerini geliştirmişsin,” dedim ona.

Maverick’in gülümsemesi kayboldu; saç kremi aldı, avucuna bir parça lavanta kokulu güzellik sıktı ve saçlarıma odaklandı. “Bütün mesele küçük şeylerde, değil mi?”

“Hı-hı,” diye mırıldandım. “Küçük şeyleri severim.”

Gözleri benimkilerle buluştu. “Ben de.”

Kendimi sesinin yumuşaklığına sarıp sarmalamak istiyordum. Hafif hırıltısına. Parmaklarının ihtiyatlı dokunuşuna. Bakışlarındaki sıcaklığa. Sadece birazcık bile olsa bana tekrar açıldığını görmek rahatlatıcıydı. Üzerime titremesinden hoşlanıyordum. Detaylara gösterdiği özenden. Cinsel olmayan dokunuşlarından ve bunun beni ürpertmeyi yine de başarmasından.

Saçımı yıkamayı bitirdiğinde koridordan bir havlu bulup omuzlarıma sardı. “Al bakalım.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım, elleriyle kollarımı ovalayıp beni kurularken.

“Rica ederim. Neden gidip giyinmiyorsun, ben de bir film açayım.”

“Film mi?”

“Yapmak istediğin farklı bir şey yoksa,” diye ekledi.

Başımı iki yana salladım. “Film iyi ama...”

“Ne?”

“Kalmak ya da benimle ilgilenmek zorunda değilsin ya da...” Omuzlarım kalktı. “Her neyse. Zaten günlük kıvrıntı kotanı fazlasıyla doldurdun.”

“İkimiz de mükemmeliyetçi olduğumun farkındayız sanırım.” Koridora yönelirken bana göz kırptı. “Birkaç alternatif seçip yemek söyleyeceğim. Canının çektiği bir şeyler var mı?”

Aklıma senden başka bir şey gelmiyor.

“Peki parti ne olacak?” diye sordum. “Yokluğunu fark ederler.”

Başını kapı aralığından geri uzattı. “Reeves beni idare ediyor, o yüzden dert etme. Sıkıntı çıkmaz.”

“Reeves bizi biliyor mu?”

Mav başını salladı. “Hayır ama ihtiyacım olduğunda arkamı nasıl kollayacağını biliyor. Şimdi, soruma cevap ver. Ne yemek istiyorsun?”

“Ne olursa yerim.”

“Güzel.” Telefonunu cebinden çıkarıp tekrar koridora yöneldi, “Karışık pizza o zaman.” diye seslendi.

Hatırlıyordu yani.

Enteresan.

Gülümsememi havlunun kenarıyla sakladım. Midemde uçan aptal kelebekler içimi kasıp kavuruyordu. Tezgâhtan bir tampon alıp tuvalete yöneldim.

Evet. Artık resmîydi. Ölümüm Maverick Buchanan’ın elinden olabilirdi.

Yine de onun elinden olacağını uzun zamandır biliyordum sanırım.

Nasıl bir son olurdu ama.

Otuz Üçüncü Bölüm

Ophelia

“Antrenman biteli bir saat oldu,” diye seslendi Maverick.

“Ve seninkinin başlamasına daha iki saat var,” diye karşılık verdim. Ağların arkasını kavradım ve kendimi dip pozisyonuna indirip ardından kollarımı uzattım. Kol kaslarım yanıyordu fakat bu sondan ikinci setimdi ve onları iyi değerlendirmek istiyordum. Maverick beni sıralardan izliyor olmasaydı bu çok daha kolay olurdu.

Gözlerimi kapayıp içimden sayarak tekrarlarımı bitirdim.

On sekiz. On dokuz. Yirmi.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım ve kollarımı salladım.

“Vay be, Opie. Hiç vazgeçmiyorsun.”

“İşim neredeyse bitti. Bir set dip daha, sonra bir set lateral zıplama, sonra da günü kapatırım muhtemelen.”

“Muhtemelen?” diye sordu.

“Duruma göre değişir.”

“Hangi duruma göre?”

“Hâlâ beni rahatsız edip etmediğine göre.” Ona yüzsüzce sırıttım ve eldivenli ellerimi kalçalarımaya dayadım. Maskemle koruyucularımın çoğunu bir saat önce çıkarmıştım. Şu an üzerimde ince siyah ceketim, eldivenlerim, taytım ve patenlerim vardı, ne var ki hâlâ sıcaklamış hissediyordum. “Neden buradasın ki sen?”

“Seni eve bırakmak istedim.”

“Üstüne buraya geri dönüp takımınla antrenman yapasın diye mi?”

Ellerini atletik koşu eşofmanının ceplerine sokup omuz silkti. “Birlikte bir şeyler yapalım diye antrenmanı ekmeyi düşünüyordum.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Sen antrenmanı mı ekmek istiyorsun? Bay gecesi gündüzü hokey?”

Umursamaz bir tavırla gülerek ensesini sıktı, çocuksu ve kendi iyiliğim için fazlasıyla çekici görünüyordu, antrenmanımı bitirmeyi umuyorsam tabii.

“Belki de zamanımı daha iyi geçirmenin yolunu bulmuşumdur,” diye mırıldandı.

“Neymiş o?”

Sırıtarak buzun üzerinde biraz daha ilerledi. “Şu anki seksi görünüşünün zevkini çıkararak.”

“Ustaca, Mav. Gerçekten ustaca,” diye belirttim, çubukta bir set dip daha yapmaya başlarken. Onuncu tekrarına bile gelemeden kol kaslarım âdeta çılgılık atmaya başladı, Maverick ise kollarını kavuşturmuş, orta çizgiden beni izlemeye devam ediyordu. Nefes nefese kaldığımda, “Kendini fazla mı zorluyorsun?” diye sorguladı.

“Her zaman,” diye cevapladım. “Şimdi dikkatimi dağıtmayı bırak. Nabzımı yüksek tutmak ve güçlü bir şekilde bitirmek istiyorum.”

“Nabzını yüksek tutmak için birkaç yol düşünebilirim.” Bana doğru kaymaya koyuldu, patenlerini yarım bağlamıştı. Şeytani sırıtışı hâlâ yerli yerindeydi ve bıçakları buzı her kestiğinde sıçrayan buzla ortamın sıcaklığı da yükseliyordu.

Bana ulaştığında polarının kenarına tutundum ve aramızda hep var olan çekimle savaşıırken kumaşla oynadım. Yine de tuhaftı. Varlığının beni bu kadar etkilemesi. Kendimi ona sarma isteği uyandırıyordu bende. Teninin altına yuva yapıp sonsuza dek orada kalma isteği.

“Yani bu yüzden buradasın,” dedim. “Buzda şansının yaver gitmesini mi umuyorsun, Maverick?”

Omuzlarından birini kaldırdı. “Biraz şans işime yarayabilir.”

“Ah, öyle mi?” Kaşlarımı çattım. “Bu sabah neredeydin ki sen?”

“Beni aradın mı?”

“Belki.”

“Peki, işte buradayım, Opie. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Söylemeyeceksin, öyle mi?”

Gözleri buza kaydı. “Bir randevum vardı ama beni araman fikri hoşuma gitti.”

“Eminim gitmiştir.”

“Şimdi, sana nasıl yardımcı olabilirim?” diye tekrarladı.

“Başlangıç olarak egzersizimi bitirebilmem için sıralara geri dönebilirsin.”

“Ya da...” Beni kalçalarımın tutup buzun üzerinde döndürmeye başladı. Yavaş ve sakindi. Rahat. Ona yaslanmayı istememe neden oluyordu.

“Ya da ne?” diye ısrar ettim.

“Ya da beni antrenman bitene kadar idare edecek küçük bir kırıntı daha vermeme izin verebilirsin.”

“Seni idare etsin diye mi?” diye güldüm. “Ya ben?”

“Ben senin tadını aylardır özlüyorum.”

“Geçen hafta sonu tadıma baktın ya,” diye hatırlattım ona. “Ve o zamanın üzerine altı kez daha. Ve dün gece gizlice odama girmeni de unutmayalım. Ailem size yedek anahtar verdiğinde en büyük çocuklarıyla takılmak için kullanacağınızı akıllarından geçirmemiş olduklarından eminim.”

“Sen söylemezsen ben de söylemem.” Ellerini belimden ayırmadan geri geri kayarken beni ceza kulübesine doğru yönlendirdi. “Ve teknik olarak dün gece ağzının tadına baktım.” Altdudağımı dişledi. “Şimdi bunu tatmak istiyorum.” Elleri yavaşça aşağı indi ve kadınlığımı kavradığında dudaklarım aralandı.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” Tünele hızla bir bakış attım ama ceza kulübesine girip beni içeri yönlendirdiği sırada neyse ki hâlâ yalnızdık.

“Oral seks hakkında asla şaka yapmam, Minik Kaz’ım benim.” Parmağıyla burnuma dokundu ve camı arkamızdan kapattı.

“Antrenman yeni bitti,” diye hatırlattım ona. “Leş gibiyim.”

“Bana güven, Ophelia. Sen mükemmelsin.”

“Ve sen de azgınsın.” Aramızda birkaç santimlik mesafe bırakmak için elimi göğsüne bastırırsam da Maverick basitçe elimi ittirip uğraşına devam etti.

“İzin ver tadına bakayım,” diye yalvardı.

Başım yorgunluk, merak ve şehvetle fırl fırl dönüyordu. Bu kombinasyon doğru düzgün düşünmemi neredeyse imkânsız hâle getiriyordu, özellikle de elleri ve ağzı üzerimdeyken ve boğazımı tadarken.

“Peki ya evet dersem ne olacak?” diye fısıldadım.

“Tam burada sana oral yapacağım.”

“Peki sonra?”

“Sonra dışarıdan yemek alıp senin evine geri döner, film izleriz.”

“Yani antrenman yok mu?” diye sordum.

Altdudağımı dişledi. “Neden hâlâ konuşuyoruz?”

“Çünkü konuyu saptırıyorsun.”

“Cidden antrenmanı ekip senin evinde takılmaktansa antrenmana gitmemi mi tercih edersin?”

“Sırf sevişmek istedin diye Sanderson’la başım belaya sokmanımı tercih ederim.”

“Hokey her şey değil.”

“Ne zamandan beri?” diye sordum gülerek.

Beni kendine çekti. “Bana bir şans daha verdiğinden beri.”

“Şey, seni hokeyle aramda seçim yapmaya zorlamadığıma oldukça eminim, bu yüzden neden antrenmandan sonra yiyecek bir şeyler almıyorsun, ben de sen işini bitirdiğinde evde çıplak bekliyor olurum. Hâlâ ilgiye muhtaç hissediyor olursan film izleyip sonrasmda sarılıp yatabiliriz.”

“Sarılıp yatmanın *köpeğiyim*,” diye belirtti düşünceli bir şekilde.

“Geçtiğimiz iki hafta içinde parçaları birleştirip çözmüş olabilirim bunu,” diye cevap verdim, evinden kaç kere gizli gizli çıkıp yatağıma sığışarak bana sarıldığını anımsayarak.

Ağzı yukarı kalktı. “Tamam ama yalnızca tam burada ve şimdi boşalmanı sağlamama izin verirsen.” Parmakları pantolonumun kenarıyla oynayıp içeri daldı. Daha da aşağı kayarak girişimle oynadı.

“Ne kadar da” –girişimi bulduğunda nefesim kesildi– “naziksin.”

Ne yapıyorum ya ben?

Ah, doğru ya. LAU’nun sahasında beni yalamasına izin vererek Maverick’in arka bahçedeki olaydan bu yana sunduğu kırıntıların tadını çıkarıyordum.

Dudaklarını boynumda gezdirdi ve kulağımın altında durdu. Ardından alnını alnıma bastırdı ve inledi. "Sırılsıklamsın."

"Özür dilemeli miyim?" diye sordum.

"Hayır," diye hırladı. Dizlerinin üzerine inerek pantolonumu ayak bileklerime doğru çekti. Bariyer vücudumun alt yarısının tünelden görünmesini çoğunlukla engelliyordu, yine de bu yaptığımız tehlikeliydi. Gerçekten tehlikeliydi.

"Peki ya kameralar?" diye sordum.

"Çoktan kapattım."

"Nasıl?.."

"Çeneni kapayıp seni yalamama izin verecek misin?" Ses tonu keyifliydi ve başımla onaylarken benden çılgın bir kahkaha koparmayı başardı.

Şu an neden bu kadar iyi görünmek zorundaydı? Dizlerinin üzerindeyken? Gözleri arzuyla pırıl pırıl parlıyordu. Bende teslim olma isteği uyandırıyor. Tam burada ağzına binme isteği. Hemen şimdi. Sonuçları ne olursa olsun. Üstelik evet, o sonuçlardan epey de vardı hani. Birileri içeri girebilirdi. Birileri bizi böyle görebilirdi.

"Mav..."

"Tutun."

"Neye?"

Bacaklarımı iyice açtı ve başını daha da aşağı indirdi. Ceza kulübesinin kenarına güçlkle kaydım, kıcımın üstüne düşmeyeyim diye bariyerin çıkıntısını kullandım ve kendimi hayal edilebilecek en iyi kırıntıya hazırladım. Mav'ın yaptığı şey buydu çünkü. Beni kışkırttı. Elinde evirip çevirirdi. Benimle oynardı. Beni sadece bir arzu ve ihtiyaçtan oluşan bir su birikintisine dönüştürürdü, ta ki her bir arzumu tatmin edip tüm beklentilerimi yerle bir edene kadar. Bu aptalca, gerçekten çok aptalca olsa da ona eşlik etmekten kendimi alamıyordum. Bekleyerek. Umarak. Özleyerek. Herhangi bir anda sunduğu herhangi bir kırıntıyı. Korkunç bir fikir olduğunda bile.

Sıcak nefesi bacaklarımın arasını öperken eli girişimin etrafın-

da daireler çizmeye devam ediyor, ıslaklığımı klitorisime yayıyor ve paramparça olmak istememe neden oluyordu.

“Ne kadar güzel koktuğunu biliyor musun?” diye sordu. Ağzını bacaklarımın arasından birkaç santim uzakta tutmuş, bana bakıyordu. “Ağzımın ne kadar sulandığını? Bunu ne kadar özlediğimi? Seni ne kadar özlediğimi?”

Parmaklarımı başının arkasına geçirdim ve onu çekerek daha da yakınlaştırdım. Çaresizliğim gözümü karartıyordu. “Sanırım artık lafı bırakıp icraata bakmanın zamanı geldi, öyle değil mi?”

Sırıtarak kadınlığıma yapıştı ve ağzının sıcaklığı ağzımın açık kalmasına neden olurken dilinin düz kısmını girişime sürttü. Beni yalayıp yutarak bir eliyle kıvrımlarımı açıp parmaklarını içime kaydırды; parmakları bir içeri bir dışarı hareket ederken dili klitorisimi buldu. Dilinin ucuyla hafifçe vurmaya başlayınca sırtım gerildi. Terim kıyafetlerimin altında kalan sımsıcak tenime yapışıyordu, tünelle tekrar bakarak Mav beni sadece onun için hazırlanmış bir ziyafetmişim gibi yerken yalnız olup olmadığımızı kontrol ettim.

“Ah,” diye inledim.

İnleyerek beni daha da açtı. Bacaklarım dokunuşunun altında titrerken Mav merkezimi öpüyor, dilini içime daldırıp dudaklarımı emiyor, sonra dikkatini tekrar zonklayan klitorisime veriyordu. Dişlerini hassas tomurcukta gezdirirken parmakları kendi kişisel oyuncağıymışım gibi benimle oynuyordu. Bu sefer beni esneterek ikinci bir parmak ekledi.

Bu çok yanıltı. Çok edepsizceydi. İçeri birileri girebilirdi. Herhangi biri. Beni pantolonum ayak bileklerimdeyken ve eski erkek arkadaşımın kardeşinin başı bacaklarımın arasındayken görürlerdi.

Kalçalarım Maverick'in ağzına doğru hareket ediyordu, sırtım cama yaslanmış bir şekilde başımı salladım.

Yakındım.

Çok yakındım.

Nefesim sığlaştı, dilini içime sokup bir kez daha klitorisime yapışırken öpüşü daha da derinleştirdi. Gözkapaklarımın arkasında

yıldızlar belirdi ve nefesim kesildi, ağzına boşalırken kendimi ona öyle bir bastırdım ki onu boğduğumdan oldukça emindim fakat umurumda değildi. Şu anda değildi. Böyle kontrolümü kaybettiğim sırada.

Uzuvlarıma yayılan sıcaklık, beni kuvvetsiz ve doymuş bir hâlde bıraktı. Mav sıvılarımı yalamaya, beni tatmaya, beni yemeye devam ederken küçük zevk dalgaları vücudumda nabız gibi atıyordu. Hisler hassas klitorisime fazla geldiğinde onu ittim. Maverick kasis kemiğime son bir öpücük kondurarak ayağa kalktı ve kıyafetlerimi düzelterek beni giyinik hâle getirdi.

Beni iştahla öptü. “Tadını alıyor musun?” diye sordu. “Ne kadar tatlı olduğunu?”

Gözlerimi açıp koyu gözbebeklerini çevreleyen deniz mavisi benekleri inceledim.

“Hayatımda yiyip yiyebileceğim en iyi kısıntı.” Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. “Yalan yok. Şimdi. Hadi yola koyulalım.”

Çıkışa doğru hareketlense de polarının kolunun ucunu tutup onu kendime çektim. “Yalnızca eve gittiğimizde antrenmanı eklememe fikrini değiştirmeyeceğine söz verirsən.”

“Eve, ha?”

Gözlerimi devirdim. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Tamam. Seni bırakıp antrenmana geri döneceğim. Şimdi mutlu musun?”

“Hı-hı,” diye mırıldandım. “Ve işin bittiğinde seni yatağımda bekliyor olacağım. Çıplak.”

“Ya akşam yemeği?” diye sordu.

“Demin yedin sanmıştım?”

Eli enseme bulurken kendi kendine güldü ve beni kendine çekip sertçe öptü. “Taco getireceğim.”

Dudaklarına doğru gülümseyerek, “Anlaştık.” diye fısıldadım.

Otuz Dördüncü Bölüm

Ophelia

Parmak uçlarımı Maverick'in çıplak göğsünde gezdirerek vücudundaki dövmleri takip ettim ve salondaki kanepede ona daha da sokuldum. Arkadaşlarım ortak kanepeyi seks için kullandığını öğrendiğinde beni öldürecek, yine de kanepenin üzerine battaniye sermiştik ve birbirimizi haşat etmeyi planlamış değildik sonuçta. Cinayet belgeseli izliyorduk. Bunu da göz önünde bulundurmak gerekirdi, değil mi?

Evet, beni kesinlikle öldüreceklerdi ama bu gelecekteki Ophelia'nın sorunuydu.

Gövdesinin sol tarafının tamamı, annemle okuduğum o obje bulmaca kitaplarından koparılmış gibi duran bir sayfayı andırıyordu. Bakılacak o kadar çok şey vardı ki kahrolası şeyi günlerce inceleyebilir ve yine de dönüp dolaşan mürekkebin içinde saklı yeni bir şey bulabilirdim. Hakkını vermeliydim. Dövmleri süper görünüyordu.

"Peki bunları ne zaman yaptırdın?" diye sordum.

Elimle dövmlerini takip etmemi seyreden Maverick başını kolçaktan kaldırdığı sırada karın kasları kasıldı. "Balodan sonra."

"E herhalde." Göğüs kemiğinin yanında madeni para büyüklüğünde minik bir şahin vardı ve aheste aheste kuşun üzerinden geçtim. "Kalbimi un ufak etmeden önce yaptırmış olsaydın hatırlardım bence."

"Bu meseleyi asla unutturmayacaksın, ha?" diye homurdandı.

"Mümkün değil."

Başımın üzerinden bir kahkaha yükseldi ve Mav kolunu sıkı sıkı omzuma doladı. "Bok gibi bir süreçten geçiyordum ve derimi eşeletmenin dikkatimi güzelce dağıtacağı sonucuna vardım."

"Dikkatini hangi konuda dağıtacak ki?" diye sordum.

“Hayat konusunda.” Başını tekrar kolçaktan kaldırdı, alnımdaki saç çizgisini öptü ve minderlere geri yerleşti; o sırada ben yanında sere serpe uzanmış bir hâldeydim. Dürüst olmak gerekirse birbirimizin vücuduna tam oturduğumuza şaşıırıyordum, yine de daha önce hiç bu kadar rahat olmamıştım.

Son zamanlarda bunu sık yapıyorduk. Evimde deliler gibi sevişip birbirimize sokulmayı, hem her şeyden konuşmayı hem de hiçbir şeyden konuşmamayı. Gizli saklı bir çiftin yapabileceği şeyler sınırlıydı ancak buna bayılıyordum. Hani işin aslını bilmeseydim, Maverick’le eski alışkanlıklarımıza geri dönerek sıfatlar ya da üzerine çekilen dikkat olmadan her açıdan sevgili gibi davrandığımızı söylerdim.

Bu durum garip gelmeli ya da ilişkimizde geri adım atmışız gibi hissettirmeliydi ama bunun yerine çok sevdiğim bir tatil yerine uğramak gibi geliyordu. Burada sonsuza kadar kalabileceğimi düşünecek kadar salak değildim, hele de Maverick bana hiçbir söz vermemişken. Yine de en sevdiği tatil yerini tekrar gezme şansını kim istemezdi ki? Gerçeklik sizi geri çağırıncaya ve geceleri sizi sıcak tutacak tek şey anılarınız kalıncaya kadar her ânın tadını çıkarma şansını.

Of. Konu bir anda karanlıklaştı.

Boğazımı temizleyip şimdiye kadar fark etmemiş olduğum zarif bir kafatasını inceledim. “Ee, ne anlama geliyorlar peki?”

“Bazılarının bir anlamı yok. Güzel göründüklerini düşündüm o kadar.”

“Ya diğerleri?” Parmaklarım bir hokey sopası, bir gül ve Maverick’in forma numarasının arasına gizlenmiş mini minnacık bir kuş silüetinde duraksadı.

Tüm o karman çorman ihtişamıyla Maverick Buchanan’ı meydana getiren muğlak parçaları incelediğim sırada o sessiz kaldı.

“Cidden ya, ayrıntılar çok çılgın,” diye ekledim. Doğrulup bacağımı kucağının üzerinden atarak üstüne oturdum ve buklelerim kızıl sarı bir perde gibi etrafımıza düştü. Parmaklarını buklelerin

arasından geçirip saçlarımı omuzlarımin üzerinden attı ve bir yandan beni izlerken hafif hafif uçlarını çekiştirdi.

“Haklıymışım.” Parmağımla hafifçe kuş silüetine vurdum. “Bu bir kaz.”

Hangi dövme yi kastettiğime bakmaya zahmet bile etmedi. “Öyle mi?”

“Ah, evet. Kesinlikle öyle.” Gözlerimi kısarak kalbinin üzerindeki koyu renkli karartıya bakıp ona sınırtırken yanaklarımda gamzeler belirdi. Evet, kesinlikle bir kazdı.

Yok. Artık.

“Çok tuhaf,” diye cevap verdi.

Dikkatimi dövmeden uzaklaştırıp gözlerine vererek kaşımı kaldırdım. “Tuhaf mı? Yoksa şirin mi?”

“Bence sen şirinsin.”

“Ve bence sana beni hatırlatsın diye bir dövme yaptırdın.”

“Tesadüftür belki.”

“Hı-hı,” diye mırıldandım, ikna olmamış bir edayla. “Ya da benden hoşlanıyorsundur belki.”

“Senden hoşlandığımı biliyorsun.” Başparmağını çenemde gezdirdi. Yemin ederim dokunuşu dosdoğru libidomu etkiliyordu.

Başımı eğip başparmağının altını ısırdım ve sırtmasını sağladım.

“Tamam, belli etmek istediğinden daha fazla hoşlanıyorsundur benden belki,” diye açıklık getirdim.

Elleri belimi bulup sıkıdığı sırada neşesi âdeta bulaşıcıydı. “Galiba hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz.”

“Hı-hı,” diye tekrarladım gözlerimi kısarak. “Bu hafta sonu evime gizli gizli sızamadığında ve beni ne kadar özlediğini fark ettiğinde öğreneceğimizi düşünüyorum.”

“Hafta sonu ne var ki?”

Ona kafayı yediğini ima eden bir bakışla, “Ah, Snappers’la olan hazırlık maçı. Bir şeyler çağrıştırıyor mu?” diye cevap verdim.

Başı kolçağa düştü. “Siktir, unutmuşum.”

Gözlerim fal taşı gibi açılıverdi. “Unutmuş musun?”

“Kafam biraz doluydu.” Belimi bırakıp bacağıma sıkmaya koyuldu.

“Sezonun ilk antrenman maçını unutacak kadar mı doluydu?”

“Belli ki,” diye mırıldandı, parmak uçları çıplak bacaklarımın dış tarafında gezinirken.

“Kardeşim benimle kalacağı için maç sonrasında gizlice evime giremeyeceğini de unuttun mu?”

“Onu hatırladım,” diye homurdandı. Bundan pek memnunmuş gibi görünmüyordu.

“Önceliklerini doğru belirlediğini gördüğüme sevindim,” diye karşılık verdim gülerek.

“Ben pek emin değilim,” diye mırıldandı. “Bunu kimseye söylememek hâlâ sorun değil mi?”

“Nasıl söyleyebiliriz bilmiyorum ki. Yangını körüklemekten...”

Birkaç adım ötedeki ön kapı gürültülü bir şekilde vurulunca kaşlarım çatıldı.

Mav çıplak bedenimi göğsüne çekerek minderlere daha da gömüldü ve bizi ön kapının yan pencerelerinden ve dışarıdaki her kimse ondan gizledi.

“Kapıdaki kim?” diye sordu Mav.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Bilmiyor musun?”

Orta sehpanın üzerinde duran telefonum çınladı, ön pencereden hâlâ gözükmediğime emin olarak uzanıp telefonu elime aldım.

Archer: Selam yemek getirdim. Gel de kapıyı aç.

“Sikeyim,” diye fısıldadım.

“Ne var?” Maverick başını yana eğerek bana kimin mesaj attığını görmeye çalıştı ama kucağından kayarak yere yuvarlandım.

Kıçım çiçek desenli halıya sertçe çarpınca hassas noktayı ovuşturdum. “Bir hafta önce Archer’la plan yapmıştım ve tamamen unutmuşum,” dedim sesimi alçak tutarak. Bir başka gürültülü

vuruş sesi evin içinde yankılanırken ön kapıya baktım ve saçımı yüzümden çektim. “O geldi.”

Maverick bembeyaz oldu. “Siktir.”

“Kesinlikle.”

“Lia?” Kapıdan bir ses seslendi. “Lia, içeride misin?”

Maverick’in bir köşeye atmış olduğu tişörtünü ve baksırını yerden alıp ona fırlattım. Kendi kıyafetlerime bakınsam da hiçbir yerde bulamadım.

“Kıyafetlerim nerede?” diye sordum öfkeyle.

Baksırını giyerken koridora bakarak omuz silkti. “Bilmem ki? Mutfakta başlamıştık.”

“Sikeyim.” Aynen. Yanlış hatırlamıyorsam tişörtüm mikrodalganın yanında, altımsa buzdolabının önündeydi.

“Benim tişörtümü al.” Tişörtü başımdan geçirip buklelerimin öteki uçtan dışarı fırlamasına neden oldu. Aşağı yukarı giyinik olduğumda iyice çömelip yatak odamı işaret ettim. “Oraya saklan.”

“Görür,” dedi Maverick dişlerinin arasından.

Ön kapıya ve pencerenin ince camlarına baktım, yatak odama giden koridoru mükemmel bir şekilde gösteriyordu.

Kahretsin!

“Ne yapacağız?” diye sordum çaresizce.

Onu bu noktaya getiren kararlara sessizce küfrediyormuş gibi tavana doğru baktı, portmantoya girdi ve kapıyı arkasından kapatarak kendini içeri hapsetti.

“Lia, benim!” diye seslendi Archer. “İçerde olduğunu duyabiliyorum. İyi misin?”

“Bir saniye!” Parmaklarımla dağınık saçlarımı taradım, portmantonun kapağındaki ince çیتالardan Maverick’i göremediğimden emin oldum, omuzlarımı dikleştirdim ve kilidi açtım.

Archer her zamanki iş kıyafetlerini kuşanmış hâlde verandamda duruyordu. Beyaz gömleğinin en üst düğmesi açık, kolları dirseklerine kadar sıvanmıştı; kucığında kahverengi bir paket tutuyor, dönüştüğü seksi iş adamını sonuna kadar gözler önüne seriyordu.

Havaya köri ve baharat kokusu yayılırken bana endişeli bir bakış attı. “Selam. Her şey yolunda mı?”

Kendimi solumdaki dolabın kapısına bakmamaya zorlarken parmaklarımı kapının kenarına sapladım. “Ah, selam. Ve evet, iyiyim. Kusura bakma, kanepede uyuyordum ve rüya görmediğimi fark etmem biraz zaman aldı.”

“Sıkıntı yok. Sen...” Vücudumda yukarı aşağı gezinen gözleri, çıplak bacaklarımda çok kısa bir süre tereddüt etti ve tekrar yüzümü buldu.

“Yatmaya hazır mı duruyorum?” diye sordum, koyu renkli kumaşı birkaç santim daha uzatma umuduyla tişörtün ucunu çekiştirerek. Büyük amcasının grubu Broken Vows’un tişörtüydü. Hepimizde üzerinde grup logosu olan bolca kıyafet vardı, gelgelelim tişört yine de bana on beden büyüktü, bu yüzden pat diye şöyle söyleyiverdim: “Babamın tişörtü.”

“Tahmin etmiştim.” Archer alçak sesle güldü. “Sana yakışmış.”

“Ay, teveccühünüz.” Gerginliğimi gizlemeyi umarak küçük bir reverans yaptım, işe yaradığından şüpheliydim gerçi.

“Sunumun nasıl geçti?”

“İyiymiş. Gerçekten iyiymiş. Beni mezun olduktan sonra tam zamanlı işe almak isteyecekler sanırım.”

“Bu harika, Arch!” Kollarımı boynuna dolayıp ona sarıldım ve boştaki elinin belimin üzerinde açıldığını hissettim.

Bana her zaman bu kadar aşağıdan mı dokunuyor yoksa birtakım kardeşler izliyor olabilir diye hassas mı davranıyorum?

Düşünceyi zihnimden savıp Archer’ı serbest bıraktım ve aramızda biraz daha mesafe yaratma umuduyla fazladan birkaç adım geri çekildim. Archer fark ettiyse bile yorumda bulunmadı.

“Teşekkürler.” Bana çocuksu bir tavırla sırtıttı ve kahverengi paketi kaldırıp salladı. “Ne getirmemi istersin diye sordum ama mesajıma cevap vermedin, bu yüzden ben de Hint yemeği getirdim. Umarım sorun olmaz?”

“Ah.” Başımı onaylayarak salladım, göz ucuyla dolabın kapağına ve Maverick’i saklayan küçük çitalara baktım. Dosdoğru bana bakıyor olduğundan hiç şüphem yoktu.

“Bu gece geleceğimi unuttun mu?” diye sordu Archer tereddüdü mü hissederek.

Ona dönüp kollarımı kavuşturdum ve “Hayır, hayır, hayır,” dedim telaşla. Archer sessiz bir karşı çıkışla başını eğdiğinde durakladım. “Tamam, evet unuttum,” diye kabul ettim. “Ama burada olduğun için kızgın değilim. Daha yeni uyandığım için beynimin yetişmesi azıcık zaman alıyor.”

Kaşları daha derin çatıldı. “Emin misin?”

“Evet. Kesinlikle.” Dişlerimi yanağımın içine saplayıp saçımı kulağımın arkasına tıktırdım; içeri girmek isteyip istemediğini mi sormalıydım yoksa bu durumdan bir an önce kurtulabileyim diye hasta numarası mı yapmalıydım, emin olamıyordum. Düşüncesi aklımdan geçince midemdeki kaslar düğümlendi. Archer’dı bu. Benim Archer’ım. O benim en iyi arkadaşımdı ve onu o kadar uzun zamandır görmüyordum ki. Stajı, hokey antrenmanı ve Maverick’le gizli gizli takılmam derken çok yoğunluk.

“Özledim seni,” diye itiraf ettim ve açıkçası verandamda beliriverdiğinden beri söylediğim ilk gerçek buydu.

“Ben de seni özledim, Lia.” Archer’ın bir okşayış gibi gelen sesi içimi ısıtıyor, dudaklarının basit bir kıvrılışı sinirlerimi yatıştırıyordu. “Sanırım... ayrıldığımızdan beri tüm bunların içinde nasıl ilerleyeceğimi çözmeye çalışıyorum.”

“Evet, ben de,” diye mırıldandım.

Omzunu kapı pervazına yaslayarak, “Nasılsın?” diye ağzımı aradı.

“İyiyim. Gerçekten iyiyim,” diye açıkladım. “Ah, yoğunum, açıkça görüldüğü gibi. Ama... seni özledim,” diye tekrarlardım.

Gülümsemesi genişledi. “İçeri girebilir miyim?”

“Şey,” Maverick’in vücudumu yutan tişörtüne bakıp yüzümü buruşturdum. “Giyinip ben sana gelsem?”

Topuklarının üzerinde geriye sallandı. “Evet, tabii. Nasıl istersen.”

“Tamamdır. Şey, birkaç dakikaya görüşürüz,” diye söz verdim.

“Görüşürüz.” Öne adım atıp yanağımı öptü ve tatlı bir gülümsemeyle geri çekildi. Uzun bacakları, kapılarımız arasındaki iki buçuk metrelik mesafeyi aştı ve Archer içeri girerek verandayı boş bıraktı, ne var ki küt küt atan kalbimi sakinleştirme konusunda hiçbir işe yaramadı bu.

Archer gittiğinde kapımı kapatıp sırtımı kapıya yaslayarak uzun ve yavaş bir nefes verdim.

Portmantonun kapağı alçak sesli bir gıcırtyla açıldı ve Maverick’in beni izlediğini gördüm. “O zaman, bu gecelik bizden bu kadar,” diye mırıldandı.

“Üzgünüm. Unutmuşum.”

“Sıkıntı yok.” Bana yaklaşıp beni ön kapıya sıkıştırdı, eğildi ve dudaklarını kardeşinin öpmediği yanağa dokundurdu. Hareketlerinin bazen bu kadar benzer gelmesi ve vücudumun bunlara son derece farklı tepkiler vermesi büyüleyiciydi. Yanağıma çarpan nefesi sıcaktı, masum öpücüğe yaslanarak dudaklarını planladığından daha uzun süre yanağımda tutmaya zorladım onu. Geri çekildiğinde keyifli değil... arada kalmış gibi görünüyordu.

Parmaklarımı kot pantolonunun kenarına geçirerek onu yakınımda tutup, “Neyi yanlış yaptım?” diye fısıldadım.

Gözleri dudaklarıma kaydı. “Hiçbir şeyi.”

“O zaman neden yanlış yapmışım gibi hissediyorum?”

Bakışlarını sanki aklına kazımak ister gibi yüzümde gezdiren Mav sessiz kaldı. “Ne kadar mükemmel olduğunu gören tek adam olmadığımı bazen unutuyorum.” Alnımı öptü. “Ama kötü bir şey değil bu. Yemin ederim.”

Maverick geri adım atarken parmaklarım kot pantolonundan düştü, elini başının üstünde gezdirdi. “Arka taraftan sıvışacağım. Sonra görüşürüz.”

Başımınla onayladım. “Tamam.”

Mav dönüp evimin içinde ilerlemeye koyulurken arkasından,
“Dur. Tişörtünü unuttun,” diye seslendim.

Tekrar bana dönüp başını iki yana salladığı sırada tişörtün kenarına uzanıyordum.

“Benim tişörtüm değil ki. Babanın, unuttun mu?” Gülümsese de gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu ve dönüp uzaklaştı.

Otuz Beşinci Bölüm

Maverick

Doktor son randevumda çıkan değerleri kontrol edip onları bugünün sonuçlarıyla karşılaştırırken bilgisayarında birkaç şeye tıkladı. Gözlüğünün arkasındaki beyaz, gür kaşları ekrana daha da yaklaştığı sırada çatıldı.

Buna alışmış olmalıydım. Oramın buramın kurcalanıp dürtülmesine. Kanımın alınmasına ve doktorum son test sonuçlarını incelerken kendimi kobay gibi hissetmeye.

Geçen hafta şehir dışındaydı. İkimize de tatil gibi gelmişti, gerçi bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim. Görüşmeler arasında geçen zaman, neredeyse gerçekliğimi unutmama yetecek kadar uzundu. Normal olduğuma inanmaya bile başlamıştım. Geçtiğimiz birkaç ay tam bir kâbustu, Ophelia'yla geçirdiğim günlerse benim tatlı mı tatlı geleceğimdi.

“Yeni belirti var mı?” diye sordu, bana bakma zahmetine girmeden.

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Her zamankiler dışında bir şey yok. Baş dönmesi. Nefes darlığı. Bazen zihnim bulanıklaşıyor.”

Başını salladı. “Bunlar beklenti dahilinde. Ailene söyledin mi?”

Avuçlarımı bacaklarıma sildim ve kıcımın altındaki buruşuk kâğıdın üzerinde hafifçe kıpırdandım. “Daha söylemedim.”

Gözleri ekrandan uzaklaşıp bana yöneldi. “Mav...”

“Biliyorum.”

“Baban bunun fizik tedavi olduğunu mu zannediyor hâlâ?” diye ağzımı aradı.

Başımınla onayladım. Geçen sezon buzda bayıldıktan sonra birkaç test yaptırmaya gelmiştim ama on sekiz yaşını geçtiğim için ailem tıbbi kayıtlarıma erişemiyordu. Gelgelelim Dr. Scott'ın ofisinden aylık faturayı alıyorlardı. Bu işin böyle olacağını bildiğim

için babam soru sorma fırsatı bile bulamadan ona yalan söyleyip dizim için fizik tedaviye geldiğimi söylemiştim. Ona daha önce hiç yalan söylemediğim için o da bunu yutmuştu.

Dr. Scott bilgisayar ekranını kapattı, bütün dikkatini bana verdi ve parmaklarını önünde birbirine kenetledi. “Ve hâlâ hokey oynuyorsun diye varsayıyorum?”

Başımı salladım. “Evet.”

“Bu akşamki maçı duydum.”

“Ah, evet,” diye tekrarladım. “İyi bir maç olacaktır.”

Gözlüğünü çıkarıp ofisin köşesine tıkıştırılmış küçük masanın üzerine koydu ve tekrar bana döndü. “Maverick, sağlıklı kalmak için egzersiz yapmakla kendini fazla zorlamak arasında ince bir çizgi var.”

“Farkındayım.”

“Hımm,” diye homurdandı alçak sesle, ikna olmamış gibi.

“Söyle gitsin, doktor.”

İç çekti. “Zamanı geldi, Maverick. Bundan mümkün olduğunca uzun zamandır kaçındığını biliyorum ama hokey oynamanın vücudunu maruz bıraktığı yük... Eh, sürdürülebilir değil.”

“Bunu aklımda tutarım,” diye mırıldandım.

“Yeterli değil...”

“Senin kararın değil bu,” diye hatırlattım ona. “LAU’ya bağlı değilsin ve doktor hasta gizliliği sayesinde bu durum ben aksi yönde karar vermediğim sürece yalnızca seninle benim aramda.”

Çenesini tuttu, yılgınlığı elle tutulur gibiydi. Teşhisimi koyduğundan beri bu konuşmayı belki yüz kere yapmış olsak da her randevuda bu konuyu açmayı başarıyordu. Anlıyordum. Doktor olmasının bir sebebi vardı. İnsanlara yardım etmek istiyordu ve ben işini özellikle zorlaştırıyordum. Adama sempati duysam da bu benim hayatımdı. Benim. Kararlarımı anlamak zorunda değildi. Fakat onları kabul etmek zorundaydı.

“Takım doktoru bir başka fiziksel muayene yapmaya karar verdiğinde ne olacak, Maverick?” diye üsteledi Dr. Scott. “Durumun

önceki yıllarda yapılan muayene sonuçlarında görünmedi çünkü neye bakmaları gerektiğini bilmiyorlardı ama bugünkü testten sonra...” Başını iki yana salladı. “Bunu bulacaklar, Maverick. Açıkçası daha önce bulmamış olmaları bir mucize.”

Boş boş önüme bakarak dilimi dişlerimin üstünde gezdirdim. “Dediğim gibi, aklımda tutacağım.”

Başını salladı. “Pekâlâ.” Masasına geri dönüp gözlüğünü aldı ve ayağa kalkarak bana elini uzattı. “Hemşireden yeni reçeteni vermesini isteyeceğim.”

“Teşekkürler, doktor.” Elini sıktım.

“Dikkat et.” Beni daha da yakınına çekerek bakışlarıyla aynı hizaya getirdi. “Ciddiyim.”

Elini bırakıp ona yalandan selam verdim. “Edeceğim.”

Otuz Altıncı Bölüm

Ophelia

Archerlarda sabahın ikisine kadar kalmıştım. Eğlenceli geçmişti. Arayı kapatıp planlar yapmıştık. Ayrıca bugün maçtan sonra beni eve bırakmasına izin vermem için bana söz de verdirmişti ama şikâyetçi değildim. Ailelerimizin tamamı buradayken Maverick'ten beni alıp bırakmasını isteyecek değildim.

Bugün ilginç olacaktı. Herkesle birlikte Finley de geliyordu. Şey, Dylan hariç herkes çünkü onun göz randevusu vardı. Ezik Doğrusu o da üzülmüştü. Resmî olmasa bile çocuklara ilk maçlarında destek olmak için burada olmak istiyordu. Dylan hokeyi benim kadar seviyordu fakat küçükken kafasına yediği bir pak yüzünden artık oynamıyordu, üstelik doktor randevusunu erteleme-si iğrenç migren ağrılarıyla sonuçlanırdı ve bunu kimse istemezdi.

Gerçi yakında o da gelecekti, hem Finley'yi görecekim için de heyecanlıydım. Onu sandığından daha da çok özlemiştim. Çocuklar maç için evlerinden çıkmalı bir saat olmuştu ama ben Finley'yle gidebileyim diye evde kalmaya karar vermiştim. Önümüzdeki dönemin halihazırda ezberlemiş olduğum ders programını karıştırırken ön kapıdan gürültülü bir tıklama yankılandı.

Neredeyse hoplaya zıplaya gidip kapıyı hızla açtım ve coşkuyla, "Geldin!" diye bağırdım.

"Kardeşimin ilk maçını kaçıracağımı mı sanıyordun cidden?" Finley beni hızlıca kucakladı. "Hem de elime Griffin'e asılıp onu rahatsız etme şansı geçti, çifte kârlıyım yani."

Beni bıraktığında, "Peki erkek arkadaşın, senin kendisi olmayan birine asılman hakkında ne düşünüyor?" diye karşı çıktım.

Elini sallayarak geçiştirdi beni. "Kızım. Drew'un endişeleneceği bir durum yok. Ve Griffin... Griffin işte. Ona sataşmak eğlenceli ama sadece Everett'i sinir ettiği için. Aramızda gerçekten bir şey

olabileceğini hayal edebiliyor musun?” Burnundan nefes vererek güldü. “Evet, pek mümkün değil.” Griye çalan mavi gözleri vücudunda gezinirken kaşları çatıldı. “Bir dakika. Bunu mu giyiyorsun?”

Önünde bir şahin olan siyah ve kırmızı renkli LAU tişörtüne bakıp omuz silktim. “Bir sorunu mu var?”

“Archer’ın forma numarası nerede?” Kolumu yakalayıp beni döndürdü. “Evet. Tam da düşündüğüm gibi. Hiçbir yerde yok.”

“Yani?”

“Yanisi, artık erkek arkadaşın olmayabilir ki bundan hâlâ kimse haberi yok bu arada, rica ederim, yine de o senin en iyi arkadaşın. Orada başka kimi destekleyeceksin ki?”

Cevaplamak için ağzımı açtım ve aynı hızda kapattım. Maverick diyecek hâlim yoktu ya. Bununla birlikte erkekler formaları konusunda tuhaf davranabiliyordu, özellikle de Maverick balo gecesi benden ayrılmadan önce sadece onun numarasını giyeceğime dair bana söz verdirmişken. Bana söz verdirdiğini hatırlamıyor bile olabilirdi ama olsun. Archer’ın forma numarasını giyme fikri buna ihanet etmek gibi geliyordu.

Peki ya öyle miydi?

Açıkçası hiçbir fikrim yoktu.

“Aynen öyle,” Finley, sessiz kalışım iddiasını kanıtlıyormuş gibi sırıttı. “İyi ki hazırlıklı gelmişim. Hadi.” Beni kolumdan tutarak içeri çekti ve omzundan sarkan devasa çantasıyla doğrudan banyoya yönelip hemen işe koyuldu.

Arena tıklım tıklımdı. Şaşırmamalıydım. LAU’nun hokey takımı şu noktada neredeyse kraliyet ailesi gibiydi. Her zaman böyle olmuştu, babamla arkadaşları kadroya girmeden önce bile.

Destegini göstermek için herkes buradaydı. Annem ve babam. Kız kardeşim Tatum. İkizlerin anne babası Henry ve Mia.

Colt Amca ve Ashlyn Teyze'den bahsetmiyordum bile. Griffin'e tezahürat yapmak ve Jaxon'ı kontrol etmek için gelmişlerdi. Ah, ayrıca Everett'ı desteklemek için burada olan Mack Amca ve Kate Teyze'yi de unutmamak lazımdı. Evet. Mekân tıklım tıklımdı. Maç öyle ya da böyle kapalı gişe oynanacaktı; gelgelelim birkaç muhabir, babam ve arkadaşlarının çocuklarını desteklemek için bugünkü maça gelme ihtimalini duyurur duyurmaz biletler neredeyse ânında tükenivermişti. Milli marşın çalınmasının ardından ailemin mezun üyeleri ayakta bile alkışlanmıştı.

Eşleri neden bu kadar ukala olduklarını merak ediyordu bir de.

Derin bir nefes alarak bacağımı sallamayı kesmeye çalıştım ve üzerimdeki formanın kırıksıklıklarını düzelttim. Şey, *teknik olarak* benim formam olsa da kırmızı ve siyah mürekkeple önüne ve arkasına çiziktirilmiş olan numaralar Archer'a aitti. İsmi kürekçiklerimi, Finley'nin yüz boyama yetenekleri sayesinde de numarası yanağımı süslüyordu. Annem onun eserini gördüğünde resmen alkışlamıştı. Archer'la olan ilişkiyi desteklemediği için değil, enfes bir yüz boyama işine gözü kapalı bayıldığı içindi ve belli ki Finley'nin eseri annemin onayını kazanmıştı. Bu her açıdan tuhaf geliyordu gerçi. Archer'la ayrıldığımı bilmiyorlardı. Anneme söylemediğimi neredeyse unutmuştum. Hiç kimseye söylememiştim. Archer biraz beklemek istemiş, aramızda hiçbir şeyin gerçekten değişmediğini ispat edebilirsek kendimizi herkesin biz demistik laflarından kurtarabileceğimizi ummuştı.

Ne var ki Maverick'le yeniden takılmaya başlamadan önceydi bu.

Şimdi bu yalnızca... yanlış geliyordu.

Archer'la bu konuyu konuşmam gerekiyordu. Yakında.

Bununla birlikte Maverick Buchanan'a ait olmadığımı kanıtlamak istiyorduysam yüz boyasıyla formanın on numara iş çıkardığından oldukça emindim.

Her iki Buchanan ikizi de buzun üzerindeyken Archer'ın numarasını giymek, bana bir şekilde Maverick'e ihanet ediyormuşum

gibi hissettiriyordu. Gerçi kardeşiyle hâlâ yakın olduğumu bildiğine göre bir problem yoktu.

Değil mi?

“Hadi.” Annem beni dürttü. “Ayağa kalk ki buzu görebilesin. Sen de, Tatum.”

Kız kardeşim burnunu bir kitaba gömmüştü. *Monte Kristo Kontu*’nun tam metniydi ve hayvan gibi kalındı. Sayfalar eskimiş, kenarları aşınmıştı; bu da kitabı en az on kez okuduğu anlamına geliyordu. Şaşırmamıştım. Tatum her zaman okumaya düşkün biri olmuştu ve o devasa kitabı bitirene kadar gözlerini ondan ayıracağından şüpheliydim, hele de annemle babam geceyi benimle geçirmesi için onu zorlamışken. Önümüzdeki yıl varını yoğunu H ile başlayıp arvard ile biten bir tehlikeye atmak yerine LAU’ya başvurması için onu ikna edebileceğimi umuyorlardı ki bu kız kardeşimin katır gibi inatçı olduğunu düşününce komik geliyordu. Hiç kimse onu istemediği bir şeyi yapmaya ikna edemezdi. Hiç. Kimse. Hâliyle annemle babam bunu başarabileceğimi neden düşünüyordu, emin değildim.

Bu durumun gerçekten bir önemi yoktu.

Colt Amca bu hafta sonu Dylan’ın tüm eşyalarını taşıdıktan sonra onu eve götürene kadar Tatum benimle ve çocuklarla takılacak, uyuyacak, bütün gün odasında kitap okuyacak, belki bir iki tane granola bar yiyecek ve farkında olmadan kırk sekiz saat boyunca seks yapmamı engelleyecekti. Aman neyse. Nasıl istiyorsa öyle yapsın.

Ayrıca odaklanmam gereken daha önemli şeyler vardı. Mesela bugünkü hokey maçının tadını çıkarmam gereken yerde Maverick olur da Archer’ın numarasını giydiğimi görürse diye kusacak gibi hissetmem gibi.

Annem haklıydı. Bu pozisyonda hiçbir şey göremiyordum. Önümdeki herkes ayakta ve Hawks buz pistine giriş yaptığı sırada görüşümü engelliyordu. Bununla birlikte bu Maverick’in beni görüşünün de engellendiği anlamına geliyordu ve bunun böyle de-

vam etmesine hiç itirazım yoktu. Dün gece yüzünden suçlu hissediyordum. Onu sanki benim küçük rezil sırrımmış gibi dolabımda saklamış olduğum için. Sanki onu sahiplenmekten gurur duymuyormuşum gibi, ki bu çok saçmaydı. Beni sahiplenmek istemeyen kendisiydi. Keşke her şey bu kadar karma karmaşık olmasaydı, belki...

“Lia,” diye çıkıştı annem.

Kendimi ayağa kalkmaya zorlarken bacaklarım tir tir titriyordu. Evet. İşte oradaydılar. Üç metre ötede. Tabii ki ailemin koltukları camın arkasına iki sıra uzaklıktaydı, hâliyle takımı görmemek neredeyse imkânsızdı.

Finley omzunu benimkine vurup, “Oğlum, senin çocuk ekipmanlarıyla iyi görünüyor,” diye mırıldandı.

“Evet,” diye nefes verdim, bakışlarım piste giriş yapan Maverick’i takip ederken.

“Oo, sana bakıyor,” diye ekledi.

Dikkatimi Maverick’ten koparıp ağzı kulaklarına varan Archer’a yönlendirdim. Formasını işaret ederek bana anlamlı bir bakış attı ve kaşlarını yukarı aşağı oynattı. “İyi şanslar!” diye ağzımı oynattım gülerek.

“Teşekkürler!” diye ağzını oynattı o da.

Dikkatim Archer’ın yanındaki Maverick’e kaydı. Yeniden. O serseriden etkilenmiyormuş gibi görünmeye çalışırken bile kendimi tutamıyordum çünkü. Beni izliyordu, sıra bölgesine yönelip yerini alırken yüz ifadesi anlaşılmazdı.

Yalandı bu.

Aklından ne geçirdiğini tam olarak biliyordum. Ne hissettiğini. İğrenmiş.

Sinirli.

İhanete uğramış.

Archer bakışlarımı takip edip sıralarda yanında oturan kardeşine gülümsedi ve onu dirseğiyle dürttü. Maverick doğru düzgün kıpırdamadı bile. Bir saniye sonra ayağa fırlayıp bana sırtını ver-

miş bir hâlde antrenörünün yanında durdu. Oyun dakikalar içinde başladı ve Mav buza hücum etti. Snappers'ın orta saha oyuncusunu bariyere iteklemesi uzun sürmedi. Hakem onu ceza kulübesine yönlendirdi. Yine de bana dönüp şöyle bir bakmadı. Bir kez bile. Bakmamalıydı. Biliyordum bunu. Ne var ki bakmasını istiyordum. Sırf ne düşündüğünü ve neden yanağıma çizilen aptal bir sayı yüzünden dünyayı parça pinçik etmek istiyormuş gibi durduğunu görebilmek için. Belki de saçmalıyordum. Belki onu sinirlendirmiş olan başka bir şey vardı. Benimle hiç alakası olmayan bir şey.

Mümkündü. Aslında büyük ihtimalle öyleydi.

Vardığım sonuçla ilgili kendimden emin hissederek ellerimle ağzımı çevreledim ve Griffin pakı Snappers'ın savunma oyuncusunun bacaklarının arasından geçirirken Hawks için tezahürat etmeye koyuldum. Everett pakı kalecinin yakınlarında yakalayıp sol alt köşeye kaydırıp ve oyunun ilk sayısını aldı.

Finley'yle ailesi çılgına döndü, geri kalanımız da öyle.

Birkaç dakika daha geçti, hem Maverick hem de Archer pistteydi ve Snappers'ın orta saha oyuncusunu tekrar köşeye sıkıştırıyorlardı. Orta saha oyuncusu Maverick'i atlattı fakat Archer ânında adamı itip kışının üzerine yapıştırdı, tam o sırada Snappers'ın sol kanat oyuncusu pakı Maverick'in patenlerinin arasından çaliverdi.

Kahretsin. Bu iyi olmadı.

Maverick ona doğru atılsa da yavaştı. Oyunun ilk devresi olmasına rağmen neredeyse nefes nefese kalmıştı. Sol kanat oyuncusu pakı borddan sektirdiğinde Archer da sağ kanat oyuncusunu cama çarptı. Seyirciler, şiddetli darbeden dolayı aklını kaçırmış bir hâlde avazı çıktığı kadar bağıırıyordu, Archer o esnada pakı çalıp Griffin'e pasladı ve Griffin saniyeler sonra pakı ağlara gönderdi. Archer camdan beni bulup işaret etti.

"Senin içindi!" diye ağzını oynattı sırıtarak.

Tam gülerek gözlerimi deviriyordum ki bir başka vücut arkasından gelerek ona çarptı. Archer'ın boynu öne fırlayıverdi, ne var ki görebildiğim tek şey camın dibinde kırmızı ve siyah renklerden

oluşan bir boğuşmaydı. Ki bu çok mantıksızdı zira Snappers'in renkleri yeşil ve maviydi.

"Bu da ne?" diye mırıldandı annem fısıldayarak.

Saldırganın forma numarasını fark ettiğimde yüzümü daha da buruşturdum.

Maverick'ti.

Eldivenleri buzun üzerindeydi ve yumrukları Archer'ın karnına uçuyor, çenesinde kayıyordu. Neler olduğunu idrak eden Archer bir sonraki yumruğu engelleyip kendi de birkaç yumruk salladığı sırada hakemler de kaosu dağıtmaya uğraşıyordu. Maverick formasını Archer'm ellerinden çekip kurtardı ve kendi kanından ve canından olan kardeşine bir yumruk daha attı.

Henry derhal arenanın merdivenlerinden aşağı koştu ve göz açıp kapayıncaya kadar LAU'nun sıra bölgesine ulaştı. Ellerini ağzına dayayarak çocuklara bağıırıyordu ancak ne dediğini duyamıyordum. Görebildiğim tek şey, Henry'nin yüz hatlarına kazınmış olan hayal kırıklığı ve utançtı. İçerisi çok gürültülüydü. Çok kaotikti.

Çocukları tıpkı ona benziyordu. Uzun boylu. Geniş göğüslü. Kahverengi, dalgalı saçlı. Keskin çeneli. Merhametsiz çehreli. Hakem bir kez daha düdüğünü çaldı ve en sonunda kardeşleri ayırabildi. Takımın geri kalanı şok içinde izlerken soyunma odasına götürüldüler. Ve ardından gelen sessizlik? Âdeta kanımı donduruyordu. Çünkü her şeyin benim yüzümden olduğuna dair bir his vardı içimde.

Otuz Yedinci Bölüm

Maverick

Babam, “Ne halt ettiniz siz?” diye tükürükler saçmaya başladı soyunma odasına girer girmez.

Kaskımı çıkarıp dolaplara fırlatsam da damarlarımda dolanan öfke geçmiyordu. Dün gecedен ve bu sabahtan sonra, ben... mahvolmuştum. Doktor randevuma maçtan önce gitmemeliydim. Test sonuçları kafamı karıştırmış, korkularımı bininci kez doğrulamış ve önceki randevudan beri biriktirmeyi başardığım azıcık umudu da benden çalıvermişti. Zaten gergindim. Zaten boğuluyordum. Sonra onu görmüştüm. Ophelia’yı. Archer’a gülümseyişini. Formasıyla nasıl görüldüğünü. Kardeşimin gözlerinin, onun yanaklarına kendi numarasının yazıldığını fark ettiğinde nasıl parladığını. Sırtında soyadının yazılı olduğunu gördüğünde. Ve onu gördüğünde bana ne demişti, biliyor musunuz?

“Lanet olsun, üzerinde benim adım varken çok güzel görünüyor, değil mi? Şimdiden söylüyorum, kardeşim. O kızla evleneceğim.”

Beni öldürmüştü bu. Yine de daha kötüsü, yapmam gerekenin tam tersini yaparak karşılık vermem olmuştu.

Bu berbat bir şeydi. Biliyordum. Ona vurmamalıyım. Ophelia bütün gece kardeşimle takılırken odamda saklanmamalıyım. Onun formasını giymesini umursamamalı, bunun yerine keşke benim formamı giyseydi diye düşünmemeliydim.

Birçok şeyi yapmamalıyım.

Yine de asıl problem, onu uzun vadede korumak için olmasa bunu yapmayacak olmamdı. Ona vermem gerekenden ve arzu ettiğimden daha fazla değer veriyordum. Üstelik aramızda bir ilişki olma ihtimali yoksa neden Archer’a gülümsemesini önemsiyordum ki? Neden onun formasını giymesini önemsiyordum? Neden Archer’ın Lia’nın iyimserliğini ve dudaklarını deneyimlemesini

önemsiyordum? Neden sadece platonik bile olsa Archer'ın onu, onun da Archer'ı sevmesini önemsiyordum?

Yumruğumla dolaba tekrar vurdum, göğsüm inip kalkarken parmak boğumlarım çığlık çığlığa isyan ediyordu.

Ne halt yemeye umursuyorum ki?

"Sakin ol, Maverick," diye emretti babam.

Archer sessizdi. Ellerini başının arasına almış bir hâlde sırada oturuyor, geleceğini ikimizin de bildiği kaçınılmaz nutuğa hazırlanıyordu.

"On iki yaşında mısınız? On? Beş?" diye devam etti babam. "Derdiniz ne sizin?"

Ben soyunma odasında volta atarken Archer ellerini kucağına düşürüp bana sert bir bakış attı. "Maverick'e sor. Bana saldıran o."

Kollarını kavuşturan babam bana dönüp beklemeye koyuldu.

Zihnimde yüz binlerce sebep belirse de hiçbirinin yeterli olmayacağını farkında olduğumdan dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Hata ettim," diye mırıldandım.

"Hadi canım," diye başladı Archer, ne var ki babam elini kaldırarak onu susturdu.

"Neden kardeşine vurdun?" diye sordu.

Dişlerimi gıcırdatarak elimle yüzümü ovuşturdum. Ne söylememi beklediğini bilmiyordum. Bu konuda bilmiyordum.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye zorladı. "Hiçbir şey mi?"

"Bir sebebim yok," dedim dişlerimin arasından. "İyi bir sebebim yok."

"Bu konuda hemfikiriz," diye mırıldandı babam. Koyu renk takım elbisesinin altındaki beyaz gömleğinin kollarını düzeltti. "Bak, eğer NHL'de bir geleceğin olsun istiyorsan öfkeni kontrol altına alman lazım." Bana bakarken alnındaki damar zonkluyor, gözleri hayal kırıklığıyla dolup taşıyordu. "Özellikle de öfken kendi takım arkadaşına karşı olduğunda, kaldı ki o senin kardeşin. Söz konusu sen ve o, Mav." Sırada oturan kardeşimi işaret etti. "Sen ve Archer. Bunu biliyorsun."

“Biliyorum,” diye mırıldandım. Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. İkisinden birine kızmamın onlara haksızlık olduğunu da. Lia’yla olan geçmişimi bilmiyordu Archer. Geleceğimizin nasıl bizden koparılıp alındığını ya da nasıl yeniden herkesin arkasından iş çevirerek gizli gizli görüştüğümüzü bilmiyordu; bir de üstüne Lia gidip göstere göstere onun forma numarasını giymiş ve herkesin –arkadaşlarımızın, ailelerimizin– kendisinin hâlâ ona ait olduğunu düşünmesine müsaade etmişti.

Ait değil mi gerçi?

Kafamı dolaba vurdum, ardından çenemi göğsüme indirdim. “Özür dilerim, Arch.”

“Ben de,” diye cevap verdi.

“Lions’la anlaştığın için şanslısın,” diye devam etti babam, “o yediğin halattan sonra. Geleceğin ne olacak?”

Kafatasımın kökünde gerginliğin patladığını hissettim ve üst-dudağım kıvrıldı. “Geleceğimi siktir et.”

“Öyle söyleme...”

“Geleceğimi. Siktir. Et.” Kendimi iterek dolaptan uzaklaştım ve hapsolmuş bir boğa gibi odada volta atmaya koyuldum. Bu haksızlıktı. Öyle olduğunun farkındaydım. Sinirimi onlardan çıkarmam haksızlıktı. Beni seviyorlardı. Mutlu olmamı istiyorlardı. Ne var ki kendime engel olamıyordum. Adil değildi bu. Onu elimde tutamayacak olmam. İlk bana ait olmuşken Archer’a ait olacak olması.

“Neler oluyor, Maverick?” dedi babam.

Adrenalin ve öfke tenimin altında âdeta cızırdıyor, bende parmaklarımla kaşıya kaşıya kazıma isteği uyandırıyor ama ellerimi yumruk yapıp tuttum çünkü bir başlarsam durabileceğimden emin değildim.

“Maverick,” dedi babam. Keskin. Dolaysız. Bakışları da öyleydi. Kaslarım tir tir titrerken yere baktım. “Hiçbir sorun yok.”

“Bana yalan söyleme.” Ses tonu yumuşadı. “Bu hiç senlik değil. Bir süredir durumun riskli zaten. Geçen sezonun sonundan beri. Artık buna devam etmek bile istemiyormuşsun gibi.”

“Belki de istemiyordumdur,” dedim hissiz bir tavırla.

“Böyle söyleme,” diye tısladı Archer dolapların arasındaki metal sıradan.

İyi. Hiçbir şey söylemeyecektim.

Volta atmayı bırakıp tekrar babama döndüm. “Söylemen gereken başka bir şey var mı?”

“Bu meseleyi benimle konuşmayacak mısın? Bizimle?”

“Başka bir şey var mı?” diye tekrarlardım dişlerimi sıkarak.

Gözlerinde bir hayal kırıklığı dalgası daha patlak verse de başını iki yana salladı. “Hayır, oğlum. Yok.”

“Güzel.” *Söyle, Maverick. Çıkar ağzından baklayı.* “Hokeyle işim bitti.”

Kaşlarının arasında bir çukur beliren babam, bana bakakalırken başını yana eğdi. Hayal kırıklığı duymasını, benden iğrenmesini bekledim. Buna rağmen Archer’la benimkilere benzeyen mavi gözlerinde sadece şaşkınlık görünüyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu sonunda.

“Benden bu kadar demek istiyorum,” diye tekrarlardım. Doktorumun sabahki yorumları bu işi bitirmem için beni teşvik ediyordu. Kahrolası sözcükleri söylemem için. “Hokeyle işim bitti. LAU’yla. NHL’yle. Hepsiyle.”

Babam sanki beni artık tanıyamıyormuş gibi bembeyaz kesildi. Sanki kendi oğlu değil de bir yabancıymışım gibi. “Maverick..”

“Bırakıyorum, baba ve söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey fikrimi değiştiremez.” Ona, bana bağırma ya da bu konuyu biraz daha konuşmayı talep etme fırsatı vermedim. Düşlara yönelip suyu açtım ve buz gibi suyun omuzlarıma binen suçluluk duygusunu hafifletmesini ve harareti tenime yapışan pişmanlığı alıp götürmesini diledim. Gelgelelim hiçbir halta yaramıyordu.

Hiçbir şey hiçbir halta yaramıyordu.

Hay sikeyim.

Otuz Sekizinci Bölüm

Ophelia

Aklımı kaybetmek üzereydim.

Aklımı. Kaybetmek. Üzereydim.

Maverick mesajlarımın cevap vermiyordu ve Archer'la soyunma odasına giderek ortadan kaybolduğundan beri görmemiştim onu. Şimdi, işte burada, Archer'ın arabasının yolcu koltuğunda oturmuş, endişeden ve şaşkınlıktan kafayı yiyordum.

Archer sessizdi. Pek konuşmamıştı. Kardeşi ve babasıyla soyunma odasında yaşadığı şey her neydiyse bunun onunla bir ilgisi var gibi geliyordu bana.

Asıl soru şuydu, ne olmuştu?

“İyi oynadın,” diye ortaya attım. Archer bizi arenadan eve götürürken ellerimi kucağımda evirip çeviriyor, karın boşluğumda gitgide büyüyen çaresizlikle mücadele etmeye çalışıyordum. İkizi olmadan soyunma odasından döndüğü zamandan beri tuhaf davranıyordu.

Maverick'in nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu beni daha da streslendiriyordu. Diken üstünde hissediyordum. Dar göğüs kafesime fazla şişirilmiş bir balon sıkışıp kalmış ve her an patlayacakmış gibi. Yolunda gitmeyen bir şeyler varmış gibi. Bir şeyler ciddi anlamda yolunda gitmiyordu. Ve ben bunun ne olduğunu bilmiyordum.

“Maverick'in sana vurmasına üzüldüm,” diye ekledim.

Archer sinyal verip ana yola girerken çenesini hafifçe aşağı eğdi. LAU 1-2 kaybetmişti. Ailem takımı akşam yemeğine çıkarmayı teklif etmiş olsa da çocuklar eve gelip yaralarını sarmak istemişti. Kardeşim arka koltuktaydı. Burnuyla kitabın sayfaları arasında on beş santim bile yoktu. Dylan'ın ailesi Dylan'ın eşyalarını bizim eve resmî olarak taşıdıktan sonra onlarla eve dönene kadar önümüzdeki iki gün benimle kalacaktı. Finley de hafta sonuna ka-

dar kolileriyle birlikte geri dönmüş olacağına söz vererek evine gitmişti. Bence bunun sebebi, okullarındaki ilk yılları için ülkenin iki ayrı ucuna gitmeden önce erkek arkadaşıyla gizlice bir gece daha geçirmek istemesiydi bence. Yine de kim bilirdi?

Ayrıca halletmem gereken daha büyük meseleler vardı.

Neden Maverick'in Archer'a vurduğunu ve neden bunun tamamen benim hatam olduğunu düşündüğümü bulmak gibi. Finley'nin önerisini kabul etmemeliydim. Archer'm formasını giymemeliydim. İlişkimizi ailemizden gizli tutmayı ikimizin de kabul etmiş olmasının bir önemi yoktu. Maverick kızmıştı ve sonuna kadar haklıydı. Aramızdaki durumlar hâlâ karmaşık olsa da Archer'm iki ateş arasında kalmış olmasından nefret ediyordum.

Elleri sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi direksiyonu sıkıca kavradı ve Archer, "Maverick bıraktı," diye mırıldandı.

Allak bullak olmuş bir hâlde boynumu arabanın sürücü tarafına uzattım. "Ne yaptı ne?"

"Bıraktı. Hokey oynamayı bıraktığını söyledi."

Başımı iki yana salladım. "Neden böyle?.."

"Bilmiyorum." Archer iç çekti. "Derdinin ne olduğunu bilmiyorum ama benimle konuşmuyor."

Sana kızgın olduğu için seninle konuşmuyor ve bunun nedeni hakkında hiçbir fikrin yok, demek istesem de söyleyemedim. İşleri daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı.

Parmaklarımı dudaklarıma dokundurarak kafamda binlerce senaryo canlandırdım ancak hiçbiri bu meseleyi çözümüyordu. Hiçbiri sırf ikisini de sevmem yüzünden iki kardeş arasında yıpranmaya başlayan ilişkiyi tamir etmiyordu.

"Üzgünüm, Archer," diye fısıldadım. "Kardeşini ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Öyle," dedi. Direksiyonu sıkı sıkı kavrayan elleri gevşedi ve bana kısa bir bakış attı. "Sen nasılsın?"

"Kaybetmenize üzüldüm sadece," diye cevapladım garaj yoluna dönüp motoru durdurduğu sırada. Tatum arka koltuktan inip ka-

pıy bizi rahatsız etmekten korkuyormuş gibi hafif bir gülmeyeyle kapattı.

Belki de zannettiğim kadar akıllı bir karış havada değildi.

Kapının koluna uzandım fakat Archer dizime hafifçe dokunarak beni durdurdu. “Mav için endişeleniyorsun, değil mi?”

İç çekerek kapının kolunu bırakıp koltuğuma geri yerleştim. “Mav’la hokey sevgimiz üzerinden bağ kurmuştuk. Oynamayı bırakması fikri hiç mantıklı gelmiyor.”

“Ona bir şeyler oluyor ama ne olduğunu bilmiyorum, hem ne kadar deşmeye çalışırsam o kadar geri çekiliyor.”

Bu şaşırtıcı değildi. Maverick insanları kendisinden uzaklaştırmakta ustaydı. Bunu en iyi ben bilirdim. Onun en sevdiği kurbandım ben. Bununla birlikte Archer’ı daha önce hiç kendinden uzaklaştırmamıştı, gerçek anlamda yani. Ya ailesi? Onlar her zaman birbirlerine yakın olmuştu.

Archer bacağımı sıktı ve dokunuşuna bakakaldım. “Nefret ediyorum bundan,” diye fısıldadım.

“Ben de. Yine de bir şekilde çözeceğim.”

“Kendine güveniyorsun.”

“Ben onun kardeşiyim,” diye hatırlattı Archer. “Şimdi, bu kadar üzölmek yeter.” Elimi kaldırıp öptü. “Hadi gidip kafayı bulalım. Hem kardeşimle kavga ettikten hem de bu geceki yenilgiden sonra efkâr dağıtmama yardımcı olması için en iyi arkadaşım işime yarayabilir.”

Kendimi ne kadar hafif hissettiğime şaşıırarak ona gülümse-dim. “Bak işte bunu yapabilirim.”

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Ophelia

“Bu geceki oyuna katılmıyorsun, ha?” diye mırıldandım açık çalışma odası penceresinden. Pencere pervazının kenarını tutup eşikten eğilirken yumuşak esinti saçlarımı omuzlarımın etrafında dalgalandırıyordu. Buraya gelmeyi çok düşünmüştüm. Maverick’le yüzleşmeyi. Onu rahatlatmaya teşebbüs etmeyi. Buna rağmen zemin katta Maverick olmadan tüm arkadaşlarımızla takılmak? Bunu midem almamıştı. Bu yüzden buradaydım. Beni kendinden uzaklaştırmamasını umuyor, bunun için dua ediyordum.

Tahmin ettiğim gibi çatıdaydı. Kot pantolonlu kıcını hafif eğimli zemine yerleştirmiş, kalçasının yanına iki boş bira şişesi koymuştu; üçüncüsünü boğazından tutmuş, gözünü ufuk çizgisine dikmişti.

Mav sesimi duyduğunda omzunun üzerinden bana şöyle bir baktı ve bira şişesini dudaklarına götürerek yeniden manzaraya bakmaya koyuldu. Onu suçlamıyordum. Epey güzel bir manzaraydı. Lockwood Heights tam olarak büyük bir ilçe sayılmazdı ve kampüse oldukça yakın olduğumuz için de inişli çıkışlı bir sürü tepe vardı. Daha ötede şehrin büyük bölümünden yansıyan titrek ışıklar parıldıyordu. Üzerimizdeki yıldızlardan bahsetmiyordum bile. Bu gece güzellerdi, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. İlk kez yattığımız zamanı hatırlatıyordu bana garip bir şekilde. Aptalca bir Doğruluk mu Cesaret mi oyunundan sonra bekâretimi aldığı zamanı.

Komikti.

Aramızdaki her şeyin ondan ibaret olacağını sanmıştım. Tek bir geceden. Başta her şey bundan ibaret olmuştu. Onun eve bir sonraki gelişine ve bu tekrar yaşanıncaya kadar. Ertesi gün mesaj atarak şaşırtmıştı beni. Sonraki gün de. Ondan sonraki gün de.

İkimizin arasındaki şakalar, gece yarısı sohbetleri ve kampüsten eve geldiği zamanlarda ara sıra yaptığımız gizli buluşmalar sayesinde yakınlaşmıştık. Ta ki aradan neredeyse bir yıl geçene ve kendimi gerçek bir ilişkide bulduğumu düşünene kadar. En azından şimdiye kadar tecrübe etmiş olduğum, gerçek bir ilişkiye en yakın şeyin içinde bulana kadar. Ayrıca evet, bunlar çalıntı anlardı. Ancak *bizim* çalıntı anlarımızdı. Benim değer verdiğim anlardı. Önemseydiğim sohbetlerdi. Geleceğimiz hakkındaydı. Hayatlarımız, hedeflerimiz, umutlarımız ve hayallerimiz hakkındaydı ve şimdi o en büyük hayalinden vazgeçmişti.

Hokeyden.

Mantıklı gelmiyordu.

Aşağıdaki herkes kafayı bulmuş, UNO oynuyordu. Eğlenceli geçiyordu ya da en azından öyle geçerdi, Maverick'in yokluğu başka bir şeye odaklanamayacak kadar dikkatimi dağıtmamış olsaydı şayet. Maverick hokeye bayılırdı. Hayatı boyunca böyle olmuştu. Öyleyse neden? Neden hokeyi bırakıyordu? Neden son yılına başlama fırsatı bile vermeden ilk hazırlık maçında kardeşine vurduktan sonra pes etmişti? Antrenmanı ekip onun yerine benimle takılmayı teklif ettiğinde bir şeylerin ters gittiğini anlamam gerekirdi. Ne var ki sıradan bir erkek olduğunu ve aletiyle düşündüğünü varsaymıştım sadece, genel anlamda hokeyi bırakmış olduğunu değil.

“Sana katılabilir miyim?” diye ağzını aradım.

“İçeri girmelisin,” dedi bana bakma zahmetine girmeden. “Kafam yerinde değil, Lia.”

Kafamı çarpmamaya gayret ederek önerisini duymazdan geldim ve beni davet etmeyeceğinin gayet bilincinde olduğumdan öyle bir beklentiye girmeden açık pencereden tırmanmaya koyuldum.

“Archer nerede?” diye ekledi.

“Tatum ve oğlanlarla aşağıda.”

Başıyla onaylayarak içkisinden bir yudum daha aldı. “Beni nasıl buldun?”

“Her zaman çatılara meraklı bir tip oldun.”

Şişeyi tekrar dudaklarına götürdüğü esnadaki gülümsemesi en iyi ihtimalle alaycıydı. “Doğru.”

Neyse ki çatı çok eğimli değildi, yine de adımlarıma dikkat ede ede ona doğru ilerledim. “Ee, hokeyi bıraktın niye?”

“Arch’ın da çenesi amma düşük,” diye belirtti. “Ama eminim bu özelliğini sevmiştin.”

“Mav,” diye uyardım yanına otururken.

“Niye onun formasıyla çıkagelmek zorundaydın, Ophelia?” diye hırladı. Ancak kızgın değildi. Üzgündü.

“Finley’ye kardeşinin kıskanmasına neden olabilir diye en iyi arkadaşımın formasını giyemeyeceğimi söylemek biraz tehlike işareti olurdu, sence de öyle değil mi?”

“Archer ben değil,” diye nefes verdi Maverick.

Sözleri beni âdeta yerle bir etti ve ani bir hareketle hafifçe geri çekildim.

Can yakıcıydı.

Çok can yakıcıydı hem de.

Yenilgi. Üstü kapalı kıskançlık ve dargınlık. Teslimiyet.

“Siz ikinizin birbiriyle değiştirilebilir olmadığınızı çoktan ispatlamış olduğumuzdan oldukça eminim,” diye hatırlattım ona. “Ne kadar farklı olduğunuzu gayet iyi biliyorum.”

Elindeki şişeye boş boş baktığı sırada, verdiğim güvenceden bulmayı umduğum herhangi bir rahatlama ihtimali kayboldu.

“İçeri girmelisin, Opie.”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü söyleyeceklerimi bitirmedim.”

Burun delikleri genişledi ve yüzünü tamamen bana çevirdi.

“Tamam. Bitir.”

“Bırakma,” dedim ona.

“Bunun senin kararın olmadığından oldukça eminim.”

“Hokeyi seviyorsun.”

“Ee?”

“Ee’si, seviyorsan neden vazgeçiyorsun?”

Derin bir nefes alırken göğsü genişledi ve düşmanca bir keyifle gürüldedi. “Sevdiğim birçok şeyden vazgeçtim, Opie.”

“Neden?”

“Çünkü hokeyde bir geleceğim yok.”

“Kim demiş?” diye ısrar ettim. “Önünde koca bir kariyer var. Öylece... bırakamazsın.”

“Tam olarak öyle yaptığımdan eminim,” diye karşılık verdi duygusuz bir tavırla ve aptal bira şişesini dudaklarına götürüp kehribar renkli içeceğin kalanını bitirdi.

“Büyük resmi görmeye çalış, Mav,” diye yalvardım. “Bundan bir yıl sonrasına bak. İki yıl sonrasına. Beş yıl sonrasına.”

“Bundan beş yıl sonrası yok.”

Kaşlarım daha da çatıldı. “O ne demek?”

Yutkunup çenesini kaşıdı. “Yani, hayat değişir. Hayat kontrolümüz dışındadır. Bırak beş yıl sonrasını yarınımız bile garanti değil. Hayat öyle işlemiyor, sen planlamayı ne kadar istersen iste.”

“Bırakmak daha mı kolay yani?” diye sordum. “Pes etmek?”
Onu tutup sarımsak istiyordum be! “Bak, dikkat aralığının kısa olduğunun farkındayım ama geleceğin...”

Çenesi kasıldı ve başını iki yana salladı. “Dikkat aralığımın bununla bir alakası yok.”

“Ne o zaman?”

“Belki de hayatım üzerinde bir parça olsun kadar kontrol sahibi olmak istiyordumdur.” Bana döndüğünde gözleri karanlık ve donuktu. “Bunu düşündün mü hiç?”

“Ya sen neden bahsediyorsun?” diye fısıldadım. “Söylediklerin bir şey ifade etmiyor.”

“İçeri gir, Lia.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Neler oluyor sana? Dün gayet iyiydin, sonra...”

“Sonra Archer çıkageldi.”

Şaşkınlıkla geri çekildim. “Mesele bu mu?”

“Siktir.” Başı öne eğildi ve burun kemerini sıktı. “Hayır. Mesele bu değil. Dallamalık yapıyorum, tamam mı? İçeri girmelisin.”

“Neler oluyor?” diye yalvardım. “Kısa zamanda o kadar gelişme kaydettikten sonra onlarca adım geriye gittik gibi hissediyorum. Ne oldu? Ne değişti? Sanki aniden duyguların falan değişmiş gibi. Bana öyle geliyor ki sen...” tereddüt ettim.

“Ben ne? Âşık olduğun adam değil miyim?” diye benim yerime tamamladı. Gözlerindeki karanlık beni neredeyse hepten yutuyordu.

Elimi ondan çekip kucağıma yerleştirdim. Buz gibi bakışlarından ve bana hissettirdiklerinden nefret ediyordum. “Sanırım değilsin.”

“Archer’ı bulduğun iyi oldu o zaman, değil mi?”

“Sen bir yerlere kafanı mı vurdun, Maverick? Çünkü hatırlayıp hatırlamadığından emin değilim ama yakın geçmişte senin yatağındaydım ben, onunkinde değil.”

“Hayır, ben *senin* yatağında ve *senin* dolabındaydım.”

“Yani asıl mesele *bu*,” diye varsaydım. “Aramızdakini kimseye söylememe konusunda anlaştığımızdan dolabımda saklanmak zorunda kalmış olman?”

“Hayır, mesele...” Azı dişlerini birbirine sürttü ve kasları resmen yanımda titreşiyordu. “O seni biliyor. Tadının nasıl olduğunu biliyor. Nasıl hissettirdiğini. Bunun bana ne yaptığı hakkında herhangi bir fikrin var mı?”

Gözlerim kısıldı. “Kardeşinle olan ilişkiyi yüzüme vurup duramazsın.”

“Vurmuyorum...”

“Vuruyorsun,” diye üsteledim. “Ve bu haksızlık çünkü benim kalbimi kıran sendin, Mav. Tam tersi olmadı.”

Başı öne düştü ve çatıya çıktığımdan beri ilk defa zırhında bir çatlak gördüm. Çok da uzun olmayan bir zaman önce âşık olduğum, üzerine bir de tutup kalbimi kıran adamla aynı adamın bir anlık görüntüsüydü.

“O zaman neden bu kadar yıkılmış hissediyorum?” diye sordu. Havada asılı kalan sözcükleri beni neredeyse boğuyordu. Çaresizlikle doluydu çünkü. Arzuyla. Teslimiyetle.

“Sorunun ne olduğunu söyle bana,” diye fısıldadım.

“Söyleyemem.”

“O zaman maçta ne diye kıskançlık yaptığını söyle. Alt tarafı aptal bir forma, Mav.”

“Sen önce benimdin,” diye itiraf etti, unutmuşum gibi.

“Hâlâ seninim,” diye hatırlattım ona.

Gözleri yenilgiyle parladı ve bakışlarıma karşılık verdi. “Ne kadar süreyle?”

“Anlamıyor musun?” Dudaklarımdan acınası bir kahkaha çıktı-verdi. “Sen beni istediğin sürece, Maverick.”

“Bu işler öyle olmuyor.”

“Nasıl oluyormuş peki?” diye ısrar ettim. “Çünkü kontrolü seven birine göre çok kolay pes ettiğin kesin. Beni mi istiyorsun? Bana sahipsin. Ben ta-”

Ensemi yakalayıp beni kendine çekti ve beni aylardır deneyimlemediğim bir hararet ve sabırsızlıkla öpmeye başladı. Çaresizlik, arzu ve ayak parmaklarıma kadar hissettiğim kaba bir kararlılıkla doluydu. Bu öpücüğün tadı tıpkı onun gibiydi. Tıpkı Maverick gibi, kendime rağmen hayatım boyunca sevdiğim ilk çocuk gibi.

Onun için kendimi açıp ihtiyacı olanı almasına müsaade ederken bir yandan da bu her neyse, her neye katlanıyorsa yani, bunun buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu idrak ediyordum; görünüşe bakılırsa tek mahvolmuş olan ben değildim. Kaybettiğimiz zamanın acısını benim kadar çok hissediyordu, kayıp zamanımızın bugün gördüğü hatırlatıcısı katlanamayacağı kadar fazlaydı. Bu yüzden kayışı koparmıştı. Archer’a bu yüzden vurmuştu. Bu yüzden beni kendinden uzaklaştırırken aynı zamanda bana sımsıkı tutunuyordu.

Beni mahvediyordu bu.

Bir bakıma, bir süredir mahvolmuş bir hâlde olduğumu düşünüyordum. Düşüncelerimin. İlişkilerimin. Her şeyin.

Çatıda dikkatlice hareket etmeye başlayarak ağızlarımızı birbirinden ayırmadan bacağıma kaldırdım ve Maverick'in kucığına oturdum. Onun beni tekrar kendinden uzaklaştırmasından korkuyordum. Bunu bitirecek diye ödüm kopuyordu.

Tekrar olmasından korkuyordum.

Lütfen, tekrar olmasın.

Elleri tişörtümün altına kaydı. Onları omurgamdan yukarı gezdirip aynı yoldan kalçalarımın altına indirdi. Özlemiştim ellerini. Pürüzlü nasırlarını. Bana ne kadar narin hissettirdiklerini. Belimi sıktı ve ona sürtünmeye başladım, şu an kıyafetlerimden her zamankinden daha fazla nefret ediyordum. Onu istiyordum. Her şeyini. Tenini. Kaslarını. Ereksiyonunu. Ruhunu. Hepsini istiyordum. İçimde. Çevremde. Hepsinin bir dövme gibi tenime sızmasını istiyordum. Beni işaretlemesini. Maverick'in ve yalnızca Maverick'in olarak. *Daima* Maverick'in olarak.

Çaresizliğimi hissederek kalçalarını kaldırdı ve elleri tişörtümün altında memelerimi bulurken kot pantolonundaki şişkinliğe doğru ileri geri sallanmama müsaade etti. Sutyenimin ince pamuklu kumaşının üzerinden meme uçlarımı çimdikledi ve ağzına doğru inledim.

"İşte böyle, bebeğim," diye hırıltıyla fısıldadı dudaklarıma doğru. "Sadece bu şekilde de boşalabilirsin, değil mi?"

Kendimi ona daha da bastırarak git gel yapmaya başladım. Kot pantolonumun dikişi külotumla klitorisime olabilecek en nefis şekilde sürtünüyordu. Lanet olsun, haklıydı. Bu şekilde de boşalabilirdim. Söz konusu Mav'dı çünkü.

Sutyenimi yukarı çektikten sonra eğilerek meme ucumu ağzına alıp emmeye koyuldu ve dilini tomurcuğun etrafında döndürürken elleriyle kalçalarımı yönlendirerek beni teşvik etti.

"Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin," diye inledim.

Meme ucumu bıraktı ve altımda kıpırdanarak penisini ve ne kadar sertleşmiş olduğunu hissetmemi sağladı. Ne kadar hazır olduğunu. "Sırılsıklamsın, değil mi bebeğim?"

"Sırılsıklamım," diye fısıldadım gözlerimi sıkıca kapatarak.

Dişlerini boynumun yan tarafına sürttü ve avuçları memelerimi bulurken sırtımı gerdim. Ellerinin sıcaklığının ve dokunuşunun sertliğinin tadını çıkarıyordum.

“Sana sonsuzluğu veremesem de bunu verebilirim, Minik Kaz’ım benim. Sana bu küçük kırıntıları verebilirim. Ve bu yeterli. Değil mi, Lia? Bana bunun yeterli olduğunu söyle.”

“Evet,” diye fısıldadım çünkü böyle yapmazsam duracaktı. Beni kendinden uzaklaştıracaktı. Biliyordum böyle yapacağını. Buna izin veremezdim. Onu daha yeni tekrar kazanmışken. Gerçek şu ki bu küçük kırıntıların yeterli olup olmadığından artık emin değildim. Daha fazlasını istiyordum. Her zaman daha fazlasını istemiştim. Ergenliğimizden beri Maverick Buchanan’m her bir parçasını istiyordum ve hiçbir zaman istemeyi bırakacağımı sanmıyordum. Ne var ki bunu ona söylersem o kesinlikle beni bırakacaktı.

Ve onu kaybedemezdim. Tekrar olmazdı.

“Soyunmana ihtiyacım var, Minik Kaz. Seni tatmaya, yalamaya ve dilimi içine sokmaya ihtiyacım var.”

“Tanrım, evet.”

“Yüzüme oturacak mısın, bebeğim?”

Başımı evet der gibi salladım, kalçalarımı uzun ve yavaş hareketlerle sallarken sol mememi bırakıp elini başıma götürdü ve parmaklarını saçlarıma doladı.

“Lanet olsun, Lia. Ne kadar güzel görüldüğünü tahmin edemezsin. Saçların elimdeyken. Bunu kaç kere hayal ettim, biliyor musun? Yeniden seninle beni? Seni uzun uzun, derin derin aletimi emerken görmek istiyorum. Başını geriye atıp kalçalarını oynatırken kucağımda olduğunu görmek istiyorum. Senin...”

“Siktir,” dedim nefesim kesilerek. Orgazmım tahmin ettiğimden daha sert vuruyordu. Bacaklarım titredi ve iç çekerken dudaklarım aralandı.

Ağzını tekrar ağızıma yapıştırdı ve ben tekrar dünyaya dönerken inlemelerimi yuttu. Çalışma odasının ışığını aniden çatıyı aydınlatığında kafalarımız o yöne dönüverdi.

“Siz ne halt ediyorsunuz?” diye haykırdı Tatum.

Boğazıma bir yumru oturdu ve Maverick üzerimi kapatmak için telaşla üstümü indirdi. Yine de kıpırdamadım. Hareket edemiyordum. Donup kalmıştım. “Tatum, biz...”

“Yalan söyleyerek bu işten sıyrılmayı *deneme* bile.” Kollarını kavuşturup başını iki yana salladığı sırada yüzündeki iğrenme ifadesi hayatımın sonuna kadar zihnime kazınacaktı. “Archer bugüne kadar başına gelmiş ve *gelebilecek* en iyi şey...”

“Ayrıldık biz,” dedim. Kalp atışlarımı kulaklarımla duyabiliyordum, âdeta dörtmala koşuyor, öyle bir hızla atıyordu ki doğru düzgün göremiyordum. “Bir süre önceydi ama...”

Gaddar, zehir saçan gülüşü lafımı yarıda kesti. “Bu durumu iyileştirir mi sanıyorsun? Maverick, Archer’ın kardeşi. Onun *iki-zi*.” Tiksinerek yüzünü buruşturdu. “Aradan ne kadar zaman geçtiğinin bir önemi yok, Maverick’i becermen *hiçbir zaman* uygun olmayacak, Ophelia.”

“Anlamıyorsun,” dedim telaşla. “Gizemli Adam’ı hatırlıyor musun? O Mav’dı...”

“Kalbini mezuniyet balondan bir saat önce kıran dallamayı mı kastediyorsun?” diye alay etti. “Sana ettiği muameleden sonra ona bir şans daha verecek kadar salak mısın cidden?”

“Haksızlık ediyorsun.”

“Sana nedenini söyledi mi peki?” diye öğrenmek istedi.

Bembeyaz kesildim.

“Söylemedi, değil mi?” Cevabımı bekledi ama ona bir karşılık veremeyince buz gibi bir kahkaha attı. “Şunu açıklığa kavuşturalım. O zaman kendini sana bağlamamışken şimdi bağlamasımı mı bekliyorsun sahiden?”

“Biz...” Ne diyeceğimi bilemeyerek dudaklarımı ıslattım.

Başını aşağı yukarı sallayarak gözlerini devirdi. “Dur tahmin edeyim, aranızdaki şeye bir sıfat yakıştırmıyorsunuz, değil mi? Çevrenizdekilere nasıl zarar vereceğini düşünme zahmetine girmeden eğlencesine takılıyorsunuz?”

“Tate, neden bahsettiğini bilmiyorsun,” diye araya girdi Maverick ancak kız kardeşim onun varlığını yoksaydı.

Tatum gözlerini öylece bana dikmişti. *Öfkeyle* bakıyordu. “Beni yanlış anlama, Lia. Biz her zaman oldukça farklıydık, bunun farkındayım ama bu?” Elini beni göstererek oynattı. “Maverick’in gerçekten çoluk çocuğa karışıp sana istediğini vereceğini mi zannediyorsun? Kısa bir süreliğine kardeşinin oyuncağı olabilesin diye Archer’ın kalbini kırdın ve kendini buna kaptırdın. Hayatım boyunca sana abla demekten daha fazla utandığım bir an olmadı.”

“Tate...”

“Archer senin ona verdiğiinden o kadar fazlasını hak ediyor ki anlatamam ve sen ona böyle mi teşekkür ediyorsun?”

“Tatum,” diye yalvardım.

Başını iki yana sallayıp gözlerini kısıtı. “Ona sen söylemezsen ben söylerim.” Hızla arkasını dönüp görüş alanımızdan uzaklaştı.

Dakikalar önceki coşku, beni nefes nefese bırakan bir utanç, pişmanlık ve *korku* patlamasına dönüşüverdi öylece.

Ya ona söylerse?

Ayrıca Archer’ın bunu öğrenmesi fikri neden beni *kelimenin tam anlamıyla* kusacakmışım gibi hissettiriyordu?

Ne yaşadığının farkındalığı yüzümün tam ortasına çarparken elimle ağzımı kapatıp Maverick’in üzerine yığıldım; kaslarım ağır, işe yaramaz, kaskatı ve *pelte* gibi olmuştu. *Öteki* eski sevgilimin kardeşi olan eski sevgilimle, kardeşi sadece bir kat ötedeyken çatı katında kıyafetlerimle sevişmişim ve kardeşine önceden söyleme nezaketini göstermek yerine saklamıştım bunu. Archer’dan. Herkesten.

Alnımı Maverick’in alnına yasladım ve gözlerimi sıkıca yumdum.

Az önce ne yaptım ben?

Archer’la teknik olarak artık birlikte olmayışımızın bir önemi yoktu. Bunu ondan saklamıştım. Ve küçük bir sır da değildi bu. Söz konusu ben ve Maverick’ti. Bunu planladığımı düşünecekti. İkiz kardeşi için ondan ayrıldığımı. Ne kadar yanlış düşündüğünün

bir önemi olmayacaktı. Nasıl görünüyordu? Kötüydü. Gerçekten kötüydü. Ya benden sonsuza dek nefret ederse? Ya Maverick'ten sonsuza dek nefret ederse? Ya benim yüzümden öz kardeşini asla affetmezse? Arkasından çevirdiğimiz işler yüzünden? Üstelik ne uğrunaydı? Gerçek bir geleceği olmayan birkaç esaslı orgazm için mi?

“Şşş...” diye mırıldandı Mav. “Her şey yoluna girecek. Onunla konuşacağım...”

“Yapma.”

Maverick'in kucağından inerek saçlarımı yüzümden çekip parmaklarımı dudaklarıma götürdüğüm sırada bacaklarım tir tir titriyordu. Sanırım kusacaktım. Sanırım hızlı nefesler ala ala bayılacaktım. Sanırım...

“Dur, dur, dur, Opie. Nefes al.” Maverick eliyle sırtımı ovaladı.

Göğsüm inip kalkıyordu, başımı iki yana salladım. “Şimdiye kadar ne yapıyorduk biz?”

“Biz...”

“Bunu gerçekten saklayabileceğimizi mi sandık?” Sesim çatladı. “Her şey yolundaymış gibi yapıp Archer'ın bizi görmemesinin ona zarar vermeyeceğini sandık...”

“Dur,” diye buyurdu.

“Haklı. Tatum haklı. Ben az önce ne yaptım, Mav?” diye sordum. Gözlerim onunkilerden merhamet dileniyor, bana bunun yaşanmadığını söylemesi için ona yalvanyordu. Kardeşinin kalbini kırmadığımı, bana duyduğu güveni ayaklar altına almadığımı ya da kendisini mükemmelin daha azıymış gibi hissettirmediğimi söylemesi için.

Yüzümü kenarından kavrayıp ona bakmam için beni zorlarken Maverick'in dokunuşu nazikti. “Nefes al, Minik Kaz.”

Altdudağım titriyordu ve kendimi çekerek beni tutan elinden kurtarıırken görüşümü bulanıklaştıran ıslaklığı gözlerimi kırptırarak geçiştirdim. “Gitmem lazım.”

“Sana yardım edeyim...”

Dengemi korumaya yardım etmeye çalıştığı sırada elini ittim. “Dur. Yapamam. Bunu yapamam şu an. Ona bunu nasıl yapabildik? Nasıl yapabildik... Bunun kimi inciteceğinin sonuçlarını gerçekten nasıl düşünmedik, hele de benim için artık eskisi kadar cıddiyetsiz olmayan bir kaçamak için?” diye fısıldadım. Omuzlarım biraz daha çöktü. “Tatum haklı. Tüm bunlar yaşanmadan önce her şeyi bitirmiş olabilirdim ama bunun önemi yok. O senin kahrolası kardeşin, Maverick. Kim yapar böyle bir şeyi?”

Çaresizce bana bakakaldığı sırada dudakları sadece beyaz bir çizgi hâlindeydi.

Biz yapmıştık.

“Opie...”

“Ben... Benim gitmem lazım.”

“Lia,” diye yalvardı.

Tereddüt ettim. Gözlerinin içine bakamadığım için bunun yerine dağınık kahverengi saçlarına diktim gözlerimi. Arasında parmaklarımı gezdiriyor olduğum saçlara. Avuçlarımı kot pantolonuma silip kollarımı kavuşturdum. “Berbat ilişkilerle teker teker uğraşmam gerek, Mav. Sıranı beklemek zorunda kalacaksın.”

Evime geri döndüm ve şans eseri dışarı çıkarken Archer’la karşılaşmadım. Yine de bu bir noktada onunla karşılaşmayacağım anlamına gelmiyordu. Peki ya karşılaştığımda? Ona gerçeği anlatmak zorunda kalacaktım.

Tuvaletin kenarını sıkı sıkı tuttum ve gözlerim sulanıp kusmuğum beni boğarken yediğim iki lokma yemeği de klozete çıkardım.

Her şeyi mahvetmiştim.

Kırkınıc Bölüm

Ophelia

Tatum haklıydı.

Her Şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım.

Tatum bizi bastıktan sonra babama grip olduğunu söyleyen bir mesaj atmıştı, kısa bir süre sonra da babam tereddüt etmeden gelip ben odamda saklanıp aynı grip mikrobunu kapmış numarası yaparken onu almıştı.

Böylesi daha iyiydi.

şu an bırakın kız kardeşiminkileri, kendi gözlerimin içine bile bakamıyordum. Bunun olmasına nasıl izin vermiştim?

Bundan daha iyi bir insan olmalıydım.

Öyle olduğumu biliyordum.

Maverick de yleydi.

O aslında karıncayı bile incitmezdi. Bırakın ikiz kardeşini.

Ne var ki her halükârda bana dokunmuştu.

Ve iki ateş arasında kalmış olan ben değildim.

Archer'dı.

Onu bu durumdan kurtarmak için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir Şey yoktu.

Eskiye dönebiliriz gibi davranmıştık. Kimseye zarar vermeden gizlice takılabilirmişiz gibi. Ne var ki bulmacanın önemli bir parçasını unutmuştuk. Kardeşini. En iyi arkadaşımı.

Bunun ona zarar vereceğini biliyordum. Maverick de bunun ona zarar vereceğini biliyordu. Ancak yine de yapmıştık. Bencil-dik. Korkaktık. Archer bilmeyi hak ediyordu.

Saatler akıp giderken yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durmuş, Archer'a bu meseleyi, ona yaptıklarımı anlatmam için kafamın içinde bağırıp duran sesi susturamamıştım.

Bunu bilmeyi hak ediyordu.

Bu berbat olacaktı.

Profesyonelce ayak sürüyerek ağır ağır duşumu aldım. Babamın cesaretini biraz olsun bana da geçireceği umuduyla babamın eski beyzbol şapkasını kafama geçirdim. Dönüp ne kadar berbat görüldüğüme bakma zahmetine girmeden Archer'ın evine yöneldim. Dün gece sağduyulu davranmış, endişelenmesin diye ona iyi hissetmediğim için eve döndüğümü söyleyen bir mesaj atmıştım. Yalanımı kolayca yutmuştu çünkü Tatum da aynı yalanı söylemişti.

Sabah verandamda tuzlu bisküviler ve geçmiş olsun dileyen bir notla uyanmıştım. Bu sadece kendimi daha da kötü hissetmeme neden olmuştu.

Archer mükemmeldi. Üstelik benim hak edip edebileceğimden çok daha düşünceliydi.

Ellerim titriyordu, buna rağmen yumruklarımı sıktım ve çocukların ön kapısını çalarken başım dik durdum. Bir dakika sonra Maverick kapıyı açınca midem kasılıverdi. Tişörtü yoktu. Esmer göğsü ve dövmeli teni tamamen meydandaydı ve halihazırda kanayan yarama tuz basıyordu.

Beni görünce benimle dışarıda görüşmeye hazırlanarak arkasına hızlıca göz gezdirdi. "Selam."

"Archer burada mı?"

Tereddüt etti ve kaşlarını çattı. "Ah, evet. Tabii."

"Sağ ol." Onunla kapı çerçevesinin arasına girmeye yeltensem de bileğimi yakaladığında sendeleyerek durmak zorunda kaldım.

"Dinle, Tatum'un söyledikleri..."

"Şimdi olmaz," diye fısıldadım gözlerimi eline dikerek. Bileğimin tamamını çevreliyordu. Esmer, eşit tonlu teni soluk, çilli cildimle tezat oluşturuyordu. Nasırları hassas derimi huylandırıyor ve basit bir dokunuşu her bir santimetrekaremdaki tüylerimi di-

ken diken ediyordu. Yıprandığımı hissediyordum. Her dokunuş. Her bakış. Buna dayanamıyordum.

“Ophelia,” diye fısıldadı hırıltıyla.

Bakışlarımı şapkamın siperliğinin altından hızla ona çevirdim. “Dün gece dediğim gibi, Mav. Berbat ilişkilerle teker teker uğraşacağım, tamam mı?”

Beni kavrayışından kurtulmaya yeltensem de daha da sıkı kavradı. Canımı yakmıyordu ama ısrarcıydı.

“Yapma,” dedi nefes vererek.

“Ona yalan söylemeyeceğim.”

“Bırak ben söyleyeyim.”

“Benim pisliğimi temizlemek senin sorumluluğun değil.”

“Bu *bizim* pisliğimiz, Ophelia.”

Başımı iki yana salladım. “*Bizim* diye bir şey yok. Biz yokuz. Tatum haklı. Bu konuda gayet nettin, unuttun mu?”

“O kadar basit değil.”

“Öyle mi?” diye meydan okudum. “Küçük kırıntılarla sıkıntının olmadığını sanıyordum. Geleceğimi önemsemiyormuş numarası yapabileceğimi sanıyordum. Ama seninle bir ciddiyeti olmadan takılmanın bile doğuracağı sonuçları fark ettikten sonra artık bunu sorun ettiğime karar verdim. Archer’a haksızlıktı bu. Bana ya da ailelerimize de haksızlıktı. Beni ya seversin ya da sevmersin. Bana ya bağlanırsın ya da bağlanmazsın. O kadar. Ve sen bir sonuca varana kadar ben... benden bu kadar.” Kendimi çektim ve bir mucize eseri Maverick beni kavrayışını bu sefer gevşetip beni bıraktı. Buna rağmen koridorda Archer’ın odasına doğru yürürken gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Sıcaklık. Pişmanlık. Arzu.

Archer’ın kapalı kapısına ulaştığımda yavaş ve kontrollü bir nefes verdikten sonra elimi kaldırıp kapıyı tıklattım.

Archer çıkmadan önce kapının öteki taraftaki parkeler gıcırda-
dı. Dudaklarında beliren gülümseme beni öldürüyordu.

“Hey, nasıl hissediyorsun?” diye sordu. “Seni merak ettim.”

Gözleri endişeyle kırıştı ve bu, suçluluk hissimi körüklemekten başka bir işe yaramadığından ona bakmak yerine yere baktım. “İyiyim,” diye mırıldandım. Daha büyük bir yalan söyleyemezdim. “Bisküviler için teşekkür ederim.”

“Her zaman.”

Terli avuçlarımı kot pantolonuma silip kollarımı kavuşturdum. *Bunu yapmak istemiyorum.*

“İyi olduğuna emin misin?” diye ağzımı aradı.

Utançtan içim içimi yese de bakışlarımı zorla ona çevirdim. “Bir dakika konuşma şansımız var mı?”

Başıyla onayladı ve yatak odasının kapısını sonuna kadar açtı. “Evet, tabii. İçeri gelsene.”

Kollarımı çözmeden eşikten geçtim ve Archer’ın arkamdan kapıyı kapamasını bekledim. Bu işin üstesinden gelmemi sağlayacak gücü bulmak için dua ederken ellerim hâlâ titriyordu; tek istediğim kaçmak, saklanmak ve dün gece hiç yaşanmamış gibi davranmaktı. Ya da belki de son birkaç ayın genel olarak kaybolmasını istiyordum. Böylece balo geceme geri dönebilir, Archer’a hayır diyebilirdim. Beni baloya götüremezdi. Bana düzgün davranamazdı. Kardeşi hâlâ kalbimin sahibiyken benimle boşa vakit harcayamazdı.

Evde kalmalıydım. Yatağa girip eski bir romantik komedi ya da kanlı bir korku filmi izlemeliydim. Yapmış olmam gereken birçok şey vardı. Ne var ki tüm bunların yerine verdiğim her karar beni bu noktaya getirmişti. Archer’ın odasına. Dünya üzerindeki en korkunç insanmışım gibi hissetme noktasına.

“Neler oluyor?” diye sordu. Ben pencereden dışarı bakarken odanın kenarından beni izliyordu. Ne kadar zaman geçtiğinden, ne kadardır kendi kafamın içinde kaybolduğumdan emin değildim ama sözcükleri gergindi. Ciddi. Ortamda hissedebildiğim değişimi o da hissedebiliyordu sanki ve lanet olsun, paramparça ediyordu beni.

Dikkatimi ön bahçedeki büyük ağaçtan uzaklaştırıp tekrar Archer'a çevirdim.

"Lia," diye nefes verdi ve çehresi bir ifadeyle büküldü... *korku mu?* Bana uzanmaya yeltendi ancak başımı iki yana salladım.

"Sana anlatmam gereken bir şey yapıyorum bir süredir," diye fısıldadım.

Kaşlarını çattı. "Ne yaptın?"

"Ben..." Dudaklarımı yaladım.

Söyle gitsin, Lia.

"Bir süredir Maverick'le yatıyorum," diye bitirdim kendimi ona bakmaya zorlayarak. "Biz ayrıldıktan sonraydı ama zamanlamanın gerçekten bir önemi olup olmadığından emin değilim. Her şeyi berbat ettim ve..." Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken dişlerimi alt-dudağıma batırdım. "Bunun sana nasıl hissettirdiğini ancak hayal edebilirim. Çok özür dilerim, Archer."

Neredeyse saniyesinde yüz hatları bir maskeyle örtüldü ve bana baktığı esnada duygularını gizledi. Sessizlik beni boğuyordu. Altında saklı olduğunu bildiğim acıyı gizleyen kayıtsızlık.

"Archer," diye başladım.

"Kardeşimle seks mi yaptın?"

Sözcükler canımı yakarak nefes almamı zorlaştırsa da korkuyla sinmedim. Darbeyi alıp gözlerimdeki ıslaklığı sildim. "Evet, bir süredir Maverick'le seks yapıyorum." Archer'a doğru ilerledim fakat geri yaslanarak aramızdaki mesafeyi korudu. Ayaklarımı olduğu yere mıhlayıp anladığımı gösterir bir tavırla başımı salladım. Tabii ki onu teselli etmemi istemiyordu. Yanaklarımı dişlerimin arasına çekip sertçe ısırdım. Ne var ki acı beni sakinleştirmede. Göğsümdeki keskin ağrıyı ya da içinde boğulduğum akkorlaşmış suçluluk duygusunu hafifletmiyordu. Yapmıştım işte. Hayatımda daimi olan tek şeyi mahvetmiştim. Asla kirletmek istemediğim tek ilişkiyi. Karşımdaki adamla olan arkadaşlığımı.

"Archer, ben... ben çok özür dilerim."

“Seninle Mav’ın videosunu gördüğümde ne hissettiğimi bilmek ister misin?” diye uyuşmuş bir tavırla lafımı kesiverdi.

Başımı iki yana salladım ve halihazırda pörsümüş olan beynim şaşkınlık tufanına tutuldu. “Ne-neden bahsediyorsun?”

“Mav’la buz banyosuna girdiğiniz videonuz,” diye açıkladı. Bununla birlikte bana bakmıyordu. Gözleri ayaklarındaydı. Güçlü kollarını, kendini dünyanın geri kalanından soyutluyormuş gibi göğsünün üzerinde birleştirmişti. *Benden* soyutluyormuş gibi. “Kıskançlık yapmadığım için bana kızmıştın, hatırladın mı?”

Ağzım mide asidiyle doldu ama geri yuttum. “Hatırlıyorum.”

“Gerçekten ne hissettiğimi bilmek ister misin?”

“Ne?” diye fısıldadım.

“Korku.” Benimle göz göze geldi. “Korktuğumu hissettim, Ophelia. Elimden alınacağın korkusu ya da aşırı tepki verirsem seni korkutup kaçıracağım korkusu. Başından beri hiç bana ait olmadığından korkmuştum. Hâlâ o kahrolası Gizemli Adam’ına ait olduğundan korkuyordum, yani kendimi bildim bileli sakladığın masum bir hoşlantıdan daha büyük engelleri aşmamız gerekirken neden kendi kanımdan ve canımdan biri için endişelenmeliydim ki?”

Kardeşinden hoşlandığımı biliyor muydu? Bunu fark etmek, kızgın bir soba maşası gibi beni yaralı ve yanmış bir hâlde bıraktı.

“Archer...”

“Gelip bana söylediğin için teşekkür ederim.” Aynı uyuşuk kayıtsızlık sözcüklerini de ele geçirdi. Ona iki artı ikinin dört ettiğini ya da bugün havanın güzel olduğunu söylemişim sanki. Az önce kalbini kırdığımı bildiğim hâlde kırmamışım sanki.

Geri çekildim ve ellerimle çıplak kollarımı yukarı aşağı ovaladım. “Bu kadar mı?”

“Başka ne söylememi istiyorsun?” Kasılmış çenesini ovuşturdu. “Sen gereken özeni gösterdin. Öncesinde benimle ayrıldın, yani bunun için sağ ol sanırım.”

“Bana bağırmayacak mısın? Ya da...”

“Gitmene ihtiyacım var, Lia.” Tekrar çıplak ayaklarına bakıp topuklarının üzerinde yaylandı.

Ona doğru bir adım atıp yanağına dokundum. “Bu konuda centilmenlik yapma. Doğru olanı yapma. En iyi arkadaşımsın diye beni aklama. Bana savurmak istediğin her aşağılık düşünceyi ve sıfatı hak ediyorum. Ve inan bana, hiçbir o andan beri düşündüklerimden daha kötü olamaz...”

“Bilmek istemiyorum.” Gözlerini kapanıp dokunuşuma yaslandı. “Ve sana hiçbir şey savurmak da istemiyorum,” dedi hırıltılı bir sesle, bileğimi kavrayıp elimi yüzünden indirerek.

“Özür dilerim, Archer. Her şeyin ne kadar içine ettiğimin farkındayım. Bu seni çok incitiyor olmalı, bunu da biliyorum. Seni hâlâ çok seviyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Süper kahramanımsın. Benim...”

“Gitmelisin,” diye tekrarladı.

Gözlerimdeki utanç dolu gözyaşlarından nefret ederek başımı evet der gibi salladım. Şu an öyle kırgın duruyordu ki. Öyle paramparça. Buna sebep olan bendim. Acısına. Her şeyi mahvetmiştim.

Çok özür dilerim.

Islaklığı parmaklarımla sildim ve ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak tekrar başımı salladım. Archer’a istediği alanı sağlamak için. İhtiyacı olan alanı. Odasını aceleyle terk ettim ve koridorda bekleyen sessiz Maverick’in yanından geçip gittim. En azından o kişinin Maverick olduğunu sanıyordum. Tam olarak gözlerinin içine bakmamıştım. Bakabileceğimden emin değildim. Yine de o siyah motorcu botlarını nerede görsem tanırdım. Konuşmanın ne kadarını duyduğunu bilmiyordum. Açıkçası umurumda da değildi. Şu anda değildi. Bu mesele onunla ilgili değildi zaten. Bu benimle, Archer’la ve mahvettiğim her şeyle ilgiliydi. Vazgeçmiş olduğum her şeyle. Kaybetmiş olduğum her şeyle. Eve geri yürürken bacaklarımda derman kalmamıştı sanki. Sonrasındaysa yatağıma yığılıp ağlamaya başladım.

Kırk Birinci Bölüm

Maverick

Yanakları kırmızı ve parlak duruyordu. Şapkasının siperliğinin altında saklamaya çalışsa da yanakları bir uyarı ışığı gibiydi ve ikimizin iyiliği için hatalarıma engel olayım diye elimden geleni yap-sam da son birkaç ayda yaptığım her hatayı vurguluyordu. Minik gözyaşı izleri kusursuz tenini lekeliyordu. Koridorda bana dönüp bakmadan yanımdan geçip gitti ve beni yalnız bıraktı.

Sırtımı duvara yaslayıp kollarımı kavuşturdum ve ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemeden beklemeye koyuldum. Sıcıp batırmıştım. Bunu sayamayacağım kadar fazla yapmıştım ama en kötüsü buydu. Bu kardeşimi mahvediyordu. Bu Ophelia'yı kırıyor. Bu hayatımdaki en önemli iki ilişkiyi yakıp kül ediyordu ve bekleyip en azından külleri temizleyebilmeyi ummaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Umut.

Tuhaf bir sözcüktü.

Dört harfliydi.

Bir lanet gibiydi.

Ve ben yıllardır lanetliydim.

Dün gece dikkatsizlik etmişim ama pişman da değildim. Ona sarılabilecek kadar şanslı olduğum hiçbir andan pişman değildim. Lia'nın söylediklerinden sonra içimdeki canavara teslim olmaya karar vermişim. Ophelia'yı varlığının kahrolası her hücresiyle seven canavara. Teslim olmak neredeyse huzur vericiydi. Yatıştırıcı. Şu an önümdeki, önümüzdeki, kötü sonuçlarla dahi onunla paylaşmış olduğum tek bir an için bile pişmanlık duymayı kendime yediremiyordum.

Aylardır boğuluyordum. Bir kaos ve depresyon denizinde çırpınıyordum âdeta. Son birkaç haftadır en nihayetinde derin bir

nefes alabildiğimi hissetmiştim. Tekrar suyun altına itilme fikri midemin kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

Yalnızca bu meseleyi atlatmaya ihtiyacım vardı.

Ophelia odadan çıkarken kapıyı arkasından kapamıştı ve buna rağmen kardeşimin bizi ayıran ahşabın öteki tarafında volta attığını duyabiliyordum. O sakin olandı. Soğukkanlı olan. Mantıklı olan. Ophelia onun duygularının üzerine benzin döküp yakmıştı. Geleceğinin. *Geleceklerinin*. Ve şimdi Archer bunu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Temizlemenin. Sırtındaki hançere rağmen bu durumu tamir etmenin. Oraya saplanmasına yardım ettiğim hançere rağmen.

Bundan nefret ediyordum.

Şimdi bile, olan biten her şeyden sonra, olup bitecek her şeyin farkına vardıktan sonra, Archer'ın bunu düzeltmesini istemiyordum. Ophelia'yla ilişkisini. En azından romantik tarafını. Bunun yanıp kül olmuş bir hâlde kalmasını istiyordum. Kundaklanmış. Küle dönmüş. İlişkilerinin her bir zerresi yok edilmiş olsun ki Lia'nın parçalarını yeniden bir araya getirmeye devam edebileyim istiyordum. Bu sayede ilk başta her şeyi bitirme nedenime rağmen onu her şeyiyle sahiplenmek için bir şansım daha olabilirdi. Nedenim bana sert sert bakıyor, bunun ne kadar nafile bir çaba olacağını hatırlatıyordu. İşleri yoluna koymamız için. Sonunda ona yalnızca zarar vereceğini hatırlatıyordu, tıpkı ilk seferki gibi. Gerçi ben hiçbir zaman fedakâr kardeş olduğumu iddia etmemiştim. Bir kez bile. Denemiştim bunu ve belli ki mayası tutmamıştı.

Yine de bu benim için bile aşağılık bir seviyeydi.

Ophelia haklıydı. Onu ya seviyordum ya da sevmiyordum. Bu kadar basitti.

Hay sikeyim, onu bütün varlığımla seviyordum. Bunun bencilce olduğunun ve bunu yapmamam gerektiğinin farkındaydım çünkü sonunda bu onu paramparça edecekti.

Ancak denemiştim. Geri adım atmayı, onu bırakmayı denemiştim. Açıkça görölüyordu ki bu her ikimiz için de iyi olmamıştı ve bunu bir kez daha yapmaya içim elvermiyordu.

Başımı duvara yaslayarak tavana baktım. Tam kendimden tiksinnmem zirve yapmıştı ki Archer'ın yatak odası kapısının menteşeleri gıcırdayıverdi. Kapıyı çekip açıyordu ki bakışları üzerime düşünce yarı yolda durdu.

Hava ağırlaştı ve bakışlarımı ona dikerek karşılık verdiğim sırada neredeyse boğulacaktım. Bana bağırmasını, yumruk atmasını beklerken. Bana oksijen israfının teki olduğumu söylemesini beklerken. Haksız değildi. Ayrıca beni eşek sudan gelinceye kadar dövse yine haksız olmazdı. Ancak sonrasında Lia'dan uzak duracağına söz verirse.

“Bana vuracak mısın?” diye sordum.

Burnundan nefes verip çenesini göğsüne eğerken iki yanında duran elleri kasıldı, bir yumruk yapıp bir gevşetti.

“Vurmalısın,” diye üsteledim. “Hak ediyorum.”

“Evet.” Ağzından keyifsiz bir gülüş çıktı ama bana bakmıyordu. “Ediyorsun.”

“Vur bana.” Kendimi duvardan itip uzun adımlarla ona yaklaştım. “Vur bana, Arch.”

Gözleri hızla benimkileri bulsa da arayışıma devam ettim ve Archer'ın alanını onunla göğüs göğse, burun buruna gelene kadar işgal ettim.

“Vur bana,” diye hırladım alnımı alnına bastırırken. Dün ve öncesindeki birçok gece Ophelia'yı öperek üzerine yüklediğim ağırlığı, sorumluluğu, acıyı taşımama izin vermesini dileyerek sessizce yalvardım ona. Lia'nın kalçalarını kavrayıp onu teşvik ederek. Kucağımda boşalınca kadar aletime sürtünmesine ve bunu yaparken inleyerek onun değil, benim adımlı söylemesine izin vererek.

“Neden?” diye tükürdü Archer. “Kendini ona dokunduğun için daha iyi hissetmeni sağlayabileyim diye mi? Benim olana dokunduğun için?”

Benim.

Bu kelime midemi ekşitti, boğazımdan bir hırlama kopardı ve hissettiğim suçluluğun tamamen öfkeye dönüşmesini sağladı. “Dikkat et, Archer.”

“Neye dikkat edeyim? Sana gerçeği söylemeye ve saçmalıklarını dillendirmeye mi?”

“Ophelia senin değil.”

“Saçmalık,” diye tısladı. “O her zaman...”

Onu göğsünden ittirince Archer sendeleyerek kapı pervazına çarptı. Dengesini yeniden sağlayıp üzerime atıldı. Omzu şiddetle mideme çarptı ve ciğerlerimdeki hava boşalarak ânında nefessiz kalmama neden oldu. Buna rağmen bu yanma hoşuma gitti. Bunu istiyordum hatta. Parmaklarımı tişörtüne batırarak onu üzerimden çekip almaya çalıştım ancak beni bırakmadı. Bunun yerine yere yuvarlandık. Belime oturup çeneme bir darbe indirdi. Başım yana savruldu ve bana bir yumruk daha atarken kan tadı aldığımı yemin edebilirdim. Ve bir yumruk daha. Bir yumruk daha. Bunların da tadını çıkardım. Acının. Yaşıyor olduğumu hatırlatıyordu bana. Uğruna savaşmaya değer bir şeyim olduğunu hatırlatıyordu. Görüş alanımı lekeleyen siyah noktaları görmezden gelerek bir yumruk daha atmasma izin verdim, ardından Archer’ın altından sıyrılırken ön kollarımla yumruklarını engelleyip onu üzerimden ittim ve vurmaya hazırlanarak kolumu arkaya doğru gerdim. Çehrem öfkeyle çarpılırken parmak boğumlarım yanağı boyunca kayıp çatırtıyla burnuna çarptı. Yüzünden aşağı kanlar boşalmaya başladı.

Siktir, kırılmıştı. Anlamıştım.

Kıpkırmızı sıvı aklımın biraz başıma gelmesini sağlayınca onu bırakıp üzerinden indim ve göğsüm hızla inip kalkarken sırtımı duvara yasladım.

Elinin tersiyle burnunun altını sildi ve düşmanca bir kahkaha atarak oluşan hasarı değerlendirdi. “Burnumu kırdın.”

“Hak ediyorsun.”

Kaşlarını kaldırdı. “Ben mi hak ediyorum?”

“Evet.”

“Kız arkadaşım ile yattın,” diye hatırlattı bana.

“Eski kız arkadaşın.”

“Yani tek seferlik bir şeydi, ha?” diye meydan okudu.

“Ne dediğini bilmiyorsun.”

“Yani başka seferler de oldu,” diye varsaydı.

“Seninle saçma sapan kronolojileri tartışmayacağım,” diye homurdandım. “Ve olanlar için özür dilerim. Hakikaten özür dilerim. Ama o senin değil.”

“Başlarım öyle işe.”

“O senin değil,” diye tekrarladım dişlerimin arasından.

“Kendini böyle mi haklı çıkarıyorsun, kardeşim? Ayrılmış olduğumuz için onun meşru bir hedef olduğunu mu düşündün?” Başını iki yana sallayarak kanın çenesinden akıp tişörtüne damlamasına izin verdi ve normalde dikkat edeceği, çıkmayacağı kesin lekeleri görmezden geldi.

“Peki, bana şunu söyle,” diye ekledim. “Hayatına *benimle* devam ettiği için mi sinirlisin yoksa sadece devam ettiği için mi?”

“Sana nasıl baktığını görmüyor muydum sence?” diye sorguladı. “Sence gözlerini nasıl sana diktiğini fark etmemiş miydin? Şöyle düşünmüştüm ama. Hey, iyi tarafından bak. Kız arkadaşım gözlerini ikizime dikmeden duramadığına göre beni fiziksel olarak çekici buluyor olmalı. Bunun bir önemi olmalı, değil mi? Ama hiçbir şey *yapmazdı*. Ophelia bu. Kızın damarlarında bir damla bile düşüncesizlik yok, üstelik ben onun en iyi arkadaşayım. Bana bunu *yapmazdı*. Peki ya kardeşim? Benim kahrolası *ikizim*? Ona dokunarak beni sırtımdan bıçaklaması mümkün değil.” Ayağa kalkarken bir kez daha burnundan nefes verdi. “Belli ki malın tekiymişim.”

Odasının kapısını kapadı ve tek eşlikçim kalan suçluluk duygusuyla beni koridorda yalnız bıraktı.

Siktir.

Kırk İkinci Bölüm

Ophelia

Saatlerdir gözlerimden yaşlar boşanmadan kıpırdamayı beceremeyerek yatakta yatıyordum. Gerçi kıpırdamadığımda da hıçkırara hıçkırara ağlayan bir harabeydim.

Berbat bir durumdu. Her şey berbattı. Jaxon'a takımın bugünkü sekiz kilometre koşusuna neden gelmediğimi merak etmesin diye grip olduğumu açıklayan kısa bir mesaj attıktan sonra tortop olup yorganımın altına girdim ve sadece mutfaktan yiyecek bir şeyler almak ya da tuvalete gitmek için yataktan çıktım.

Şu anda tek istediğim şey ortadan kaybolmaktı. Bir süreliğine var olmamak istiyordum. Hayatımın balodan önceki hâline dönmelerini istiyordum. Tatum'ın bizi çatıda basmasının öncesine. Erkeklerin ve kötü kararların hayatımı ele geçirerek beni, olduğumu bildiğim kişinin içi boş bir kabuğuna dönüştürmesine izin vermemin öncesine. Kendime yabancı geliyordum. En iyi arkadaşlarımdan birine ihanet eden bir yabancı. İki kardeşi ayartan ve ciddi bir şeye hazır olmadığını bildiği hâlde onlardan biriyle yatmayı haklı çıkarabilsin diye her şeyden çok istediği geleceği bir kenara iten. Kendime hokeyden bile kaçan bir yabancı gibi geliyordum. Bu o kadar benlik bir hareket değildi ki anlatamam.

Neredeyse öğlen oluyordu. Yataktan çıkmış olmalıydım. Çoktan antrenmana gitmiş olmalıydım. Duş almış olmalıydım. Bugün Dylan'la Finley taşınacağı için arkadaşlarımdan gelişine hazırlanmalıydım. Ne var ki bunlardan herhangi birini yapmak yerine durumunu iyileştirebilmek için irademi nasıl toplayacağımı bilemeyen sefil bir yumru olarak yatağımda yatıyordum.

Yatakta boş boş tavana bakarak son birkaç haftayı aklımdan geçiriyordum ki komodinin üzerindeki telefonum titredi. Gizemli Adam'dan mesaj gelmişti.

İsim gözlerimi yeniden yaşlandırdı ve rehberimdeki ismi değiştirip mesajı okudum.

Maverick: Daha işimiz bitmedi, Opie.

Maverick: Ayrıca sürekli geleceği düşünüyorum. Seni ve beni. İstedğim her şeyi. İstedigimi elde etmek için nelerden vazgeçebileceğimi.

Telefonum tekrar titredi.

Maverick: İzini sürememenin beni nasıl öldürdüğü hakkında hiçbir fikrin yok.

Maverick: Sürmek istiyorum ama bu hafta sonu kardeşimi iki kere yumrukladım zaten ve üçüncü raunta iklimizin de hazır olduğundan emin değilim.

Pistte ettikleri kavganın hatıraları üzerime çullanırken göğsüm sıkıştı. Hepsi benim suçumdu. Gözümün kenarındaki yaşı sildim ve kendimi cevap vermekten alıkoyamayacak kadar zayıf ve meraklıydım.

Ben: Neden Archer'ı ikinci defa yumrukladın?

Maverick: Çünkü senin ona ait olduğunu söyledi.

Yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı süzüldü ve telefonum tekrar titreştiğinde gözlerimi sıkı sıkı yumdum.

Maverick: Haklıydın. Seni bunun ortasında bıraktığım için çok özür dilerim, Ophelia. Sayamayacağım kadar çok hata yaptığımı farkındayım ve sana her şeyi anlatmak istiyorum. Ama bunu telefonda yapmak bana doğru gelmiyor ve kardeşimin yan odada acı çektiğini bildiğim hâlde yanına gelmek de haksızlık gibi geliyor.

Ben: Tüm bunlar haksızlık gibi geliyor.

Maverick: Haklısın. Öyle. Ama burada böyle oturmak da bana kendimi çaresiz hissettiriyor, Minik Kaz'ım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Komodininin üzerindeki kutudan bir mendil daha alıp burnumu sildim ve mendili buruşturup yatak örtümü kaplayan hatırı sayılır büyüklükteki yığının üzerine attım.

Ben: Aynen.

Maverick: Reeves önümüzdeki hafta sonu bir parti daha veriyor. Gelir mısın?

Parti mi? Dalga geçiyor olmalıydı.

Ben: Pek parti havasında olduğum söylenemez, Maverick. Hem Dylan'la Finley bugün taşınıyor, yani planımızın ne olacağından ya da Archer'ın beni görmek isteyip istemeyeceğinden emin değilim.

Maverick: Onları da getir. Reeves'ın onlarla tanışmaya can attığından eminim.

Ağzımdan alçak sesli bir kahkaha kaçırverdi.

Ben: Ama asıl soru şu, Everett'la Griffin kız kardeşlerinin Reeves'le tanışmasını ister mi?

Maverick: Hey, bu bir kez olsun ilgiliyiz üzerimizden alacaksa şikâyet edecek değilim.

Doğru.

Ama kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olmuyordu.

Maverick: Gelsene.

Maverick: Lütfen? Seni göreyim ki her şeyi açıklayabileyim. Ve Archer'ın sakinleşme fırsatı olmadan seni arayıp sormak, olduğumdan daha büyük bir dallama gibi hissetmeme neden olur. En azından dört gözle bekleyeceğim bir şey olursa bu haftayı peşine düşmeden geçirebilirim.

Ben: Tamam ama bir parti? Bunun bizi daha da aşağılık insanlar gibi göstermeyeceğinden emin mısın?

Maverick: Hey, kendini benimle aynı kefeye koyma, Ophelia. Tekil aşağılık insan. Çoğul değil.

Ben: Olan her şeyden sonra bence tartışmaya açık bir şey bu.

Maverick: Böyle konuşma. Archer da böyle konuşmanı istemezdi.

Ben: O da tartışmaya açık.

Maverick: Partinin kulağa kötü bir fikir gibi geldiğinin farkındayım ama birbirimizden kaçmak hiçbir şeyi çözmeyecek. Benim için de. Senin için de. Arch için de. Onu kızdırmamak için mesafemi bile koru-

rum. Ama buzları eritecek bir şeye ihtiyacımız var. Hem dediğim gibi gelecek hafta. Sakinleşmek için bol bol zaman var.

Bir haftada çok şey olabilirdi. Yine de bu zaman diliminde Archer'ın sakinleşme ihtimali yok denecek kadar azdı. Benden nefret ediyor olmalıydı.

Ben: Archer'ın size gelmemi isteyeceğinden emin misin?

Maverick: Önümüzdeki pazar brunch'ta seni görecektir zaten.

Ben: Aile brunch'ına gidebileceğimi sanmıyorum, Mav.

Maverick: Sorunlarından kaçmak onları ortadan kaldırmaz. İnan bana. Bilirim.

Ben: Onlarla yüzleşmeyi kolaylaştırmıyor.

Maverick: Haklısın ama hiçbirimiz hayatımızın geri kalanı boyunca yüz yüze gelmekten kaçamayız, bu yüzden hemen yapıp kurtulalım. Hem bunu ailelerimizin gözünün önünde yapmamayı tercih ederim. Sence de öyle değil mi?

Yatakta yan döndüm, ne kadar çılgınca gelirse gelsin, Mav'ın mantığını inkâr etmeyi başaramadan artıları ve eksileri ölçüp biçmeye başladım.

Ben: İyi bir noktaya değindin.

Maverick: Yani, gelecek misin?

Ben: Düşüneceğim.

Maverick: Güzel. Ve sonrasında konuşacağız.

Ben: Hazır olduğumu sanmıyorum, Mav.

Maverick: Bunu atlatacağız, Ople. Söz. Seni özledim.

Kalbim göğsümde sıkıştı ve son birkaç günün boklu kargaşasından sonra bile ondan uzak kalmanın canımı ne kadar yaktığından nefret ederek ağrıyan yeri ovaladım. Açıkçası bunun hiçbir mantığı yoktu. Onu böylesine sevmenin. Ne var ki duramıyordum. Denemiştim.

Kendimi bundan vazgeçirmeden önce cevabımı yazdım ve baloncuk "teslim edildi"ğini gösterdiğinde inledim.

Ben: Ben de seni özlüyorum.

Telefonum birkaç saniye sonra titredi. Bu seferki bir aramaydı.

Başparmağımı ekranda kaydırıp telefonu kulağıma götürdüm.

“Selam Dylan.”

“Selam,” dedi Dylan. “Babam beni ve kolileri eve teslim ettikten sonra hâlâ Tatum’ı eve bırakmayı planladığı için arayıp size bugün için tahmini varış zamanı vermek istedim. Saat üçte ya da üçe doğru olur diye düşünüyorum. Size uyar mı?”

“Evet, saat üç uyar ama Tatum burada değil,” dedim ona, “babamın onu eve bırakmayı dert etmesine gerek yok yani.”

“Orada değil mi?”

“O, şey, grip oldu da babam onu erken aldı,” diye açıklasam da konuşmamdaki can sıkıntısını ben bile duyabiliyordum.

“Ah.” Tereddüt etti. “Sen de kaptın mı? Kusura bakma ama sesin biraz... *tuhaf* geliyor. İyi misin?”

Boğazımı temizledim. “Evet. Şey, ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum.”

“Ah, kızım ya. Kötü olmuş.”

“Evet, gerçekten rezalet,” diye mırıldandım.

“Dün taşınmamam kötü oldu, orada olup sana çorba yapabiliyordum,” dedi. “Aslında, bu bir yalan. İkimiz de yemek yapmadığımızı biliyoruz. Ama yemek söylemekte üzerime yoktur. Sana sağlam bir çorba söyleyebilirdim.”

Gözlerimde biriken yaşlara rağmen gülümsedim. “Aslında bu kulağa harika geliyor. Seni özledim.”

“Aynen,” diye cevap verdi. “Gerçi kardeşlerimle kapı komşusu olduğumuz için hâlâ biraz cinlerim tepemde.”

Yan dönüp, “Jaxon kendine ev buldu, hâliyle sorun olmayacak ve Griff de *o kadar* kötü değil. Eğer birine acımak istiyorsan Finley’ye acı. Dün maça geldi ve Everett ona sadece baktılar diye bütün zamanını takım arkadaşlarına bağırarak geçirdi,” dedim.

Dylan kıkırdadı. “Everett her zaman kasıntının tekiydi zaten, bu yüzden böyle davrandığında insanlar neden şaşırıyor bilmiyorum.”

“İyi dedin.”

“Oğlanlardan bahsetmişken, onlardan biri niye sana çorba getirmiyor, yoksa Archer’ın *Yılın En İyi Arkadaşı* ödülünü iptal etmem mi gerekiyor? Aslında, geri alıyorum. Bu unvanın bende olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ama cidden ya, ben gelene kadar sana bakmasını istemelisin.”

Yorganıma baktım ve durumumun gerçekliği üzerime çökerken ince pamuklu nevresimi parmaklarımın arasında ovaladım. “Şu an Archer’la aramız biraz limoni, yani bana bakması mümkün değil bence.” Sözcüklerim beni derinden etkiledi ve sesim çatladı. Arkadaşlığımıza duyduğum, her şeye duyduğum acıyla.

“Ne oldu?” diye ağzımı aradı. “Bana bilgi ver.”

“Buraya geldiğinde anlatacağım.”

“Hadi, bekletme beni. En azından beni oyalayacak bir şey ver.”

“Şu kadar söyleyeyim, Gizemli Adam tekrar radarıma düştü ve işler karıştı.”

“Bekle, o Gizemli Adam mı?”

Yüzümü ekşittim. “Evet.”

“Aman Tanrım. Yani LAU’da olduğunu biliyordum ama... Tamam, babama kendimi erken bıraktıracam, böylece tüm detayları dinleyebilirim.”

“Onlara söyleme, n’olur... Ailene,” diye açıkladım.

“Neyi?” diye sordu.

“Bütün bu dramayı,” diye mırıldandım boğazımı temizleyerek. “Ben... sonuçlarıyla yüzleşmeye henüz hazır değilim.”

“Tabii ki, Lia. Sırrın bende güvende.”

“Sağ ol. Yakında görüşürüz.”

Dylan peşinde ailesi ve küçük bir karavanla öğlen birde kapıma vurma suretiyle geldi. Colt Amca her şeyi içeri taşıdıktan ve Ashlyn Teyze de buzluğumuzu Ben & Jerry’s dondurmasıyla dol-

durduktan sonra önümüzdeki haftaki brunch'a gideceğimize dair bizden söz aldı ve bizi öperek vedalaştı.

Birkaç dakika sonra Finley ve ailesiyle déjà vu yaşadım, ta ki koliler salonu doldurana, üniversite hayatımın geri kalanında bir daha asla huzurlu bir an yaşayamayacağımın emin olana kadar.

"Hepimizin en sonunda burada olduğuna inanamıyorum!" diye bağırdı Finley. Beni kendine çekip sarıldı ve Dylan'ın koluna uzanarak onu da bize katılmaya zorladı.

Dylan güldü ama salonun ortasında kollarını bize doladı. Neredeyse kolilerden birine takılıp düşeyazdığımın hepimiz biraz daha yüksek sesle güldük. Hoşuma gitmişti bu. Çok hoşuma gitmişti aslında. Artık kendimi o kadar da yalnız hissetmiyordum çünkü. Ev sessiz gelmiyordu. Onun yerine içinde yaşanıyormuş gibiydi. Birlikte burayı gerçek bir yuvaya dönüştürebilirmişiz gibi.

Finley beni bırakıp ellerini ovuşturdu. "Tamam, hepimiz eşyaları yerleştirmeyi bitirdiğimizde hakkında çok şey duyduğum şu meşhur oyun gecelerinden birine gitmemiz lazım diyordum. Siz ne dersiniz? Griffin ağzından kaçırıldığından beri birine katılmak için yanıp tutuşuyorum."

"Griffin ne zaman oyun gecelerini ağzından kaçırdı?" diye sordu Dylan.

Finley koyu renkli, ıslık ıslık saçlarının kırılmış uçlarını kurcalayarak Dylan'ın bakışlarından kaçındı. "Ara sıra abime mesaj atıyor olabilirim." Bilek hareketiyle saçlarını omzunun üzerinden atıp, "Ama bu pek de önemli bir mesele falan değil yani," diye ekledi.

"Abin onun arkasından en yakın arkadaşına mesaj attığını biliyor mu?" diye espri yaptım.

Finley'nin kusursuzca doldurulmuş kaşları aşağı indi ama elini sallayarak beni geçiştirdi. "Bilmediği şeyden Everett'a zarar gelmez."

"Evet çünkü müthiş akıllıca bir fikir," diye belirttim. "Herkesin sır saklamak."

"Diyene bak," diye karşılık verdi. "Küçük kuşlar acayip bir şey sakladığını söyledi bana."

Dylan yanımda kendine çeki düzen vermeye koyulunca omzuna vurdum. "Dylan!"

"Hey! *Fazla* bir şey söylemedim. Hem bir sırrın bizde güvende olduğunu söylediğimizde birbirimizin dışında herkesi kastettiğimizi ikimiz de biliyoruz, değil mi? İlk söylediğin kişi ben olduğum için en sevdiğin kuzeninin açıkça ben olduğumu söyledim, o kadar."

"Ah, bunun seni en sevdiği kuzeni yaptığını kim söyledi?" diye karşı çıktı Finley.

Ellerini kaldıran Dylan sırtarak geri çekildi. "Hey, denemeden anlayamazsın."

"Hadi oradan. Ne denemesiymiş bu?" diye sordu Finley.

Dylan ağızındaki baklayı çıkarmamı bekleyerek yan gözle bana baktı. Yüzümü buruşturup, "Tamam! Size her şeyi anlatacağım ama sadece bizim aramızda kalacağına söz verirsiniz," diye yumurtlayıverdim.

Finley dudaklarının fermuarını çekip hayali anahtarı fırlattı ve beklemeğe koyuldu.

"Bu sefer gerçekten ama," dedim, Dylan'a imalı bir bakış atarak.

"Evet, evet. Biliyorum," diye cevapladı Dylan.

Tatmin olmuş bir tavırla derin bir nefes alıp, "Archer'la ara verdiğimizizi zaten biliyorsunuz, ailelerimizi germek istemediğimiz için bu aramızda kalmıştı," dedim.

"Evet, biliyoruz. Şimdi, ilginç kısımlara gel," diye beni teşvik etti Finley.

"Gizemli Adam tekrar radarına takılmış," dedi Dylan.

Biraz daha dikleşen ve merakı uyanan Finley, "Dur bir dakika, son sınıftaki çocuk mu?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi Dylan benim yerime.

Finley'nin ağızı açık kaldı. "Çiçeğini Alan Gizemli Adam bu yaz tekrardan mı ortaya çıktı?"

"Lütfen ona çiçeğini alan deme," diye sızlandım ellerimle yüzümü kapatarak.

“Bu çocuk senin bekâretini aldı mı, almadı mı?” diye ağzımı aradı Finley.

Doğruluk mu Cesaret mi oyunundan sonra çatıda Maverick'i bulduğum gece, hızlı kareler şeklinde üzerime çullandı. Kanepeye Finley'nin yanına yığılıp ellerimin kucağıma düşmesine izin verdim. “Yorum yok.”

“Bu evet demek.” Dylan, Finley'nin ayaklarına vurarak orta sehpadan indirdi ve karşımıza oturdu. “Ama bence asıl soru şu... sonunda Gizemli Adam'ın gerçek kimliğini açıklamaya hazır mısın? Çünkü hep birlikte yaşayacağımız için onu yatak odandan sıvışırken yakaladığımızda illaki öğreneceğiz.”

“Aceleci davranmayalım,” diye mırıldandım. “Yarattığım o boklu kargaşadan sonra Gizemli Adam'la neler olduğundan emin değilim ama sizden bir şeyler saklamayacağım artık. Kim olduğunu bir şartla söylerim.”

“Evet?” diye cevapladılar hep bir ağızdan.

“Bunun aramızda kalacağına yemin etmelisiniz. İki gözüm önüme aksın ki türünden bir yemini kastediyorum.”

Finley'yle Dylan bakiştı ve ikisi de Finley'nin birkaç dakika önce yaptığı gibi dudaklarının fermuarını kapattı.

İç çekerek itiraf ettim, “Tamam. Pekâlâ... Gizemli Adam... Kahretsin, söyleyemiyorum bile.” Dudaklarımı dişlerimin arasına çekip burnumdan derin bir nefes aldım. “Gizemli Adam” –korkudan sindim– “Maverick.”

Nefesleri kesildi ve dilleri tutulmuş bir hâlde ağızlarını kapatıp gözleri neredeyse yerlerinden fırlayacakmış gibi bana bakakaldılar.

Minderlere biraz daha sokuldum ve beni bütününüyle yutmaları için dua ederek homurdandım. “Bana öyle bakmayı kesin.”

“Nasıl? Sanki bizden büyükten de öte bir sır saklamışsın gibi mi?” diye sordu Finley.

“Evet, farkındayım. Size söylemek istedim,” diye ekledim, Fin'e ait olduğunu varsaydığım pembe ve simli keçelikalemle “kızsalsaylar” yazan kolilerden birinin üzerine ayaklarımı yerleştirirken.

“Fakat... başta ilişkimiz ciddi değildi. İşler biraz daha ciddileşmeye başladığında saklamak isteyen bendim, dil döküp görüştüğümü-zü herkese söyleyeyim diye yalvaransa Mav’dı. Sonra balo oldu, ayrıldık ve onun kim olduğunun artık bir öneminin kalmadığını düşündüm.” Derin bir nefes aldım ve kendimi senaryonun tamamını tüm berbat ihtişamıyla açıkça anlatmaya zorladım. “Archer’la ayrılana, ikiz kardeşiyle –tekrar– takılmaya başlayana ve Archer’a bunu söyleyene kadar yani çünkü dürüst olmak gerekirse bunun zamanı çoktan gelmişti.”

İşte. Şimdi her şey meydana.

“Bir dakika,” diye böldü Dylan. “Archer’ın Gizemli Adam’dan haberi vardı, değil mi?” diye sordu.

Başımınla onayladım. “Evet, niye ki?”

“Gizemli Adam’ın Maverick olduğunu biliyor mu?” diye öğrenmeye çalıştı Finley.

Başımı iki yana salladım.

“Yani Archer senin *iki* adama mı takılıp kaldığını sanıyor?” diye sordu Dylan.

Evet, bu daha da kötü hissettiriyor.

“Olabilir?” Tereddüt ettim. “Muhtemelen. Açıkçası Archer’ın aklından neler geçtiğinden yüzde yüz emin değilim. Şu an pek muhabbetimiz var diyemem.”

“E herhalde,” diye cevap verdi Finley. “Neden ona Maverick’in senin Gizemli Adam’ın olduğunu söylemedin?”

“Bilmem?” Başımı ellerime dayadım ve üzerimden bir utanç dalgası daha geçti. “Kusacak gibi hissettim, ayrıca her şeyi olabildiğince çabuk halletmeye çalışıyordum. Hem onu daha fazla kırmak isteme-”

“O trenin çoktan kaçtığı neredeyse kesin,” diye araya girdi Finley.

“Hadi canım,” diye mırıldandım ve yanaklarımı şişirip ellerimi kucağıma koydum. “Durumun berbat olduğunun farkındayım, her şeyin içine ettiğimi de biliyorum. Her şeyi biraz olsun açıklığa kavuşturmak için Maverick gelecek hafta sonu bir Oyun Gecesi’ne

gitmemizi teklif etti, kulağa dehşet verici gelse de aile brunch'ından önce Archer'ı görmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Siz ne dersiniz?"

"Bence de iyi bir fikir olabilir ama bu Maverick'le hâlâ birlikte olduğunuz anlamına mı geliyor?" diye sordu Dylan.

Yanağımın içini dişleyerek omuz silktim. "Açıkçası bilmiyorum. Archer'la ayrıldıktan sonra Mav'la birbirimize herhangi bir sıfat yakıştırmadan ve aramızdakini ciddi bir şeye dönüştürmeden takılma konusunda anlaşmıştık. Ama bunun sonuçlarını ve etrafımızdakileri potansiyel olarak ne kadar kırdığını gördükten sonra, gerçek bir ilişki yaşamakla ilgilenmiyorsa ben yokum."

"Vay be," diye mırıldandı Dylan.

Finley, "Aferin sana," diye ekledi.

"Evet." Üzgün bir tavırla gülümsedim. "Hem Archer'la neler olduğunu çözene kadar ona sabırlı olmasını söyledim. Muhtemelen o da bunun iyi fikir olduğunu kabul etti ve bu hafta partiye kadar mesafesini koruyacağına da söz verdi. Sonrasında konuşmak istiyor."

"Şey, bu iyi bir şey değil mi?" diye merak etti Dylan.

"Bilmem ki." Omuz silktim. "Ne söyleyeceğini duymaktan ödüm kopuyor."

Finley beni dikkatle inceledi. "Onunla konuşmaktan neden bu kadar korkuyorsun ki?"

Teslim olarak gözlerimi tavana diktim. "Konuşursam benden neden ayrıldığını sormak zorunda kalacağım da ondan."

Dylan kaşlarını çattı. "Bilmek istemiyor musun?"

"Tabii ki bilmek istiyorum."

"Ee, neden sormadın?"

İyi bir soruydu. Tatum'ın konuyu açmasının çok öncesinde bile aynı şeyi ben de merak ediyordum.

"Vereceği cevaptan korkuyorum. Bunu aptalca bir sebepten yapmışsa, Maverick Buchanan'a âşık olsam bile onun asla duygularıma karşılık vermeyeceği ve benimle aynı şeyleri istemeyen

bir adamla boşa zaman harcadığım gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağım,” diye itiraf ettim başparmağımla tırnağım arasındaki küçük alanı kemirirken.

“Ya iyi bir sebepten yapmışsa?” diye dikkatlice sordu Dylan.

“O zaman daha da kötü,” diye itiraf ettim. “Çünkü... işler kolayken, yani kardeşi eski erkek arkadaşım değilken ve tek endişemiz ailelerimizin ilişkimizi kabul etmesiyken bile birlikte olamadıysak, şimdi birlikte olabileceğimiz ne malum?” Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. “Her şey çok daha karmaşık, kızlar. Bütün bu olanlardan sonra nasıl eski hâlimize döneceğiz, gerçekten bilmiyorum. Ve bu... beni dehşete düşürüyor.”

“Anlıyoruz,” diye mırıldandı Dylan. “Korkmakta sonuna kadar haklısın.”

“Teşekkür ederim,” diyerek iç çektim ve silkinip kasvetli düşüncelerimden kurtulmaya çabaladım. “Ama ilişkileri teker teker düzeltmeli, değil mi? Archer’la barıştığımızda Mav’la ne yapacağımı çözebileceğim. En azından planım böyle. Önümüzdeki hafta sonu Oyun Gecesi’ne gelmek ister misiniz?”

“E herhalde.” Finley omzunu hafifçe benimkine vurdu. “Bu zımbırtılardan birine katılmaya can attığımı zaten söylemiştim. Asıl soru şu, mercimek kardeşlerle ilk defa gireceğin etkileşimi ön sıralardan izlerken yanımda patlamış mısır da getirmeli miyim?”

“Mercimek kardeşler *demesene*,” diye uyardım.

“Hadi ama, biraz uydu,” diye sırtarak karşılık verdi.

“Durumu komikleştirmiyor,” diye itiraz ettim. “Ve teknik olarak Archer’la mercimeği fırına vermedik.”

Gözleri faltaşı gibi açılan Finley, Dylan’la bakıştı. “Ciddi misin? Siz ikiniz... birkaç ay birlikteydiniz, değil mi?”

“Hazır değilim dedim,” diye itiraf ettim telefonum kucağımda titrediğinde.

“Kim?” diye sordu Dylan.

Reeves’ten gelen bir mesaj ekrandan bana parlıyordu.

“Reeves.”

“Reeves kim?” diye sordu Dylan.

“Ev arkadaşlarından biri,” diye açıkladım.

“Oo, tatlı biri mi? Tatlı olmak zorunda,” diye cevapladı Finley kendi kendine. “Tatlı adamlar birlikte takılır. Kural gibi bir şey bu.”

Onu aldırış etmeyerek Reeves’in mesajını açtım.

Reeves: Selam.

Ben: Selam.

Reeves: Duydum ki gelecek hafta sonu bir başka Oyun Gecesi daha düzenliymişum.

Reeves: Ve evet, bunu senin için yapacağım.

Ben: Benim için olduğunu kim söyledi ki?

Reeves: Alemsin, Ophelia. Yarattığın dramayı görmediğimi mi sanıyorsun?

Yüzümü ekşittim.

Ben: Belli oluyor mu ya?

Reeves: Hiçbir fikrin yok. ;) Bir şartım var.

Ben: Şartın ne?

Reeves: Yeni ev arkadaşlarını getir.

Ben: Ne zamandan beri ev arkadaşları var ki benim?

Reeves: Bugün eşyalarını indirdiklerini gördüğümünden beri.

Ben: Gözünden kaçmadı, değil mi?

Reeves: Komşularımın geliş gidişinden haberdar olmayı severim.

Burnumdan nefes vererek gülüp cevabımı yazdım.

Ben: Tabii ki seversin. Peki. Onları getireceğim.

Reeves: Beni onlarla tanıştıracak mısın?

Ben: Zorunda mıyım?

Reeves: Belli ki.

Ben: Abazansın ya.

Reeves: Daha azını bekler miydin?

Fark etmeden gülmemi tuttuğum sırada telefonum bir başka mesajla titreşti.

Reeves: Bu arada bu bir cevap değildi.

Ben: Evet, seni onlarla tanıştıracam.

Reeves: Her zaman favorim oldun. Oynayacağımız oyun konusunda bir tercihin var mı?

Başımı kaldırıp, "Oyun Gecesi'nde hangi oyunu oynamak istersiniz, bir tercihiniz var mı?" diye sordum kızlara.

"Oo, seçebiliyor muyuz?" diye sordu Finley.

Telefonuma bakıp Reeves'in mesajını tekrar okudum. "Görünüşe göre seçebiliyoruz."

"Sardalye nasıl?" diye önerdi Dylan.

Finley'nin gözleri parladı. "Oo, Şişe Çevirmece'ye ne dersin?"

"Evet, abin kesin onaylayacaktır," diye espri yaptım.

"Ya da erkek arkadaşın," dedi Dylan.

"Ha ha. O bakir dudakları öpecek birini sonunda bulursun diye teklif etmiştim," diye karşılık verdi Finley.

"Hey, daha önce öpüldüm ben," diye ofladı Dylan.

"Evet. İki kere," diye hatırlattı Finley. "Ve sen on sekiz yaşındasın. Hem çok şirin hem de fevkalade acınası bir durum bu. Hadi ama, Dylan. Ne kadar çok yaparsan o kadar az korkarsın."

"Senin için öyle olabilir." Dylan ürperdi. "Öptüğüm son adam bana sakızını pasladı."

Yüzüm ekşidi. "İğrenç."

"Tahmin bile edemezsin," dedi Dylan duygusuzca.

"Evet. İlk öpücüğünü de unutmayalım, değil mi?" diye keyfini gizlemeye zahmet bile etmeden lafa daldı Finley. "Çocuk dilini ağzına soktuğunda öğürme refleksinin tetikleyecek ve neredeyse çocuğun üstüne başına kusmana neden olacak kadar sarhoş olmana inanamıyorum hâlâ."

Dylan ona öfkeyle baktı. "Sana bu hikâyeyi anlattığıma öyle seviyorum ki."

Finley'nin ağız kulaklarına vardı. "Ben de."

"Her neyse." Dylan bana döndü. "Doğruluk mu Cesaret mi nasıl?"

"Hep Doğruluk mu Cesaret mi oynuyoruz."

"E herhalde, klasik de ondan," dedi Finley. "Ama canın istemiyorsa her zaman Daha Önce Hiç'i oynayabiliriz."

"Oo, severim!" diye cıvıladı Dylan. "Her zaman kazanıyorum."

"Ya da geceyi hep ayık tamamladığın için kaybediyorsun," dedim neşemi bastırmaya zahmet etmeden.

Dudaklarını büzdü. "İyi noktaya parmak bastın. Eğlenceli bir şey yapmadım."

"Eğlenceli bir sürü şey yaptın. Ama bunların çoğu Daha Önce Hiç oynadığımızda söylenmiyor," diye açıkladım ona. "Bununla birlikte iyi bir başlangıç oyunu olur bu bence. Siz de hemfikir misiniz?"

"Evet," diye cevap verdiler.

"Tamamdır." Telefonuma geri dönüp cevabımı yazdım.

Ben: Kızlar oylarını Daha Önce Hiç'ten yana kullandı. Ne dersin?

Reeves: Klasik. Büyük gruplar için iyi. Ben hazırlıkları başlatınm.

Ben: Sağ ol.

Reeves: Ne zaman istersen, Lia.

Kırk Üçüncü Bölüm

Ophelia

Kimsenin sesinin soluğunun çıkmadığı uzun bir hafta olmuştu. Maverick birkaç kere mesaj atmıştı ama kardeşi mesajlarıma cevap vermeyi reddederken ona mesaj atmanın beni suçlu hissettirdiğini söylemiştim, bu yüzden Mav da bu gece ona konuşma fırsatı vereceğime söz verirsem kendini geri çekeceğini söylemişti.

Maverick Buchanan'la ilgili her şeyin bağımlısı olduğum için ben de kabul etmiştim.

Mekân tıklım tıklımdı; oğlanların evine doluşmuş insanlara bakınca önceki partiler ufak toplantılar gibi kalıyordu. Hazırlanırken banyo duvarımın da müzikle titremesinden partinin her zamankinden daha çılgın olacağı içime doğmuştu, yine de bu bambaşka bir şeydi. Ön kapıları destek koyularak açık bırakılmıştı ve ön veranda insanlarla neredeyse dolup taşıyordu.

Keşke kalabalıkları biraz daha sevseydim.

Dikkatimi dışarıdaki çimlerde yiyişen bir çiftten ayırdım ve kenara bırakılmış bir bardağı verandanın bana ait olan tarafından oğlanların tarafına iteledim.

Girişi kapatan iki kişinin arasından sıyrıldığım sırada, “Galiba yaz tatili bitti,” diye kendi kendime mırıldandım. Kızlar da hemen arkamdaydı.

İnsanlar her yerdeydi. Kuytuda. Köşede. Kanepelerde. Kori-dorda. Hoparlörlerden müzik çalmaya devam ederken neredeyse her santim, kendi eksenini etrafında dönen sımsıcak bedenlerle dolmuş gibi geliyordu.

Finley sırtarak kolumu tutup hafifçe sıktı. Duyduğu heyecan, minyon yapısının kaldırabileceğinden fazlaydı sanki. Dylan ise tereddüt etti. “Evet, sanırım ben...”

“Hayır!” Finley, Dylan'ın koluna girdi. “Hiçbir yere gitmiyorsun. Hadi.”

Altdudağını sarkıtan Dylan sızlandı. “Cidden ya, sen Kate Teyze’yle kan bağı olduğunu emin misin? Annemin dediğine göre üniversitedeyken partilerden nefret edermiş ve sen onun kızıydın.”

“Kızım, aynı soruyu annemle babam da sürekli soruyor,” dedi Finley gülerek. “Sanırım kabahati üvey kız kardeşlerimde bulabilirsin. Aramızdaki yaş farkı sayesinde birlikte büyürken *eğlenceli* deneyimler yaşadım.” Dylan’ı içeri çekti. “Hadi. Kendimize eğlen-
ce bulalım.”

Reeves köşede bir kızla öpüşmekle meşguldü. Erkek takımındaki sarışın pislik Trevor Cameron diğer oyuncuların birkaçıyla sohbet ediyor, o sırada Griffin beline kadar uzanan uzun ve ipeksi saçlı bir esmerle konuşuyordu. Peki ya Archer, Maverick ve Everett neredeydi? Henüz ortaya çıkmamışlardı ancak çok geçmeden burada olacaklarından emindim.

Gelmelerini istediğimden değildi. Antrenmanda olmadığım zamanları evimde resmen saklanarak geçirdiğimden Archer’la ayrıldığımı kimlerin bildiğinden emin değildim, ayrıca Maverick’le olan küçük kaçamağımı herhangi birilerine söyleyip söylemediğini de bilmiyordum. Bu kombinasyon bana yönelen her bakışı korkuyla karşılayıp sorgulamama neden oluyordu. Buna rağmen artık evimde saklanamazdım, bu da beni dehşete düşürse bile bir yetişkin gibi davranıp... her şeyin sonuçlarıyla yüzleşmem gerektiği anlamına geliyordu. Keşke Archer’m neler düşündüğünü biliyor olsaydım.

Telefonumu arka cebimden çıkarıp Archer’a bir mesaj daha attım.

Ben: Hey. Az önce geldim. Umarım sorun olmaz.

Ekrana uzun uzun baksam da cevap gelmedi.

Tabii gelmez.

“Tamam, alkol nerede peki?” diye sordu Dylan. “Bu geceyi atlatmak için bir içkiye ihtiyacım var.”

“Her halükârda bu gece eğlenceli olacak,” diye onu temin etti Finley. “Mutfakta içecek vardır kesin.”

Mekânın sahibiymiş gibi davranan Finley bizi mutfağa yönlendirip kendine biraz diyet kola koydu. Epilepsisini tetikleme ihtimali olduğu için Finley alkol içmezdi, buna rağmen ayıkken de yeterince hazırcevap olduğu için içkinin verdiği cesarete hiç ihtiyacı yoktu. Birileri onunla konuşmaya yeltenirse kusuverecekmiş gibi duran Dylan'ın aksine. Bana terli gibi gelen ellerimi kot şortuma sildim ve masanın ayağının yanında duran kırmızı soğutucudan alkollü bir içecek aldım. Yudumladığımda dilimdeki tomurcuklar karıncalandı. İçkinin sıcaklığının yayılıp kaygılarımı yatıştırması umuduyla bekleyerek yavaşça nefes verdim.

Soğuk kutuyu dudaklarıma dayayıp alanı inceledim. Tanıdık bir profil koridordan dikkatimi çekince kaşlarımı çattım ve daha dikkatli incelemeye koyuldum.

Mav'dı bu.

İyi görünüyordu. Koyu renkli tişörtü göğüs kaslarının üzerinde esniyor, pazularını sarıyordu. Salonu inceleyip bütün dikkatini mutfağa yönlendirirken dalgalı saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Benim ona takılan bakışlarımı yakaladığında beni başını eğerek selamladı ve uzun adımlarla bu tarafa gelmeye başladı.

Siktir.

Hazır değildim. Archer'ın buralarda olma ihtimali varken değildim. Bizi birlikte görebilirdi. Bunu yüzüme vurabilirdi.

Mav yaklaşırken omurgam âdeta çelik bir bastona dönüştü ve olduğum yerde donup kaldım. Yeterince yaklaştığında Dylan'la Finley'yi vücudunun yan tarafına çekerek kısaca sarıldı. Bana da aynı şekilde sarılmasını bekledim ancak yeltenmedi bile. Gülümsemekle yetindi. "Opie."

"Mav," diye mırıldandım.

Aynı kelebek dalgası midemin içinde kanatlarını çırpmaya başlayınca aptal şeyleri sakinleştirmeyi umarak kollarımı kavuşturdum.

İşe yaramadı.

Gülümsemesi genişlese de yorumda bulunmadı. "Dışarıda görüşürüz, tamam mı?"

Başımı salladım. “Tamam.”

Arka verandaya yöneldiği sırada parmaklarını parmaklarıma sürterek yanımdan geçti. Elini tutup kendiminkiyle birleştirmek için yanıp tutuşuyordum. Onu bir köşeye çekip benimle ne konuşmak istediğini, bana ne söylemek istediğini, görüşmemizin üzerinden kısa bir zaman geçmiş olmasına rağmen beni benim onu özlediğim kadar özleyip özlemediğini sorabilmeyi dileyerek gidişini izledim.

Omzuma bir kol dolanıverdi ve Reeves beni kendine çekerek düşüncelerimden uzaklaştırdı.

“Bakıyorum da kendinizi evinizde gibi hissediyorsunuz,” diye belirtti.

Gözlerimi Maverick’in sırtından ayırıp Reeves’e döndüm ve bütün dikkatimi ona verdim. “Sana da merhaba, Reeves.”

“Beni arkadaşlarıyla tanıştırmak ister misin?” diye sordu çocuksu bir sırıtışla.

Arkadaşlar. Aynen.

Boğazımı temizleyerek kolundan kurtuldum ve kuzenlerimi gösterdim. “Reeves, bu Finley, Everett’ın kardeşi ve bu Dylan, Griffin’in kardeşi. Fin, Dylan, bu da Reeves.”

Reeves utanmaz bir edayla gözlerini teker teker üzerlerinde gezdirdi. “Bütün aile burada yani.”

“Daha azını mı beklerdin?” Finley sırtarak içkisinden bir yudum aldı.

“Tabii ki hayır.” Bana bakarken Reeves kalın ve boğazdan gelen bir sesle kendi kendine güldü. “Nasılsın?”

Normal. Davran.

Zorla gülümsedim. “Daha iyi olamazdım. Sen?”

“Biraz daha iyi olabilirdim. Senin oğlan durduk yere kendini paralıyor.” Çenesiyle arka verandayı işaret etti.

“Yaa?” Finley araya girdi. “Hangisi?”

Ona dik dik baktığımda sırtıttı. “Dalga geçiyorum ya.”

“Hayır, geçmiyor,” diye espri yaptı Reeves. “Ve mademki buna değindin, sanırım ikisini de kastettim. Bana bu meselenin neyle ilgili olduğunu anlatmak ister misin, Ophelia?”

Boğazımı temizleyip içkimden bir yudum daha aldım. “Yorum yok.”

Beni izlerken gözleri keyifle parlıyordu. “Tabii yok.” Ağzımdaki baklayı yakın zamanda çıkarmaya dilimin varmadığını anlayınca çenesindeki kirli sakalı kaşıdı ve arkadaşlarıma döndü. “Pekâlâ, ilk Oyun Geceniz için hazır mısınız bakalım?”

“Muhtemelen hayır,” diye bardağına doğru mırıldandı Dylan.

Finley onun kaburgalarına dirsek geçirerek, “Yalan söylüyor. Kesinlikle hazırız. Hodri meydan,” diye ekledi.

“Oyun sevmez misin, Dylan?” diye sordu Reeves.

Dylan’ın içkisi boğazma kaçiverdi ve hunharca öksürdüğü sırada Finley de sırtına vurmaya başladı.

Reeves onun verdiği karşılığa şaşırarak Dylan’a yardım etmek için öne atıldı. “İyi misin?”

“İyi iyi,” diye cevap verdi Finley. “Erkeklerin onunla konuşmasına alışkın değil de.”

“Finley!” diye çıkıştı Dylan.

“Ne var? Yalan mı?!”

“Yemin ediyorum, Finley, konuşmaya devam edersen yatağına kurbağa saklarım,” diye onu alçak sesle tehdit etti Dylan.

Finley nefesini tutarak göğsünü kavradı. “Bunu yapmaya cesaret edemezsin.”

Dylan yüzüne yerleştirdiği yapmacık gülümsemeyi o sırada onlara kulak misafiri olan Reeves’e yöneltti ve Finley’nin dirseğinin arkasına uzanıp onu çimdikledi. “İki kurbağa oldu.”

Gözlerini faltaşı gibi açan Finley nefesini tuttu. “Bak yemin ede—”

“Yapacağımı biliyorsun,” diye öfke kustu Dylan.

“Tamam, tamam.” Finley, Reeves’e dönüp gülümsedi. “Yalan söyledim. Dylan erkeklerle konuşmaya kesinlikle alışkın ve şu an garip garip hareketler yapmıyor. Hem de hiç.”

Dylan'ın dikkatini kendi üzerinde tutarak eğilip kaosa daha da yaklaşan Reeves'in ağzı keyifle kıvrıldı. "Korkma, Dylan. Ben kızlarımı kıvrandırmayı severim."

Dylan yutkundu ama yorum yapmadı.

Reeves gülerek, "Evet, sen eğlenceli olacaksın. Görebiliyorum," diye ekledi. Geri adım atıp Dylan'a nefes alması için alan bıraktı, ellerini birbirine sürttü ve niyetini iyice perçinlemek için bir de şeytani şeytani sırttı.

Ellerini ağzının çevresine yerleştirip bağırdı: "Oyun Gecesi başlamak üzere! Oynamak istiyorsanız bardağınızı ağzına kadar en sevdiğiniz içeceklerle doldurun ve arkada bize katılın." Çıkışa doğru yöneldi ve kalabalık da peşinden gitti.

"Kızım," dedi Finley. Bir eliyle kendini yelpazelerken öteki eliyle de içeceğini dengede tuttu. "Bu etkileşimden dolayı aşka gelmiş olan bir tek ben miyim?"

"Evet, aşırı eğlenceliydi," diye mırıldandı Dylan.

"Ay, hadi ama. Bence senden hoşlandı," diye karşı çıktı Finley.

Dylan burun kıvrıldı. "Ve bence zampara olduğu yüzünden okunuyor."

"Bir zamparayla takılmakta hiçbir sorun yok ki." Finley omzuyla onu dürttü. "Kalbini dizginlediğin sürece..."

"Fin, kusura bakma ama ben sen değilim," diye lafını kesti Dylan. "Normal adamlarla bile zar zor konuşuyorum. Gerçekten onun gibi birine ayak uydurmaya yeltenmek istediğimi mi sanıyorsunuz?" Homurdandı. "Saf olabilirim ama hayal âleminde yaşamıyorum." İçkisinin geri kalanını kafaya diken Dylan, bardağına bolca rom ekleyip söylendi. "Hadi. Şu partiyi halledelim gitsin."

"İşte ruh budur," dedi Finley kuru kuru, tam o sırada Everett asık bir suratla yanımıza geldi.

"Burada ne yapıyorsun, Fin?" dedi ters ters.

"Ah, selam abicim." Finley sırtarak ona kısaca sarıldı. "Ben..."

Everett'in gözleri Finley'nin içeceğine kaydı. "İçki mi içiyorsun sen?"

Finley başını yana eğerek ona cevap verdi, "Sence?"

"Bence yaşın tutmuyor."

"Ve bence ikimiz de içki içecek kadar aptal olmadığının farkındayız ama öyle *olsam* bile alkolle haşır neşir olmak için en iyi yer burası, sence de öyle değil mi? Güvende olduğum ve bana göz kulak olabileceğin bir yer?" Kirpiklerini masum masum kırıştıarak hafifçe Everett'in göğsüne vurdu.

Everett'in kardeşinin saçmalıklarını yediği yoktu ama yine de onu hafifçe arka verandaya doğru ittirdi. "Hadi bakalım, çokbilmiş seni."

Finley bir kez daha heyecanla ciyaklayıp omzunun üzerinden Everett'a dil çıkardı ve geri kalanımız onları takip ederken dışarı yöneldi.

"Bakıyorum da iyi geçinme modundasın," diye espri yaptım.

"Neredeyse hiç değilim," diye mırıldandı Everett, bir yandan eliyle belimi bulup beni dışarı yönlendirirken. "Şu an kafam onunla uğraşamayacak kadar güzel. Hem Daha Önce Hiç, oynadığımız diğer oyunlara göre oldukça zararsız, bu yüzden boş verdim."

"Ta ki insanlar cinsel sorular sormaya başlayana ve küçük kız kardeşinin sen yokken neler yaptığını öğrenene kadar," diye belirtti Dylan. "Gerçekten eğlenceli olacak, haksız mıyım?"

"En azından o cephede senin için endişelenmem gerekmeyecek, değil mi Dylan?" diye karşılık verdi Everett.

Dylan ona dik dik baktı, gelgelelim eşiği geçip sıcak yaz esintisinin uzun sarı saçlarını dalgalandırdığı sırada arka bahçeye çıkarken bunu inkâr etmedi. Geniş bir çember şeklinde sandalyeler dizilmişti ve arka kapının orada da içki dolu bir başka masa vardı. Sandalyelerin çoğu çoktan dolmuş olsa da hâlâ boş olan az sayıda bir dizi sandalye vardı. Dylan'la Finley ilerideki sandalyeye oturmuş ve çoktan Everett'la muhabbet etmeye başlamıştı. Hiçbir şeyin farkında olmayan Maverick'le Dylan arasında boş bir yer kalmıştı.

Cidden mi?

Dudaklarımı birbirine bastırarak omuzlarımı dikleştirdim ve boş sandalyeye yürüdüm, oturdum ve kucığımdaki içecek kutusunu sıkı sıkı kavradım. Maverick muhabbetine devam ettiğinde ve kolunu da omuzlarıma dolamadığında yavaşça rahatlamaya başladım. İçkimi bacaklarımın arasına sıkıştırıp telefonumu çıkardım ve mesajlarımı kontrol ettim.

Archer hâlâ cevap vermemiş olduğu için ona bir mesaj daha attım.

Ben: Neredesin? Sırf buradayım diye kendi partine gelemeyeceğini hissetmeni istemiyorum. Gltmemi ister misin?

Gönder tuşuna bastım ve bana cevap verdiğini bildiren üç küçük noktanın belirmesini bekledim. Aldığım tek yanıt sessizlik oldu.

Bir an sonra yüzümün yan tarafında bir gerilim hissettim. Yanaklarım alev aldı ve başımı kaldırıp Maverick'e göz attığımda bana dik dik baktığını gördüm. İfadesini anlamak neredeyse mümkün değildi.

Ne var ki ben onu tanıyordum.

Ve ne düşündüğünü tam olarak biliyordum.

O da kardeşi için endişeleniyordu.

"Odasında," diye mırıldandı Mav. "Belki oyun başladığında çıkar."

"Belki," diye fısıldadım pek de ikna olmadan.

Dudaklarıma kayan gözleri karardı. "Şu an seni öpememenin beni ne kadar öldürdüğü hakkında bir fikrin var mı?"

"Mav..."

"Evet, biliyorum. Berbat ilişkilerle teker teker uğraşıyorsun." Başını iki yana sallayıp ayağa kalktı. "Pekâlâ. Kurallar basit. Oyun, Daha Önce Hiç. Bir çember oluşturuyoruz. Birinin söylediği şeyi yaptıysanız içkinizi içiyorsunuz. Yapmadıysanız içmiyorsunuz. En son ayakta kalan kazanıyor. Sorusu olan var mı?" Bir saniye bile olmadan, "Güzel. Everett başlayacak," diye ekledi.

Everett başladı. "Daha önce hiç regl olmadım."

Bir eğlence dalgası yayıldı. Kızların tamamı içkisini kaldırıp bir yudum aldı.

Reeves dokunmadığı bardağını havaya kaldırıp ekledi: “Daha önce hiç bir erkeği öpmedim.”

Yanındaki kız koluna vurdu. “Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun, Reeves?”

Reeves utanmadan ona sıırıttı. “İç hadi, Britney.”

“Neyse,” diye cevap verse de kırmızı parti bardağından büyük bir yudum aldı kız.

Ben de aynısını yaptım.

“Hiç buz pateni yapmadım,” dedi.

İçkimden bir yudum daha alarak dibini de içmiş oldum. Bir anda bir birinci sınıf öğrencisi beliriverdi ve bana kehribar rengi içeceklerle dolu plastik bir bardak uzattı.

Çocuklar evsahipliği yapmakta ustaydı ve bardakları tazelemek de dahil her şeyi düşünmüşse benziyorlardı. Haklarını vermek lazımdı.

İçeceği alırken, “Teşekkürler,” diye mırıldandığımda çocuk başını salladı ve dairenin öteki ucunda içkilerini bitirmek üzere olan birkaç kıza doğru ilerlemeye koyuldu.

“Daha önce hiç sakso çekmedim,” dedi Britney’in yanındaki Cameron.

Kızların çoğunluğu içkisinden yudum alsa da bardaklarını ellerinde tutan birkaç kişi de vardı, bana garip bir şekilde gülümseyerek doğru düzgün el sürmediği içkisini kucağına koyan Dylan da dahil. İçkimi içerken Reeves’in açıkça merak dolu olan bakışlarla Dylan’a baktığını fark ettim. Dürüst olmak gerekirse Reeves’in damarlarında bir damla bile usturup bulunmadığından emindim. Everett da dikkatle Dylan’a bakıyordu ancak ifadesi anlaşılmıyordu, ta ki Finley’nin de bir yudum aldığını fark edip çenesi kasılana kadar.

Üzgünüm, dostum. Kardeşin erkeklerden hoşlanıyor. Kabullen bunu.

Oyun devam etti, erkekler böyle oynamaya devam ederse sıra bana gelemenden körkütük sarhoş olacaktım. Yine de böylesi daha iyiydi belki de. Archer hâlâ ortalıkta yoktu ve yara bandını tek hamlede çıkarıp birbirimizle konuşabilme umuduyla izini peşine düşmeyi düşünmek, içkinin verdiği cesarete ihtiyacım olacağı his-sini uyandırıyordu bende.

Uzun bir gece olacak.

Kırk Dördüncü Bölüm

Ophelia

Yanımda oturan adam yerine oyuna odaklanmaya çalışırken halihazırda yarısı boş olan ve tadı azıcık diyet kola eklenmiş viskiyi andıran gizemli içeceğime parmağımı hafif hafif vurarak bacağıma sallıyordum.

Cidden. Bir adam nasıl böylesine güzel kokabilirdi?

Çemberin etrafında oyuna devam ediyordu, sırayla içkimizi yudumluyor ya da bir sonraki soruyu bekliyorduk. Sıra Finley'ye geldiğinde verandada beliren bir gölge dikkatimi çekti ve nefesim kesildi.

Archer.

Saçları ellerini arasından geçirip duruyormuş gibi darmadağın-
nıktı, gözleriyse çimenli alanı incelerken iki dar aralıktan ibaretti.
Elimdeki bardağa daha da sıkı kenetlendim. Ona koşup özür dile-
mek için can atıyordum. Burnu için. Onu incittiğim için. Sevme-
mem gerektiği hâlde kardeşini sevdiğim için. Bunu yapmak yerine
sandalyeme yapışıp bekledim. Belki de bu kötü bir fikirdi. Belki de
eve dönmeliydim.

Ve belki de biraz cesur olmalısın, Ophelia.

Archer gözleri beni bulduğunda merdivenlerden indi, ne var
ki yanımdaki sandalyede Maverick kıpırdandığında tereddüt etti.

Bakışlarım bir Buchanan kardeşinden diğerine gidip gelirken
gerginlik âdeta etrafımızdaki havayı ağırlaştırıyordu. Maverick
mesajlarında kardeşiyle konuşmadığından bahsetmişti ama birlik-
te yaşıyorlardı ve bir hafta olmuştu. Birinden uzak durmak cidden
bu kadar kolay mıydı?

Archer küfelik olmuşa benziyordu. Çembere ilerlemeye devam
edip Griffin'in yanındaki boş sandalyeye çökerken çoktan en az
beş shot yuvarlamış gibiydi. Siyahlık gözlerindeki maviyi yutarak

ikizine daha da fazla benzemesine neden olmuştu. Cana yakın çehresi, soğuk ve mesafeli duran bir kötü adam çehresi hâlini almıştı. Bu anksiyetemi körüklemekten başka bir işe yaramıyor, burada oturup hiçbir şey yapmamayı neredeyse imkânsızlaştırıyordu. Hiçbir şey söylememeyi. Hiçbir şeyi açıklamamayı.

Sıra Griffm'e gelmiş olsa da ne dediğini duymadım. Bardaklar kaldırıldı. İçkiler içildi. Dairenin etrafında kahkahalar yankılanıyordu. Bense hiçbirini algılayamıyordum. Karşımda oturan en iyi arkadaşım tarafından parça pinçik edilmekle fazla meşguldüm.

"Sıra bende," diye duyurdu Archer arkasına yaslanıp bacaklarını öne uzatarak. Herkes ona bakıp bekledi. "Daha önce kardeş olan iki erkeği öpmedim."

Niyetini açıkça belli ederek gözlerini bana diktiği sırada gözlerim kısıldı. Buraya konuşmak için gelmemiştir. Beni utandırmak için buradaydı. Ona yaşattığım acının her zerresini bana da yaşatmak için. Üstelik bariz bir şekilde çoktan kafayı bulduğu için düşünceleri de allak bullak olmuştu. O çok sevdiğim sakın ve mantıklı arkadaşla konuşma umutlarım suya düşmüştü. Yine de istediği, beni affetmesi için ihtiyacı duyduğu şey buysa, öyle olsundu. Britney bardağından bir yudum aldı, elim tir tir titrerken içkimden küçük bir yudum almak üzere bardağımı dudaklarıma götürdüm. Biri beni görse bile geçmişimi biliyor olmayacaktı sonuçta. Başka erkek kardeşleri düşünüyorum olabilirdim. Hatta Doğruluk mu Cesaret mi ve Şişe Çevirmece oyunlarımızda bir noktada Jaxon'la Griffin'i kesin öpmüştüm. Yanaklarından öpmüştüm ama yine de öpmüştüm. Aldığım yudum Buchanan ikizleriyle ilgili olmak zorunda değildi.

Değil mi?

Yanında oturan Everett gruba bakarak herkesin devam etmeye hazır olduğunu doğruladı. "Daha önce hiç tanga giymedim."

Kızların hepsi içti. Ardından sıra Finley'ye geldi. "Daha önce hiç çıplak yüzmedim."

Erkeklerle kızların birkaçı alçak sesle kıkırdadı ve hepsi bardaklarını dudaklarına götürüp içti.

Herkes bitirince sıra Dylan'a geldi. "Daha önce hiç... F almadım."

Finley, Dylan ve Archer dışında herkes bardağını kaldırdı.

Şimdi sıra bendeydi. Neredeyse bitmiş olan bardağımı âdeta boğazlarken ellerim hâlâ titriyordu. Bu oyunu oynamak istemiyordum artık. Archer'la konuşmak istiyordum. Beni dinlemesini istiyordum. Bahçenin karşısından attığı öfkeli bakışlara maruz kalmak yerine hakikaten konuşmak istiyordum. Gelgelelim, öylece çekip gitmek de istemiyordum. O hâlde bu beni nasıl bir konumda bırakıyordu?

"Sıra sende," diye mırıldandı Dylan ve beni dairenin öteki ucundaki çok sinirli Buchanan kardeşiyle girdiğim bakışma yarısından çekip çıkardı.

Sıra bendeydi.

Aynen.

"Daha önce hiç... bir kızın kalbini kırmadım," diye önerdim, diğerlerine nazaran güvenli bir şey seçmeye çalışarak.

Archer'ın keskin sesi daireyi yarıp geçti. "Bir sürü erkeğin kalbini kırdın gerçi. Haksız mıyım, Lia?"

Bakışlarımı hızla ona çevirdim. Bacaklarının arasına düşürdüğü ellerinden sarkan cam şişeden yudum almadı.

Göt.

Bununla birlikte öteki erkeklerin hepsi kendi kendilerine bardaklarına doğru gülerek zampara statülerini doğruladı. Göz ucuyla Maverick'in içkisini ağzına götürdüğünü fark ettim. Elinin arkası dizime sürtündü. Üstü kapalı bir hareketti bu. Neredeyse masumdu. Buna rağmen içinde ihtiyaç duyduğumu şimdiye kadar fark etmemiş olduğum bir özür de vardı. En azından biri bu berbat durumu umursuyordu. Gözlerimi kısa bir anlığına kapatıp sıcak teninin tenimde bıraktığı his kaybolana kadar onun tadım çıkardım. Mav öne eğilip ön kollarını bacaklarına dayadı.

Herkesin dikkatini çektiğinden emin olan Maverick, "Daha önce hiç bir kızı bilerek utandırmadım ya da suçlu hissetmesi için

hiçbir nedeni olmayan bir konuda onu suçlu hissettirmedim,” diye duyurdu.

Siktir.

Maverick’e çaktırmadan tekrar baksam da o bana bakmıyordu. Gözlerini karşısındaki Archer’a öfkeyle dikmişti.

“Mav,” diye fısıldadım.

Mav’ın bedeninden yayılan gerginlik tenime işleyerek parmaklarımı harekete geçiriverdi. Sandalyesine yaslansın diye ona uzandım. Rahatlasın diye. Olay çıkarmasın diye.

Maverick’in kaskatı kesilmiş omzunda duran elimi fark ettiğinde Archer’ın bakışları karardı ve “Bir kere daha oynamak istiyorum,” dedi.

“Sıra sende değil,” dedi Maverick dişlerinin arasından.

“Benim de sikimde değil, *Gizemli Adam*.”

Sözcükleri üzerime çökerken aralık dudaklarımın arasından bir inilti çıktı.

Gizemli Adam.

Archer biliyordu.

Nasıl bildiğini bilmiyordum ama biliyordu.

Siktir.

Bu yüzden böylesine sinirliydi. Bu yüzden böyle davranıyordu.

Archer birden ayağa fırladı, artık öfkesini gizlemekle uğraşmıyordu bile. Sandalyesi çimlerin üzerine devrildi, göğsü hızla inip kalkıyordu. Onu hiç böyle görmemiştim. Böyle öfkeli. Böyle delirmiş. Böyle tehlikeli.

“Archer,” diye seslendim mahremiyet isteğiyle yanıp tutuşarak Kendimi açıklama fırsatı isteğiyle. Ne var ki Archer elini kaldırıp beni susturdu.

İstirap dolu odağını ikizine mıhlamış bir hâlde öfke saçı. “Daha önce hiç kardeşimin kız arkadaşını öpmedim.”

Siktir.

Siktir, siktir, siktir.

Kalabalık sessiz kalıp konuşmayı izlediği sırada Maverick bardağı ağzına götürüp içkisini yudumladı. Maverick beni öpmeden evvel Archer'la ayrılmış olmamın bir önemi yoktu. Dediğim gibi, önemli olan doğruluk değildi. Archer'm amacı, olan bitene ışık tutmaktı. Göğsümüze *Kırmızı Leke*'deki gibi kocaman, kapkalin bir A harfi çizmekti. Ve Maverick kardeşine tam olarak istediğini veriyordu.

Bitirdiğinde Maverick, "Daha önce hiç bir kızı cepte görmedim," diye karşılık verdi.

Archer sırtsa da içkisinden içmedi. Maverick'in tükürdüğünü yalayıp içmesini bekliyormuş gibi tek kaşını kaldırdı. Maverick bunu yapmadığındaysa dikkatini bana çevirdi ve gördüğüm tek şey aşağılamaydı. "Daha önce hiç erkek arkadaşımı ikiz kardeşiyle aldatmadım."

Sessizlik.

Kahrolası sessizlik.

Sessizlik öyle gürültülüydü ki dairenin etrafındaki herkes gözünü bana dikerken kulaklarım çınılıyordu. Göğsüm sıkışıyor, ciğerlerimdeki hava tükeniyordu fakat hareket edemiyordum. Gözümü bile kırpmıyordum. En yakın arkadaşıma bakakalmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum. Şok olmuş bir hâlde. Yaralanmış. Midem bulanarak. Gafil avlanmıştım ve âdeta artık bedenimde bile değilmişim gibi hissediyordum. Sanki olayın yaşanmasını uzaktan izliyordum ve düşünebildiğim tek şey şuydu: *Zavallı kız. O çocuğun ona böyle yaptığına inanamıyorum.*

Sandalyemde donakalmış bir hâlde durduğum sırada Archer beni gözleriyle rehin alarak içkimden yudum *almamaya* yeltenmemi bekliyordu. Kendimi herkesin önünde ifşa etmemeye yeltenmemi. Utanç verici bir durumdu bu. Ayrıca terbiyesizlikti. Ayrıca onu aldatmamış olduğum için yanlıştı. Artık birlikte değildik. Ancak böyle olması davranışlarımı ya da ona yaşattığım acıyı haklı çıkarmıyordu. Bunları hiçbir şey haklı çıkarmıyordu.

"Bir yudum alacak mısın, Lia?" diye meydan okudu Archer. Ses tonu düpedüz ölümcüldü.

Bu iş böyle olacaktı yani.

Ona ne söyleyeceğimin ya da onunla nasıl baş başa konuşmaya çalıştığımın bir önemi yoktu. Şu anda istediği şey bir şovdu. Nasıl kardeşine âşık olarak onu utandırdıysam aynı şekilde o da beni utandırmak istiyordu.

Peki.

Kendimi açıklamakla uğraşmadan dudaklarımı yaladım ve içki-min kalanını mideye indirdim. Keskin alkol boğazımdan su gibi akıp geçti ancak onun sıcaklığı bile çimenlerin karşı ucundan beni olduğum yere çivileyen buz gibi bakışları eritmeyi beceremedi. Bardağım tamamen boşalınca ayağa kalktım ve arkama bakmadan içeri girdim.

Mutfağın önünden geçtiğim sırada peşimden ayak sesleri geldi. “Ophelia,” diye seslendi kalın bir ses fakat cevap vermedim.

“Ophelia,” diye bağırdı tekrar.

Maverick’ti. Tok bir gürleme. Bir parça sabırsızlık.

Şu anda onunla yüzleşemezdim.

İstemiyordum.

Her şey böyle berbat bir hâldeyken istemiyordum. Böylesine utanç duyuyorken. Baloya Archer’la gitmeyi ben seçmiştim. Ak-lımın hâlâ kardeşinde olduğunu bilmeme rağmen onunla çıkmayı ben seçmiştim.

Kabahat bendeydi. Buna rağmen aynı zamanda Maverick’teydi de. İlk başta kalbimi kırdığı için. İstememem gerekirken onu yine de istediğimin gayet farkında olduğu hâlde beni ciddiye almadığı –benimle oynadığı– için. Üstelik onunla yüzleşmeye hazır değildim. Yaşananlar yüzünden sahip olabileceğim ya da çoktan kaybetmiş olduğum şeyleri bilemiyorken hele.

Onu duymazdan gelerek ön kapıdan dışarı fırladım ve keskin bir dönüş yaparak kendi evime girip kapıyı da arkamdan kilitledim. Kızların anahtarı vardı ama başka birini görme modumda değildim. Bu gece olmazdı.

Sırtımı sağlam ahşaba yasladım ve zihnimde az önce yaşananları tekrar oynatarak yere çöktüğüm sırada kapıya sertçe vuruldu.

Kirli amaşırlarım herkesin gözleri önüne serilmişti. Everett'in. Griffin'in. Reeves'in. Yeni takım arkadaşlarımla birkaçından ve bir gün arkadaş olmayı umduğum yabancı keşmekeşinden bahsetmiyordum bile. Artık onlar da gerçeği biliyordu. İki kardeşı sevdiğimi. Birini yalnızca platonik olarak seviyordum ve ötekineyse o kadar aşkıttım ki canım yanıyordu. Yine de böyle olması, ikisine karşı duyduğum hislerin büyüklüğünü ortadan kaldırmıyordu.

Üstelik Archer beni zor durumda bıraktığı için ona sinirli olsam da bunu hak etmiştim ve olayın katalizörü hâlâ bendim. En başta her şeyin içine eden bendim. Bunu ne Archer hak etmişti ne de Maverick. İki ateş arasında kalmayı. Birbirleriyle karşı karşıya getirilmeyi. Hak edeni benken öfkelerini birbirlerine yöneltmeyi. Hepsini ben hak ediyordum.

Maverick'in uzaklaşan ayak seslerini dinlemek üzere gözlerimi kapatsam da öyle bir şey duymadım.

Pislik yaptığı için Archer'ı suçlayamıyordum bile. Bastırdığı bütün öfkeyi bir noktada kusacağının farkındaydım. Bir bakıma, kussun diye partiye gitmiştim. Yılanın soktuğu yerden zehri akıtmak gibi. Bunun gerekli olduğunu biliyordum. Kaçınılmaz olduğunu. Gelgelelim herkesin önünde olacağını düşünmemiştim. Hiç değilse ailelerimizin önünde olmamıştı. Bunun bir kıymeti olmaydı, değil mi?

"İçeride olduğunu biliyorum, Minik Kaz'ım," diye mırıldandı Maverick.

Zihnime biraz açıklık getirmesini dileyerek kafamın arkasını hafifçe kapıya vurdum.

"Konuş benimle, Ophelia," diye yalvardı.

Zehir akıtmak demişken.

Cesaretimi kaybetmeden ayağa kalktım, arkamı döndüm, kildi ve kapıyı açtım. "Benden neden ayrıldın?"

"Ne?"

"Balodan önce kalbimi neden kırdığını bilmek istiyorum."

Ön bahçe şaşırtıcı derecede boştu. Herkes hâlâ evin arkasında Daha Önce Hiç oynuyordu. Maverick'in sorum karşısındaki sessizliğini daha kuvvetlendiriyordu bu durum. Yüzündeki tümüyle tükenmiş ifade hafızama kazınırken bir şey söylemesini bekledim. Herhangi bir şey.

Söylemeyince kan beynime sıçradı. "Konuşmak istediğini söylemiştin."

"İstiyorum ama..."

"Sadece soruma cevap ver, Mav."

"Ophelia..." Ensesini sıkarak iç çekti. "Vereceğim ama bu uzun ve karmaşık bir hikâye ve bu gece olanlardan sonra..."

"Peki." Başımınla onayladım. "İyi geceler, Maverick"

Kapıyı kapatmaya başlasam da avucunu kapıya vurarak kapatmamı engelledi; bana öyle bir inanmışlıkla, öyle bir acıyla bakıyordu ki neredeyse dizlerimin bağı çözülde.

"Bunu böyle söylemek istememiştin," diye mırıldandı.

"Neyi?" diye buyurdum. "Bilmeyi aylar önce hak ettiğim bir şeyin cevabını söylemeyi mi?"

İrkilerek başını birkaç santim geri çekti, yine de koluma uzandı. Elinden kaçındım. Bunu yapmaya hakkı yoktu. Birbirimize verdiğimiz fiziksel tepkinin hiçbir zaman asıl sorun olmadığını ikimizin de bilmesine rağmen bana dokunarak durumu iyileştirmeye çalışmaya. Asıl sorun buydu işte. İletişim kurmak. Sorunlarımızı hasır altı etmek yerine sahiden konuşmak.

Maverick çaresizce ellerini dalgalı saçlarının arasından geçirdi ve siyah motorcu botlarına baktı. "Haklısın. Gerçeği bilmeyi hak ediyorsun."

"Evet. Hak ediyorum." Ne kadar istesem de onu içeri davet etmeyi reddederek kollarımı kavuşturdum ve bekledim. "Bana benden neden ayrıldığını söyle."

Gözlerini hızla gözlerime çevirdi. "Bana hayatını beş yıl sonra nasıl gördüğünü söyle."

Ağzımın kenarları büküldü, kuvvetli bir sarsılma hissi içimi sarsarken tereddüt ettim. “Ne?”

“Hep gelecekten bahsedenden sensin,” diye ısrar ederek bana yaklaştı ve bu sefer izin verdim. “Bana beş yıl sonra kendini nerede gördüğünü söyle.”

“Rica etsem konudan sapmayabilir miyiz? Sen ve ben...”

“Dediğimi yap, Lia,” diye yalvardı. “Bana beş yıl sonra kendini nerede gördüğünü söyle.”

“İyi. Ah, tabii ki mezun olmuşum. Muhtemelen ciddi bir ilişkim var. Umarım hâlâ hokey oynuyorumdur. Niye ki?”

Daha da yaklaşıp dirseğini arkamdaki kapı pervazına yaslayarak beni hapsetti. “Kendimi beş yıl sonra nerede gördüğümü sor bana,” diye buyurdu.

“Mav...”

“Sor işte.”

Nasıl ahmakça bir oyun oynadığını bilmiyordum ancak sınırlarıma dokunmaya başlamıştı. “Kendini beş yıl sonra nerede görüyorsun?” diye sordum oflayarak.

“Görmüyorum.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne?”

“Kendimi beş yıl sonra görmüyorum.”

“Neden? Geleceğini düşünmeyi beceremediğin için mi?” diye varsaydım.

Çehresi düştü. “Benim bir geleceğim yok da ondan, Lia.”

Şaşkınlıkla geri çekildim. “Ne?”

Âdemelması yukarı aşağı oynadı ama geri çekilmedi. “Benim bir geleceğim yok.”

“Mav...”

Göğsü çökerken bana yeniden çaresiz, neredeyse kaderine boyun eğmiş bir ifadeyle baktı. “Ben ölüyorum, Opie.”

Kırk Beşinci Bölüm

Ophelia

Sözleri beni yerle bir etti. Mav'ın önünde dikilip zihnimde tekrar tekrar oynattığım sözcükler, beni neredeyse kış üstü düşürüyordu.

Ölüyorum, Opie.

Ölüyorum.

Ölüm.

Dengemi sağlamak için arkamdaki kapının kenarına sıkı sıkı tutunarak, "Ne?" diye fısıldadım.

Gözlerini yumdu ve başını iki yana salladı. "Bana bir daha söyletme."

"Hayır. Bu mümkün değil," diye itiraz ettim. "İmkânı yok..."

"Böyle bir şeyi gerçekten uydurur muyum sence, Lia?"

Haklıydı. Yapmazdı. Kimse yapmazdı. Ölümün şakası olmazdı. Ölmenin şakası olmazdı. Ancak diğer seçenek kısıp gibi olma ve sersemlemiş hissetmeme neden oluyordu. Doğru değildi. Olamazdı bu. Mide asidim boğazımı yakıyordu ama geri yutup titreyen altdudağımı ağzımın içine çektim.

Soğukkanlı duruşumu bir nebze olsun korumaya teşebbüs ettim ve vücudumun titremesini görmezden gelerek saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Na-nasıl öğrendin?"

"Kendimi aşırı yorgun ve berbat hissediyordum, hatta geçen sezonun sonunda antrenman sırasında bayılmışım hani, hatırlıyor musun?"

Dudaklarım aralandı ve başımla onayladım. "Hatırlıyorum."

"Antrenmandayken nefes nefese kalıyordum ve başım dönüyordu, ben de doktora gittim ve..."

"Balodan önce," diye bitirdim. Anı hem bulanık hem de o kadar net ve canlıydı ki sanki dün yaşanmış gibi geliyordu.

Çenesini eğdi. “Evet. Ah, doktor bende HKM olduğunu buldu.” Harfler benim için hiçbir şey ifade etmediğinden, “HKM ne?” diye sordum.

“Hipertrofik kardiyomiyopati.”

“Bunun...” Ona kısa bir bakış attım. “Bunun da ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Başımın tepesindeki saçları dalgalandıran gülüşü neredeyse sıcacıktı ama aynı zamanda yenikti de. “Kalbim hipertrofiye uğruyor.”

Sözcükler Scrabble parçaları gibi karmakarışık bir hâle gelerek kafamı da aynı şekilde karıştırdı. Başımı iki yana sallayıp gözümün köşesinde biriken ıslaklığı sildim. “Bana iyice açıklaman gerecek, Mav.”

Elimi tutup gözyaşlarımın izlerini silmek umuduyla başparmağını parmak uçlarımda gezdirdi. Parmaklarımı dudaklarına götürüp öptü. “Kalbimdeki doku kalınlaşıyor,” diye açıkladı, “kalbimin kan pompalamasını ve düzgün çalışmasını zorlaştırıyor. Çoğu insan için hayati bir durum değil. Tansiyonlarını kontrol altında tuttukları ve doktorları onları takip ettiği sürece normal bir hayat yaşamaya devam edebiliyorlar.”

“Çoğu insan mı?” Bir türlü gitmek bilmeyen safrayı geri yutsam da boğazımı kaplamaya devam etti. “Bu insanlara dahil olmadığını varsayıyorum?”

“Doktor, değneğin boklu ucunun denk geldiğini söyledi.”

Dedikleri üzerime çökerken gözlerimi sıkı sıkı yumdum ve bir damla gözyaşım aktı. “N-ne demek istiyorsun?”

“Kalbimin yalnızca bir kısmı değil kalınlaşan.” İç geçirdi. “Komple kalınlaşıyor, Lia. Kahrolası kalbimin tamamı hipertrofiye uğruyor ve atmayı tamamen bırakması an meselesi.”

Öfkeyle elimi elinden çekip yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim, ne var ki onların yerini yenileri aldı ve çabalarım faydasız kaldı. Sesindeki kabullenışten nefret ediyordum. Boyun eğmesinden. Pes ederek mücadele etmeyi reddetmesinden. “O zaman sana yeni bir doktor buluruz. İlaç buluruz...”

“İlaçla tedavi olmuyor.”

“O zaman sana yeni bir kalp buluruz.”

“Bu kolay bir istek sayılmaz, Ophelia.”

İçimi hayal kırıklığı kapladı ve ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. “Kolay olacağını söylemedim ama...”

“Elimden gelen her şeyi yapıyorum.”

“Ailen biliyor mu? Archer? Peki ya kardeşin? Reeves ya da...”

Başını iki yana salladı. “Sadece sen biliyorsun.”

Şaşırmamalıyım ama şaşıırıyordum işte. Maverick hep biraz tek tabanca takılan biri olmuştu, yine de bunu *hiç kimseye mi* söylememişti? Başka herhangi birinin bu yükü taşımaya yardım etmesine izin vermemiş miydi? Tek bir kişinin bile?

Sırtım kapının kenarına çarptı ve tam yere yığılmaya başlıyordum ki elleri belimi buldu. Beni içeri sokup kapıyı arkamızdan kapattı. Karanlıktı ama kığım küçük girişin ortasında yere yapışırken ışıkları yakmakla uğraşmadık. Durumun ağırlığı en sonunda üzerime çullanırken elimle ağzımı kapadım ve bırakın sağlıklı düşünmeyi, nefes almam bile neredeyse imkânsız hâle geldi. Karnıma yumruk yemiş gibiydim. Rüyadaymış gibi. Bir kâbusun içinde. Uyanmak için her şeyi verirdim.

“Ailene söylemen lazım,” dedim.

Tepemde dikilerek başını iki yana salladı. “Yapamam.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Neden yapamazsın?”

Maverick yanıma oturup ellerini üst bacaklarında gezdirerek boş boş önüne baktı. “Annemle babamın gözlerinin içine bakıp daha ölmeden yasımı tutmalarını görmek istediğimi mi sanıyorsun?”

“Onları hazırlıksız yakalamayı mı yeğlersin yani?”

Ona beklenmedik bir yumruk atmışım gibi irkildi ancak durmadım. Duramazdım. Şimdi değil. Artık değil.

“Buna nasıl cüret edersin, Maverick? Muhtemelen bencillik fa-lan ettiğimi düşünüyorsun, biliyorum ama seni senden korumak zorunda kalırsam korurum. Bunu tanıdığın ve sevdiğin herkesten saklamaya nasıl cüret edersin? Ailendeki herkesin isteyeceği son

şey buyken, ayrıca senin de hak ettiğin son şey buyken bu yükü tek başına taşımaya nasıl cüret edersin? Arkadaşların, annen, baban, kız kardeşin var yanında. Archer var. Ben varım. Yalnız değilsin ve bu yükü paylaşarak bizi üzmemek istesen de istemesen de ailenle arkadaşlarının sana her adımda destek olmasını hak ediyorsun.”

“Opie.”

Bana uzandı fakat yine kendimi çektim, gözyaşlarım artık özgürce akıyordu. “Hayır!”

“Opie.” Tekrar uzandı, beni kucağına çekti ve çocukmuşum gibi kucaklayıp hafif hafif sallamaya başladı. Kollarımı boynuna dolayarak ağladım ve tüm umutlarımla hayallerim buhar olup uçarken kalbimin önümdeki adam için kırılmasına izin verdim. Haksızlıktı bu. Bunların hepsi haksızlıktı. Mav’dı söz konusu olan. Benim Mav’ım. Her şeyim. Beni bırakıp gidemezdi. Ölemezdi. Vücudum hıçkırıklarla sarsılırken tişörtünün yumuşak pamuk kumaşını avuçladım. Kolları beni sıkı sıkı sarıyor, bütün vücudu vücudumu sıcaklık ve Maverick’ten oluşan bir kozaya sarıyordu. Tişörtüne sinmiş parfümünü içime çekip hafızama kazıdım.

“Şşş...” diye mırıldandı başımın üzerine doğru. “Şşş... Geçti.”

Geçmemişti. Doğru değildi bu. O da benim kadar farkındaydı. Ne var ki hayat bazen adaletsizdi. Bazen bir peri masalı değildi. Bazen bir trajediydi. Peki ya Maverick Buchanan’la olan aşk hikâyem? Tam olarak buydu işte. Bir trajedi. Asla atlatamayacağım bir trajedi.

“Seni canın yanarken görmekten nefret ediyorum, bebeğim,” diye fısıldadı.

Boynunun oyuğundaki başım yukarı aşağı oynadı.

“Bu acıyı geçirmek için her şeyimi verirdim.” Göğsü göğsümde gümbürdüyordu. “Her şeyimi.”

“Onlara söyleyeceğine söz ver,” diye yalvardım ona.

Omurgamda dolaşan ellerinin tanıdık ritmi durdu. “Ophelia...”

Ondan uzaklaşıp başımı kaldırdım. “Bana söz ver, Mav. Bunu bilmeyi hak ediyorlar.”

“Seni böyle görmenin beni ne kadar mahvettiğini biliyor musun?” dedi. “Kırpıklarının ağlamaktan birbirine yapıştığını ve yüzünün kıpkırmızı olduğunu görmenin?” Başparmağını sol yanağında gezdirerek ıslak izleri sildi. “Gerçekten annemi böyle görmek istediğimi mi zannediyorsun? Babamı? İkizimi? Minik kız kardeşimi?”

“Bunu hak edi-”

“Neyi hak ettiklerini biliyorum,” dedi dişlerinin arasından. “Sağlıklı bir oğul hak ediyorlar. Sağlıklı bir kardeş. Torunlar ve yeğenler hak ediyorlar. Tıpkı senin de sana çocuk, istikrar ve kahrolası bir gelecek verebilecek bir kocayı hak ettiğin gibi.”

“Kimse geleceği garanti edemez, Mav.”

“Dedi kendi geleceğiyle kafayı bozmuş kız,” diyerek üzgün bir gülümsemeyle karşılık verdi ve saçlarımı alnımdan çekti. Bileğini yakalayıp yanağıma dokunan eline yaslandım.

“Çılgınca bir şey bilmek ister misin?” diye fısıldadı.

Başımı evet der gibi salladım.

“Çoğu insan HKM teşhisini asla öğrenmiyor.”

Nefesim kesildi. “Ne?”

“Çoğu insanın hiçbir zaman haberi bile olmuyor.”

Dünya etrafımızda dönmeye devam ederken ondan bir kez daha uzaklaştım ama karanlık odanın ortasında kucağında oturmaya devam ettim.

“Ne yani?” diye sordum. “Bir gün kalpleri çalışmayı bırakınca öylece düşüp ölüyorlar mı?”

Gözlerini omzumun üzerinden hiçliğe diktiği sırada güçlü çenesini ve gıcırdattığı azı dişlerini inceledim. Saçları dağınıktı fakat bunun dışında iyi görünüyordu. Her zamanki gibi sağlıklı. Muhteşem. Erişilmez. Bir Yunan tanrısı gibi. Bir spor manyağı gibi. Bütün kariyeri önünde uzanan bir sporcu gibi. Ya da eskiden uzanan, bırakmasaydı şayet.

Maverick’in başı yavaşça tek bir onaylamayla sallandı. “Bazen öyle daha kolay mı olurdu diye merak ediyorum. Bilmeden.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?” dedim nefes vererek.

Gözleri birden benimkilere kaydı, koyu mavi derinliklerinde dönüp duran hüznün beni öldürüyordu. “Çünkü öğrenmeseydim hâlâ birlikte olurduk, Minik Kaz’ım. Seni baloya götürürdüm. Sana seni sevdiğimi söyledim. Ailelerimizin önünde sana sahip çıkardım.” Göğsü inip kalkarken sessizce burnunu çekti. “Seninle bir geleceğim olurdu.”

Bir geleceği.

Bizim geleceğimiz.

“Benden ayrılmanın nedeni buydu,” diye farkına vardım taşlar yerine otururken. “Sa-sağlık sorununu öğrendiğin için.”

Bu kadar zaman, bu kadar ıstırap, bu kadar sorgulama. Teşhisi hiç konmamış olsaydı bunların hiçbirisi olmazdı. Sırf beni korumaya çalıştığı için beni kendinden hiç uzaklaştırmamış olurdu. Ne kadar işe yaramasa da parmaklarımı şakaklarıma bastırıp dengesiz nabzımı sakinleştirmeye çalışırken ev etrafımda bulanıklaşmaya başladı.

“Bir sağlık sorunu değil bu, Opie.” Maverick’in alnı alnıma düştü. “Bir ölüm fermanı.”

“Korktuğun için ayrıldın benden.”

“Geleceğini benimkine bağlamaktan daha fazlasını hak ettiğin için ayrıldım.”

“Bunun yerine kardeşininkine bağlamama izin verdin.”

Çenesi, kasları kendini zorla gevşetmeye çalışana kadar kasıldı ve Mav, “Denedim,” diye mırıldandı.

“Madem bana hâlâ değer veriyordun, neden böyle bir şey yaptın?”

“Suçlu hissettim de ondan,” diye homurdandı. “Gerçekleşmesini görmek için yanında olmayacağımı bile bile seninle bir hayat kurmak istediğim için hâlâ suçlu hissediyorum. Her zaman geleceğinden bahsediyorsun, Ophelia. Benimle bir geleceğin yok. Yalnızca başımıza bela olan, ne zaman geleceğini bilmediğimiz bir bitiş tarihi var.”

"Böyle söyleme," diye yalvardım.

"Ama bu doğru." Kalçalarımı sıkarak beni kendine daha da yaklaştırdı. "Ve bu beni çaresiz hissettiriyor, Lia. Evin arkasında sana dokunmama izin verdiğinden beri seninle konuşmaya çalışıyordum. Sana seni her halükârda isteyen bencil bir orospu çocuğunun teki olduğumu söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Son kullanma tarihime rağmen. Karmaşıklıklara rağmen. Özbeöz kardeşimin sana âşık olmasına rağmen. Seni istiyorum. Her şeyinle. Bir günlüğüne. Bir haftalığına. Bir yıllığına. Seni seviyorum ve istiyorum. Biliyorum sonsuza dek senin olamam ama ne olur benim ol." Ellerini yanaklarıma götürüp yüzümü kavradı, gözleri umutsuzdu. "Lütfen?"

Beni istiyordu. Beni sahip olabildiği sürece istiyordu. Bu dünyada olduğu sürece. Sonsuza kadar onun olmamı istiyordu.

Aptal adam. Ben daima onun olmuştum ve beni kendinden uzaklaştırmak yerine basitçe bana açılmış olsaydı çok daha fazla zamanımız olurdu.

Kederli bir gülümsemeyle gözlerimin arkasındaki yanmayı bastırdım ve başımı ellerine dayadım. "Sormak zorunda olduğumu mu sandın ciddi?" diye fısıldadım. "Biz hep bir takımdık, değil mi?"

"Lia..."

"HKM'ye sahip olmak gibi aptalca bir şey yüzünden benden öyle kolay kurtulamazsın, Maverick." Hüzünlü bir tavırla hafifçe güldü ve başımı iki yana salladım. "Hiç şansın yok. Ama sana bir şey söyleyeceğim ve bu ne kadar hoşuna gidecek bilmiyorum."

"Nedir?" diye sordu.

"Ailene yalan söylemeyeceğim, Mav. Bunu onlardan saklamayacağım. Bilmeyi hak ederlerken yapamam."

Avuçları yüzümden düşse de onları hemen yakaladım ve onu bırakmayı reddederek parmaklarımızı birbirine doladım.

Birbirine dolanmış ellerimize bakarak, "Bana biraz zaman ver. Lütfen?" diye mırıldandı.

“Tamam. Ama ya sorarlarsa? Ya bir şey olursa? Bana sorgulayıcı tek bir bakış bile atarlarsa bunu bütün dünyaya ilan ederim. Anlaştık mı?”

Başı yenilgiyle önüne düştü. “Evet, Opie. Seni anlıyorum.”

“Güzel.” Bir kez daha iç çekip ellerini bıraktım, yüzümde kalan gözyaşlarını silerek yanaklarımı kuruladım ve deminki çöküşümden dolayı ıslanan tişörtünü güçlü göğsüyle omuzları üzerinde düzelttim. “Galiba tişörtünü mahvettim.”

Ağzının kenarları yukarı kalkarken kafasını eğerek berbat olmuş tişörtüne baktı. “Evet, biraz öyle yaptın.”

“Muhtemelen üzerini değiştirmelisin.”

“Kıyafetlerim umurumda değil, Ophelia. Tek istediğim sana sarılmak.”

Bana zaten sarılıyordu ancak buna dikkat çekmedim. Açıkçası teninin altında yuva yapıp hayatımın geri kalanını orada geçirmek istiyordum. *Mav’ın* hayatının geri kalanını.

Normal davranmam gerektiğinin farkındaydım. Her şey yolundaymış gibi yapmam gerektiğinin farkındaydım yoksa bu ailesine söylemeyi daha da sorgulamasından başka bir işe yaramazdı.

Ne var ki elimde değildi.

Hâlim yoktu. Fiziksel olarak tükenmiştim. Duygusal olarak tükenmiştim. Perişan olmuşum. Yine de Mav çok daha kötüsünü yaşamıştı, öyleyse ne diye şikâyet ediyordum? Başımı olumlu anlamda sallayıp gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken altdudağım titredi ve önümdeki adam hüznle gülümsedi.

“Gel buraya, bebeğim.”

Beni kendine çekti ve çenemi kaldırıp dudaklarını dudaklarıma sürttü.

Bu bir veda öpücüğüydü. Evine hoş geldin öpücüğü. Seni özledim öpücüğü. Seni özleyeceğim öpücüğü. Ayak parmaklarımı kıvıran ve yüreğimi eriten bir öpücük. Yumuşak ve yavaş. Bir kızın hem bir öpücükten isteyebileceği hem de bir öpücükte nefret edebileceği her şeydi. Bir sözdü çünkü. Bir uyarıydı. Bir özürdü.

Maverick'ti.

lyisiyle.

Kötüsüyle.

Çirkiniyle.

Daha önce bir şeyi hiç daha fazla arzulamamıştım.

Kırk Altıncı Bölüm

Maverick

Archer'dan ne Ophelia haber almıştı ne de ben. Haber almayı beklememiştim zaten. Dün gece götün teki gibi davranmıştı. Hiç onluk hareketler olmadığı için herhalde evde yaralarını sarmakla ve kendinden tiksirmekle meşguldü. Öyle yapması da gerekirdi. Ophelia'ya söyledikleri tepemi attırmıştı. Ona öyle hissettirmesi.

Birini suçlamak istiyorsa beni suçlamalıydı.

Yine de bunun da üstesinden gelecektik.

Ertesi günü Ophelia'nın evinde onunla yatakta geçirdim ve öğleden sonranın ilerleyen saatleri gelip çatığında onu motosiklet gezisine davet ettim. Hiç tereddüt etmeden evet dedi. Uzun yoldan gidiyorduk, Ophelia kollarını belime dolamıştı ve etrafımızı sıcak esintinin tanıdık uğultusu çevreliyordu. Konuşmayı neredeyse imkânsız hâle getirse de güzeldi. Âdeta arındırıcıydı. Ophelia vücudunun önünü sırtıma yaslarken kıvrımlı yolda ilerleyerek dağa tırmandık. Her iki yanımız da ağaçlarla çevrili olsa da bizi bekleyen manzara beni teşvik ediyordu. Adrenalin patlaması hissetmeyi arzulayarak gazı kökledim. Yolun sonuna yaklaştığımız ve ağaç sınırının bittiği yerde olacağını bildiğim aralığa geldiğimiz sırada yavaş yavaş fren yaptım.

Teşhisimden beri onlarca kez gelmiştim buraya, hatta belki yüz kez. Tenhalığını arzulamıştım buranın. Huzurunu. Güzelliğini. Her şeyin boktan olmadığını ve belki, sadece belki, oralarda birilerinin bir planı olduğunun hatırlatıcısını görmeye ruhumun ihtiyacı olmuştu sanki. Ne yaptığını bilen birilerinin. Belki de öyle biri yoktu.

Bununla birlikte geleceğini bildiğim manzarayı düşününce kendimi merak etmekten alamıyordum.

Ve ölmekte olan bir adam için yeterliydi bu. İhtimal. Potansiyel. *Belirsizlik*.

Birkaç dakika önce farklı farklı tonlarda turuncular, pembeler ve morlar gökyüzünü boyamaya başlamış, yolculuğu rüya gibi bir şeye dönüştürmüştü. Ya da bunu başaran dün geceyle bugünün gerçeküstülüğüydü belki. Ona her şeyi anlattığıma inanamıyordum. Gerçeği bildiğine inanamıyordum. Burada benimle olduğuna inanamıyordum. Kollarını belime dolamış bir hâlde, benim onun olamayacağını bilse bile sonsuza dek benim olma arzusuyla.

Ağaç sınırından kurtulduğumuzda renkler iyice capcanlı bir hâle büründü, bulutların altında gizlenen ve ağır ağır batan güneşin keyfini çıkarmak üzere motoru yolun kenarına çekmeye koyuldum. Lastikler toprağa değer değmez motoru durdurdum ve altımızdaki gürleme kesildi. Ophelia kaskını çıkardı ve kızıl sarı saçları omuzlarına döküldü. Güneş ışığı üzerinde parıldarken sanki daha da kızılaştıran saçları yüzünü çerçeveliyor, porselen tenindeki çillerin öne çıkmasını sağlıyordu.

Omzumun üzerinden ona baktığımı fark ettiğinde dudaklarının kenarında yumuşak bir gülümsemeyle geri çekildi. “Neye bakıyorsun sen?”

“Biliyor musun, gerçekten göz kamaştırıyorsun.”

“Göz kamaştırmak demişken?” Bakışlarını benden uzaklaştırıp ufuk çizgisine çevirdi. “Bu günbatımı...” Islık çaldı. “Haksız mıyım?”

“Evet,” diye ona katıldım. “Hoş.”

“Hoş mu? Beyefendi, resmen tablo gibi.” Arka cebinden telefonunu çıkarıp sırtıma biraz daha yaklaştı ve cep telefonunu havaya kaldırıp bizi ekrana sığdırdı. Arka plan bir renk cümbüşüydü âdeti. Fotoğrafı çekerken yanağını öptü.

“Kameraya bak,” diye buyurdu.

Ben de baktım.

“Gülümse,” diye ekledi.

Ağzım sırtıtarak kıvrılmış olsa da artık kendi yansımama bakmıyordum. Motosikletimin arkasındaki kıza bakmakla fazlasıyla meşguldüm. Son yirmi dört saatte ona söylediğim her şeye rağ-

men normal davranmaya çalışan kıza. Onu bu yüzden daha da çok seviyordum.

Birkaç fotoğraf daha çekip başını sırtıma yasladı ve hoşnut bir edayla hafifçe iç çekti. Âdeta tenime işleyen iç çekişi, ölüm fermanımı öğrendiğimden beri mütemadiyen göğsümde olan acıdan kurtulmamı sağlıyordu. Önümüzdeki suluboya tablosu gibi duran manzaraya baktım.

Kameradan bir kez daha duyulan çıkırt sesinin ardından, “İşte. Mükemmel. Şimdi sıradaki işi halledelim,” diye duyurdu.

“Ne işi?”

“Eh, motorun tangirtisini hissetmek ve son kırk beş dakikadır yakışıklı bir adamın sırtına sokulmak beni epey aşka getirdi.” Bacağını motosikletin arkasından uzatarak indi ve yüzü hâlâ bana dönük bir hâlde kollarını kocaman açarken çıkıntı şeklindeki kayaya doğru birkaç adım attı. “Bu kıza yardımcı olma niyetin var mı, yok mu?”

Son güneş ışınları âdeta parlamasına neden oluyor, başını eğerek beklediği sırada kıvrımlarını vurguluyordu.

“Bana mı asılıyorsun sen?” diye sordum.

“Pardon, fazla mı üstü kapalı konuştum?” Başparmaklarını kotuna geçirip onu bacaklarından aşağı kaydırıp ve bana uzun ve ince bacaklarıyla pürüzsüz ve ipeksi teninin manzarasını bahşetti. “Maverick, beni bu dağda haşat etmeni ve en az iki kez boşaltmanı istiyorum,” diye meydan okudu. “Bu senin için yeterince açıklayıcı oldu mu?”

Bu yol her zaman boş olduğu için şanslıydı, yoksa bu kadar arsız olduğu için onu omzuma atıp kışına şaplağı geçirirdim.

“Evet, sanırım oldu.” Motosikletimden inip deri sele çantasına uzandım ve ekoseli küçük bir battaniye çıkarıp çimlere serdim.

“Her zaman yanında battaniye taşıyor mısın?” diye sordu.

“Artık taşıyorum.”

Gülerek uzun adımlarla bana doğru yürüdü ve önümde diz çöktü. Bacakları, gövdesinin alt yarısını örten ince bebek mavisi

kumaş parçasını sergileyecek şekilde birkaç santim açıldı ve Ophelia ekoseli kumaşı düzeltti. “Şimdi, kendi kendime soyunmaya devam edeyim mi yoksa bana biraz yardım edecek misin?” Gür kirpiklerinin arasından bana baktı. “Gerçi bu pozisyonu biraz sevdim. Belki de fazla giyinik olan sensindir.” Ellerini yavaşça bacaklarımın yukarısına kaydırıp kotumun üst düğmesine uzandı. Aletim fermuarı zorlasa da Lia onu ağır ağır açarken ellerimi yumruk hâlinde tutmaya devam ettim.

Dilini dışarı çıkarıp altdudağının kenarını ıslatırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Yalan yok. Bunu özlemişim.” Gözleri yukarı kalkarak benimkileri buldu. “Seni özledim.”

“Ben de seni özledim, Opie.”

“Benim adım Opie değil.” Elini baksırımın üzerinden aletimde gezdirdi ve sert aletimi siyah kumaştan kurtardı. Elini yavaşça yukarı aşağı gezdirse de gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı. Daha da eğilip ucuna yumuşak bir öpücük kondururken aletim avucunda seğirdi. Birkaç santim geri çekilip ucuna üflledi.

Lanet olsun. Bunu ne kadar sık hayal ettiğimi tahmin bile edemezdi. Başımı geriye attım ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken sarmal şeklindeki gökyüzünü seyrettim. Islak bir sıcaklık aletimin başını sardı ve ağzının hissinde kendimi kaybederek gözlerimi kapadım. Bunu özlemiştim. Ophelia’yı. Ağzını. Küstahlığını. İpeksi saçlarını. Çıkardığı minik iniltileri. Gülümsemesini. Yalnızca kısa bir süre ayrı kalmış olsak da bana sanki bir ömür gibi gelmişti. Lanet olsun, daha öncesinde bile. Teşhisimden beri kendimi geri çekmişim. Önümdeki kızı koruma umuduyla kafayı ona hiç de takmamış gibi yapmışım. Ancak her şey açığa çıkınca nihayet nefes alabildiğimi hissediyordum.

Uslu bir kız gibi beni ağzına alarak ipleri eline almasına izin verirken kalbim göğsümde gittikçe hızlanıyordu. Hafif hafif inleyerek beni ağzına daha da derin aldı. Titreşim neredeyse dayanamayacağım kadar fazlaydı. Aletim boğazının arkasına dokunduğunda elleri aletimin kökünü sıktı ve testislerim gerildi.

“Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, Minik Kaz’ım?” dedim hırıldayarak.

Gözlerini kaldırıp bana baktı ama aletimi yutmayı bırakmadı. Başı yukarı aşağı hareket ederken eli aletimin kökünden testislerime kaydı. Onları avucunda nazikçe çekiştirip yuvarlayarak masaj yaparken beni delirmenin eşiğine sürüklüyordu.

Başımı yana eğip onu inceledim. “Beni *cidden* öldürmeye çalışıyorsun.”

Gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan biraz geriye kayıp penisimin başına doğru gülümsedi ve dilini başının etrafında döndürdü.

“İşe yarıyor,” diye belirttim. Parmaklarıma dolayıp nazikçe çekiştirdiğim saçları ipek gibiydi.

Yanaklarımı çukurlaştırarak beni daha güçlü emdi, yumuşak bir cuk sesiyle serbest bıraktı ve ereksiyonum üzerinde çalışmaya hemen devam etti.

“Ne ölüm ama,” dedim hırıltıyla. Başparmağımı ıslak dudaklarına sürttüm, o da bu sırada eliyle beni sıvazlamaya devam ediyor, aletimin kafasını yanağına yaslıyordu; şiş dudaklarıyla dizlerinin üzerine çökmüş görüntüsünün şu üç günlük var oluşumun geri kalanında hafızama kazınacağını biliyordu sanki.

Ne var ki onun boğazından aşağı boşalmak istemiyordum. Henüz değil. Bugün değil. Bunun tadını çıkarmak istiyordum. Onun tadını çıkarmak. Her şeyi hafızama kazımak istiyordum. Her dokunuşu. Her iniltiyi. Her kahrolası öpücüğü.

Beni öldürse de yavaşça dizlerimin üzerine, yanına indim ve Lia da uzanıp geriye yaslandı, ağırlığını dirseklerine vererek bana bakmaya koyuldu.

“Ay, beyefendi artık ağzımı istemiyor yani,” diye espri yaptı.

“Ah, ağzını istiyorum.” Ağır hareketlerle üzerine tırmanarak onu iki yandan hapsettim ve dudaklarımla dudaklarını yakaladım. Onu tutkuyla öptüm, yumuşak inlemesini yuttum ve kotum ayak bileklerimdeyken çıplak aletimi onun karnına sürttüm. Nemli iç

çamaşırı bizi ayırsa da karnından yayılan sıcaklık içime işliyordu ve alnımı alnına yasladım.

Bunu kaç kez hayal ettiğimi tahmin edemezdi. Tekrar onunla olmayı. Sır saklamadan. Ondan ayrıldığım an gözlerine yerleşen o sorgulayıcı bakış olmadan.

Duvarlarımızın sonuncusu da sonunda yıkılmış ve geriye sadece Ophelia Grace Taylor ile Maverick Bud Buchanan kalmıştı sanki. Bu anda sadece biz vardık. Ve yaklaşan ölümümün bana öğrettiği bir şey varsa o da şu âna iki elle sarılmaktı.

Ophelia'yı tekrar öptüm ve aletim karnına doğru seğirirken dilimle hafif hafif diline vurdum. Aletimden zevk suyu damlıyordu ve bunun iç çamaşırında ıslak bir leke bırakacağından şüphem yoktu ama bu fikir beni sadece daha da sertleştiriyordu. Onu işaretlemek istiyordum. Onu benim yapacaktım, böylece kısa bir süreliğine de olsa kimse onun kime ait olduğunu sorgulayamayacaktı.

"Kusursuzsun," dedim hırıltılı bir sesle. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Dudaklarıma gülümsedi. "Aynen."

Tekrar ona sürtündüm, bacaklarının arasından gelen sıcaklık ona bastırdığım aletimin ağrmasına neden oluyordu. "Ne kadar ıslak olduğunun farkında mısın, bebeğim?"

Altımda kıvrandı. "Bence biraz farkındayım."

Kalçalarımı ona doğru hareket ettirdiğimde çıplak aletim karnına sürtündü ve gözlerinin geriye kaymasına, benimkilerinse zevkten ağırlaşmasına neden oldu.

"Lanet olsun, ne kadar iyi hissettirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok ve daha girmedim bile." Hafifçe güldüm ve ikimize de işkence etmek üzere kalçalarımı bir kez daha yuvarladım, ağzının kenarını öptüm ve aşağı kaydım. Çoktan sıyrılmış olan tişörtü şekilli karnını sergiliyordu ama yine de tişörtü iyice yukarı çektim ve memelerini avuçladım.

"Kusursuz," diye hırıldadım.

“Bunu zaten söyledin.” Gülüp bacaklarını serbest bıraktı. İç çamaşırındaki nemli nokta beni tahrik edip şüphelerimi doğruladığı sırada Lia altdudağını ısırdı. Gözleri neşeyle parlıyordu.

“Bu onu daha az gerçek yapmıyor,” diye mırıldandım.

Parmak uçlarını omurgamda gezdirerek, “Bence bir Doğruluk mu Cesaret mi oyunu daha oynamanın zamanı geldi,” diye mırıldandım.

Bakışlarım onu örten kumaş parçasından gözlerine kaydı birden. “Tam şu an mı?”

“Hı-hı.”

“Bebğim, alınma ama biraz meşgulüz sanki.”

“Bence harcadığın vakte değmesini sağlayacağım,” diye cevap verdi. “Ayrıca. Bunu uzun tutmak istiyorsun, değil mi?”

“İyi,” diye söylendim. “Doğruluk mu cesaret mi?”

“Doğruluk,” diye seçti.

“Birden ona kadar puanla, bunu yaptığımda nasıl hissediyorsun?” Gözlerimi gözlerinden ayırmadan kadınlığı dudaklarımdan bir santim uzakta olana kadar esnek vücudunda yavaşça aşağı indim. Daha da yaklaşarak ağzımı nemli kumaş parçasının üzerine yerleştirdim ve ciğerlerimdeki bütün sıcak havayı yarığına doğru üfledim.

“On,” diye inledi, parmaklarını saçlarıma dolayıp beni kendine daha da çekerek.

Klitorisyle kumaş parçasının üzerinden oynadım. Geri çekilerek, “Galiba sıra bende,” diye mırıldandım.

Öfkeli bakışları beni güldürürken ona hatırlatmada bulundum. “Hey, bu senin fikrindi, benim değil.”

“Doğruluk mu cesaret mi?” diye homurdandı.

“Cesaret,” dedim sırita sırita.

“Bana dokunmadan külotumu çıkarman için sana meydan okuyorum.”

“Kulağa benden ziyade sana işkence olurmuş gibi geliyor ama...” Dişlerim yanağımın içine gömülürken iç çamaşırını çıkardım. Pembeydi, ıslaktı ve...

“Geri alıyorum,” diye hırıldadım. “Bebeğim, bırak sana dokunayım.”

Parmaklarımı üst bacaklarının iç kısmına sapladım ancak elleme vurarak uzaklaştırdı. “Cesareti seçiyorum.”

Gözlerim ona kaydı. “Sana ellerini iki yanında tutman için meydan okuyorum.”

Battaniyeyi iyice avuçladı ama başını kaldırarak merkezine yaklaşırken beni seyretti. Parmaklarımla ağır hareketlerle kıvrımlarını ayırdım ve girişiyle oynadım, parmağımı sıcaklığına neredeyse hiç daldırmadım ve parmağımın ucuyla klitorisinde dikkatlice daireler çizdim.

“Ah,” diye inledi.

“Hoşuna gidiyor mu, Lia?” Kalçalarının iki yanındaki ellerine kısa bir bakış attım. Parmak boğumları bembeyazdı ve battaniye yattığımız yerin haricindeki zemini zar zor örtecek bir şekilde buruşmuştu.

“Sıranın sende olduğunu söyle,” diye yalvardı.

“Cesareti seçiyorum,” diye cevap verdim bacaklarının arasındayken.

“Sana beni ağzınla boşaltman için meydan okuyorum.”

“Ve ben de sana bunu yaparken sessiz kalman için meydan okuyorum.”

“Siktir,” dedi nefes vererek. Parmaklarımı kullanarak onunla oynamaya devam ettim ve sıvıları kıkına doğru akarken kalçaları bana doğru havalandı. “Tamam, anlaştık.”

“Aferin benim kızıma.”

Eğilmek yerine bacaklarının arkasına uzanıp onu yukarı kaldırdım ve sırtı yerden kalkıp battaniyenin üzerinde yalnızca kürek kemikleriyle başı kalana kadar ona yaklaştım. Ardından ağzımı ona yapıştırdım. Kadınlığını kendime bastırmaya devam ederek dilimle sırlıklam olan girişine daldım, sonra da klitorisini fiskeledim. Öyle hassastı ki. Ağzından bir inleme kaçırıldığında sessiz bir uyarıyla geri çekildim.

Gözlerini kocaman açarak bana baktı ve nefes verdi. "Siktir, ciddisin sen."

"Çok ciddiym hem de. Sessiz kalırsan devam ederim. Ses çıkarırsan dururum."

"İyi ama işkence bu," diye sızlandı.

"Oynayalım diyen sendin," diye hatırlattım. "Şimdi, uslu bir kız ol da seni yiyeyim."

Bana ters ters bakarak kollarımda kıpırdanıp bacaklarını omuzlarıma attı, başını tekrar geriye yasladı ve elleriyle ağzını kapadı. Bir yanım ellerini hareket ettirdiği için onu uyarmak istese de bunu kendime sakladım, neşemi gizlemeyi başaramıyordum.

Gökyüzüne baktığı sırada onu daha da yakına çekip girişini yalamaya koyuldum. Sırtı her hareketle yaylanıyordu. Hava artık daha karanlıktı. Çok daha karanlık. Yıldızlar görünmeye başlamıştı fakat onlara bakmaya zahmet etmedim. Önümde uzanan kızla fazlasıyla büyülenmiş hâldeydim. Teninin kızarıklığıyla. Dilimin ucuyla klitorisinde çizdiğim her dairede kaslarının titremesiyle. Güzel bir kızdı. Her zaman güzeldi. Her zaman güzel *olacaktı*.

Lanet olsun, gittiğimde onu özleyecektim.

Kıvrımlarını yalayarak nefesinin düzensizleşmesini ve gözlerini sımsıkı yumup çığlığını bastırmak için avucunu ısırmasını izledim.

Yaklaşmıştı.

An meselesiydi.

Onu çıldırtacağını bildiğimden ellerimden birini aramıza yerleştirip parmaklarımı makas şeklinde girişine sürterken dilimle klitorisini fiskelemeye başladım. Boşalarak etrafımda kasıldı ve kendine hâkim olamayarak adımı tekrar tekrar haykırdı.

Bitirdiğinde onu yere geri bıraktım. Dizlerinin üzerine fırladı, beni sırtüstü yere itti ve üstüme çıkıp aletimi girişiyle hizalayıp kendini üzerime indirdi. Lia başını öne düşürürken alçak sesli inlemesi havayı dolduruyor, vücutlarımızın birbiriyle birleşmesini izlerken onu esnetmemin tadını çıkarıyordu.

“Mav,” diye inledi.

“Benim için hareket et, bebeğim.”

Başını salladı ve kendini birkaç santim yukarı kaldırıp denge-sini kaybetmemek için ellerini göğsüme dayadı. Yavaşça aşağı indi ve aletim içinde seğirdi.

“Beni hâlâ öldürmeye mi çalışıyorsun, bebeğim?” diye sordum.

“Bu şakanın artık komik olmadığından eminim.”

“Bir dakika önce komikti,” diye dikkat çektim.

“Sadece ağzım aletinle dolu olduğu içindi.”

Gülüp Lia’nın belini kavradım ve onu sırtüstü yatırırken bir-leşmemizi korudum. Bacağını belimde biraz daha yukarıya yerleş-tirerek içine girip çıkmaya başladım. Bedenlerimizin sesi çimen-lerin arasındaki cırcır böcekleriyle ve hızlı hızlı alıp verdiğimiz nefeslerimizle karışıyordu.

“Lanet olsun, çok iyi hissettiriyorsun,” diye hırlıdım.

“Aynen,” dedi nefes nefese. “Tekrar boşalacağımdan eminim.”

“Aferin kızıma. Beni sıkı sıkı sar, bebeğim.”

Etrafımda boşalmaya başlarken inlemesini yuttum. Aletimi âdeta bir mengene gibi sıkıyordu. Kontrolümü kaybedip içine bo-şaldım. Minyon bedeninin üstüne yığıldım. Öylesine küçük. Öy-lesine narindi ki.

Yine de öyle olmasa bile severdim onu. Yine de ona değer ve-rirdim. Yine de ona sarılır ve ona tapardım.

Âşık olduğum onun ruhuydu. Sonsuza dek saklayabilmeyi um-duğum onun ruhuydu.

“Bence seni mahvedebilirim,” dedim boğazına doğru.

“Orası kesin,” diye karşılık verdi. “Ama sana hakkını vermeli-yim. Üzerine düşeni yaptın. Bunlar gerçekten inanılmaz orgazm-lardı. Demedi deme.”

Kısık sesle güldüm. “Yardımcı olabildiğime sevindim.” Üzerin-den yuvarlanıp onu göğsüme çektim ve tepemizdeki ayın bizi bir fener gibi aydınlatmasına izin verdim.

Kasları iyice gevşerken elini çıplak göğsümde gezdirdi. “Bunu istiyorum, Mav. Bir gün, bir yıl ya da on yıl olsun, olmasın. Bunu istiyorum.”

“Ben de bunu istiyorum, Opie.”

“O zaman bunu gerçekten yapacağız,” diye mırıldandı. “Ailelerimize söylemek ya da Archer’m desteğini almak çirkin olabilir. Ama artık fazla düşünerek ya da istediğim geleceği erteleyerek zaman kaybetmeyeceğim. Bunu kaybetmeyeceğim. Bizi.”

“Onunla konuşacağım,” diye söz verdim.

“Onunla önce ben konuşmak istiyorum.”

Kaşlarım çatıldı. “Emin misin?”

Göğsüme doğru başını salladı. “Evet. Eminim.”

“Neye ihtiyacın varsa.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Gerçi anneni arayıp kendisini benden nefret etmemesi konusunda ikna etmek istersen süper olur.”

Gülerek onu kendime çektim. “Neler yapabileceğime bir bakayım.”

“Teşekkürler.” Gözlerini devirdiğini duyabiliyordum sanki. Aniden nefesi kesildi ve, “Sence Archer annenle babana bizden bahsetmiş midir?” diye mırıldandı.

“Bilmiyorum,” diye cevapladım dürüstçe. “Son zamanlarda iki siyle de pek konuşmadım.”

“Neden?”

“Galiba kafam biraz meşguldü.” Parmaklarımı çıplak kolunda gezdirerek duraksadım. “Doğrusu onlarla teşhisimden beri pek konuşmadım.”

Başım göğsümden kaldırırken kaşları çatıldı. “Konuşmadın mı?”

“Hayır. Onları kendimden uzaklaştırmak, yüzlerine baka baka yalan söylemekten daha kolay galiba.”

Üzerime daha da çöktü. “Onlara söylemen lazım.”

“Biliyorum,” diye iç çektim. Göğsümdeki tanıdık baskı nefes almamı zorlaştırıyordu. “Biliyorum. Belalarla teker teker uğraşmalı.”

“Sanırım öyle,” diye kabul etti ama bundan pek de memnun olmuşa benzemiyordu.

“Her zaman brunch’ı komple ekebiliriz,” diye öneride bulundum.

Dudakları büzüldü. “Artık sorunlarımızdan kaçmak yok, Mav. Bunu bana sen söylememiş miydin?”

Kendime geldim. “Galiba öyle.”

“Yine de” –eğilip burnumun ucunu öptü– “Archer’ın nasıl hareket edeceğine dair daha ayrıntılı fikir edinene kadar ailelerimize bizden bahsetmeme konusuna katılıyorum. Archer’ın kafasının nerede olduğundan bihaberken eve dalıp çift gibi davranmamalıyız bana kalırsa.”

“Katılıyorum.”

“Süper. O zaman brunch’ı atlatalım, ben Archer’la konuşayım, sen de ailenle konuş. Her şey yoluna girene kadar mesafeyi koruyalım ve sonra hep birlikte sonsuza dek mutlu yaşayalım.”

“Aynen. Çocuk oynacağı olacak.”

Bana sırtıttı. “Aynen öyle. Ayrıca babama sakın motorunun arkasına oturduğumu söyleme yoksa bir daha seninle bir yere gitme hayatta izin vermez.”

Gülümsemem genişledi. “Bunu aklımda tutacağım.”

“Güzel.” Burnumu yeniden öptü. Onu sırtüstü yatırdım ve tutkuyla öptüm.

Söylediği gibiydi. Onunla olan bir dakikamı daha boşa harcamayacaktım. Ve onu tekrar istiyordum. Burada. Şimdi. Yıldızların altında. Yatağымda. Ona sahip olabileceğim her yerde.

Onu istiyordum.

Onu sonsuza dek istiyordum.

Kırk Yedinci Bölüm

Ophelia

Finley ve Dylan'la birlikte brunch'a gittiğimde ne bekleyeceğimi bilmiyordum, gelgelelim herkesin işler tıkrındaymış gibi davranması beklediğim son şey olmuştu. Bu evde bir saniye daha kalmak zorunda kalırsam kesin kurdeşen dökecektim, buna rağmen buraya daha yeni gelmişken brunch'tan kaçabilecek durumda değildim. Ah, keşke kaçabilseydim, özellikle de annemle babam dün gecenin köründe buluşma yerini bizim evden Archer'la Maverick'in çocukluk evine almaya karar verdiği için.

Herkes buradaydı. Annemle babam. Kardeşleri. Herkesin çocukları. Eve en az elli kişi dolmuştu. Söyleyebileceğim tek şey şuydu, Buchananların zengin olması ve böyle devasa bir malikâneyi karşılayabilmesi iyi bir şeydi yoksa herkesin tek bir eve sığması mümkün değildi.

Neyse ki kocaman evin bir de arka bahçeye bakan geniş bir verandası vardı ve azıcık yalnız kalabilmeyi başarmıştım ancak bunun uzun süreceğini düşünene kadar saf değildim. Bahçe güzeldi; inişli çıkışlı tepeleri, upuzun ağaçları, yemyeşil çimenleri vardı ve şehrin mükemmel bir manzarasını sunuyordu.

Ne var ki enfes manzara bile dikkatimi hiç kimsenin hem Archer'ın Daha Önce Hiç oynarken yaşadığı öfke patlamasından hem de Maverick'le olan ilişkimden bahsetmediği gerçeğinden uzaklaştırmaya yetmiyordu. Ailem neden hiçbir şey söylememişti? Tatum bunu gizli tutmuş olamazdı. Peki ya Archer'ın ailesi? Onlar da biliyordu muhtemelen, değil mi? Yine de eğer biliyorlarsa neden yanıma gelip her şeyin içine ettiğim için bana bağırمامışlardı?

Islak bir burun bacağıma çarpınca neredeyse yüreğim ağzıma geldi. Çömelerek Buchanan ailesinin köpeğine selam verdim.

“Selam Kovu,” diye mırıldandım, tüylü Alman kurdunun ku-
lağının arkasını kaşıyarak. “Ödümü patlattın.” Henry Amca, Mia
Teyze’yle flört ederlerken ona bir Alman kurdu almıştı ve sonra-
sındaysa ırka alışmışlardı, bu sebeple Buchananların o zamandan
beri hep bir Alman kurdu olmuştu. Kovu avucumu yaladı ve dili
yana sarktı. Beni selamlarken uzun kuyruğu ileri geri sallanıyordu.

En azından biri beni gördüğüne gerçekten sevindi.

“Ophelia!” diye seslendi sürgülü cam kapıdan samimi, feminen
bir ses.

Başımı kaldırıp Archer’la Maverick’in annesiyle göz göze geldi-
ğimde şaşkınlığımı zor sakladım. Geldiğimden beri ondan –aslın-
da herkesten– kaçınıyordum fakat şansım tükenmişe benziyordu.
Neden şaşırmamıştım?

Terli ellerimi şortuma silip ayağa kalktım ve kalçamı gri Trex
cinsi verandayı çevreleyen ferforje korkuluğa yasladım.

“Selam,” diye selam verdim ama sesim bir fare gibi ciyaklamıştı.

“Niye burada saklanıyorsun?”

Arkamdaki korkuluğa tutunarak, “Sadece, şey, biraz temiz hava
alıyorum,” dedim.

Mia Teyze başını sallayarak eve doğru şöyle bir baktı, dışarı çık-
tı ve sürgülü cam kapıyı arkasından kapattı. Bana doğru salınarak
yürürken güzel beyaz elbisesi yaz esintisinde uçuşuyor, tam kol döv-
mesini tamamen gözler önüne seriyordu. Vücudunun geri kalanına
serpiştirilmiş başka dövmeleri de vardı ancak kolundaki âdeta bir
sanat eseri idi. Küçükken sık sık kucığına tırmanıp parmaklarımla
dövmesinin üzerinden geçerdim, o da bana her bir tasarımı neden
seçtiğinin hikâyesini anlatırdı. O anları hep sevmiştim.

Mia Teyze, Henry gibi tatlı dilli bir milyarderin evlenmesini
bekleyeceğiniz kişinin tam tersiydi fakat birbirleriyle daha mük-
kemmel bir uyuma sahip olamazlardı. Onunla büyümemiş olsay-
dım, yalnızca duruşuyla bile tanıdığım en göz korkutucu insan-
lardan biri olduğunu söylerdim. Baş her zaman dikti ve kimsenin
saçmalıklarına tahammül etmezdi.

Ayrıca en çok saygı duyduğum insanlardan biriydi ve oğullarından birinin kalbini kırdığımı itiraf ederek onu hayal kırıklığına uğratma fikri beni dehşete düşürüyordu, hele de Archer'ın ona ne söylediğini ya da beni nasıl kötülediğini bilmiyorken.

"Ben de biraz hava alabilirim," diye karşılık verdi Mia Teyze. "Evimde *bir sürü* insan var. Ee, nasılsın? Nasıl gidiyor? Lady Hawks'tan keyif alıyor musun?"

"İl, evet." Omzumu yukarı kaldırdım. "Jaxon kız takımını boş bırakmıyor, ben de bir yandan hokeyle uğraşırken gelecek hafta başlayacak derslere zihinsel olarak hazırlanmaya çalışıyorum ve ah... evet," diye tekrarladım. Ne kadar ahmakça konuştuğumun gayet farkındaydım ama kendime engel olamıyordum. Gözlerimi ayaklarıma dikerek dudaklarımı dişlerimin arasına çektim.

"Harika olacaksın," dedi coşkuyla. "Archer'ın stajı nasıl gidiyor?"

Kaşlarım çatılsa da hemen toparlandım. "Sanırım iyi? Gördüğüm kadarıyla çok iyi iş çıkarıyor aslında," diye açıkladım bir pişmanlık dalgası daha vururken. Daha iyi bir arkadaş, arkadaşının stajı konusunda son gelişmelerden haberdar olurdu. Peki ya ben? Zihnimi ikiz kardeşiyle öyle meşgul etmişim ki ona detaylı sorular sormak aklıma gelmemiştii bile.

"Ay, bu güzel işte," diye karşılık verdi Mia. "Peki Mav nasıl?"

Nabzum fırlayıverdi. "Şey, benim... Neden soruyorsun?"

"O çocukların nasıl olduğunu sen de biliyorsun. Annelerini sevseler de detay verme konusunda berbat olmak gibi bir alışkanlıkları da var." Gülümsedi ve duruşumu taklit ederek belini korkuluğa yasladı. "Bu yüzden, ben de buradayım işte, beni durumlardan haberdar etmesi için oğlumun kız arkadaşının ağzını arıyorum. Bana her şeyi anlat bakalım."

Kız arkadaş. Yani... *güncel*.

Archer ona hâlâ söylememişti. Yani ben de daha annemle babama söylememiştim ama beni şimdiye çoktan günah keçisi ilan etmiştir diye düşünmüştüm. Aynı şeyi arkadaşlarımızla yapmıştı. Neden orada duracaktı ki?

Gelgelelim Mia Teyze bilmiyordu işte.

Bu neden kendimi daha iyi hissettirmiyordu?

Parmaklarımı birbirine kenetleyerek, "Anlatacak pek bir şey olduğundan emin değilim," diye yalan söyledim.

"Peki, sana iyi davranıyorlar mı? Sana göz kulak falan oluyorlar mı?"

Başımınla onayladım. "Evet, çok iyi davranıyorlar."

"Güzel." Duraklayıp, "Son zamanlarda mesafeli görünüyorsun," diye ekledi.

Ne diyeceğimi bilemeden yeniden ayaklarıma baktım. Son zamanlarda mesafeliydim. Olan bitenler göz önüne alındığında, çoğu gün başı kesik bir tavuk gibi ne yaptığımı bilmeden koşuşturup duruyormuşum gibi hissediyordum, yine de durumu kabul edilebilir kılmıyordu bu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Sanırım hem güz dönemine hazırlanmaya hem de hokey, arkadaşlar ve... diğer şeyler konusunda nereye ait olduğumu anlamaya çalışmanın altında ezildim biraz."

"Seni tamamen anlıyorum. İnan bana, üniversitedeyken bunaldığım zamanlarda insanları kendimden uzaklaştırmanın kraliçesiydim resmen. Aslında genel olarak insanları kendimden uzaklaştırmak en iyi yaptığım şeydi," diye açıkladı duygusuz bir tavırla. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa yanıdayım. Seni kızım olarak görmeseydim bile yanında olurdum." Ağzı yukarı kıvrıldı. "Oğullarım da öyle."

"Teşekkür ederim," diye cevapladım. "Ve evet, Archer'la Mav gerçekten harika insanlar. Sabırlarını ne kadar sık sınıdığuma baktığında kesinlikle ikisini de hak etmiyorum."

"Dert etme, oğullarım sabırlarını babalarından almış," diye espri yaptı. "Ve bunca yıl bana katlandığı için Henry'de azizlerin sabrı var."

Kahkaha atarak, "Kendi hakkını yeme, Mia Teyze. Sen de harika gibi bir şeysin," diye itiraz ettim.

“Tamam ama sen de kendi hakkını yeme.” Omzuyla omzumu dürttü. “Okulda muhteşem olacaksın, buzun hem üzerinde hem de dışında.”

“Deniyorum,” diye itiraf ettim.

“Görebiliyorum.” Korkuluğa yapışmış elimi okşarken dokunuşu nazikti, sanki sinirlerimin tenimin altında arı gibi vızıldadığını hissediyor ve beni yatıştırmak istiyordu. “Yine de ihtiyaç duyarsan yardım istemekten çekinme. Ailen senin yanında. Ben senin yanındayım. Ve oğullarım *kesinlikle* senin yanında.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Bazı günler onları hak etmiyorum gibi geliyor.”

“Ediyorsun,” diye savundu, “ama anlıyorum. Onlar iyi çocuklar.”

“Evet, gerçekten öyleler.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kahretsin, yumurtaları unuttum. Gitmem lazım. Sonra biraz daha dertleşiriz.” İçeri koşturduğunda gülmeye başlamıştım ki kapı eşiğinde Mia Teyze’nin uzaklaşan yüzünün yerini tanıdık bir yüz aldığı anda gülüşüm boğazıma takıldı.

Archer.

Nefesim kesildi ve ne yapacağımı ya da nasıl davranacağımı bilemeden olduğum yerde donup kalıverdim. Partiden beri ona mesaj atmamıştım ve o da benimle iletişime geçme zahmetine girmemişti. Ama işte buradaydım ve belli ki ilişkimize ve diğer meselelere dair ailesine hâlâ hiçbir bilgi vermemişti, bu da beni cevaplardan çok sorularla baş başa bırakıyordu.

Yine de Archer’a yaşattıklarımın sonra bir açıklamayı hak ediyor muydum?

Cam kapıyı arkasından kapatıp uzun, kaslı bacaklarıyla bana doğru yürüdüğü sırada göğsüme bir bomba bağlanmış ve Archer’ın parmağı da tetikteymiş gibi hissediyordum.

Yüz ifadesi gergindi. İhtiyatlı. Yine de partideki gibi düşmanca bir bakış yoktu gözlerinde ve içimde küçük bir umut kıvılcımını belirdi. Belki bunu atlatabilirdik. Belki beni affedebilirdi.

“Anladığımı kadarıyla ona söylemedin?” diye sordu.

Yutkunup başımı iki yana salladım. “Mav’la olan ilişki mi yoksa seninle olan ilişki mi kastediyorsun?”

Hareketlerimi taklit ederek başını sallayıp, “İkisini de,” diye mırıldandı.

Aile üyesinin bize yaklaştığını fark ettiğinde Kovu canlandı ve ileri geri sallanan kuyruğu baldırına çarpmaya başladı. Archer köpeğin kulağının arkasını gönülsüzce kaşdı, doğruldu ve sıkı sıkı korkuluğu kavradı. Korkuluğa yaslanırken parmak boğumları bembeyazdı ve yüzünü inişli çıkışlı tepelere döndü.

Sessizliği beni öldürüyordu. İletişim konusunda daha önce hiç zorluk çekmemiştik e. Birbirimize nasıl hissettiğimizi söyleme konusunda. Herhangi bir konuda hatta. Her zaman anlaşmıştık biz. Şimdiyse anlaşamıyorduk. Bu berbattı.

“Hâlâ arkadaş olduğumuzu kanıtlamak için ailelerimize bir şey söylememe konusunda anlaşmıştık, unuttun mu?” diye nazikçe gülümsedim. “Sanırım hâlâ böyle olabileceğimizi umuyorum.” Ona çaktırmadan göz atarak konuşmaya başladım. “Archer, ben...”

“Söyleme. Partide yediğim halattan sonra söyleme.”

Başımı sallayıp dudaklarımı dişlerimin arasına çekerken gergin, kasılmış çenesine uzun uzun baktım. Ne var ki bu sessizlik çok fazlaydı. Çok yoğun. Çok ağır.

“İkimiz de birçok hata yapmış olsak da Maverick’le takılmamın en kötüsü olduğundan eminim,” diye belirttim.

“Seni öyle ifşa etmemeliydim. Bu seninle benim aramdaydı ve ben içine ettim.” Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ancak dikkatini önünden ayırmadı ve ekledi, “Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum. Genelde içki içmediğimi biliyorsun, bu yüzden Mav’ın senin gizemli adamın olduğunu öğrenip bir de senin yanında oturduğunu görünce, ben...”

Sözünü kesip, “Onun Gizemli Adam olduğunu nasıl anladın?” diye sordum.

Dişlerini sıkırsa da zorla konuştu. “Tatum söyledi.”

Tatum.

Benim özbeöz kardeşim.

Ona kızmam lazımdı ama bunun için enerji toplayamadım.

Ayrıca ona söyleyemeyecek kadar korkak olsam da Archer gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Ona Maverick'in Gizemli Adam olduğunu en başından söylemeliydim. Herkese söylemeliydim. Söyleseydim bu karmaşanın içinde olmazdık. Hiçbirimiz olmazdık.

Sessizliğimi öfke olarak algılayan Archer karşı çıkmaya koyuldu. "Ophelia, bilmek hakkımdı."

"Biliyorum hakkın olduğunu," dedim telaşla. "Daha en başta ona âşık olmaktan ve kalbimi kırmasından çok utanmıştım ve onun benim için ne anlama geldiğini görmezden gelirsem arkamda bırakabileceğimi düşündüm. Ama..." Başımı iki yana salladım. "Bir önemi yok. Önemli olan seni kırmış olmam," diye devam ettim. "Drama yaratmaya çalışmıyordum ama çok özür dilerim. Mav ve ben, biz..."

"Duymak istemiyorum, Lia. Dallamalık yapıyormuşum gibi durduğumun farkındayım ama..." Sesi giderek azaldı ve çenesi göğsüne düştü.

"Anlıyorum," dedim ona.

"Herkes gittikten sonra aileme ayrıldığımızı söyleyeceğim, sonra sen ve Mav... istediğiniz haltı yiyebilirsiniz." Sesindeki acı beni öldürüyordu.

"Archer," diye başladım.

"Sen ve Mav'la ilgili bir şey söylemeyeceğim. Çocuklarla da konuştum. Onlar da hiçbir şey söylemeyecek."

Gözlerim büyüdü, aptal demir korkuluğa olanca kuvvetimle tutunarak yüzümü Archer'dan yana döndüm. "Neden?"

"Seni korumaya çalışıyorum," diye açıkladı dişlerinin arasından ve omuzları çöktü. "Onu da."

Onu.

Maverick'i yani.

Kardeşini.

İkiz kardeşini.

Görmezden geldiğimiz aşikâr gerçeği ve bütûn bu karmaşanın katalizörünü.

Archer bizi neden korumak istiyordu ki?

“Sana bir şey sorabilir miyim?” diye mırıldandı.

“Tabii ki.”

Karşımızdaki manzaraya geri dönerek uzun ve derin bir nefes verdi. “Yetersiz kardeş hep ben miydim?”

Sözleri göğsümü delik deşik ederek nefes almamı zorlaştırdı; burada durmuş, onun kendisini muhteşemden daha az bir şey olarak görmesine neden olmaktan bahsetmiyordum bile.

“Öyle olmadığını biliyorsun,” diye itiraz ettim. “Ve yaşadığımız her şeyden sonra beni bundan daha iyi tanıdığını düşünmek istiyorum.”

“Açıkçası, şu anda pek emin değilim, Lia.”

Uf.

Onu kırmıştım.

Onu kırdığımın farkındaydım.

Böyle bir şeyi yalnızca zamanın iyileştirebileceğini bilsem de durumu kolaylaştırmıyordu. Bunu düzeltmek için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını bile bile ona yaşattığım acıyı görmek. Onu tekrar bir bütûn hâline getirmek için.

“Bak, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama sen **hâlâ** benim en iyi arkadaşımsın.” Aptal korkuluğun üzerindeki ölümcül kavrayışını biraz yumuşatsın diye dua ederek eline dokundum. Çok çok az yumuşadı ve devam ettim. “Bunun hiçbir mantığı olmadığını, hiçbir şekilde mazeret olmadığını biliyorum ama ne kadar karşı koysam da Maverick’le aramda hep bir çekim oldu. Hep. Sanırım LAU’ya geldiğimde karşı koymayı ikimiz de unuttuk ve... bu her şeyin içine etti. Ama inan bana, Archer, sen mükemmele oldukça yakınsın ve herhangi bir kız sana sahip olduğu için çok şanslı olurdu. Ama Mav... Mav işte.”

Sözlerimi, hayatındaki her konuda benimsediği o düşünüp taşınma ciddiyetiyle sindirerek başını yukarı aşağı salladı.

Omuzlarımı dikleştirerek, “Bunu burada yapmayacaktım aslında ama bence zamanı çoktan gelmiş konuşmayı yapmamızın tam vakti,” diye ekledim.

Alaycı kahkahası konuşmamı böldü. “Bence bunun için birazcık geç olabilir.”

“Üzgünüm ama bunu kabul edemem.”

“Her şey sana bağlı değil, Ophelia.”

“Haklısın,” diye kabul ettim. “Ama sen benim en iyi arkadaşım, Archer ve *erkek arkadaşım Archer*’ın değerini hafife alarak her şeyin içine etmiş olsam da *en iyi arkadaşım Archer*’ı da kaybetmeyi reddediyorum.”

Sözlerimin ciddiyeti amacına ulaştı ve Archer’ın başı öne düştü. “Ophelia...”

Dönüp uçsuz bucaksız arka bahçeye inen merdivenin en üst basamağa oturdum ve yanımdaki boşluğa pat pat yaptım. “Lütfen?” diye yalvardım. “Beş dakika sürer. Söz.”

İstemeye istemeye korkuluğu bırakıp yanıma oturdu.

Ona gülümseyip omzumu omzuna vurdum. “Çocukken hep ‘Sırlar, sırlar keyif vermez, sırları bilmeli herkes’ derdim, hatırlıyor musun?”

Başını evet der gibi salladı.

“Eh, en iyi arkadaşın olarak senden bu kadar çok sır saklamakla yanlış yaptım ve eğer arkadaşlığımız benim yaratmış olduğum karmaşadan bir ihtimal sağ çıkacaksa, bu sırları kaynağından, yani benden duymayı hak ediyorsun. O zaman.” Derin bir nefes aldım. “Sana bir hikâye anlatacağım ve sen de sonuna kadar dinleyeceksin. Anlaştık mı?”

“Başka seçeneğim var mı ki?”

“Bu sorunun cevabı açıkça hayır, başka seçeneğin yok,” diye ortamı yumuşatacağını umarak şaka yapsam da karşılığında gördüğüm tek şey dudaklarının aynı şekilde bükülü kalması oldu. Biraz daha dik oturarak boğazımı temizledim ve kendimi devam etmeye

zorladım. “Bir varmış bir yokmuş, bir zamanlar Ophelia adında bir prenses varmış.”

“Prenseslerden nefret edersin sen.”

“Bitirmeme izin verecek misin?” Kaşımı oynatınca dudaklarını birbirine bastırdı. Tatmin olmuş bir tavırla devam ettim. “Ophelia, ikiz olan iki muhteşem prensle birlikte büyümüş. Tamam, biri muhteşem, diğeriye kısa bir süre için tam bir dallamaymış ama oraya geleceğim,” diye açıkladım. “Bu iki kardeş her bakımdan zıtmiş. En başta ikisi de Ophelia’nın örgülü saçlarını çekmeye ve ona çok kötü hokey oynadığını söylemeye bayılmış, gelgelelim Şövalye Archer’ın prensesi kollamaya başlaması uzun sürmemiş. Şövalye kibar, nazik, sabırlıymış ve beyaz atlı şövalyeyi betimlemek için sürekli kullanılan, insanı âdeta kendinden geçirecek kadar büyüleyen diğer tasvirlerin hepsine de uyuyormuş.” Ağzı kıvrıldı ama yorum yapmadı. “Gel gör ki diğer kardeş alaycı ve rekabetçiymiş, üstelik Ophelia’yı çıldırtmayı da çok severmiş.”

“Kulağa doğru gibi geliyor,” diye mırıldandı.

Hafifçe gülümsedim ve yüreğimde yeşeren umudu bastırmaya çalıştım çünkü olur da bunu atlatamazsak mahvolacaktım. “Her neyse, Ophelia ilk kardeşle neredeyse ânında arkadaş olmuş. Onun şefkatli olmasını sevmiş. Korumacı olmasını. Şövalyeye ne zaman çok ihtiyaç duysa onun hep yanında olmasını. Âdeta ayrılmaz bir ikili olmuşlar ve Ophelia sırlarının güvende olduğunun bilinciyle ona her şeyi anlatabilirmiş. Gelgelelim söylemekten korktuğu bir sırrı varmış ama bu ona güvenmediği için değilmiş, sebebi...” Duraksayıp dudaklarımı yaladım. “Galiba bunun onu inciteceğini bir şekilde bilmesiymiş. Şövalye onun güvenli alanıymış. Onun koruyucusuymuş. Ophelia ise... genç, sorumsuz ve korkusuz olmak istemiş. Ve şövalyenin bunların hiçbirine ihtiyacı yokmuş. O geleceğini kurmakla fazlasıyla meşgulumuş ve dostum, bunu çok da iyi yapıyormuş.” Dudakları tekrar yukarı kalksa da sessiz kalarak kucağına dikti gözlerini. “Böylece... Ophelia onun alaycı ve bazen de sinir bozucu olan soytarı kardeşine âşık oluvermiş. Hem de ne

âşık olmak,” diye ekledim hayret dolu bir kahkaha atarak. “Geçtiğimiz yıl prenses ve soytarı gizli gizli görüşmeye başlamış. Prensese bunu kimseciklere söylememiş. Şövalyesine bile.” Kendime gelip elimi Archer’ın dizine koyup sıktım. “Ophelia geriye dönüp baktığında şövalyesine söylemiş olmayı diliyormuş çünkü en nihayetinde ona bu kadar aşk acısı yaşatmış olmayacağını düşünüyormuş. Bunu yapmak yerine sırrını saklamış çünkü bu işin sonuçları onu çok korkutmuş, ayrıca kalbini gelişigüzel yaşayan ve... ciddi ilişkilerden hoşlanmayan aptal bir soytarıya açtığı için aptallık ettiğinden de korkuyormuş. Günlerden bir gün çok büyük, çok gösterişli bir balo gecesinde soytarı prensesin kalbini kırmış, prensesin bir yanının bir gün böyle bir şey olabileceğini hep tahmin ettiği gibi. Prensese bariz bir şekilde paramparça olmuş, soytarı onun kalbinin birkaç parçasını çalmış ve uzak bir diyara kaçarken parçaları da beraberinde götürmüştü.”

“Lia,” diye başladı Archer ama ben başımı salladım.

“Şş. Bırak bitireyim.” Başımı Archer’ın omzuna yaslayarak anlatmaya devam ettim. “Şövalye prensesin baloyu kaçıracağını öğrendiğinde hemen onu kurtarmaya gelmiş. Tatlı ve nazikmiş, ayrıca aynı deminki gibi beyaz atlı şövalyeyi betimlemek için sürekli kullanılan, insanı âdeta kendinden geçirecek kadar büyüleyen diğer tasvirlerin hepsine de uyuyormuş.” Başımı kaldırıp ona gülümsedim. “Ve bu sefer, mutlu hissetmek isteyen prenses ona kucak açmış. Şövalyenin samimiyetini, kibarlığını arzulamış ve şövalye de bunları ona seve seve vermiş. Prensese bu şövalyeyi sevmiş, Archer. Sana yemin ederim ki sevmiş. Gel gör ki prensesin aptal kalbinin bir parçası hâlâ soytarının elindeymiş. Soytarı bunu bil-mese bile. Prensese bunu kendine itiraf etmeyi reddetse bile. Hâlâ prensesi etkileyebiliyormuş.”

“Lia,” diye tekrarladı Archer. Acı çeken, işkence gören bir tavırla söylüyordu ismimi.

“Bitirmek üzereyim,” diye onu temin ettim, kolumu onun koluna dolayıp pazusunu iyice sıkarak. “Şövalye kısa bir süre sonra

prensesi LAU'daki krallığına götürmüş. Prenses, şövalyenin uzaklara gitmediği zamanlarda onunla vakit geçirmeye bayılmış, peki ya soytarı? O da oradaymış. Üstelik prensesle arasma mesafe koymak için ne kadar çabalarsa çabalsın, hiçbir önemi yokmuş. Prenses de onunla arasına mesafe koymak için ne kadar çabalarsa çabalsın, hiçbir önemi yokmuş. Birbirlerine çekiliyorlarmış ve maalesef bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yokmuş. Hiçbir şey onları ayıramazmış ve inan bana, denemişler.”

“Bu kadar hikâye yeter, Lia.”

“Ben...” Kuru dudaklarımı tekrar yalayıp dikleştirdim. “Haklısın. Tek istediğim... Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum, Archer ve çok üzgün olduğumu. Çatışmanın ortasında kaldığın için çok özür dilerim. Ama sen benim en iyi arkadaşımsın ve ilişkimiz yürümese bile arkadaşlığımızı sürdürmek istediğimizi biliyorduk, unuttun mu? Kabahatli olanın ben olduğumun farkındayım. Sen gerçekten kusursuzsun,” diye tekrarladım. “Ve bunun bencilce olduğunu biliyorum ama sana ihtiyacım var. Sana her zaman ihtiyacım olacak. Kalbini kırmak istemedim. Kalbini kırmak istemiyorum. Ama Maverick’le aramda olan bu şeyin... ne yazık ki hiçbir yere gittiği yok ve bunu hak etmediğimi bildiğim hâlde seni kaybetmek de istemiyorum. Seninle kardeşinin arasma girmek istemiyorum ve seçim yapmak zorunda kalmak da istemiyorum.” Sesim çatladı ve gözlerimi kapatıp, “Lütfen bana seçim yaptıрма,” diye yalvardım ona.

“Kardeşimle ilişkini desteklememi mi istiyorsun benden?”

Gökyüzünde tepemizde duran güneşin altında, onun hüzünlü bakışlarına zorla karşılık vererek başımla onayladım. “Evet ve bunu hak etmediğimi biliyorum. Maverick’in de bunu hak etmediğini biliyorum. Ama senin desteğini almak için her şeyi verirdim, Arch. Seni hâlâ seviyorum. Gerçekten. Seni sonsuza dek seveceğim ve bu dünya üzerinde bunu değiştirecek tek bir şey bile yok.”

“Ophelia...”

“Bak, sevginin farklı farklı türleri olduğunu biliyorum,” diye netleştirdim. Abuk sabuk konuşuyordum, bunun farkındaydım

ancak bir yanımda onun benimle son kez konuşuyor olmasından korkuyordu. Tek nefeste hem durumumu anlatma hem de en iyi arkadaşım ve onun kardeşi için mücadele etme fırsatını bir daha bulmam diye. Bunu düzeltme fırsatı son kez elime geçti diye. Bizi düzeltme fırsatı. “Ve bazen bu farklı sevgi türlerinin birbirinden zor ayırt edildiğini biliyorum ama seni seviyorum ve bu sevgiyi pestilim çıkana kadar incelemek yerine sadece şunu söylemek istiyorum, hayatımı gözümde canlandırdığımda hem sen içindesin hem de kardeşin. Bu kadar basit. Tamam mı?” Onu yanağından öptüm. “Seni seviyorum ve beni gerçekten affedeceğini umuyorum.” Burnumu çektim. “*N’olur* affet beni.”

Sessiz kaldı, muhtemelen laf salatamı her zamanki gibi aşırı didiklemeyle uğraşıyordu. Derken yüzlerimizin arka bahçeye dönük olduğu sırada gözlerini kapatıp yanağını başımın üzerine yasladı. Burada o kadar çok anım vardı ki. Şişme su kaydıracağını çıkarıp her tarafına bulaşık deterjanı sıktığımız zamanlar gibi. Saklambaç ve Doğruluk mu Cesaret mi oynadığımız zamanlar gibi. Kötü bir oyundan sonra beni teselli ettiği zamanlar ya da berbat bir buluşmadan sonra ona kızlarla ilgili tavsiye verdiğim zamanlar gibi.

Çok fazla anı vardı.

Böyle ne kadar oturduğumuzu bilmiyordum fakat sessizlik güzeldi. Âdeta dinlendiriciydi. Hem beni kendinden uzaklaştırmıyordu. Bunun bir kıymeti olmalıydı. Açıkçası farkında olduğundan çok daha kıymetliydi.

Belki bu durumu düzeltebilirdik.

Belki bunun üstesinden gelebilirdik.

“Seni gerçekten seviyorum,” diye tekrarladım.

Dudaklarını başımın tepesine değdirdi ve gür sesi gümbürdedi, “Ben de seni seviyorum, Lia. Bana biraz zaman ver, tamam mı?”

“Olur,” diye fısıldadım. “Dünya kadar zamanımız var.”

Keşke bu doğru olsaydı.

“Şey, ah, ben içeri gireyim.” Kot şortumu silkeleyip ayağa kalktım ve bunu kendisi için isteyemeyecek kadar özverili olmasına

rağmen Archer'a ihtiyacı olduğunu bildiğim alanı sağladım. Verandanın cam kapısından içeri süzıldüm ve koridorda ilerleyerek banyoya yöneldim. Dünyayı ve bazen ne kadar boktan bir yer olabileceğini kapının dışında bırakmak için can atıyordum, yalnızca bir dakikalığına bile olsa.

Kırk Sekizinci Bölüm

Maverick

Ophelia koridorun ilerisinde kayboldu ve ayaklarım kendiliğinden hareket etmeye başlayıp partiden uzaklaşarak onu uzun koridorda takip etti. Birlikteymişiz gibi davranmayacağımızı kararlaştırmıştık, biliyordum ama bu mesafe beni öldürüyordu ve onunla bir an çalabilirsem bunu yapacaktım. Sanki şimdiden bir hayalet olmuştum ve buna artık dayanamıyordum. Evin diğer ucundaki misafir banyosuna ulaşip kapıyı arkasından kapattığında kilide dokunmasına fırsat vermeden kulpu çevirip kapıyı itekledim.

Benim olduğumu anlayan Ophelia kapının kenarını daha da sıkı kavrayıp kapıyı tamamen açmama engel oldu. “Ne yapıyorsunuz?”

“Bırak içeri gireyim.”

“Mav...”

“Bırak içeri gireyim, Ophelia.”

Omzumun üzerinden göz gezdirerek koridoru inceledi ve küçük alanda yanına girebilmem için kenara çekildi.

Kapıyı arkamızdan kapattım, onu belinden yakalayıp sırtını kapıya yasladım ve olduğu yerde kalmasını sağladım. “Archer ne söyledi sana?”

“Konuşmanın çoğunu ben yaptım,” diye mırıldandı. Yüzü buruştu. “Kalbini bu kadar kırmış olmaktan nefret ediyorum, Mav.”

“İkimiz de kırdık.”

Benimle göz göze geldiğinde gülümsemesi hüznünlüydü. “Özür dilerim.”

“Niye?”

“Her şey için?” dedi. Göğsüme boş boş bakarak bana zavallı, yarım yamalak bir omuz silkme hareketi sundu. “Bunların tamamen benim suçum olduğunu hissediyorum.”

“Buraya gel.” Onu kendime çekip omurgasını yukarı aşağı ovalamaya koyuldum.

Göğsümde rahatlayarak sessizce iç çekti. “Bana sarılmanı seviyorum.”

“Sana sarılmayı seviyorum,” diye fısıldadım, kıvrımları vücuduma uyum sağlarken.

Bu kız mükemmeldi be.

Eli, karnına bastırdığım sertleşmiş aletimi bulurken nefes vererek attığı gülüşü tişörtümün üzerinden hissettim. “Görebiliyorum.”

“Yavaş,” diye uyardım onu.

Başını kaldırıp yana eğerek beni izledi. “Bu yüzden mi buraya kadar peşimden geldin? Kız arkadaşının duygusal enkazdan ibaret olduğunu fark etmeden önce araya kısa bir seks de sıkıştırırveririz diye mi düşünmüştün?”

Sırıtip parmaklarımın boğumlarıyla çenesini biraz daha kaldırdım. “Planım bu değildi ama gülümsemeni ve *ikimizin de* yaptığı bir şeyin bütün sorumluluğunu üzerine almanı bırakmanı sağlıyorsa elimi taşın altına koymaktan korkmuyorum.”

“Ne kadar da cömertsin.”

“Bence ne kadar cömert olabileceğimi *ikimiz de* biliyoruz.”

Dişlerini altdudağına sapladı, ne var ki bu ağzının tavana doğru açılmasını engellemedi. “Dalga geçiyorsun, değil mi?”

“Dalga geçiyordum ama sonra gülümsemen gözlerine ulaştı. Gel buraya, bebeğim.” Yüzünün kenarını avucuma alıp onu öptüm. Yumuşak, oyuncu ve içimi cız ettiren bir öpücüktü. Aletimin üzerindeki elini sıkarken daha ateşli bir hâle geldi.

“Bir Doğruluk mu Cesaret mi oyunu daha mı?” diye hırıldadım dolgun dudaklarına doğru. “Eğer öyleyse *ikimiz de* benim kazanacağımı biliyoruz.”

“*İkimizin de* kazanacağından oldukça eminim.”

Onu kapıya daha da bastırdım ve gözlerini kapattığı sırada eline sürtünmeye başladım.

“Bu çok aptalca bir fikir,” diye fısıldadı.

“Asla akıllı olan olduğumu iddia etmedim.” Onu kaldırıp banyo tezgâhına oturttum ve bacaklarını iyice açtım. “Geriye yaslan.”

Dirseklerini granite yaslayarak kalçalarını kaldırdı ve ben de iç çamaşırıyla kot şortunu ince uzun bacaklarından yavaşça çıkardım.

“Sessiz olabileceğini düşünüyor musun?” diye sordum, bir yandan fermuarımı açarak pantolonumu kıcımdan aşağı itip aletimi onun girişine hizalarken.

“Bu bir meydan okuma mı?” diye sordu.

Kuru kuru güldüm, onu yeniden tezgâhın kenarına çektim ve gövdesini göğüs göğüse gelene kadar kaldırdım. Başımı boynunun kıvrımına gömerek onu sertçe ısırdım.

Nefesi kesilip sırtını kamburlaştırdığında tenine doğru gülümsedim. Aletimin kafasına doğru resmen damlıyor, ıslak sıcaklığı beni daha önce hiç olmadığı kadar baştan çıkarıyordu. Alnımı omzuna yaslayıp yavaşça içine girdim ve her bir santimimi yutmasını izledim. Şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi bu.

“Mav,” diye iniledi. Onu esnetmemin, onu doldurmamın, onu bildiğim tek şekilde sahiplenmemin getirdiği histe kendini kaybederek tırnaklarını enseme batırdı ve gözlerini sıkıca kapattı.

Yapabileceğim tek şekilde.

“Ne kadar iyi hissettirdiğin hakkında bir fikrin var mı?” diye sordum.

“Eğer senin hissettirdiğin kadar iyiye, evet.” Bana bakıp gülümsedi. “Galiba bir fikrim var. Yakalanmamamız için muhtemelen işe koyulmalısın.”

Kalçalarını kavrayarak yavaşça içinden çıkıp bir kez daha girdim. Sıcaklığı başka bir şeye odaklanmayı zorlaştırıyordu, yine de elimden geleni yaparak ellerimden birini birleşmiş bedenlerimizin arasına soktum ve klitorisile oynarken içine tekrar tekrar girmeye başladım.

Dudaklarıma doğru inlediği sırada onu yavaş yavaş ovalıyor, baskıyı kendi git gellerime göre zamanlamaya dikkat ediyordum;

bir yandan kalbim göğsümde küt küt atıyor, beni nefes nefese bırakıyordu ama durmuyordum. Zevk alıyordu. Dudakları yumuşak bir iniltiyle aralanırken kadınlığı de etrafımda sıkılaştı. Başım dönse de gözlerimi kırpıştırarak siyah noktaları uzaklaştırdım ve nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

Şimdi değil.

“Ne kadar iyi hissettirdiğini tahmin edemezsin,” diye sızlandı ve başımı boynunun oyuğuna bastırdı. Tenine karşı bir kez daha gülümsedim ve kendimi cennete hiç şimdikinden daha yakın hissetmediğimi fark ettim. O kollarımdayken. Onunla sevişmeye devam ederken inlemeleri giderek yükseldi ve bu sesin kulağıma ne kadar hoş geldiğini anlatamazdım. Ona sessiz olmasını söylemeliydim. Biraz bile kendimi koruma içgüdüm olsaydı söylerdim. Buna rağmen bir yanım Lia’nın benim olduğunu bilmelerini istiyordu. Ona böyle hissettirdiğimi. Hiçbir hakkım olmadığı hâlde. Sırtımdan damla damla terler akarken elimle ağzını kapadım. Ancak yaklaşmıştım. İçine boşaldım, tünel görüşünü bir kenara itmeye çalıştım ve o da hemen ardından beni bir mengene gibi sıkarak avucuma inledi.

Nefeslenirken güldü. “Seni epey heyecanlandırdım, değil mi?”

Sanki bir Ironman maratonunu tamamlamışım gibi hissederken gülümsemeye çabaladım ve yüzünü çerçeveleyen dağınık bukleleri inceledim. “Şu an ne kadar göz kamaştırıcı durduğun konusunda hiçbir fikrin yok,” diye mırıldandım.

Aynaya bakıp omzuma vurdu. “Delinin tekine benziyorum!”

“Sağlam sikilmişsin gibi duruyorsun.” Nefeslerimin arasında altdudağını dişledim. Onu daha sert öptüğümde ağzıma doğru gülümsedi.

“Anladığım kadarıyla bu hâlimi beğeniyorsun?”

“Hı-hı.” Göğsümde güröldeyen ses, nabzımın düzelmesini beklediğim esnada bir kez daha sırtımasını sağladı.

“Çok yazık,” dedi. “Bu banyodan bu hâlde çıkmam mümkün değil çünkü.”

“Bunun kötü olduğunu düşünüyorsan sıkı dur.”

Kaşları çatıldı ve eğlenmesi kesildi. “Niye?”

Yavaşça içinden çıktım ve benim de beni takip ederek yarığın-
dan damla damla akmaya başladı. Gözleri faltaşı gibi açıldı. “Pre-
zervatif kullanmadık.”

“Daha önce hiç prezervatif kullanmadık ki,” diye hatırlattım ona.

“Evet ama *burada*? Üzerimi değiştirecek kıyafetim yok.”

“Nerede olduğumuz önemli değil, Minik Kaz’ım benim. Son
nefesime kadar içine boşalmaya devam edeceğim. Ve sen de ken-
dini temizlemeyeceksin ya da üzerindekiyi değiştirmeyeceksin.
Günün geri kalanında içinde benimle dolaşacaksın.”

Gözleri büyüdü. “Ah, öyle mi yapacağım?”

“Evet.” Hafifçe güldüm. “Nedenini bilmek ister misin?”

“Nedenmiş?”

Yanağını avucuma aldım ve başparmağımı ipeksi teninde gez-
dirdim. “Önce brunch’ı atlatalım.”

Gülümseyerek elime yaslandı ve “Ya sonra?” diye sordu.

“Sonra...” Tezgâha yaslanıp yavaşça nefes verdim.

“Hey, iyi misin?” Kaşları çatıldı.

Başımı salladım. “Evet, iyiyim. Nefessiz kaldım sadece.” Ona göz
kırpıp devam ettim. “Ve *sonra*, brunch’m ardından ailelerimize her
şeyi anlatacağız ve birlikte olduğumuzu bütün dünyaya ilan edece-
ğim. *Daima* sen ve ben olacağız. Değil mi, Minik Kaz’ım benim?”

Onu kalçalarından tutup tezgâhtan aldım. Ayakları fayansa
değdiğinde şortuyla siyah iç çamaşırını yerden aldım ve kumaş
parçalarını ipeksi teninde yukarı çekerek onu giydirdim. Sutyeni-
ni taktım ve tişörtünü başının üzerinden geçirdim. Tatmin olmuş
bir tavırla onu kendime çektim ve kalçam tezgâhın kenarını bulup
yaslanırken onu bir kez daha öptüm.

“Dışarı çıksan iyi olur,” dedim.

“Peeeki.” Parmak uçlarında yükselip beni bir kez daha öptü ve
banyo kapısından dışarı süzüldü. Kapatma şansı bulamadan bir-
den durdu ve kaşları kaskatı kesildi. “Ah. Selam Mia Teyze.”

Kapıyı arkasından güm diye kapattı.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Ophelia

Maverick'i annesinin görüş açısından koruma amacıyla kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve parmaklarım pençe gibi yuvarlak kulpa saplanıp dizlerimin bağı çözülme tehlikesi yaşarken kendimi kaçınılmaz olana hazırlamaya çalıştım.

Siktir.

Siktir, siktir, siktir.

"Neler oluyor?.." Darmadağınık hâlimi incelerken Mia Teyze'nin nefesi kesildi ve çehresi arkamdaki sağlam tahtaya odaklanarak sertleşti. "İçeride kim var, Ophelia?"

"Ben..."

Daha da yaklaştı. "Kenara çekil, Lia."

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum ve sola kayarak Mia'nın banyo kapısına erişmesine izin verdim. Kapıyı yumruklamaya başladı.

Maverick kapıyı hemen açarken her zamankinden solgun görünüyordu. "Anne..."

"Siz. Ne. Yapıyorsunuz. Be?" diye tısladı Mia. Bir açıklama talep ederek öfkeyle oğluna bakarken sesini kısık tutma nezaketini gösterdi en azından.

Titreyen dudağımı ağızıma çekip Maverick'e baktım, ne var ki o da benim kadar suskundu. Benim kadar nutku tutulmuştu. Benim kadar gafil avlanmıştı.

"Bunu kardeşine nasıl yapabildin?" diye sordu annesi. "Çocukluğunuzdan beri Ophelia'yı seviyor o. Ve sen." Dikkati bana kayarken duyduğu hayal kırıklığı âdeta havayı lekeliyordu ve gözlerinde yaşlar birikmeye başladı. "Ona bunu nasıl yapabildin, Ophelia? Archer seni seviyor. O sana asla böyle bir şey yapmazdı."

"Biliyorum," dedim telaşla. "Yapmayacağını biliyorum."

"Nasıl..." Dilini ısırıp başını salladı. "Üzgünüm. Şu anda ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Öyle şaşkınım ki..."

“Mia,” diye seslendi Henry Amca. Koridorun sonunda belirdi ve boş boş ona baktığımızı gördüğünde kaşları çatıldı. Tanrım, oğullarına o kadar benziyordu ki. Bu beni daha da parçalıyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Baba,” diye başladı Maverick.

Mia’nın donuk gözlerini incelerken Henry Amca’nın kaşları daha da çatıldı. Bize doğru yürürken, “Neler oluyor?” diye sordu.

“Ben. Biz. Şey.” Ağzımı aniden kapattım. Dilim bana son zamanlardaki özürlerim kadar değersiz geliyor, Henry Amca’nın ağır adımları duvarlarda yankılanırken savunmamı faydasız kılıyordu.

“Mia?” diye üsteledi Henry Amca. “Neler oluyor?”

Mia başını hayır der gibi sallayıp eliyle Mav’ı işaret etti. “Söylemek istediğin bir şey var mı?”

Maverick yüzünü ovuştururken omzu koridorun duvarına çarptı ve hırıltılı bir sesle konuştu. “Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum.”

“Kardeşinin kız arkadaşıyla yatıyormuşsun gibi görünüyor.”

“Biz öyle...” Sesim giderek azaldı ve Maverick başını iki yana salladı.

“Anne, sıcıp batırdığımın farkındayım.”

Mia elini birbirine bastırmış olduğu dudaklarına götürdü. Eylemlerimizin sonuçları neredeyse dayanamayacağı kadar büyüktü. Başını aşağı yukarı salladı ve yanağından bir damla gözyaşı süzülürdü. Hayal kırıklığı. Utanç. Acı. Her bir duygu ön plana çıkmak için mücadele ediyordu. Onu suçlamıyordum. Archer ve Maverick onun oğullarıydı. Evden taşınmış olmalarının, yetişkin olmalarının bir önemi yoktu. Onları korumak istiyordu. Sanırım bu his asla tamamen kaybolmuyordu.

“Bunun hiçbir bahanesi yok, Maverick,” diye fısıldadı Mia Teyze elini yanına indirerek.

Maverick yavaşça gözlerini kırptırır da inkâr etmedi. Dudaklarının rengini fark ettim. Morumsu maviydi.

Bir sorun vardı.

"Mav," diye fısıldadım.

Yerimde kalmamı istiyormuş gibi kaldırdı elini. Aramızdaki mesafeyi korumamı istiyormuş gibi. Ayakta kalmak için çaba sarf ettiği gerçeğini saklamak istiyormuş gibi. Bu benim daha da korkmama neden oldu.

Siktir.

Ona doğru adım attığım hâlde yeterince hızlı değildim. Bacakları pes etti ve duvarlardan titreşerek kemiklerime işleyen yüksek bir küt sesiyle yere düştü. Dizlerimin üzerine çöktüm, Maverick'i sırtüstü yatırdım ve nabzını kontrol ettim. Yoktu.

Neredeydi?

Gözleri başının arkasına kaymıştı ve hemen kalp masajına başladım; o zamanlar ne kadar şikâyet etmiş olsak da Mack Amca'nın küçükken hepimize ilkyardım dersi aldırması minnettardım.

Benden vazgeçme, Mav. Benden vazgeçmeye cüret etme sakın.

Etrafımda çığlıklar yankılanırken çenesinden kanlar akıyor, aşağı süzülerek yerde birikiyordu.

Kalp masajı yapmaya devam ederken çığlıkların kime ait olduğunu görmek için başımı kaldırmadım. Hayatım boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Sıcak bir vücut yan tarafıma çarptı ve Archer kardeşinin omzunu sarsmaya başladı. "Uyan, kardeşim. Uyan!"

"Ambulans çağırın!" diye haykırdım. Ürpertiler omurgamdan aşağı inmeye başlasa da Archer çabucak durumu kavrayıp beni bir kenara itti ve ben Maverick'in cansız bedeninin yerde kıpırdama-
dan yatmasını izlerken kalp masajı uygulamayı devraldı.

Bir başka ses mutfaktaki birilerine bağırdı fakat babamın güçlü kolları beni sarıp sarmalarken ne dediklerini anlamıyordum.

"Şşş... Canım benim," diye mırıldandı. "Şş... Her şey yoluna girecek."

Saniyeler sonra Mack Amca geldi ve Archer'la Maverick'in yanında diz çöktü. Maverick'in boynuna uzanırken elinden buruşuk

bir peçete düşürdü ve kaşları endişeyle çatılırken Mav'ın nabzını kontrol etti.

Bir paramedik olan Macklin hem işinde en iyilerdendi hem de çok şey görmüş biriydi. Ayrıca sinirleri kaya gibi sağlamdı ve şimdiye dek baskı altında onun kadar iyi çalışabilen birini daha görmemiştim. Ne var ki bu bilgi bile içimdeki paniği hafifletmeye yetmiyordu.

“Ben devralayım,” diye buyurdu Macklin.

Yanımda kıcının üstüne düşen Archer benim hissettiğim kadar perişan görünüyordu. Babamın göğsüne yaslanarak hıçkırığa hıçkırığa ağlar ve yürek burkan senaryolar aklımdan tek tek geçerek beni içi boş bir insan kabuğuna dönüştürürken Archer'ın eline uzandım. Berbat hâldeydim. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Ağlamaktan başka bir şey yapamıyordum.

“Ne oldu?” diye yalvardı Archer. “Ophelia, ne oldu? Ben...”

Sözcükleri bir araya getirmekten aciz bir hâlde başımı iki yana salladım. Genel olarak tutarlı bir düşünce oluşturmaktan acizdim. Onun iyi olmasına ihtiyacım vardı. Uyanmasına ve her şeyin yolunda olduğunu söylemesine ihtiyacım vardı. İhtiyacım olan...

Paramedikler sedyeyle ön kapıdan içeri daldı ve onu ambulansın arkasına yüklemelerini izlerken kalbimi de götürdüler ve her şey karardı.

Ellinci Bölüm

Ophelia

Maverick'in bağılı olduğu makineden devamlı gelen bipler dünyadaki en kafa karıştırıcı sestir. Kesinlikle güven vericiydi, yine de bipler arasındaki her milisaniyelik sessizlik nabzımın sıçramasına neden oluyordu, ayrıca kendimi birden fazla kez nefesimi tutarken bulmuştum.

Paramedikler Maverick'i hastaneye yetiştirmişti. Kalbi durmuştu fakat onu geri döndürmeyi başarmışlardı. Zayıftı. Hem de çok zayıf. Dudakları hâlâ hafif mordu, yine de artık maviden çok pembeye dönmüşlerdi.

Bunun bir önemi olmalıydı, değil mi?

Gelişmeydi belki? Ağır gözkapaklarını açmaya çalışmasını izlerken kimi ikna etmeye çalıştığımın emin değildim.

Hastaneye Archer ve kız kardeşleriyle gelmiştim. Anne babası Mav'la birlikte ambulansa binmişti. Şimdiyse işte burada, hastane yatağının etrafındaydık. Şey, Henry Amca hariç hepimiz. O neler olduğunu birinin ona anlatmasını talep ederek sağlık çalışanlarına bağırarak meşguldü. Çalışanlar test sonuçlarının çıkmasını ve uzman doktorun gelmesini beklediklerini söylemişti ona.

Bu da onu daha fazla sinirlendirmekten başka bir işe yaramamıştı.

Maverick uyanıktı. Bu sebeple kendimi daha iyi hissetmeliydim ama öyle olmadı. Göz göze geldiğimizde kurumuş dudaklarını yalayıp başını yanındaki annesine doğru çevirirken gözleri özür diler gibiydi.

Benden neden kaçındığını biliyordum. Korkuyordu çünkü. İpliğini pazara çıkaracağımdan korkuyordu. Teşhisini ailesine söyleyeceğimden korkuyordu. Sözümü tutmayıp onun ne istediğine aldırmadan gerçeği bu hastane odasındaki herkese yumurtlaya-

cağımdan korkuyordu. Haklıydı. Aldırmıyordum. Artık mümkün değildi. Bugünkü telaştan sonra. O ise odadaki herkesin üniversite çağındaki sağlıklı bir sporcunun brunch sırasında kalp krizi geçirdiğine tanık olmasının ardından kendi akıl sağlıklarını sorgulamasına neden olarak bunu halı altına süpürmeyi yeğlerdi.

Ona öfkelenmek istiyordum. Ona anlayış göstermek istiyordum. Ama en çok istediğim şey onun iyi olmasıydı ve artık bunun mümkün olup olmadığını bilemiyordum.

Maverick'in saçları kan ve terle birbirine dolanmıştı. Çenesine on dört dikiş atılması gerekmişti. Kıpırmızı yarık korkumu daha da artırmıştı yalnızca. O kadar çok kan akmıştı ki. Başımı eğip ellerime baktım. Arabayla hastaneye gelmemizden önce Archer onları temizlememe yardım etmiş olsa da hâlâ kırmızı izler görmeyi bekliyordum.

Yeni gelen gözyaşı dalgasını gözlerimi kırpiştirarak geçirmeye çalıştım ve kalabalık hastane odasını incelerken telefonum bir mesajla titredi.

Mack Amca: Neden Mav düşer düşmez kalp masajı yapmaya başladığını bana anlatmak ister misin?

Mack Amca'yı görmezden gelerek terli avuçlarımı kot şortuma sildim ve telefonumu cebime geri koydum.

Bir şeyler döndüğünün farkındaydı.

İtiraf etmekten korksalar dahi ailesinin geri kalanı da aynı şekilde düşünüyordu sanırım. Gerçekle yüzleşmekten korksalar dahi.

Mia Teyze, Maverick'in yanından ayrılmayı reddetmişti. Hastane yatağının kenarında oturuyor, Mav'ın saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve çenesindeki dikişlere dokunmamaya özen göstererek avucunu yanağında gezdiriyordu.

"Anne, iyiyim ben," diye söylendi Maverick.

"İyi falan değilsin."

"Anne..."

"Kaç yaşında olduğun önemli değil, Maverick. Ben senin anenim. Bırak da senin için endişeleneyim, ayrıca bundan sonra..."

"Anne," diye tekrarladı Maverick. "Lütfen, mümkünse..."

Mia oğlunun dalgalı saçlarıyla uğraşmayı bırakıp ellerini kucağında kıvrırdı. "Ophelia iyi ki hemen kalp masajı yapmaya başladı," diye ekledi, dikkatini oğlundan bana çevirerek. "Bunu yapman gerektiğini nereden bildin?"

Dudaklarımı birbirine yapıştırdım ve nefesimi tuttum çünkü ağzımı açarsam ona gerçeği söyleyeceğimi biliyordum. Herkese söyleyeceğimi. Arabaya bindiğimizden beri ağlamamı durduramamıştım. Yüzüm şişmiş ve kızarmıştı, hıçkırıklarımı da mümkün değil geçiremiyordum. Bunun nedeni onun yaralanmış ya da bayılmış olması değildi. Tamam, bu külliyen yalandı. Bunun nedeni kesinlikle onun kalp krizi geçirmiş olmasıydı. Yine de aynı zamanda onların bilmemesiydi. Nasıl bilmezlerdi? Bir şeyler söylemesine ihtiyacım vardı. Onlara bunun tesadüfi bir şey olmadığını söylemesine ihtiyacım vardı. Onlara ciddi bir sorunu olduğunu ve desteklerine ihtiyacı olduğunu söylemesine ihtiyacım vardı. Çünkü buna devam edemezdim. Bu sırrı saklayamazdım. Onlardan hem de. Ona verdikleri değer böylesine barizken. Bilmeleri lazımdı.

Söyle onlara.

Söyle onlara.

Parçalanmaya ne kadar yakın olduğumu hissedenden Maverick başını yana eğdi. "Lia, iyiyim ben."

"Maverick." Gözlerimiz sessiz bir mücadeleyle birbirine kilitlenirken ismiyle ona yalvarıyordum âdeta.

"Lia," diye karşılık verdi. Sesi benimkiyle aynı tınıya sahipti. Hastane yatağında biraz daha doğruldu.

"Neler oluyor?" diye sordu Archer.

"Hiç," dedi Maverick, aynı anda ismini tekrarladığım sırada, "Maverick."

"Bir şey söyleyin," diye sordu Archer. "Biri..."

"HKM'si var," diye yumurtlayıverdim.

Maverick'in yüzü asıldı ve başı arkasındaki yastığa çarptı.

İçimde filizlenen suçluluk duygusunu kendimi zorlayarak bastırmaya çalıştım ve Maverick'in yatağın kenarında duran hareket-siz eline uzandım. Ona dokunmama müsaade ettiğinde anksiyetem bir parça hafifledi ve etrafımızı saran ve kafası aşırı karışmış görünen ailesini görmezden gelerek kalçasının yanına oturdum.

"Senin için yalan söylemeyeceğimi söylemiştim sana," diye hatırlattım ona. "Ve söylemeyeceğim. Bugünden sonra söyleyemem. Bilmek onların da hakkı."

"Neyi bilmek?" diye sordu Mia Teyze.

Maverick'in çenesi istemsiz bir şekilde oynadı ve dikişlerin gerilmesiyle yüzünü buruşturdu. "Nadir görülen bir kalp hastalığım var. Adı HKM. Uzun lafın kısıası, bok gibi bir kalbim var ve uzun olmayan bir süre içinde çalışmayı bırakacak. En iyi doktora gidiyorum ama bir tedavisi yok. Size söylemediğim için özür dilerim. Bana farklı gözle bakmanızı istememiştim, durum böyle."

Nefesi kesilen Mia Teyze ağzını kapadı. Mav'ın üzerine yığılarak onu kendine çekip sarıldı. Ben de gözlerimi kırptıştırarak gözyaşlarımı tuttum, ayağa kalktım ve ailesiyle biraz yalnız kalabilmesi için koridora yöneldim; aldıkları haberden dolayı sersemlemişlerdi şüphesiz. Onları suçlamıyordum. Ben de hâlâ sersem gibiydim.

Böyle yapmamalıydım. Ağzımdan kaçırmamalıydım bunu. Ancak kaçırmasaydım Maverick onlara söylemeyecekti. Mav'ın sıvı kaybından ya da uyduracağı bir başka saçma bahaneden dolayı bayıldığını düşünmeye devam edeceklerdi.

"Merhaba," diye bir doktor selamladı beni. En azından ben doktor olduğumu varsaydım. Beyaz bir laboratuvar önlüğü ile mavi doktor önlüğü giyyordu.

Kendimi rahatsız hissederek gözlerimin altını sildim. "Şey, selam?"

"Selam," diye tekrarladı. "Sence girsem sorun ederler mi..." Sesi giderek azaldı ve başını Maverick'in odasıyla onun ağlayan ailesine açılan kapı aralığına doğru eğdi.

Odaya şöyle bir bakıp omzumu kaldırdım. “Ah, be-ben bilmem ki. Az önce çok” –burnumu çektim– “çok berbat bir haber aldılar, bu yüzden...”

“Anladığım kadarıyla sonunda onlara söylediydin?” diye ağzımı aradı doktor.

“Ben, ah, pardon, siz kimsiniz?” diye sordum.

“Siz Maverick’in ailesinden misiniz?”

Başımı salladım. “İıı, evet. Hayır. Be-ben Maverick’in...”

“Ah, anlıyorum.” Gözlerinde anlayış parlıyordu. “Pekâlâ, siz de içeri gelin. Eminim son gelişmeleri sizin de duymanızı ister.” Doktor sırtımın üst kısmına hafifçe dokunarak hastane odasına beni de sokup, “Tık, tık,” diye geldiğini duyurdu.

Doktor ışık düğmesinin yanındaki dispanserden eline bir parça dezenfektan alırken herkesin başı bize dönüverdi.

“Koridorda sürüden ayrılmış birini buldum. Umarım bize katılmasını sorun etmezsiniz,” diye ekledi.

“Sorun değil, doktor,” diye mırıldandı Maverick.

Doktor gülümsedi. “Ben de seni gördüğüme sevindim, Maverick.” Mia Teyze ve Henry Amca’ya döndü. “Merhaba, ben Dr. Scott. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Sırayla doktorun elini sıktılar. Hoşbeş faslı sona erdiğinde doktor gür kaşlarını Maverick’e doğru kaldırdı. “Olan biten her şeyi konuşabilmemiz için odayı boşaltmam gerekiyor mu, yoksa?..”

“Biliyorlar,” diye homurdandı Maverick. Buna pek de memnun olmuşa benzemiyordu.

“Hele şükür.” Dr. Scott başını salladı. “Eminim soracak çok sorunuz vardır. Maverick size ne anlattı?”

Maverick’in anne babası fırsatı sonuna kadar değerlendirerek Dr. Scott’ı soru yağmuruna tutarken ben de yatağın kenarında, Maverick’in elinin yanında oturdum. Mav elini kaldırıp bana biraz daha yer açtı ve avuç içini bacağıma yerleştirdi. Masum dokunuşuna ne kadar ihtiyaç duyduğuma hayret ederek eline bakakaldım. Ardından bakışlarımı çaktırmadan yataktaki Maverick’e çevirdim.

Dr. Scott'ın söylediklerini dinlediğini varsaymışım ancak onu dinlemek yerine beni izliyordu. Gözlerinde merak vardı. Tereddüt. Kararsızlık. Ayrıca o kadar yorgun görünüyordu ki göğsüne sokulup dünyanın geri kalanıyla ilişğimizi en az yirmi dört saat kesmek istiyordum.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım.

“Dileme.” Bacağımı sıktı. “Haklıydın. Bundan sonsuza kadar kaçabilecek değildim ya.”

“İyi bir haberim var,” diye duyurdu Dr. Scott, “ismin listede resmî olarak üste çıktı. Bugünkü hadise dolayısıyla nakil için en öncelikli adayımız sensin.”

“Doktor,” diye uyarmaya yeltendi Maverick ama Mia Teyze sözünü kesti.

“Halihazırda listede mi?” Mav’a dönerken sesi umutluydu. “Halihazırda listede misin?”

“Anne...”

“Onu dil dökmek zorunda kaldım,” diye itiraf etti Dr. Scott, “ama evet. Listedeyim, hem de bir süredir. Dediğim gibi başta listenin epey aşağısındaydı fakat oğlunuzun durumunun kötüleşme hızını göz önüne alarak kurul teklifimi onaylamaya karar verdi. Uygun bir eşleşme çıkana kadar iş sadece beklemeye kaldı artık.”

“Ne kadar sürer?” diye sordu Henry Amca. Karısına yaklaşıp kolunu beline doladı ve onu kendine çekti.

Doktor omzunu kaldırarak tereddüt etti. “Maalesef ne kadar süreceğini ya da Maverick’in kalbinin mücadeleye ne kadar devam edeceğini bilmenin bir yolu yok, yine de ben umutluyum.”

Bir vaat değildi. Kesin bir cevap da değildi.

Tam anlamıyla teselli edici bir cevap sayılmadığından gözlerimin arkasındaki yanmaya karşı koymaya çalıştım.

“Peki, sırada ne var?” diye sordu Mia Teyze. “Bizim ne yapmamızı istersiniz?”

“Mükemmel bir sigortanız var, Maverick’e nakil için ön onay verildi bile,” diye devam etti Dr. Scott. “Şimdilik soluklanın, umu-

dunuzu kontrol altında tutun ve biz bir eşleşme olduğu haberini alana kadar oğlunuzu kendini yormamaya ikna edin. Maverick'in durumu stabil kaldığı takdirde onu hastaneden taburcu edebilirim ve o da eve gidip kendini *yormayabilir*" -Mav'a anlamlı bir bakış attı- "ve telefonunu hep yanı başında tutabilir. Tedaviye elimizden geldiğince devam edeceğiz, onu izlemeye devam edeceğiz ve ameliyata hazırlanacağız. Başka sorunuz var mı?"

Maverick başını iki yana sallarken geri kalanımızın hissettiği kadar şaşkın görünüyordu.

Dr. Scott çenesini eğdi ve geri geri kapıya ilerledi. "Pekâlâ, olur da aklınıza bir şey gelirse numaram sizde var. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay ve Bayan Buchanan. Oğlunuz iyi bir çocuk."

Mia gözü yaşlı bir gülümsemeyle burnunu çekti. "Teşekkür ederiz. Biz de onu bir miktar seviyoruz."

Doktor hafifçe güldü. "Nedenini anlayabiliyorum. Yakın zamanda gelip seni kontrol edeceğim." Maverick'e gözlüğünün arkasından bir kez daha anlamlı anlamlı baktı. "Ciddiyim, Maverick. Kendini yorma." Ardından odayı terk etti.

Elli Birinci Bölüm

Maverick

Yatakta uzanırken, hastane ekipmanından gelen bip sesi, yazı tahtasına çakılıyormuş gibi geliyordu kulağıma. Ophelia odanın köşesindeki koltukta uyuyordu. Ayaklarını kışının altına sıkıştırmış, üzerini de kaşındıran bordo bir battaniyeyle örtmüştü. Anne babası diğerleriyle birlikte yola koyulmadan önce beni kontrol etmek için odaya geldiğinde babasının şapkasını çalmıştı. Kalmak istemişlerdi, hem de hepsi ancak babam ilgiden ve bana acıyan bakışlardan ne kadar nefret ettiğimi tahmin edecek kadar ileri görüşlü davranmıştı. Herhangi bir gelişme olursa annemin onlara ulaşacağına dair söz vererek herkesi sepetlemişti. Biraz dil dökmesi gerekmiş olsa da Archer annemle babamı da eve gitmeye ikna etmişti. Kendi yataklarında uyumayı hak ediyorlardı, kız kardeşimin de sabah okulu olduğundan en nihayetinde pes etmişlerdi. Ayrıca hastane on üç yaşında bir çocuğun zaman öldürmesi gereken son yerdi.

Şimdi ben, Archer ve Ophelia kalmıştık. Onları da zorla göndermeye çalışmış olsam da ikisi de reddetmişti ve bu beni sinirlendirse de kabul etmeyecek kadar inatçı oldukları için onlara biraz minnettardım.

Yalnız kalmak istemiyordum.

Durmak bilmeyen bip sesi dışında ortalık sessizdi. Fazla sessiz. Archer beni görmezden geliyordu.

Dr. Scott'ın odaya girip çıkmasından bu yana benimle iki kelimeden fazla konuşmamıştı.

Onu suçlamıyordum.

Her şey bok gibiydi.

Her şey.

Yine de sessizlik? Daha da kötüydü.

Bip. Bip.

Yeniden kardeşime kısa bir bakış attım. Ayaklarını Lia'nın koltuğunun kenarına dayayarak kendi koltuğunda geriye yaslanmış, boş boş tavana bakıyordu. Ophelia yüzünden ettiğimiz kavgadan kalan morluklar sararmıştı ama hâlâ oradaydı ve daha da bitkin görünmesine neden oluyordu.

Bip. Bip.

Telefonuyla falan oynasaydı daha iyiydi. Uyusaydı Üstüne başına yapışan gerginliği hissedemeseydim. Çehresine. Sıkıdığı yumruklarına.

Bip. Bip.

"Sana söylemediğim için özür dilerim," diye hırıldadım sesimi alçak tutarak.

"Neyi? Geçen bahar Ophelia'yla görüştüğünü mü yoksa ölüyor olduğunu mu?"

Kızgındı. Sonuna kadar haklıydı da. Yine de bu durumu kolaylaştırmıyordu.

"İkisini de," diye geveledim elimle yüzümü ovuşturarak.

Başını yukarı aşağı sallasa da başka bir şey söylemedi.

Bip. Bip.

"Bunun yetmediğini biliyorum," diye ekledim. "Her şeyi sıçır batırdığımı da biliyorum. Ama özür dilerim."

"Pekâlâ." Bana bakarken gözleri boş ve donuktu. "Başka bir şey var mı?"

Sesimi çıkarmadım, o da bir kez daha başını sallayıp ifadesiz bakışlarını yeniden tavana çevirdi.

"Sana ihanet etmişim gibi hissettiğini biliyorum," diye devam ettim.

Bip. Bip.

"Ve haklısın da. Ettim. Biz kardeşiz. Sana söylemem gerektiği..."

"Evet, söylemen gerektiği." Ayaklarını Ophelia'nın koltuğunun kenarından çekip yere indirdi ve pozisyon değiştirip ön kollarını

dizlerine dayadı. “Bana söylemiş olsaydın...” Azı dişleri gıcırdıyordu. “Ona dokunmazdım. Sana bunu yapmazdım. Sana destek olurdum.”

“Biliyorum.”

“Bana söyleseydin yanında olurdum, kardeşim. Seni her kahrolası doktor randevuna getirirdim. Ben...” Ağzını birden kapatıp burnunu çekti. Gözlerindeki ihanet beni burada, hemen şimdi mezara sokmak için yeterliydi. Ve dökülmemiş gözyaşları da öyle.

Bip. Bip.

Hay sikeyim.

“Biliyorum,” diye tekrarladım. “Hiçbir yanlıştın yok senin.”

“Yine de bütün pişmanlığı taşıyacak olan benim.” Ayağa kalkıp avuçlarını kot pantolonuna sildi. Küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Tıpkı garaj yolunda paten hokeyi oynadığımız zamanlardaki gibi; o zaman da ağız burun kırmaya hazır bir hâlde galeyana gelirdi, ne var ki bu sefer kırmak istediği ağız burun benimkiydi.

“Kendini suçlama,” diye mırıldandım. “Hiçbir konuda. Bilmiyordun.”

“Ama bilmeliydim. Belirtileri fark etmeliydim. Sen her zaman benden daha formdaydın. Eskisi kadar iyi olmadığını nasıl fark etmedim? Eskisine göre hep daha yorgun olduğunu? Kendimi bu kadar kaptırmış olmasaydım...”

“Bunu yapma. Bu oyunu oynama.”

Duyduğu suçluluğun içerisinde boğularak başını öne eğdi ve küçük odada volta atmaya başladı. “Eğer kendimi bu kadar kaptırmış olmasaydım onun senden uzak durmak istemesini fark ederdim. Senin ona karşı tavrını fark ederdim. Ben...”

“Dur,” diye yalvardım gözlerim Ophelia’ya kayarken.

Bip. Bip.

Hâlâ uyuyordu. Hâlâ konuşmamızdan bihaberdi. Güzel. Bunların hiçbirine kulak misafiri olmasını istemiyordum.

Archer bakışlarımı takip etti ve onun hâlâ uyuduğunu teyit etti. Eliyle başının tepesini ovaladı ve yüzü pişmanlıkla buruşurken saç köklerini çekti. “O hep senindi.”

“Değildi,” diye itiraz ettim. “Hâlâ değil. O aynı zamanda sana da ait, oğlum. Her zaman öyle oldu. Her zaman öyle olacak. Bence bunun ikimiz de farkındayız.” Midem kasıldı. “Onun kalbini kırmak istemediğim için aramıza mesafe koymuştum. İşin komiği, dönüp dolaşıp yine de kırdım.”

Yeniden Ophelia’ya baktı ve ağzı çok kısa bir anlığına yukarı kıvrıldı. Ne var ki üzücü bir gülümsemeydi bu. Arada kalmış. “İnatçı bir kız.”

“Evet,” diye nefes verdim. “Cidden öyle. O kadar inatçı ki beni bırakmayı kabul etmiyor.”

“Güzel.” Bakışları yeniden gözlerimi buldu. “Seni bırakmayı kabul etmemeli çünkü sen iyi olacaksın.”

“Dur,” diye buyurdum.

“Hayır.”

“Ciddiyim, Arch,” diye çıktım. “Siktiğimin kalp nakli için kaç şeyin denk gelmesi lazım, biliyor musun? Tam uyumu bulmak? Kalbi zamanında almak? Anestezi altına girmek ve naklin başarılı olması, ameliyat başarılı *olsa* bile vücudumun organı reddetme ihtimalinden bahsetmiyorum bile. Bu... piyangoonun vurması gibi bir şey, Archer. İkimiz de o kadar şanslı olmadığımızı biliyoruz.”

“Biraz inancın olsun,” diye ısrar etti. “Doktor iyimser konuşuyor.”

“Onun iyimser konuşması lazım zaten,” diye karşılık verdim. “Ama olur da işler istediğimiz gibi gitmezse her ihtimale hazırlanmak istediğim için beni suçlayamazsın.”

“Gidecek.”

“Ama gitmezse,” diye karşı çıktım, “bana bir şey için söz vermeni istiyorum.”

Bitkinliğine yenik düştü ve iç geçirdi. “Neymiş?”

“Bana şunun sözünü vermen lazım, ben...” Yutkundum. “Öldüğümde...”

“Eğer,” diye sözümü kesti.

Burun deliklerim büyüdü. “İyi. Eğer ölürsem bizim kıza göz kulak olacağına söz vermen lazım.”

Yüz ifadesi düştü, kafasını sağa sola salladı. “Böyle saçma şeyler söyleme.”

“Ona göz kulak olacağımı bilmem lazım.”

“Mav...”

“O şimdilik benim. Gelecekteyse senin.”

“Siktir git, Mav,” diye hırladı ancak sesinde düşmanlık yoktu. Yalnızca... yenilgi vardı.

Boğazımdaki yumruyu bastırıp kendimi konuşmaya devam etmeye zorladım. “Başkasına âşık olsan bile. Hayatına devam edip yuva falan kursan bile. Bana onunla ilgileneceğine söz ver. Onu evine davet edeceksin. Mutlu olduğundan emin olacaksın. Onu koruyup kollayacaksın. İyi olduğundan emin olacaksın.”

“Mav...”

Ellerim titreye titreye gömleğine yapıştım ve onu kendime öyle bir çektim ki az kalsın düşecekti. “Söz ver bana, Arch. İyi olmamın tek yolu bu. Her şeyi... her şeyi kabullenebilmemin tek yolu bu. Bana söz ver.”

Gözlerini kapatıp ellerimin arasında çöktü, karşı koyma isteği tamamen yok oldu ve geriye kardeşimin içi boş bir kabuğu kaldı sadece. Gözlerini tekrar açtığında gözünden tek bir damla yaş süzülürdü. “Söz veriyorum.”

Ellerimi gevşetip kendimi tekrar yatağa bıraktım. “Teşekkür ederim.”

Bir anlığına sessizlik oldu, ardından alçak sesli fısıltısını duydum. “Ne olursa, kardeşim.”

Elli İkinci Bölüm

Maverick

Garip bir hafta olmuştu.

Kalbimdeki olası bozuklukları izlemek için verdikleri bir aletle beraber birkaç gün önce hastaneden taburcu edilmiştim ve iki kere de Dr. Scott'm ofisine gitmiştim. İlk randevuya benimle ve Ophelia'yla birlikte annemle babam da gelmişti. Şu anda da Archer beni son randevumdan eve götürüyordu. Ophelia'nın antrenmanı vardı, bu yüzden peşimize takılmakta ısrar etmiş olsa da onu daha sonra bilgilendireceğimi söylemiştim. İstemeye istemeye razı olmuştu.

Dr. Scott HKM için Archer'a test yaptı. Onda yoktu. Kalbi turp gibiydi, en azından doktor öyle söylemişti. Bu haberin beni bu kadar rahatlatacağı aklıma gelmemişti ama rahatlamıştım gerçekten.

Tek yumurta ikiziydik biz. Hem iyi *hem de* kötü genleri paylaşma ihtimalimiz çok da düşük değildi ve kardeşimin kalbinin de benimki gibi boktan olması düşüncesi sindiremeyeceğim kadar fazla olmuştu benim için.

"Beni getirip götürdüğün için sağ ol," diye mırıldandım.

Archer sürücü koltuğundan göz ucuyla bana baktı. "Sorun değil. Nasıl hissediyorsun?"

Bu sorudan nefret ediyordum. Teşhisimi öğrendiğinden beri herkes yüzlerce defa bunu sormuştu bana. Hatta haber duyulduğunda Lady Hawks bile motosikletimi süslemekte ısrar etmişti.

Gelgelelim bu sorunun cevabını açıklamak zordu. Uyanmayı başaramadığım bir kâbusu yaşıyordum sanki. Bir bakıma da uyanmak istemiyordum çünkü uyanırsam bu öldüğüm anlamına mı gelirdi?

"Bence en boktan kısmı da bu, abi." Yorgun gözlerimi ovaladım. "Yorgunluğun dışında... normal hissediyorum. Bunların hiçbirisi gerçek değilmiş gibi."

Başını onaylayarak sallasa da kırmızı ışıktaki dururken sessiz kaldı.

“Yine de oramın buramın kurcalanıp dürtülmesinden ne kadar bıktığımı anlatabilmem mümkün mü?” diye söylendim.

Yolcu koltuğuna, bana tekrar göz ucuyla baktı, ardından kavşağa geri döndü. “Hayal edebiliyorum.”

“Biraz normallik için neler vermezdim.”

Düşüncelere dalmış bir şekilde başını salladı. “Oyun gecesi ya da onun gibi bir şey yapsak? Yine bir konferansım var ve uçağım yarın sabah ama herkes müsaitse bu akşam yapabiliriz.”

Bu fikir kulağa onun tahmin ettiğinden daha da iyi geliyordu. Doktor randevuları falan derken öyle bir açmaza sürüklenmişim ki arkadaşlarımızla takılmak kulağa mükemmel geliyordu.

Koltuğumda kıpırdanarak telefonumu arka cebimden çıkardım. “Senin zeki olan ikiz olduğunu biliyordum,” diye şaka yaptım. “Reeves’le diğer çocuklara hemen mesaj atıyorum.”

“Fin’le Dylan’ı da unutma,” diye ekledi.

Başımı yana eğdim. “Gerçekten Finley’nin onu unutmama, hatta herhangi birinin onu unutmasına izin vereceğini mi sanıyorsun?”

Soğuk soğuk güldü. “Doğru dedin.”

“Ve Lia’yı da,” diye kaldığı yerden devam etti.

Hastaneden beri Opie’yle ilgili bir şey konuşmamıştık ve Archer ne zaman bizimle aynı odada olsa Ophelia’yla aramda uygun bir mesafe bırakmaya çalışmıştım. Yaklaşan son kullanma tarihim düşünüldüğünde bu zor olmuştu ancak insanların arasında daha fazla sürtüşme yaratma fikri kaldıramayacağım kadar fazlaydı.

Yine de Archer’ın ondan bahsetmesi bana zeytin dalı uzatıyormuş gibi hissettirdi ve bunun için ona minnettardım.

“Tabii,” diye cevap verdim.

Herkesi davet etmeyi bitirdiğim sırada Arch da arabayı garaj yoluna çekti ve motoru kapattı, buna rağmen kapısının koluna uzanmadı. Gözlerini öylece direksiyona dikti.

Telefonumu kucağıma koyup emniyet kemerimi çözdüm ve beklemeye koyuldum.

İkizlerin, birbirlerini başka hiçbir insanın anlayamayacağı şekilde anlayabildiği söylenirdi. Açıklaması zor olsa da doğrudu bu. Her zaman aynı ritimde olmuştuk. Şu anda da kardeşimin söyleyip rahatlaması gereken bir şey vardı.

“Dinle,” diye başladı. “Son birkaç günün bok gibi geçtiği konusunda bence ikimiz de hemfikiriz.”

Kuru kuru güldüm. “Evet, öyle de diyebilirsin.”

“Ama şimdi, ortalık sakinleşmeye başlamışken, ben, u, Lia hakkında konuşmak istiyorum.”

Omuzlarım düştü ve gözlerimi kucağıma diktim.

Nasıl da bildim ama.

“Bak, Arch.” İç geçirdim. “Ne kadar üzgün olduğumu biliyorsun...”

“Mesele de bu ya,” diye araya girdi. “Evet, bana onun gizemli adamı olduğunu söylememen büyük dallamalıktı ama...” Çenesindeki kirli sakalı kaşıdı. “Bilmiyorum, abi. Olayın içinde olmasan bile biz yine de... yanlışlık. Onun hayatımdaki *o insan* olmasını istemiştik ama bunu zorla gerçekleştirmekle öylesine meşguldüm ki gerçeği görememişim. Ve hastanedeki konuşmamızdan sonra bunu söyleyip rahatlamaya ihtiyacım var.” Duraksadı ve derin bir nefes aldı. “Ona göz kulak olacağıma söz verdirdin bana. Ve olacağım da,” diye ekledi aceleyle. “Ama bu mevzuların nasıl yaşandığı konusunda kendini suçlu hissetmeni istemiyorum.”

“Bu mevzuların nasıl yaşandığı konusunda kendimi hep suçlu hissedeceğim,” diye itiraf ettim ona.

“Evet, o zaman, dur,” diye buyurdu. “Zaman bunun için çok kısa.”

Haklıydı. Öyleydi. Göğsüme bağlı kalp monitörü, bana saatli bir bomba olduğumu ve kalan zamanımızı çarçur etmenin aptallık olacağını mükemmel bir şekilde hatırlatıyordu.

“Bu konuda elimden geleni yapacağım,” diye mırıldandım.

Gülümsedi. “Teşekkür ederim. Bir de söz konusu Ophelia’yla sen olduğunda etrafımda yumurta kabuğu üzerinde yürüyormuş gibi davranmayı bırakmanı istiyorum.”

“Yumurta kabuğu üzerinde yürüyormuş gibi davranmıyorduk...”

“Saçmalık,” diye güldü. “Kör değilim abi ben. Başından beri öyle davranıyorsun. Bunu beni kollamak istediğin için yaptığını biliyorum. Hâlâ kolluyorsun beni ve bunu takdir ediyorum, yine de olanlardan sonra fark ettiğim bir şey varsa, Lia’yla biz... Biz birbirimiz için yaratılmamışız. En azından,” dedi bana yan gözle bakarak, “romantik anlamda.”

Yüzündeki gerginlik beni güldürdü ve kaslarımdaki gerginlikse yumuşayıverdi. “Bunu söylediğini duymanın bana ne kadar iyi geldiğini tahmin edemezsin.”

“Of, hadi ama.” Omzuma vurdu. “Dallamalık yapma.”

“Diyorum bak,” dedim. “Lia’yla fiziksel olarak bağ kuramadığını duymak kulaklarıma müzik gibi geliyor, kardeşim.”

“Evet, evet, biliyorum. O senin kızın, benim değil ama onun kalbini kırarsan,” kaşlarını kaldırdı, “seni eşek sudan gelinceye kadar döverim.”

Boğazımdan bir kahkaha daha yükseldi ve kapının koluna uzandım. “Başka türlüünü istemezdim.”

Cidden, bunu samimi olarak söylüyordum.

Elli Üçüncü Bölüm

Ophelia

Sakin bir Oyun Gecesi'ydi. Tamam, belki sakın değildi ama kısmen... küçüktü sanki? Ayrıca geceye her zaman eşlik eden ka-ostan da eser yoktu çünkü misafir listesini en yakın arkadaşlarımızla sınırlı tutmuştuk. Everett, Griffin, Jaxon, Archer, Maverick ve Reeves halının üzerinde bağdaş kurmuş hâlde oturuyordu ve Finley, Dylan ve ben de onların karşısındaydık. Orta sehpa, birkaç keçelikalemle birlikte siyah beyaz *Cards Against Humanity* kartlarıyla kaplıydı ve son bir saattir gülmekten çatlayacak hâldeydik.

Oyunun kuralları basitti. Herkesin önünde saçma sapan cevaplar bulunan on beyaz kart bulunuyordu. Ayrıca siyah soru kartları vardı. Bir kişi soru kartını yüksek sesle okuyor, diğer oyuncular sahibi belli olmayacak şekilde o kişiye beyaz bir cevap kartı veriyordu. Daha sonra kişi tüm cevapları yüksek sesle okuyor ve sorusuna hangi cevabın en iyi uyduğunu seçiyordu.

Bununla birlikte birkaç yıl önce kimin oynadığına bağlı olarak cevap kartlarını azıcık değiştirmeye ve kişiselleştirmeye başlamıştık. Bazılarında tanıdık isimler vardı. Diğerlerinde belirli sözcükler başka bir şeyle değiştirilmişti. Aşırı komik ve *ziyadesiyle* uygunsuzdu, hele de Dylan gibi bir kız için. Buna rağmen kartları okurken kızarmasını izlemek herhalde en sevdiğim şeydi.

"Tamam." Siyah soru kartımı alıp yüksek sesle okudum. "*Dylan neyi rahatsız edici ve tuhaf bir şekilde çekici bulurdu?*"

Reeves burnundan nefes vererek güldü ve masanın ortasından gümüş renkli bir keçelikalem alıp cevap kartına bir şeyler karalamaya koyuldu. Tatmin olmuş bir tavırla kalemin kapağını geri taktı ve değiştirdiği kartı yüzü aşağı bakacak şekilde Dylan'a attı. Geri kalanımız da aynısını yaptık ve sonunda önünde pek de derli toplu olmayan bir cevap yığını oluştu. İlkini incelerken yüzünü buruşturdu ve kartı tek kelime etmeden asıl yığının arasına geri koydu.

“Sesli okumayacak mısın, Dylan?” diye sordu Reeves karşısından. Yüzünde *bende* bile kıvrınma isteği uyandıran, nispet yapar gibi duran bir sırıtış vardı. Dylan’ın onun ilgisinden ötürü nasıl içten içe kıvrandığını anca hayal edebilirdim.

Gözleri Reeves’e doğru kısıldı. “Neden okumamı istiyorsun?”

“Oyunun bir parçası,” diye hatırlattı ona.

Dylan, Reeves’in önünden gümüş renkli keçelikalemi alıp kucağına fırlattı. “Kartlara yazı yazmanın da kurallara aykırı olduğundan oldukça eminim, dolayısıyla...”

“Burada kendi kurallarımızı koyduğumuzdan oldukça eminim.” Reeves keçelikalemin kapağını dişleriyle açıp ön kolunun iç kısmına, bileğini saran dokunaçlara sahip dev bir ahtapotun yanına bir dövme çizmeye başladı.

“İyi,” diye ofladı Dylan.

“Soruyu bir kere daha oku,” diye önerdi Finley.

Dylan boğazını temizledi. “Soru şu: *Dylan neyi rahatsız edici ve tuhaf bir şekilde çekici bulurdu?*”

“Ve seçenekler?” diye üsteledi Reeves, kalem kapağını dişlerinin arasında sıkıştırmış bir vaziyette geveleyerek.

Dylan kartları karıştırdı ve birini masadakilere gösterdi. “Erkekler.” Burnumdan nefes vererek güldüm ve o da bir başka kart daha seçti. “Everett’in karakteri.” Everett güldü ve karşılık olarak çenesini yukarı kaldırdı, o sırada Dylan yığına bir seçenek daha ekledi. “Bir suç belgeseli izledikten sonra Finley.”

“Aynen.” Finley parmaklarıyla barış işareti yaptı.

“Bu arada, bu *çok* doğru,” diye kabul etti Dylan yığma birkaç kart daha ekleyerek. En başta dudaklarını büzdüğü karta ulaştığında Reeves’e baktı ve kartı masanın ortasına koydu. “*Dylan neyi rahatsız edici ve tuhaf bir şekilde çekici bulurdu?* Reeves’in penisini.”

Reeves kaşlarını oynatırken Everett araya girdi. “Rahatsız edici kulağa doğru gibi geliyor.”

“Ve çekici,” diye tekrarladı Reeves.

“Ve rahatsız edici,” diye topu ona geri attı Dylan.

“Açıkçası tüm penisler sevgili Dylan’ımız için rahatsız edici olurdu eminim,” diye sataştı Finley.

“Hey!” Dylan onun omzunu ittirse de bu anca Finley’nin daha da fazla gülmesine neden oldu.

“Peki tüm penisler neden rahatsız edici?” diye sordu açıkça meraklanan Reeves.

“Dylan daha önce hiç görmedi de ondan,” diye cevapladı Everett. Dylan’la göz göze geldi. “Haksız mıyım, Dylan?”

“Yorum yok,” diye mırıldandı, sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken yanakları hafifçe pembeleşmişti.

“Hadi canım?” Reeves kapağı kaleme geri takıp kalemi masaya fırlattı. “Hiç penis görmedin mi? Televizyonda bile?”

“Pardon da içinde penis olan ne izliyorsun mesela?” diye meydan okudu.

“Bilmem? Porno?”

Dylan ondan uzaklaştı. “İyy.”

“Tamam, *Game of Thrones*?” diye ekledi. Dylan’ın yüzü ifadesiz kalmaya devam edince Reeves öne eğildi. “Yok artık. Hiç *Game of Thrones* da mı izlemedin?”

“Yani, duymuştum,” dedi Dylan. “Biraz... eski sayılmaz mı?”

“Mümkün değil.” Reeves inanamıyormuş gibi başını tekrar sağa sola salladı. “Eski mi? O dizi bir klasik, Dylan. Arada fark var.”

“Hı-hı,” diye mırıldandı Dylan.

“Aa, hadi ama,” diye devam etti Reeves. “Kafana beyaz bir peruk geçirsek hemen hemen Daenerys Targaryen olursun.”

Maverick başını yana eğdi, kıvranan Dylan’ı inceledi ve başını yukarı aşağı salladı. “Biliyor musun, galiba doğru bir noktaya parmak bastın.”

“Değil mi?” Reeves işaretparmağını, sohbet konusu göz önüne alındığında şok edici derecede sessiz kalan Griffin’le Jaxon’a doğrulttu. “Abiler olarak sınıfta kaldığınızı bilmenizi istiyorum.” Tekrar Dylan’a döndü. “İzliyoruz. Sen ve ben.”

“Yok, ben almayayım.”

“Neden ya?” diye sordu Reeves.

“İstemiyor da ondan,” diye duyurdu Everett. “Şimdi bir kart seç, Dylan. Turu tamamla.”

“Tamam.” Kartımı seçip havaya kaldırdı. “*Dylan neyi rahatsız edici ve tuhaf bir şekilde çekici bulur? Ve cevap... Bir suç belgeseli izledikten sonra Finley.*”

“İşte bu!” Kısa bir zafer dansı yaptım ve oyun bittiğinde en çok kimin kartlarının seçildiğini hesaplayabilmemiz için Dylan’ın iki parmağının arasındaki kartı alıp kendi yığınma ekledim.

Gecenin sonuna geldiğimizde gülmekten karnım ağrıyordu ve Maverick’in gür kahkahası da ruhuma merhem gibi gelmişti âdeta. Haklı çıkmışlardı. Tam da ihtiyacımız olan şeydi bu.

Ekran *Game of Thrones*’un dördüncü bölümü oynuyordu ve ben Maverick’in göğsüne sokulmuştum. Uyuyordu. Aslında herkesin uyuduğundan oldukça emindim ve benim de onlara katılmama saniyeler vardı. Nihayet enerjim tükenmişti ve yorgunluktan ölüyordum. Ağzımı elimle kapatarak esniyordum ki Archer’ın salonun köşesindeki koltukların birinden kalktığını yakaladım.

Maverick’i uyandırmamaya dikkat ederek kolunun altından sıyrıldım ve mutfığa doğru Archer’ın peşinden gittim.

“Hey, nereye gidiyorsun?” diye fısıldadım.

“Bavulumu hazırlamam lazım,” diye cevap verdi, omzunun üzerinden başparmağıyla yatak odasına işaret ederek.

“Bavul mu?”

“Evet, bu sabah uçağım var.”

“Ah, ya. Yarın olduğunu sanmıştım.”

“Yarın oldu zaten,” diye açıkladı. O çok sevdiğim çocuksu sırıtışıyla saati gösterirken telefonunun ekranından gelen ışık beni neredeyse kör edecekti.

“Tüh,” diye kabul etmek zorunda kaldım. “Ee, nereye gidiyorsun peki?”

“Jake Amca’yla Kaliforniya’da sunumum var.”

“Havaalanına biri seni bıraksın mı?” diye teklif ettim.

“Yok ya, ben hallederim.” Telefonunu cebine geri koyarken, “Uber falan çağırırım,” diye ekledi.

“Emin misin?”

Başını salladı. “Evet, sıkıntı yok.”

“Tamam.” Topuklarımın üzerinde yaylandım. “Pekâlâ, o zaman sarıl da öyle vedalaş.” Kollarımı beline doladım. “Seni özle-yeceğim.”

“Aynen.” Başımın tepesini öptü. “Gelecek yıl resmi olarak işe alınıncaya kadarki son iş seyahatim bu, yani biraz rahatlayacağım.”

“Güzel.” Onu iyice sıktım. “Rahatlamaya ihtiyacın var.”

Alçak sesle güldü. “Evet. Galiba öyle.”

Maverick’in teşhisinin olumlu bir yanı varsa, o da Archer’la aramızdaki gerginliğin buhar olup uçmasıydı. Aramızda yarattığım uçurumu sonunda kapatmış gibiydik. Başta infilak etmesinin ardından uyumumuzu sonunda bir kez daha bulmuştuk. Güzel de olmuştu. Gerçekten güzel. Dürüst olmak gerekirse hak ettiğimin fazlasıydı ama bunu sorgulamayacaktım.

Ona ihtiyacım vardı.

Ve bence onun da bana ihtiyacı vardı.

Archer beni serbest bırakıp uzun uzun bana baktı ve başımı yana eğip düşündüğü şeyi söylemesini bekledim.

Sessiz kaldığında, “İyi misin?” diye sordum.

“Evet.” Başını salladı. Mutfak penceresinden içeri süzülen ay ışığı, tam olarak çözemediğim bir bakışla beni izlemeye devam ettiği sırada yüzündeki samimiyeti vurguluyordu. Şu an kardeşine o kadar benziyordu ki komik bile değildi.

“Emin misin?” diye üsteledim.

“Evet,” diye hafifçe güldü. “Eminim.” Mavi gözleri yumuşadı.

“Ciddiyim, dökül bakalım,” diye buyurdum. “Utandırıyorsun beni.”

“Bir şey yok ya,” dedi ve yine sessizce güldü. “Ben... Şey, seni ve Mav’i kabul edemeyeceğimi sanmıştım, anlarsın işte. Ama o kadar

mantıklı ki. Açıkçası bunu daha önce nasıl göremedim bilemiyorum. Senin adına mutluyum, Lia. Gerçekten mutluyum.”

Samimiyetine şaşırarak geri çekildim. Bu sözcükleri duymaya ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ama şimdi dillendirilmişlerdi ya, ona bir daha sarılmak istiyordum. Onu perişan etmiş olduğumun farkındaydım çünkü. Beni affetmesini hak etmediğimin farkındaydım. Hak etmiyordum işte. Buna rağmen onun her şeyi... kabullendiğini duymak? Hak edip edebileceğimden çok daha fazlasıydı bu. Archer beni dikkatle izlerken gözlerim yanmaya başladı ve bu aptal histen kurtulmaya çalışarak hızla gözlerimi kırptırdım.

“Ah, ağlama, Ophelia.” Bana bir kez daha sarıldı.

Göğsüne iyice sokuldum ve sıcaklığını çaldım. Rahatlığını. Kabbullenmesini.

“Sen sahiden mükemmelsin, Archer,” diye fısıldadım.

“Kardeşime özeneceği bir şeyler sunmam lazım, değil mi?” Beni bırakıp göz kırptı. Kanepede uyumaya devam eden ikizini fazlasıyla çağırıyordu.

“Eh, bunu kesinlikle beceriyorsun,” dedim ona ve elimi kendisini baştan aşağı gösterecek şekilde salladım. “Tepeden tırnağa? Mükemmellik.”

“Hı-hı,” diye kuru kuru homurdandı. “Ona benim yerime baktığın için teşekkür ederim.”

Küçük bir reveransla, “Yardımcı olabildiğime sevindim,” diye karşılık verdim.

“Ciddiyim.” Bana yaklaşarak sesini bir oktav düşürdü. “Güçlü olan kendisiymiş gibi davransa da sana ihtiyacı var, Lia.”

Kendime gelip kollarımı kavuşturdum; bakışlarımı kanepede yatan, onunla ilgili konuştuğumuzu ruhu duymayan öbeğe çevirdim. “Biliyorum,” diye mırıldandım, Archer’a dönerek.

Bir kez daha sarıldı bana. “Biraz uyu. İndiğimde sana mesaj atarım.” Ardından beni bıraktı.

“Seni seviyorum, Arch.”

"Seni seviyorum, Lia." Bana son bir kez gülümsedi ve koridor-da yatak odasına doğru ilerledi.

Archer'ın gitmesini izledikten sonra salona geri döndüm, kane-penin arkasından bir örgü battaniye aldım ve diğer arkadaşlarımız etrafımızda hafif hafif horlarken Maverick'in göğsüne sokuldum.

Bir süre sonra, sessize alınmış bir telefonda gelen titreşimler beni uyandırırverdi. Yorgun gözlerimi ovuşturarak minderlerde te-lefonumu aradım fakat benimki yerine Maverick'inkini buldum. Arayan Mia Teyze'ydi.

Maverick'in göğsünü hafifçe dürterek ona, "Hey," diye fısılda-dım. Hâlâ mışıl mışıl uyuyordu, bu yüzden onu daha sert dürtme-ye başladım. "Mav, uyan. Annen arıyor."

Esneyerek telefonunu alıp açtı, telefonunun ışığı kapkaranlık salonda gözüne girmesin diye öteki kolunu gözlerinin üzerine ka-pattı.

"Alo?" dedi hırıltılı bir sesle.

Kaşları çatıldı, sonra gözleri faltaşı gibi açıldı ve örgü battani-yeyi kucağına düşürerek tamamen doğruldu. "Ne?"

Duraklama.

"Dur, tekrar söyle."

Duraklama.

"Anne, yavaş konuş. Neler oluyor?" Ayğa kalktı ve yüzükoyun yatan arkadaşlarımızın bedenlerinin işgal etmediği küçücük alan-da volta atmaya başladı.

Hepsi sere serpe uzanmış, tıpkı Maverick'le yaptığımız gibi *Game of Thrones* izlerken uyuyakalmıştı. Maverick'in sesi yükse-lince kıpırdanmaya başladılar, panığın içimi kemirmesine neden oluyorlardı.

"Bu mümkün değil," diye itiraz etti. "O burada. Dün gece onunla birlikteydim."

“Mav, neler oluyor?” diye fısıldadım. Ayağa fırlayıp önüne geçtim ve iki elimle göğsüne bastırarak yolunu kestim.

Beni görmezden gelerek gözlerini sıkı sıkı yumdu. “Hayır. Olamaz...” Boğazını temizledi. “Bu mümkün değil.”

Duraklama.

“Hayır, anne, yapamam...”

Duraklama.

“Alo, baba.”

Duraklama.

“İı, evet.” Burnunu çekip yüzünü sildi. Boğazını tekrar temizlerken deniz mavisi gözleri boş bakıyordu. “Evet, hemen geliyoruz.”

Gevşeyen eli yanına düştü. Arama hâlâ kapanmamıştı ve hattın diğer ucundan gelen hıçkırıkları duyabiliyordum. Ses zihnime kazınıp üzerime çökerken vücudum kaskatı kesildi.

Bir sorun vardı.

Hem de çok ciddi bir sorun.

“Mav?” diye sorguladım.

Telefonu patırtıyla yere düştü ve Mav başını sağa sola sallamaya başladı.

“Mav,” diye tekrar etsem de bana bakmıyordu. Kimseye bakmıyordu. Arkadaşlarımız tamamen uyanmıştı ve yerde kıpırdamadan duruyorlardı. İzliyorlardı. Bekliyorlardı. Nefeslerini tutmuş, kendilerini hazırlıyorlardı. Neye? Emin değildim ve ne olduğunu öğrenmem lazımdı çünkü bilmemek? Eh, hayal ettiğim şey gerçek senaryodan daha kötü olmalıydı. Öyle değil mi? Evet. Her şey yoluna girecekti. Her şey yolundaydı.

“Mav,” dedim alçak sesle. Gözlerini açıp bana bakması umuyla yanağım nazikçe avucumun içine aldım. “Mav, sorun ne? Ne oldu?”

“Archer kaza geçirmiş. O...” Maverick burnunun köprüsünü sıkı, yine de gözlerini silme fırsatı bulamadan önce kan çanağına dönmüş gözlerinin ıslaklığı gözümünden kaçmadı. “Siktir!” Elimden

kurtulup duvarı yumrukladı ve duvarda yumruğu şeklinde bir delik açıldı.

Şaşkınlıkla irkildim. Maverick'in takati gitgide azalırken elimle ağzımı kapadım ve Mav başını öne eğdi.

Güçlü bir insanın paramparça olmasını izlemek tuhaf bir şeydi. İnsanlığın ve kırılganlığın onları kötürüm bırakmasını izlemek. Aciz hissettirmesini. Umutsuz. İşe yaramaz. Eliniz kolunuz bağlıymış ve boğuluyormuşsunuz gibi. Tepinebilirdiniz. Kıvrılabilirdiniz. Ne var ki hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey engel olamazdı suyun altına batmanıza. Ciğerlerinizin suyla dolmasına. Dünyanızın elleriniz arasından koparılıp götürülmesini izlemenize. Değer verdiğiniz herkesin. Sizi hiçlikle baş başa bırakarak.

Hiçbir şey.

"Mav, korkutuyorsun beni," diye fısıldadım.

Mav gözlerini yere dikerek boğulur gibi bir sesle konuştu. "Archer öldü, Minik Kaz."

Elli Dördüncü Bölüm

Ophelia

Hastaneye girdiğimiz sırada ellerim titriyordu. Neden morg yerine burada olduğumuzdan yüzde yüz emin değildim, bununla birlikte Maverick'i ya da babasının direktiflerini sorgulamak gibi bir niyetim yoktu. Maverick apaydınlık bir koridorda yol gösterirken kulaklarımdaki alçak sesli uğultu soğuk, beyaz ve steril binadaki tüm sesleri bastırıyordu. Mia Teyze'yle Henry Amca'nın Maverick'ten onlarla buluşmasını istedikleri yerle aramızda kalan kapının önüne bir doktor çıktı. Garipti. Konuşmayı sadece parça parça algılayabilmek. Sanırım beynim kendini korumak için kapınıyordu. Duyduğum tek şey doktorun uyarısının küçük kesitleriydi. Beyin ölümü. Trafik kazası. Kırık. Umut yok. Veda.

Buraya gelirken Maverick beni ailesiyle yaptığı konuşma hakkında bilgilendirmişti. Bize beyin ölümünün gerçekleştiğini, vücudunun morluklar ve kırıklarla dolu olduğunu, besleme ihtimalimiz olan her türlü umudu kapının dışında bırakmamız gerektiğini çünkü böyle bir şeyin geri dönüşü olmadığını çoktan anlatmışlardı. Burada olmamızın tek sebebi onunla vedalaşmaktı. Ölümünü kabullenmek.

Bu saçmalıktı.

Böyle bir şeyi kimse kabullenemezdi.

Doktorun aynı konuşmayı tekrarladığını varsaydım.

Bu hiçbir şeyi düzeltmiyor ya da bu duvarın öteki tarafında olduğunu bildiğim darbenin etkisini hafifletmeye dair bir umut vermiyordu.

Bu gerçek olamazdı.

Ona veda etmeye hazır değildim.

Ne olur beni sana veda etmek zorunda bırakma, Archer.

Maverick doktora bir şeyler söylese de tek kelimesini bile algılayamıyordum. Yalnızca boş boş önüme bakıyor, kendi kendime nefes almayı hatırlatıyordum.

Al.

Ver.

Al.

Ver.

Birkaç saniye sonra doktor başını hafifçe yukarı aşağı salladı ve en yakın arkadaşımın, kız kardeşinin ve yas tutan anne babasının olduğu kapıyı gösterdi. Maverick elimi kavradı. Elimi bir mengene gibi sıkıyordu. Ancak yerinden kıpırdamıyordu. Onları takip etmiyordu. Annesinin içeriden yankılanan hıçkırıklarını dinleyerek orada öylece duruyordu. Kalbim daha da sıkışıyor, tuzlu gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülerek çenemden LAU tişörtüne damlıyordu.

Bu yaşanıyor olamazdı.

Ne olur bu yaşanıyor olmasın.

Onu daha yeni görmüştüm. Saatler önce. Konuşmuştuk. Gülmüştük. Sarılmıştık. Bu mümkün değildi. Olamazdı. İyiydi. Gü-lümsüyordu, mutluydu ve işinden bahsediyordu. Yalnızca bu... Archer ölmüş olamazdı.

Ayaklarım yere çivilenmişti, yerimden kıpırdıyamıyordum. Odaya adım atmayı beceremiyordum. Durumun gerçekliğini kabullenmeyi ve bunu kabul etmenin ne kadar imkânsız geldiğini görmeyi beceremiyordum.

İkisini de kaybedemezdin. Yapamazdım bunu.

Maverick'in teşhisini çok kısa bir süre önce almıştık, üzerine şimdi de bu? Daha ne kadarına dayanabilirim, bilmiyordum.

"Hadi," diye mırıldandı Maverick, gerçi kiminle konuştuğundan emin değildim.

Derin bir nefes aldı ve elimi daha da sıkı kavradı. Sanki sakın kalmasını sağlayan tek şey benmişim gibi, buna rağmen aslında tam tersi olduğunu biliyordum. Bacaklarım işe yaramaz geliyordu. Ağırlaşmışlardı. Buna rağmen bizi beklediğini bildiğimiz manzarayla yüzleşme cesaretini sonunda bulan Maverick'i takip etmeye zorladım kendimi. Gelgelelim bilmek, telefon konuşması ve doktorun uyarısı bile beni odanın içine hazırlamaya yetmemişti.

Maverick odaya girer girmez duruverince az kalsın ona çarpıyordum. Vücudunun arkasından eğilip bakarak önümdeki manzarayı inceledim. İçimden keşke yapmasaydım demeye başladım. Ana ışıklar kapalıydı, Archer'ın bedenini hayatta tutan makinelerden yayılan ışıklar, beyaz duvarlarda ve hastane yatağını çevreleyen iki silüetin üzerinde gölgeler oluşturuyordu. Mia Teyze dizlerinin üzerine çökmüş, ağlayarak Archer'ın elini tutuyordu. Henry Amca onun yanındaydı. Yatağın kenarında oturmuştu, çenesi göğsüne değiyor ve omuzları inip kalkıyordu. Odanın öteki köşesinden alçak ve tiz bir ses geldi. Rory yere çökmüş, başını göğsüne bastırıldığı dizlerine gömmüştü. Öyle yıkılmış bir hâli vardı ki. Öyle üzgün. Kalbim daha da parçalandı. Onu teselli etmeyi teklif ederdim ama Rory'yi bundan daha iyi tanıyordum. Onun sadece bir tane teselli battaniyesi vardı. Bir tane. Bu bebekliğinden beri böyleydi. Onu teselli edebilecek tek kişi Jaxon Thorne'du.

Jaxon çoktan arabasını park etmişti bile. Rory ona mesaj mı atmıştı yoksa kendisine ihtiyacı olduğunu bildiği için Jaxon davetsiz mi gelmişti, emin değildim. Açıkçası kızlarını teselli etsin diye Mia Teyze ya da Henry Amca'nın onu aramış olmasına şaşırırmazdım, yine de endişelenmem gereken kişi sayısı bir azalmıştı hiç değilse. Ya geri kalanımız? Eh... Mahvolduğumuzdan emindim.

Makinelere bağlı hareketsiz bedeni bütün varlığımla görmezden gelmeye çabaladım ve önümde yaşanan manzara beni ne kadar öldürse de Maverick'in annesiyle babasına odaklandım. Tanıdığım en güçlü iki insandı onlar ve dünyaları yerle bir olmuştu. Boğazım düğümленirken kederimi, acımı, kalp kırıklığımı kontrol altında tutmaya çalışsam da bu imkânsızdı.

Yatağa bakmak istemiyordum. Archer'a bakmak istemiyordum. Aslında hiçbir şeye bakmak istemiyordum. Eve gitmek istiyordum. Bugünü tamamen silmek ve sıfırdan başlamak istiyordum. Gözlerimi kapattığımda onu hâlâ gülümserken görebiliyordum. Gözlerinin kenarlarının kırışmasını. Ağzının sanki bir sır saklıyormuş gibi yukarı kıvrılmasını. İçten ve davetkâr olan alçak

sesli gülüşünü. Yatak odasına gidip eşyalarını topladığını hâlâ görebiliyordum. Onu daha yeni görmüştüm. İyiydi.

Nasıl?

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Boştaki elimle yanaklarımdaki ıslaklığı silerken derin bir nefes aldım, Maverick'in beni tutan eline sıkı sıkı tutundum ve kendimi en iyi arkadaşşımdan geriye ne kaldığını incelemeye zorladım. Kesikler ve morluklar kollarıyla yüzünün yan tarafını mahvetmişti. Sol şakağında da kanlı bir yara vardı. Gözleri kapalıydı ve göğsü ağır ağır inip kalkıyordu. Kalp monitöründen devamlı gelen bip sesi akıl sağlığımla iğrenç bir oyun oynuyordu âdeta. Onun uyuduğuna ve ona doğru yürürsem uyanacağına inanabiliyordum neredeyse. İyi olacağına. Ne var ki Maverick'in peşinden giderek yatağa yaklaştığımda oyun bozuldu. Tüylerim diken diken oldu ve boğazımdan yırtıcı bir hıçkırık yükseldi.

Öyle cansız görünüyordu ki. Öyle... ölü. Ruhu bedenini çoktan terk etmiş ve geriye birlikte büyüdüğüm çocuğun kabuğunu bırakmıştı sanki. En iyi arkadaşım dediğim çocuğun. Gerçekten farkında olduğundan ya da anladığından çok daha fazla sevdiğim çocuğun.

Şövalyemin.

Bip sesi hüznümüze karışıyor, hummalı bir tona ulaşarak beni yaralı ve canım yanan bir hâlde bırakıyordu. Bize bir umut, iyi olacağına, belki gözlerini açacağına dair bir umut aşlamak yerine yaramıza tuz basıyordu sadece ve bunu değiştirmek için elimden gelen hiçbir şey yoktu. Beyin ölümü gerçekleşmişti. Bip sesinin durması ve onun sonsuza kadar gitmesi an meselesiydi.

Haksızlıktı bu.

Baştan. Sona. Kocaman. Bir. Haksızlık.

Çığlık atmak istiyordum. Saçlarımı yolmak ve yumruklarım kanayana kadar duvarları yumruklamak istiyordum. Bu acıyı dindirmek için bir şeyler, herhangi bir şey yapmak istiyordum. Acım geçsin diye. Maverick'in acısı geçsin diye. Rory'nin. Mia'nın. Henry'nin.

Neden?

Neden böyle olmak zorundaydı?

Haksızlıktı bu.

Baştan. Sona. Kocaman. Bir. Haksızlıktı.

Usul usul yaklaşan adımların bile kulağa biri paldır küldür yürüyormuş gibi geldiği sırada kapıda Jaxon belirdi. Tek kelime etmeden Rory'ye yürüdü ve Rory ayağa fırlayıp ona tutundu.

"Selam Cırlak Kız," diye mırıldandı.

Rory'nin Jaxon'a dayanan vücudu hıçkırıklarla sarsılsa da Rory'den neredeyse çıt çıkmıyordu. Parmaklarıyla Jaxon'ın tişörtünü avuçladığı ve Jaxon'ın Rory'nin acısını bildiği tek şekilde göğüslediği sırada gözlerini nasıl sımsıkı kapattığı gözünden kaçmadı.

"Burada olmak istemiyorum," diye ağladı Rory. "İstemiyorum..."

"Şşş..." diye fısıldadı Jaxon. Mia Teyze ve Henry Amca'ya dönerek sordu, "Onu eve götürmemi ister misiniz? Ya da başka bir odaya? Ya da..."

"Burada olmak istemiyorum," diye tekrarladı Rory, Jaxon'ın tişörtünün kumaşını ıstırap dolu yaşlarla ıslatırken başını onun göğsünden kaldırmayı reddederek.

"Bir yerlerde olacağız," dedi Jaxon. "Telefonum yanımda olacak."

"Tamam." Mia gözü yaşlı bir şekilde başını sallasa da Archer'ın kırık elini bırakmadı.

"Seni seviyorum, kardeşim," diye ekledi Jaxon. Archer'la mı yoksa Maverick'le mi konuştuğundan emin değildim. Gerçi bunun bir önemi olup olmadığından da emin değildim. Burada hepimiz bir aileydik. Hepimiz uzun zaman sonra bile yas tutuyor olacaktık.

Dürüst olmak gerekirse yas tutmayı hiç bırakacak mıyım, bilemiyordum.

Arkamızda biri boğazını temizledi ve yüreğim ağzıma gelirken dönüp baktık. Dr. Scott odaya adım attığında kaşlarım endişeyle çatıldı.

Kapı boşluğundan bizi izlerken yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar kasvetliydi.

“Çok üzgünüm,” diye mırıldandı Dr. Scott, bizden kimse konuşmayınca.

Mia ayağa kalktı ve Henry onu tekrar göğsüne çekti fakat ikisi de doktora cevap vermiyordu, ikisinin de yüzü gözünü kızarıp şişmişti ve düzensiz, titrek nefesler alıyorlardı.

Gözlerindeki ifade anlaşılmasın olan Dr. Scott bir kez daha boğazını temizledi. “Oğlunuzun organ bağışçısı olduğunu biliyor muydunuz?”

Mia ve Henry birbirlerine şaşkın bakışlar attı. “Ben, u,” Mia Teyze başını iki yana salladı. “E-evet. Öyleydi sanırım.”

“Bağışçı olmaya gönüllü olmuş bir hastanın resmi olarak beyin ölümü gerçekleştiğinde standart bir prosedür olarak bazı testler uygulanır, böylece biz de uyumlu hastaları aramaya başlayabiliriz.”

Henry onu yatıştırmak ister gibi ellerini Mia’nın çıplak kollarında gezdirdi. “Evet, mantıklı. Bu, şey, bu iyi bir şey.”

“Öyle,” diye hemfikir oldu Dr. Scott. Dikkatini Maverick’e çevirdi ve hafifçe iç geçirdi. “İyi haber şu, onu epeyce hastayla eşleştirebildik, birkaç insanın hayatını kurtaracak.”

“Bu iyi.” Ne kadar fayda etmeyecek olsa da Mia Teyze gözyaşları akmaya devam ederken gözlerinin kenarlarını sildi.

“Öyle,” diye tekrarlardı Dr. Scott. Yeniden Maverick’e bakarken sanki kelimeler boğazında takılıp kalmış gibi boğazını temizledi. “Çok üzgünüm, Maverick.”

Mav başını sallasa da başka bir şey söylemedi.

“Bakın,” diye devam etti, “Daha önce hiç böyle bir şey yapmak zorunda kalmadım ama...”

“Nedir?” diye sordu Henry Amca.

Dr. Scott gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu, tükenmiş görünüyordu. “Maverick, biz, ah, sana bir kalp bulduk.”

Kalp mi?

Kalp mi bulmuşlardı?

Dönüp Archer'ın cansız bedenine baktım. Gerçek göğsüme bir yumruk gibi çarptı ve elimi ağzıma götürdüm.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Maverick'in yüzü bembeyaz oldu ve başını sağa sola sallayarak düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdi. "Hayır."

"Maverick, o tam uyumlu," diye açıkladı Dr. Scott.

"Hayır," diye tekrarladı Mav. "İmkânı yok. Asla olmaz."

"Bunun zor olduğunu biliyorum ama..."

"Almayacağım," diye haykırdı. "İstemiyorum. Ben..."

"Archer bağışçı olmak için senin teşhisinin çok öncesinde başvurmuş, Maverick," diye açıkladı Dr. Scott. "İnsanlara yardım etmek istemiş..."

"Hayır," diye gürledi Maverick. Elimini bırakıp bir adım geri çekildi ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Hayır. Mümkün değil."

"O senin tek yumurta ikizsin," diye hırladı Dr. Scott. "Ama bu koşullarda bile bu bir muc--"

"Bana kahrolası mucizelerden bahsetme." Mav doktora öfkeyle bakıyordu. Gözlerinin etrafı kıpkırmızıydı ve tamamen yıkılmış görünüyordu. "Benim kardeşim öldü ve benden ne yapmamı bekliyorsunuz? Yaşayabileyim diye kalbini almamı mı? Hayır, yapmamam."

"Almazsan kalbi listedeki bir sonraki hastaya gidecek," diye uyardı Dr. Scott.

"İyi," diye terslendi Maverick ve akıl sağlığının son kırıntısını da az önce kaybetmiş gibi elini hastane odasının etrafına salladı. "Öyle yapın."

Mia Teyze ayağa kalkmaya çabaladı. "Maverick..."

Dr. Scott elini kaldırıp onun devam etmesine engel oldu. "Bunu duymak istemediğini biliyorum ama bu konuda eline bir başka fırsatın geçmemesi yüksek bir ihtimal, Maverick. Kardeşin ölmüş olsa da son hediyesini kabul etmeyerek aptallık edersin."

“Dur,” diye çıkıştı Maverick. “Kes şunu. Ben...” Ellerini saçlarının arasından geçirdi, yüzü umutsuzlukla buruşurken saçlarının köklerini çekiştiriyordu. “Bunları duymak istemiyorum.”

Gözlüğünü tekrar takan Dr. Scott, “Bunu duymak istesen de istemesen de kardeşinin vücudu iflas ediyor ve önümüzdeki bir saat içinde elverişli organları alacağız. Kalbini kabul etmeyi reddersen başka birine gidecek ve listedeki bir sonraki hastayı nakil için hazırlansın diye bilgilendirmem gerekli,” diye karşılık verdi.

“Maverick,” dedi Mia Teyze tiz bir sesle. Mav’a yaklaşıp yanaklarını ellerinin arasına aldı. “Kardeşin seni bu dünyadaki herkes-ten fazla seviyor.”

“Anne, yapma,” diye yalvardı Mav. Gözleri vahşice bakıyordu. Köşeye kısıtılmış bir hayvan gibi. Yapması gerekenin saldırmak mı yoksa aksi yöne koşup asla durmamak mı olduğuna karar veremeyen bir hayvan. Bundan nefret ediyordum. Gözlerindeki bakıştan. Korku. İğrenme. İçlerinde parlayan o kontrolsüz kırılganlık ve katıksız tikslenme.

“Seni çok seviyor,” diye tekrarladı Mia. “Kalbini senin almanı isterdi.”

Maverick başını iki yana salladı. “Yapamam...”

“Yapmak zorundasın, Maverick,” diye yalvardı. “Almak zorundasın. Bunun senin için zor olduğunun farkındayım ama bir oğlumu daha kaybedemem. Yaşayamam, duyuyor musun beni? Yaşayamam.”

Mav’in yenilgisi, ıstırabı, kalbinin parçalanması... hepsi aşıkârdı. Bugüne kadar tanıdığım en güçlü adamlardan birinin yıkılışını izlerken tüm bu duygular havada dönüp duruyor, midemi altüst ediyordu. Maverick gözlerini kapatıp annesinin ellerine yaslandı. “Anne.” Sesi çatlayınca kalbim de onunla birlikte paramparça oldu.

Kollarını annesinin beline dolayarak annesinin omzunda ağlamaya başladı, Henry de yaklaşıp onları sıcaklığıyla sarmaladı. Elimle ağzımı kapadım, sevdiğim adamın onarılması mümkün

olmayan milyonlarca parçaya ayrılmasına tanıklık ederken boğazımı parçalayan hıçkırıkları bastırmaya çalışıyordum.

Yanımda duran doktor, hissettiğim kadar çaresiz görünüyordu. Bir süre sonra şöyle dedi: “Bir cevap almak için çok geçmeden geri geleceğim ama en kısa zamanda bir karara varmamız gerekiyor.”

Elli Beşinci Bölüm

Maverick

Arch'la bir dakikalığına baş başa kalabilmem için herkesin dışarı çıkmasının öncesinde annemle babam bana ne kadar sarılmıştı, emin değildim.

Açıkçası bu sahip olmayı isteyip istemediğime karar veremediğim bir dakikaydı. Eğer sahip olursam tüm bunları gerçek kılabaktı. Hepsini. Hayatım boyunca hiçbir durumu silmeyi bu kadar istememiştim.

Kendimi yatağa yaklaştırmaya zorladığımda hareketlerim neredeyse duygusuzdu. Bir rüya gibi geliyordu. Tüm bunlar. Belirsiz. Karışık. Gerçekdışı.

Neden o kahrolası arabaya binmek zorundaydı sanki? Neden gitmek zorundaydı? Neden o yolda olmak zorundaydı? Neden yağmur yağmak zorundaydı? Neden arabanın kontrolünü kaybetmek zorundaydı? Neden kahrolası tam uyuma sahip olmak ve bana sanki kalan o ya da ben olmalıymışım gibi hissettirmek zorundaydı? Kader seçim yapmak zorundaymış gibi. Sadece birimiz nefes alabilirmiş gibi. Ve neden bu *bendim*?

Yatağın kenarına diz çökerek, "Siktir git, kardeşim," dedim dişlerimin arasından. Hayat belirtisi olmayan elini elime aldım ve alınımı birbirine dolanmış parmaklarımıza dua eder gibi basturdım. "Beni terk ettiğin için siktir git. Bunu yaptığın için." Göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Beni bırakıp gittiğin için siktir git."

Gerçeklik üzerime bir yumruk gibi çöktü, nefesimi kesti ve göğüs kafesimin üzerine öyle bir oturdu ki âdeta ciğerlerim de kalbim gibi iflas etmekle tehdit ediyordu beni.

"Her şeyin üstesinden birlikte geldik," diye fısıldadım. "Doğduğumuzdan beri, oğlum. Ne yapacağım şimdi ben? Doğum günümüz ne olacak? Rory ne olacak? Ya Lia? Onun sana ihtiyacı var,

kardeşim. Benim sana ihtiyacım var. Bunu yapma,” diye yalvardım. “Geri dön. Beni bırakıp gitme. Yalvarıyorum sana, kardeşim. Beni bırakıp gitme.”

Gözlerimi sıkıca kapatırken gözyaşlarım özgürce aktı ve dinleme ihtimali olan herhangi bir tanrı varsa, kardeşimi geri getirsin diye dua ettim. Onun yerini almama izin versin diye. Bunu düzeltsin diye. Kahretsin, bunu düzeltmek için her şeyi verirdim. Adil değildi. Kurduğu hayatı hak ediyordu. Emek vererek elde ettiği hayatı. Ben yaklaşan son kullanma tarihimi hoş karşılayarak kendi hayatımı çarçur ederken onunsa kanıyla, teriyle ve gözyaşlarıyla kendini adadığı hayatı.

“Buradaki ironiyi gördüğünü biliyorum,” dedim boğulur gibi bir sesle. “Bütün hayatımızı nasıl da birbiriyle değiştirilebilir olduğumuz hakkında sızlanarak geçirdik ve işte şimdi buradayız. Benim vücudum. Benim zihnim. Senin kahrolası kalbin.” Sesim titredi. “İstemiyorum. Senin kalbini istemiyorum, oğlum.” Elini tutmadığım elimi alıp göğsüne koydum, ince ve beyaz hastane çarşaflarının üzerinden avucumda düzenli atan *güm güm* sesini duydum. “Burada olması gereken bendim, Archer. Bu hastane yatağında yatması gereken bendim. Ölüm döşeginde olan. Kahrolası tabuta giren.” Elimin tersiyle burnumu sildim. “Sen iyi olan kardeşsin. Akli başında olan. Sağduyulu olan. Planı olan. Kahrolası bir geleceği olan. Sensiz... sensiz yapamam ben.” Omuzlarım inip kalkıyordu. “Bunu alamam. Kalbini alamam, oğlum.”

Lanet olsun!

Bağırmak istiyordum. Çığlık atmak istiyordum. Bunun adil olmadığını söylemek istiyordum. Değildi çünkü. Kalbi olan hiç kimse bunun adil olduğunu söyleyemezdi. Hayatıma kavuşabileyim diye ikizimin hayatının sona ermesi gerekmesinin adil olduğunu.

“Bunu yapamam, Arch. Burada olması gereken sendin. Annemle babamın oğullarını kaybettikten sonra geçireceği zor dönemde onlara yardımcı olması gereken sendin. Ben öldükten sonra Ophelia'ya göz kulak olacağına söz veren sendin. Söz vermiştin.

Söz vermiştin be.” Dişlerimi yanağımın içine geçirirken ağzımda kan fışkırdı. Bu boktan kâbustan ve ne yaparsam yapayım üstüme üstüme gelen sonuçlardan uyanmak için yanıp tutuşuyordum.

“Seni tanıyorum,” diye ekledim. “Bir yerlerde bunu aşırı komik bularak bana güldüğünü biliyorum ama komik değil, abi. Hiçbir şekilde değil. Annemle babamın sana ihtiyacı var. Rory’nin sana ihtiyacı var. Lia’nın sana ihtiyacı var. Kahretsin, benim sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var, kardeşim.” Hüngür hüngür ağlıyor, hayatta tutunacak tek dalımmış gibi hareketsiz eline tutunuyordum.

Tutunacak tek dalımmış gibi *eline* tutunuyordum.

Ama tutunduğum *Archer* değildi.

O ölmüştü çünkü.

Archer ölmüştü.

Kardeşim ölmüştü.

Üstelik onun yasını doğru düzgün tutamıyordum bile çünkü duvardaki o kahrolası saatin *tik tak* sesi kahrolası kalp monitörünün *bip bip* sesiyle karışıyor, bana yapmam gereken kahrolası seçimi hatırlatıyordu; seçim diye bir şeyin baştan olmadığını bilmeme rağmen. Ahiret diye bir şey varsa. Eğer onu tekrar görüp gözlerinin içine bakmak, kalbini keder ve suçluluktan reddettiğimi söylemek için tek bir fırsatım bile olursa beni asla affetmeyecekti.

Yine de bu hediye fikri. Bu kahrolası buruk hediyenin düşüncesi. Onu ve beraberinde gelen her şeyi kabul etmemin. Yorgun ruhumun kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Herhangi bir koşulda kaldırmaması gerekenden çok daha fazlaydı.

Yorgundum. Çok yorgundum hem de.

“Seni seviyorum,” dedim hırıltılı bir sesle. “Seni çok seviyorum, kardeşim ve çok üzgünüm. Rollerini değişemeyeceğimiz için çok üzgünüm. Bunu senden alamadığım ve tabuta giren ben olmadığım için üzgünüm.” Alnım yatağa düştü ve başımı ileri geri sallayarak kaşındıran kumaşın tenime sürtünmesine izin verdim. “Kahretsin, sana teşekkür bile edemiyorum, Arch. Şu anda sana ne kadar kızgın olduğumu biliyor musun?” Ağzımdan boğuk bir kahkaha

çıkıverdi. “Öyle kızgınım ki.” Acımı hissetsin diye parmaklarının boğumlarını gözlerime bastırdım. İstirabımı. “Ophelia’nın seni sonsuza kadar baş tacı edeceğini biliyorsun, değil mi? Muhtemelen ilk çocuğuna senin adını vermek isteyecek.”

Sözcükler ağızımdan dökülürken göğsüm daha da sıkıştı ve farkındalık üzerime çullandı. Archer hiç amca olmayacaktı. Ya da baba. Hiç evlenmeyecekti. Becerebileceğini bildiğim gibi dünyayı yönetemeyecekti hiç. Asla hiçbir şey yapamayacaktı ama onun sayesinde ben yapabilecektim. Vücudum bir kez daha hıçkırı hıçkırı ağlayışımı sarsıldı ve elini daha da sıkı tuttum. “Sikeyim. Şu an seni eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyorum.” Boğazıma bir yumru daha otursa da zorla yutkundum. “Ve sana tekrar sarılmak istiyorum. Son bir kez.” Sesim çatladı ve daha da çok ağlamaya başladım. “Teşekkür ederim, kardeşim. Teşekkür ederim.”

Elli Altıncı Bölüm

Ophelia

Maverick ameliyathaneye dört saat önce alınmıştı. Dr. Scott ameliyatın altı ila on iki saat arasında sürebileceğini söylemişti ve ben dakikaları sayıyordum.

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Herkes bekleme odasındaydı. Maverick'in ailesi. Benimkiler. Kate Teyze ve Mack Amca. Tatum hariç herkes. Anneme nerede olduğunu sorduğumda başını iki yana sallamış ve herkesin farklı şekilde yas tuttuğunu söylemişti.

Üzerine gitmemiştim.

Havada yoğun bir karamsarlık vardı. Konuşma isteğini yok ediyordu. Hatta hoşbeşler bile herkesin gelmesinden birkaç dakika sonra sona ermişti. Çevresi kıpkırmızı olmuş gözler sarıyordu etrafı. Bunun sebebinden emin değildim; uykusuzluk mu, Maverick'in belirsiz geleceği mi, yoksa Archer'in...

Önümde duran kutudan bir mendil daha alıp gözlerimin altını sildim. Annem beni kendine çekti ve elini kolumda yukarı aşağı gezdirdi, babam da karşımda oturuyordu. Haberi alır almaz bana yedek kıyafet ve sandviç getirmişlerdi. Kıyafetler de sandviç de dokunulmamış bir şekilde sehpa da neredeyse bomboş kalan mendil kutusunun yanında duruyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı annem. Bense başımı sallamakla yetindim.

Öldüğüne inanamıyordum. Maverick'in ameliyatta olduğuna inanamıyordum. Bütün dünyanın, herkesin bütün dünyasının geride sadece kaos kalarak altüst ve paramparça olmasına inanamıyordum. Anlamayı beceremediğim bir kaostu bu. Kucaklamak istemediğim yeni bir normal. Doğal karşılamayı reddettiğim ıstıraplı bir umut.

Lütfen bunu atlat, Maverick.

Mendili şişmiş gözlerime bastırarak kendime nefes almam gerektiğini hatırlattım. Dylan'la Finley annemin karşısında oturuyordu. Duvardaki saatin yelkovanı âdeta benimle alay ederken ikisi de geri kalanımız kadar sessizdi. Yemin ederim saat geri gidiyordu. Sanki zamanda donup kalmıştım. Bu cehennemde donup kalmıştım. Günün sonunda bu hastaneden kimin çıkacağını, ne zaman çıkacağını ya da çıkıp çıkmayacağını bilmeden. Kucağımdaki parçalanmış mendili kıvrarak Maverick'in içinden geçerek ortadan kaybolduğu çift kanatlı ağır kapıya göz attım. Doktorun bizi gelişmelerden haber edeceğine söz verdiği yere. Kapı hâlâ kapalıydı.

Reeves bana bir bardak kahve ikram etti fakat başımı sallayıp almayı reddettim. Almalıydım aslında. Bitkinliğim, Archer'ın haberini veren telefon konuşmasından beri daha derin bir şeye dönüşmüştü. Daha ağır. Daha tüketici. Daha ikna edici. Gözlerimi kapatırsam bilincimi kaybedecekmişim gibi. Kaçabilecekmişim gibi. Bunların hiçbirinin gerçek olmadığına, en iyi arkadaşımın erkek arkadaşımı muhtemelen yirmi dört saat arayla kaybetmediğime inanabilecekmişim gibi.

"Kafein ruha iyi gelir," diye mırıldandı Reeves.

Tekrar başımı salladım. "İyiyim ben, sağ ol."

"Oo, ben alırım." Finley ikram edilen bardağı alıp dudaklarına götürdü.

Reeves hiç duraksamadan gözlerini devirdi ve diziyle üst bacağımın kenarını dürttü. "Dayanabiliyor musun?"

Gözlerim yaşardı ve omzumu yukarı kaldırdım. "Dayanmam mı gerekiyordu?"

Arkasındaki cam sehpanın üzerinde duran kutudan bir mendil daha alıp bana uzattı. Mendili aldığımda, "Biraz yürümek ister misin?" diye sordu.

Cildim gözyaşlarımdan ötürü hassaslaşmış ve tahriş olduğundan mendili gözümün köşesine hafif hafif değdirdiğim sırada ağızımdan acması bir kahkaha çıkıverdi. "Pek sayılmaz."

“Evet, ben de istemiyorum.” Karşımdaki sandalyeye çöküp bacaklarını masaya uzattı.

Rory odanın köşesinde ağlıyor, Jaxon onu tutarken minik hıçkırıkları duvarlarda yankılanıyordu. Henry’nin arayıp uyum meselesini haber vermesinden sonra Jaxon onu hastaneye geri getirmişti. Maverick’in ameliyata hazırlanmasından önce Rory ona şans dileme ve potansiyel olarak sağ kalan son kardeşine de veda etme fırsatına sahip olmuştu, ardından da Mav tekerlekli sandalyeyle götürülmüştü.

Rory hemen Jaxon’ın kucağına geri çekilmişti.

En azından tutunabileceği biri vardı.

Ya ben?

Yani, ailem vardı ama... Kahrolası bir kabuktan ibarettim. İçi boş. Kör bir kaşıkla oyulmuş ve bunun sonuçlarını ya da bu sonuçları atlatmanın ne kadar süreceğini gerçekten anlayamayacak kadar uyuşmuş gibiydim.

Kimi kandırıyordum ki?

Bunu atlatmak diye bir şey yoktu.

Asla da olmayacaktı.

Ama yemin ederim, eğer Maverick de benden sökülüp alırsa ben...

Kahretsin!

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Elimdeki kullanılmış mendili buruşturarak gözlerimi kapatıp nefesime odaklandım ve evrene bir dua daha gönderdim.

Ne olur onu koru.

Ne olur onu da alma benden.

Ne olur her şey yoluna girsin.

“Selam,” diye mırıldandı tanıdık bir ses.

Gözlerimi açıp yerimde biraz daha dikleştirdim. “Selam Mia Teyze.”

“Selam,” diye tekrarladı. “Biraz” -burnunu çekti- “sohbet etsek sorun olur mu?”

Dylan, Finley, Reeves ve babam tek kelime etmeden ayağa kalktı ve annem de aynı şeyi yaparak arkadaşına gülümsedi.

Mia Teyze annemin yerini alırken duvardaki saat tik tak diye ilerlemeye devam ediyor, beni endişeli ve kusacak gibi hissettiriyordu. Brunch'tan beri konuşmamıştık. Archer'm kalbini kırdıktan sonra Maverick'le takıldığımı öğrenmesinden beri. Derken Maverick bayılmıştı ve onun sağlığı diğer her şeyin önüne geçmişti, öyle de olması gerekirdi zaten. Yine de Mia Teyze'den yaşanan kötü şeyler için özür dileme fırsatı bulamamıştım. Archer ona ilişkimizden bahsettiğinde bizi tamamen sevecenlikle ve içtenlikle karşılamıştı. Bense karşılığında ne yapmıştım? Archer'ın kardeşini becermiştim.

Tanrım, sanki aradan bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Hatırlamak gözlerimin daha fazla yaşarmasına neden oldu. Tuhaftı. Öyle çok ağlamıştım ki artık göz pınarlarım kurumuştur diyordum fakat vücudum gözyaşı üretmeye devam ediyordu ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Dayanabiliyor musun?" diye dürttü beni Mia Teyze.

Acınası bir kahkaha atarak yaşlı gözlerimi devirip ona, "Reeves de iki dakika önce aynı şeyi sordu," diye cevap verdim.

"Peki ne cevap verdin?"

Gözlerimi kırıpıştırarak yaşları uzaklaştırdım. "Dayanmam mı gerekiyordu?"

Dizimi sıkarken attığı hüznü kahkaha içimi ısıttı. "Aynen." Dizimi bırakıp kutudaki son mendile uzandı ve gözlerinin altını sildi. "Geçtiğimiz onlarca yılda hayat karşıma epey bokluk çıkardı, Lia, yine de geride bıraktığımız şu kadarcık zaman en kötüsü oldu."

Ona bakarken kalbim sıkıştı. "Oğlunun kalbini kırdığım için gerçekten özür dilerim. O zamandan beri o kadar çok şey oldu ki belki de artık bir önemi kalmamış gibi gelecektir sana, biliyorum ama..." Hıçkırdım. "Gerçekten özür dilerim."

"Ah, Ophelia." Dizime tekrar uzanırken gülümsemesi kederliydi. "Hepimiz hata yaparız. Ve inan bana, ben senin yaşındayken çok hata yaptım."

“Bu bana kendimi daha iyi hissettirmiyor.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Ama bizim tatlı Archer’ımız...” Alt dudağı titredi. “Ne o kin tutan biriydi ne de ben öyleyim. O seni seviyordu, Lia. Şimdi canının yandığını biliyorum ama senin mutlu olmanı ve hayatım dolu dolu yaşamayı isterdi. Bunu varlığımın her hücresiyle biliyorum.”

Haklıydı. Ben de biliyordum. Ne var ki bilmek bunu kabul etmeyi kolaylaştırmıyordu. Archer burada olmalıydı. Yanımda oturup beni rahatlatmalı, Maverick’in iyi olacağına dair umut vermeliydi bana. Bir bakıma, Archer’ın bana Maverick’in iyi olacağına dair umut *verdiğini* de hissediyordum aslında. O olmadan Maverick iyi *olmazdı* çünkü. Bunu fark etmek beni daha da kötü hissettirdi sadece. Sanki tam aramızı düzeltmeye başlamışken kardeşini düşündüğüm için en iyi arkadaşıma bir kez daha ihanet ediyormuşum gibi.

“Suçlu hissediyorum,” diye fısıldadım. “Maverick’in iyi olmasını isterken Archer’ın... Onun...” Gözlerim yaşlarla doldu ve sözcükleri dillendirmeyi beceremedim başımı ellerimin arasına aldım. Vücudum bunu reddediyordu âdeta. Archer’ın ölmüş olduğu gerçeğini. Onu bir daha asla göremeyeceğim gerçeğini, onun sayesinde kardeşinin ameliyatta ve hayatta kalma şansının olduğu gerçeğini. Dolu dolu bir hayat yaşama şansının.

“Biliyorum, Lia.” Elini sırtımda yukarı aşağı gezdirdi. “Biliyorum.”

“Paramparça olmuşum gibi hissediyorum, Mia Teyze,” diye ağladım.

Sessizce burnunu çekti. “Hepimiz öyle hissediyoruz.”

Bu konuda da haklıydı. Hepimiz paramparça olmuştuk. Archer? O bizim bir parçamızdı. Hepimizin. O ölünce... hepimiz kendimize ait hayati öneme sahip bir parçayı kaybetmiştik. Asla yeri doldurulamayacak bir parçayı.

Neden ölmek zorundaydın, Archer?

“Ya Mav...” Sözcüklerim sessiz bir hıçkırıyla kesildi. “Ya o da...”

“İyi olacak,” diye temin etti. “Biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

Tereddütsüz bir tavırla oğlunun an itibarıyla yaşam mücadelesi verdiği kapalı hastane kapılarına baktı. “Çünkü öyle olmak zorunda.” Mendiliyle burnunun altını silip yavaş ve titrek bir nefes verdi. “İyi insanlara sürekli kötü şeyler oluyor. Ama iyi şeylerin olması da mümkün ve bence odaklanmamız gereken şey bu. Archer’ın Mav’la eşleşme olasılığı... bu bir mucize, Ophelia. Fazlasıyla yürek burkan bir mucize. Bunu reddedemeyiz.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım.

Bu konuda da haklıydı. Reddedemezdik. Archer’a ya da Maverick’e haksızlık olurdu yoksa. Bu noktaya gelmek için yaşadıkları her şeye.

“Beni dinle, Ophelia.” Mia Teyze elimi tutup kucağına çekti. “Oğlum kardeşinin kalbiyle uyandığında sana ihtiyacı olacak.” Birbirimizin gözlerinin içine bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülerek çenemden aşağı damlıyordu. “Hepimize ihtiyacı olacak ama özellikle de sana. Yalan söylemeyeceğim. İki oğlumla da çıktığını öğrendiğimde biraz kızmıştım.”

Ağzımdan içler acısı bir inilti çıktı ve Mia devam etti. “Hele de ikiz oldukları için. Kim yapar böyle bir şeyi diye düşündüm. Kim erkek arkadaşını tıpatıp aynısıyla değiştirebilirmiş gibi davranabilir?”

“Hayır, ben...”

“Biliyorum, Ophelia,” diye mırıldandı. “Mesele de bu ya. Onlara o gözle bakmadın sen. Hiçbir zaman. Onlar senin için aynı değildi. Hiçbir zaman. Onların en iyi yanlarını görerek, farklılıklarını fark ederek her iki oğlumla da *şahsen* bağ kurdun. Güçlü ve zayıf yanlarını gördün. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem az. Onlara birer birey olduklarını ispat ettiğin için. Farklı ve eşsiz olduklarını ispat ettiğin için. Değerli olmayı sürdürmeleri için asla birbirlerine yetişmelerine ya da birbirleriyle rekabet etmelerine gerek olmadığını ispat ettiğin için. Her ikisine de ayrı ayrı değer veriyordun. Onları ayrı ayrı seviyordun.”

Dudaklarım hıçkırıkla aralansa da yutkundum ve Mia'nın elini simsıkı tuttum.

“Bence Maverick’in bunu hatırlamaya şimdi her zamankinden daha fazla ihtiyacı olacak, Ophelia,” diye fısıldadı. “Lütfen onu ihmal etme.”

Gözlerimi kapatarak derin, arındırıcı bir nefes aldım ve başımı salladım. “Etmeyeceğim. Söz veriyorum.”

Elli Yedinci Bölüm

Maverick

Burnum kaşınıyordu.

Burnumu kırıştırıp kaşımak için uzanmaya yeltensem de kolumun yüz ton ağırlığında olduğunu fark edince denemeyi bıraktım. Gözlerimi yavaş yavaş, zorla açarken gözkapaklarım da aynı şekilde ağırdı. Parlak ışık, kuru gözlerimi fena hâlde yakarak sulanmalarına neden oldu. Gözlerimi kırpıştırarak ıslaklığı uzaklaştırdım ve etrafıma bakındım.

Ailem. Yatağın etrafını sarmışlardı. Yüzlerindeki gülümsemeler, beyaz duvarlar ve floresan ışıklarla keskin bir tezat oluşturuyordu. Doğrulmaya çalıştım fakat yüzümü ekşittim. Sanki ciğerlerimden bütün hava çekilmiş gibi geliyordu? Göğsümde hemen hemen hiç his yoktu ancak orada da bir ağrı vardı. Daha derin bir ağrıydı bu.

Ameliyat.

Doğru ya.

Zihnime bir rehavet çökmüş gibiydi, yine de son –kahretsin, ne kadar zamandır baygın olduğumu bilmiyordum– zamanlarda olan her şey ağır ağır geri geliyordu. Archer. Ameliyatım. Her şey. Başımı yastığa geri koyup gözlerimi kapattım. Deminki acı bana yetişip nefes almamı zorlaştırıyordu.

“Selam,” diye mırıldandı annem.

Tekrar burnumu oynattım. “Burnum kaşınıyor.”

Usul usul gülerek oksijen tüpünü kurcaladı ve omzunu silkti. “Biraz daha iyi mi?”

Değildi ama yine de başımı öyleymiş gibi salladım.

“İyi,” diye cevap verdi. “Uyandığını gördüğüme sevindim.”

“Opie nerede?” diye sordum hırıltıyla. Boğazım jilet bıçaklarıyla gargara yapmışım gibiydi, yüzümü ekşittim.

“Buradayım,” diye fısıldadı yumuşak bir ses. Tırnağının kenarını kemirerek solumda oturuyordu. Beni dikkatle izleyen gözleri şişmiş ve kıpkırmızıydı.

“Ben doktoru çağırayım,” dedi babam. Sandalyelerin birinden kalktı, tişörtünü düzeltti ve koridora yöneldi. Archer’la çocukken babamın takım elbise saplantısıyla alay eder dururduk. Uyumadığı sürece asla tişört giymezdi. Üzerindeki ameliyattan önceki tişörtün aynısıydı. Telefonda Archer’ın haberini aldıktan sonra dosdoğru hastaneye koşmuştu. Görünüşe göre o zamandan beri buradan ayrılmamıştı. Annem peşinden gitmedi. Her an parmaklarının arasından kayıp gideceğimden korkuyormuş gibi elimi daha sıkı sıkı.

Demek bu yüzden kolumu hareket ettiremediğimi hissettim.

“Yaşıyor olduğum için ameliyatın yolunda gittiğini varsayıyorum,” diye mırıldandım boğazımı kaplayan jilet bıçaklarıyla.

“Doktor her şeyin mükemmel gittiğini söyledi. Hokey falan oynayamayacaksın ama...” Altdudağı titredi. “İyi olduğun için çok mutluyuz, bebeğim.”

“Sağ ol, anne.” Başparmağımı elinin arkasında gezdirdim. “Şey sorun olur mu... Opie’yle bir dakika konuşsam?”

Annem zorla gülümseyerek parmaklarımın boğumlarını öptü. “Elbette, Mav. Kapının hemen dışında olacağım. Lia, bir şeye ihtiyacın olursa seslenirsin, tamam mı?”

Lia başıyla onayladı.

Kısmen yalnız kaldığımızda Lia titrek bir nefes verdi. “İyi olmana çok sevindim.”

“Ben de. Ailem nasıl?”

“Çok yorgunlar,” dedi gülümseyerek. “Ama bence şu an iyi şeylere dört elle sarılıyorlar, anlarsın ya.” Altdudağı anneminki gibi titredi, Ophelia dolgun dudaklarını ağzına çekip sertçe ısırdı.

“Peki sen nasılsın?” diye ağzını aradım.

Beni oynatmamaya özen göstererek vücuduma bağlı birkaç boruyu kurcaladı ve hastane yatağının kenarına oturdu. Parmaklarıyla tarayarak alnımdaki saçları yüzümden uzaklaştırırken doku-

nuşu nazikti. “Ben de iyi şeylere dört elle sarılıyorum.” Bana nemli gözlerle gülümsedi. “Dayanabiliyor musun?”

İyi bir soruydu. O kadar çok şey olmuştu ki nereden başlayacağımı bile bilemiyordum.

“Ben, u...” Boğazımı temizledim. “Sanırım hâlâ idrak etme aşamasındayım.”

“Galiba hepimiz öyleyiz,” diye benimle hemfikir oldu.

“Suçlu hissediyorum.”

Yüzü asıldı ve sessizce burnunu çekti. “Sen ameliyattayken anene ben de aynı şeyi söyledim.”

“Kalp kalbe karşıymış.”

Hafifçe gülümsese de yaşlı gözlerindeki çalkantı durulmadı. “O suçlu hissetmeni istemezdi, Mav.”

O.

Sözcüklerinin ağırlığıyla gözlerimi kapattım, nefesim tılandı.

“Ve üzülmeyi de istemezdi,” diye fısıldadı.

Haklı olduğunu biliyordum. Archer, başarılı nakil ameliyatımdan sonra böyle kederlendiğimi görseydi muhtemelen koluma his kaybı yaşatacak bir yumruk patlatırdı. Mızımızlanmayı kesip mutlu olmamı söylerdi. Şükretmemi. Omuzlarıma çöken gönül borcunun ağırlığını hissederken boğazımda bir yumru oluştu.

“Bence hayatını dolu dolu yaşamayı isterdi,” diye ekledi.

Gözlerimi açıp birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım. “Biliyorum.”

“Bu yüzden bence asıl soru şu... hayatı dolu dolu nasıl yaşarız?” diye sordu.

Onunla göz göze geldim ve güzelliği içime işlerken nabzım hızlandı. Üzüntüsü. Gücü. Sevgisi. Bana ve kardeşime olan sevgisi.

“Archer’a ilk çocuğumuza onun adını vereceğimizi söyledim,” diye mırıldandım.

Ağzı yukarı kalktı. “Bizim çocuğumuz?”

“Teknik olarak senin çocuğun demiştim ama ikisi de aynı şey.” Güldü. “Bence bu hoşuna giderdi.”

“Bence de.” Kurumuş dudaklarımı yaladım. “Onu gerçekten özlüyorum, Opie.”

Hüzünlü bir gülümsemeyle bir bardak buza uzanıp bana kaşıkla biraz buz verdi. “Kolay özlenen biri.”

“Evet, gerçekten öyle.” Islaklığın ağrıyan boğazımı yatıştırmasına izin vererek buzu çiğnedim. “Seni seviyorum, Ophelia.”

“Ben de seni seviyorum.” Kaşığı bardağa koydu. Parmaklarımı zı birbirine geçirirken elleri tir tir titriyordu ve elimi dudaklarına götürüp nazıkçe öptü. “İyi olmana öyle seviniyorum ki.”

Başımı salladım. “Ben de. Arch’ı, seni ve... her şeyi çok düşünüyorum.”

Burnunu çekti. “Ben de.”

“Bunu kanıksamayacağım. Tek bir şeyi bile kanıksamayacağım,” diye açıklığa kavuşturdum. “Bu hayat? Sıçayım, bu hayat çok narin, Minik Kaz’ım benim. Elimden, herhangi birinin elinden bir anda alınabilir. Hayatta olacak kadar şanslıyken ikinci şansımı kederlenerek ziyan etme düşüncesi...” Güçlkle yutkundum. “Minnettar falan değilmişim gibi hissetmeme neden oluyor. Ona bunu yapmayacağım. Burada doğru gelmiyor.” Elimini göğsüme bastırdım, Lia da elimi avucuyla örttü ve düzenli ritim gözlerinin yaşarmasına neden oldu.

Yavaşça başını göğsüme indirdi ve Archer’ın kalbini dinledi.

Nabzım tekrar hızlanarak beni hem şaşırttı hem de içimde tuhaf bir vızıltı dalgası yarattı. Canım acımadığı için Lia’ya bahsetmedim. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve onu kendime yakın tuttum sadece.

“Bunun dünyanın en sevdiğim sesi olduğundan eminim,” diye fısıldadı. İnce çarşafın arasından geçerek tenime ulaşan nefesi beni ısıtıyordu. “Seni seviyorum,” diye ekledi.

Beni mi, yoksa Archer’ı mı kastettiğinden emin değildim ama ona tereddüt etmeden cevap verecek kadar iyi tanıyordum kardeşimi. “Bu kalp her zaman senin için atacak, Ophelia Grace.”

Atacağını biliyordum.

Elli Sekizinci Bölüm

Maverick

Hastaneden birkaç hafta önce taburcu olmuştum. Cenaze töreni çok kötüydü ama Archer hakkında konuşmak iyi gelmişti. Ailemiz ve arkadaşlarımızla eski günleri yâd etmek iyi gelmişti ve lanet olsun, tören her ikisiyle de tıklım tıklım dolmuştu. Jake Amca cenaze töreninden sonra Archer'm staj laptopunu vermişti bana. Şifresini üçüncü denemede tahmin etmiştim. B-Tech'te stajyerken ne üzerine çalıştığını hiç sormamıştım, bu benim hatamdı. Gelgelelim Archer'ın son PowerPoint sunumunu bulur bulmaz, onu işe almak için neden bu kadar coştuklarını anlamıştım. Archer tam da karakterine uygun olarak, stabil olmayan ülkelerde şebekelerde daha az kesinti olsun diye elektrik depolayabilmek için B-Tech'in teknolojisini kullanmanın bir yolunu bulmuştu. Ayrıca, şu an düşük gelirli hanelerin masraflarını desteklemeye katkıda bulunacak bir yasa tasarısı üzerine çalışan dedemizden de yardım istemişti; bu yasa tasarısıyla doğal afetler ve insanların başlarına gelen diğer belalar sırasında teknoloji harikası bataryalar ihtiyaç sahipleri için her zamankinden daha uygun fiyatlı hâle geliyordu.

Kardeşim öldükten sonra bile dünyayı kurtarmayı başarıyordu.

Neden şaşırmıyorum acaba?

Bu konuya uzun süre kafa yorduktan sonra yapılacak tek şeyin bu işi kaldığı yerden devam ettirmek olduğuna karar vermiştim. Ailemizin bağlantılarından istifade edip bu teknolojiyi ihtiyaç sahibi diğer ülkelere nasıl dağıtacağımızı çözmek konusunu dert etmiyordum. İlk aşamayı halka açıklamaya destek olmak üzere Dr. Scott onaylar onaylamaz, *bir de* Ophelia'nın Lady Hawks'taki sezonu biter bitmez, kader bizi nereye yönlendirirse oraya gitmeyi umuyordum.

Danışmanım derslerimi yüzde yüz çevrimiçine çevirmişti ve ailem de iyileşme sürecinde bana göz kulak olabilsinler diye beni

aile evime geri taşımıştı. Kampüsten uzak olmak tuhaf geliyordu. En kötü yanı da arkadaşlarımdan... diğer kardeşlerimden uzakta olmaktı. Sırayla beni ziyarete geliyorlardı ama birlikte yaşamaktan haftada bir yapılan ziyaretlere geçmiş olmak berbattı.

Tatum çatıdaki geceden beri benimle konuşmuyordu. Ablasına tek tük bir şeyler demişti fakat ondaki pek de üstü kapalı olmayan değişiklikleri fark eden yalnızca bizler değildik. Kumral renkli uzun saçları artık kısa ve küttü, en sevdiği renkse siyahtı ve şimdiden tüm derslerinden kalıyordu. Böyle devam ederse Harvard'a kabul edilme şansını hepten kaçıracaktı, hatta baharda mezun olduğunda LAU'ya girebilirse şaşardım.

Hayır, kız kontrolden çıkıyordu ve bırakın birilerinden onu kurtarmayı istemesini, kendi kendini kurtarmak bile istemiyordu.

Ophelia'nın, kardeşinin Archer'a âşık olduğundan haberi olup olmadığını merak ediyordum ama sanmıyordum. Ayrıca bu konuyu da açmamıştım ve açmayacaktım.

Peki ya Ophelia? Eh, o da tüm okul programını yeniden düzenlemişti ve resmî olarak burada yaşamıyor olsa da haftanın en az yarısında kaldığı bir misafir odası var. Başta biraz sallantılı olmuştu ama ilişkimizin detaylarına dair pürüzlerin hepsini giderdiğimizde annem, babam ve kız kardeşim bizi memnuniyetle kabul etmişti. Gerçi Lia daima ailenin bir parçası olmuştu. Artık kimin gördüğünü umursamadan onu öpebiliyordum sadece.

Nakilden sonraki ilk altı haftanın en zor haftalar olduğunu söylenirdi, yine de ben kendimi oldukça iyi hissediyordum. Dr. Scott, Archer'ın kalbinin şimdiye kadar sağlam durduğunu söyledi bize. Öyle olacağını biliyordum zaten. Archer hiçbir işi, kaldı ki bir mucizeyi, baştan savma yapmazdı. Kazadan beri haftada iki kez terapiste gidiyordum ve yavaş yavaş hayatta kalma suçluluğunu ele alıyorduk. Olayların nasıl gerçekleştiğini bir gün gerçekten kabul edip edemeyeceğimden emin değildim, yine de çabalıyordum ve terapistim önemli olan tek şeyin de çabalamak olduğuna dair cesaretlendirmişti beni. Ophelia genellikle seanslara benimle

birlikte geliyordu. Terapi ikimiz için de gerçekten iyi olmuştu ama öyle olsa bile mutlu hissetmeyi özlüyordum. Normal hissetmeyi. Bu yüzden bugün tam da buna doğru bir adım atıyordum. Normalliğe. Bir parça da olsa. Sadece bir geceliğine bile olsa. Kendi kendime yaratmak zorunda kalsam bile.

Tezgâhtan papatya buketini alıp gömleğimin üst düğmesini çekti. Sırtımda garaj kapısının sesini duydum.

Cidden ya, Archer'in bu şeylerin içinde nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum.

Kapı bir saniye sonra açıldı ve Opie eve girdi. Beni karşısında görünce neredeyse ânında donup kaldı.

“Sen ne?..” Meraklı bakışları üzerimde oradan oraya gezindi; takım elbisemi, yeni tıraş ettiğim çenemi ve çiçekleri inceledi. Dikkatini en sonunda yüzüme çevirdiğinde başını yana eğdi. “Ah, kendimi neden aniden yeterince özenli giyinmemişim gibi hissediyorum acaba?” Kapüşonlu LAU sweatshirtünü eliyle düzeltti ve avuçlarını kotuna sildi.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedim ona.

“Ve sen de...” Tereddüt etti. “Eh, her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun da...” Sesi giderek azaldı ve güldü. “Tamam, cidden. Neden sizinkilerin mutfağının ortasında takım elbiseyle dikiliyor-sun bakalım?”

“Sana bir şey sormak istiyorum.”

Nefesi kesildi ve sırt çantasını yavaşça yere indirdi. “Mav, ben daha on sekiz yaşımdayım...”

“Sana evlenme teklif etmiyorum,” diye açıklığa kavuşturdu. “Henüz.” Göz kırparak bana yaklaşsın diye elimi uzattım.

Yaklaşırken dudaklarından alçak sesli, rahatlamış bir gülüş çıkıverdi ve parmaklarımızı birbirine doladı. “Evet, kalp krizi için sağ ol.” Gözlerini kocaman açarak telaşla ekledi, “Şey, kasıtlı bir kelime oyunu değildi.”

Gülerek onu kendime çektim. “İyiymiş.”

“Eh,” diye mırıldandı.

Bazı insanlar naklimle ilgili şaka yapmak için fazla erken olduğunu düşünebilirdi, ne var ki elinizden ya gülmek ya da ağlamak geliyorsa ilkinin yapmak daha kolay oluyordu. Karanlıkta boğulmak yerine ışığa odaklanmak. Hem inanın bana, karanlık bir bataklıkta âdeta.

“Ee,” diye başladı. “Eğer evlenme teklifi etmiyorsan ki beni yanlış anlama, on yıllık bir nişanlılığımız olduğu sürece beni delinin tekine benzetmesine rağmen muhtemelen evet derdim ama...” Cümlesinin sonunu getirmemi bekleyen bir tavırla son sözcüğünü uzatırken kollarını belime dolayıp bana konuşmaya başlamam gerektiğini söyleyen bir bakış attı.

“Benimle Mezun Buluşması’na gelir misin?” diye mırıldandım.

Biraz geri çekilip başını yana eğdi. “Cidden mi?”

“Evet.”

“Beni Mezun Buluşması’na götürmek mi istiyorsun?”

“Eğer kabul edersen.”

“Az önce sana seninle evlenirdim dedim,” diye hatırlattı bana. “Seni elimden gelen her şekilde kabul edeceğimden oldukça eminim. Yine de bir okul dansına gitmek istediğinden emin misin? Hele de olan bitenden sonra?”

“Demin sana teklif ettim, değil mi?”

“Biliyorum ama” –dudaklarını yaladı– “beni en son bir dansa davet ettiğinde...”

“Berbat ettim,” diye tamamladım onun yerine. “Evet, galiba hatırlıyorum.”

Onu en son dansa davet edişimi ve ardından yaşananları zihninde tekrar canlandırıyormuş gibi hüzünlü bir gülümseme gidip geliyordu ağzının kenarında.

Dudaklarını lekeleyen hüznün gitmesini dileyerek yanağını avuçlayıp başparmağımı dudaklarının köşelerinde gezdirdim. “Archer’ın seni götürmüş olmasına seviniyorum.” Adı dilimden dökülürken peşinden gelen acıyı bir köşeye iterek devam ettim. “Onunla o anılara sahip olmana.”

“Ben de seviniyorum,” diye fısıldadı elime yaslanarak.

“Ve o zaman da benim paçamı kurtarmış olsa da...” Daha da yaklaşip alnını öptüm. “Bunu yapma alışkanlığı vardır, bu arada. Ben ilk seferde çuvalladıktan sonra bana ikinci şanslar için fırsat sunma alışkanlığı.” Onu tekrar öptüm ve yavaşça geri çekildim. “Ama düşünüyordum da. Bu kalbi boşa harcamayacaksam seni başka bir dansa götürme fırsatını da boşa harcamayacağım. Fırsatım varken yapmayacağım bunu.” Saçlarını omuzlarının arkasına iterek tüm dikkatini bana vermesini istedim. “Ne dersin? Benimle Mezun Buluşması’na gelir misin?”

Soruma kafa yorarak takım elbisemi düzeltti ve elini kalbimin üzerine koydu. Kalbim avucunda küt küt atarken, “Evet dersem yetişkin taklidi yapıp takım elbise giymen gerekecek. Takım elbiselerden nefret edersin sen,” diye cevap verdi bana.

“O yüzden şu an takım elbise giyiyorum ya zaten,” diye itiraz ettim. “Gerçek bir yetişkin gibi davranabileceğimi ispatlamak için.”

“Şık hareket,” diye belirtti.

“Değil mi ama?” Göğsüm gururla kabardı. “Yanlış anlama, Archer’m takım elbise giydiği zamanlarda sahip olduğu o rahat ve kendinden emin enerjiye tam sahip olmadığımı farkındayım.”

“Doğru. Archer takım elbise giymenin kralıydı.”

“Hey! Benimle hemfikir olmaman lazım!”

Karşılık verirken sesindeki keyif kulaklarımı doldurdu. “Açıkçası konuyu açan sendin.”

“Evet ama yine de...”

“Dertlenme, Mav.” İyileşen kesiğime özen göstererek göğsüme hafif hafif vurdu. “Kalbimin Buchanan’ı hâlâ sensin... sayılır.” Benim taktiklerimden birini çalarak bana göz kırptı. “Ama biliyorsun,” diye düşündü, “evet dersem bir elbise daha almak zorunda kalacağım.”

“Kesinlikle.” Bizi sağa sola salındırmaya başladım. “Belki bu sefer sana elbise seçmende yardım edebilmem için soyunma odasına girmeme izin verirsin...”

“Hiç şansınız yok, beyefendi.”

“İyi,” diye kabul ettim ama sadece Finley’yle Dylan’ın elbiselerini seçmek için onunla birlikte gitmekte ısrar edeceklerini bildiğim için. “Bu işi bu sefer doğru düzgün yapmama izin vereceğin anlamına mı geliyor bu? Seni Mezun Buluşması’na götürmeme izin veriyor musun?”

Gözleri neredeyse felç edici bir sevinç ve hüzün karışımıyla donuklaştı ama dünkü kadar değildi ve önemli olan da buydu.

Biraz kendine gelerek karşılık verdi. “Tabii ki beni götürmeme izin vereceğim.”

“Aferin benim kızıma.” Burnumu Eskimo öpücüğüyle burnuna sürttüm, o da bana gülümseyerek burnunu çekti.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” Onu daha da sıktım. “Ben hayattaki en şanslı adamım, Minik Kaz’ım benim.” Sözlerimle birlikte havaya aynı türden bir ağırlık çöktü, bu da beni ağır ama minnettar hissettiriyordu. Hayatta olduğum için şükreliyordum. Ophelia’dan koparılmaya o kadar yaklaşımsken onu kollarımda tutabildiğim için şükreliyordum. Onu dansa götürebildiğim için. Ona göz kulak olamadığımda bunu kardeşim yapabildiği için. Ona benim diyebildiğim için ve hayatımın geri kalanını onunla yaşayabildiğim için şükreliyordum.

Archer olmasaydı bunların hiçbirine sahip olmazdım. Hayatıma. İkinci şansıma. Her nefesime ve kalbimin kahrolası her atışına. Hepsi onun sayesindeydi.

Teşekkür ederim, kardeşim.

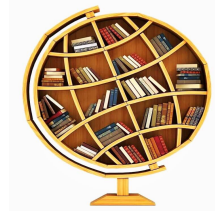
“Sen ve ben, Minik Kaz,” dedim hırıltılı bir sesle. “Daima sen ve ben.”

“Seni seviyorum, Maverick.”

Gözlerimi kapatıp sözcüklerinin üzerimden akıp gitmesine, göğsümdeki keskin ağrıyı sadece onun sürebileceği yatıştırıcı bir merhem gibi hafifletmesine izin verdim.

Bu kızı seviyordum.

Bu kızı öyle çok seviyordum ki.
Onunla. İlgili. Her. Şeyi.
“Ben de seni seviyorum, Opie.”
İkimiz de seviyoruz.

Kaçak Kapanış

Reeves

Biraz geriye gidelim, olur mu?

Cenazeler sevimsiz şeylerdi. Sayamayacağım kadar çok cenazede bulunmuştum. Tamam, teknik olarak bir hesap tablosu çıkarmak istesem sayabilirdim ama böyle saçmalıklar için kimin zamanı vardı ki? Cenaze törenine tek başına gelmek yerine, artı birleri olsun diye bir eskorta para ödemeyi gözden çıkaran bekâr kadınların sayısını duysanız, şaşırırdınız. Sahte gözyaşları akıtır, kollarına çocukları yaşında sahte bir erkek arkadaş takarlardı; bu kombinasyon bu işlere karşı duygusuzluğumu daha da artırmıştı. Öldüğümde bedenimi bilime bağışlayıp alkollü, kadınlı ve yemekli harika bir parti verebilirlerdi.

Güzel yemekli.

Ayrıca hiç kimsenin siyah giymesine de izin olmayacaktı. Siyahtan nefret ediyordum. Siyah renk bir virüs gibiydi. Yayılırdı. Yok ederdi. Diğer tüm renkleri yutar ve onları aynı renge dönüştürürdü. Siyah. Siyah. Siyah. Siyahtan nefret ediyordum.

Tören güzeldi, tahminimce. Maverick ve ailesi konuşma yapmıştı. Oldukça komik hikâyeler paylaşmış ve misafirleri güldürmüşlerdi ki bu şartlar altında kolay bir iş değildi bu. En azından sahte davranmamışlardı. Adil olmak gerekirse Buchananları artık bir süredir tanıyordum. Hiçbiri sahte değildi. Hem de hiç. Onların bu yönünü beğeniyordum. Yemekler de fena değildi. Benim tarzım değildi pek. Büyük, ağız sulandırıcı bir burgeri ya da bir dilim çikolatalı pastayı tavuklu sandviçle meyveye her zaman tercih ederdim, yine de şikâyetçi değildim.

Bugünü atlatsak yeterdi.

Yanlış anlamayın. Archer'ın yokluğunu kabullenmek hepimiz için zor olacaktı ama iyi olacaktı. Bunu atlatacaklardı. Bunu en iyi ben bilirdim. Bu konuda profesyoneldim. Daha yürümeye başlamadan aile bireylerinin ölümlerinin üstesinden gelmeye başlamıştım. Hatta daha ilk nefesimi almadan önce aile bireyim ölmüştü benim. Annem beni doğururken ölmüştü, peki ya babam? Eh, unutmama asla müsaade etmiyor diyelim.

Evet. Herkes hayatına devam ederdi. Etmek zorundalardı. Disney haklıydı. Kabul etmek istemesek bile hayatın döngüsü buydu.

Yemek masasından bir üzüm alıp ağzıma attım ve kendime eğlence bulmak üzere büyük odayı inceledim. İnsanları izlemeyi seviyordum. Nasıl etkileşime girdiklerini görmeyi. Acılarıyla kimse bakmıyorken nasıl başa çıktıklarını. Beni kendilerini izlerken yakalasalar bile bunu umursayacak değillerdi ki zaten. Ben Reeves'tim. Akıllı bir karış havadaki sıg herifin tekiydim. Zaten dikka-timi veriyor değildim ya, değil mi?

Mav ve Lia'nın ellerini birbirine kenetlemiş bir hâlde aileleriyle konuşmalarını izledim. Mav hastanede iki hafta yatmasının ardından yeni çıkmıştı. Belli ki kalp nakli ameliyatından iyileşmek yü-reği dayanmayacak insanlara göre değildi.

Ha! Kasıtlı bir kelime oyunu değildi.

Maverick'in anne ve babası, Mav önümüzdeki birkaç ay boyunca iyileşmeye devam ederken onu yanlarına taşınmaya zorluyordu, geri kalmasın diye de bu dönem dersleri çevrimiçi alacaktı. Peki ya Ophelia? Şey, Lady Hawks'a karşı sorumlulukları nedeniyle bu dönemi tam olarak donduramıyordu, bununla birlikte derslerinin çoğunu çevrimiçi almayı talep ettiğini duymuştum, böylece pistte olmadığı zamanlar Mav'la mümkün olduğunca çok zaman geçirebilecekti. Mav bize geri taşınana kadar onu pek göreceğimi sanmıyordum. Üzücüydü. Biraz hoşuma giden biriydi. Acaba ev arkadaşları da onun kadar seyrek görünecek mi diye merak ediyordum. Sanmıyordum. Finley sosyal bir kelebektir ve Dylan'ı ekü-risi olmaya zorlamaktan korkmuyordu.

Güzel.

Dylan'ın onu zorlayan birine ihtiyacı vardı.

Mav ve Ophelia'yla ilgilenmeyi bırakıp gözlerimi Netflix'te gezinir gibi odada gezdirmeye koyuldum.

Griffin, Everett ve Jaxon, Archer'ın staj arkadaşlarından bazılarıyla bira içiyordu. Hepsi Everett'in telefonunun etrafında toplanmıştı, Archer'ın buz üzerindeki en güzel anlarından bazılarını izlediklerine yüz dolara bahse girerdim. Yanılıyor olabilirdim, yine de pek sanmıyordum. Gözleri şişmiş Rory ise köşedeydi, odanın diğer ucundan dikkatle Jaxon'a bakıyordu. Lanet olsun, o bebek mavisizi gözlerindeki özlem, başını bir gün belaya sokacaktı.

Jax'ın bundan bihaber olması iyi bir şeydi, yoksa reşit olmayan birine dokunduğu için elini kırardım. Açıkçası Jax kızın ona âşık olduğunun farkında olsa bile çizgiyi aşmazdı. Jax'ın damarlarında bir damla bile şerefsizlik yoktu. O pezevenge saygı duymamın temel sebeplerinden biriydi bu. Gelgelelim Rory on sekiz yaşına girer girmez, her şeyin mümkün olabileceğine ve Rory'nin Jax'ın onu küçük bir çocuktan farklı bir şekilde görmesini beklemekten bıkaçağına dair bir önsezi vardı içimde.

Ben de o gün geldiğinde mısır patlatacaktım çünkü bu zımbırtı inanılmaz eğlenceli olacaktı.

Sırıtarak bir üzüm daha kaptım ve bugünün kalabalığını incelemeye devam ettim.

Veeeeee işte oradaydı.

Finley, Finley, Finley, ona cıkcıkıldım.

Telefonda birine küfrediyordu. Bahse girerim erkek arkadaşındı. Finley'nin aralarındaki her şeyin güllük gülistanlık olduğu konusunda ısrar etmesine rağmen Drew'la sorun yaşadıklarını duymuştum. Derslerinden birinden tanıdığı bir Kızlar Birliği kızıyla çoktan yatmaya başladığına iki yüz dolara bahse girerdim. Gerçi Finley zeki kızdı. Çözecekti bu işi. O noktaya gelmek için pembe gözlüğünü ve abartılı iyimserliğini bir kenara bırakması gerekebilirdi ama ona inanıyordum.

Bir de Dylan vardı.

Kendimi tutamadım ve bakışlarım bu minik ve utangaç çiçeğe kaydı. Düşme burnunun üzerindeki siyah gözlüğü görünce şaşkınlıkla başımı yana eğdim. Onu hiç gözlük takarken görmemiştim.

Daenerys Targaryen'i andırdığını söylediğimde şaka yapmamıştım. Yedinci sezondaki taşaklı kadından bahsetmiyordum, birinci sezonda kocaman gözleri ve bir parça saflığıyla aşırı seksi olan ürkek ceylandan bahsediyordum.

Onunla uğraşmaya başlarsam abilerinin beni öldüreceklerinden oldukça emindim. Everett'in da öyle. Dylan'a olan düşkünlüğünün, onun bir aile dostu olmasından mı yoksa Everett'in daha yoğun hislere sahip olmasından mı kaynaklandığını çözemiyordum.

Öğrenmek isteyip istemediğimden de emin değildim.

Ya da belki de istiyordum.

Ateşle oynamaya her zaman bayılmıştım, hele de kasıntı Everett'in kıcına girmiş olan sopa oraya hemen hemen sabitlenmişken.

Yemek masasından bir üzüm daha alıp ağzıma attım ve ellerimi pantolonumun ön ceplerine sokarak Dylan'a yürüdüm.

Yaklaştığımı gören Dylan âdeta kendi içine kaçtı ve kollarını kavuşturdu.

"Biliyor musun," diye başladım, "bir rivayete göre bir adam Viagra içip ölürse aleti sonsuza kadar sert kalıyormuş."

Burnundan nefes vererek gülümsemesini eliyle kapattı ve başını iki yana salladı. "Şaka yaptığını söyle."

"Kesinlikle şaka yapıyorum. Gerçekten bu saçmalığı Google'layacağımı mı sandın?" Ürperdim. "Aptal biri gibi görünebilirim ve hatta Maverick'i bir iki şeyi Google'lamaya ikna etmiş bile olabilirim ama altıncı sınıfta *Harry Potter* üzerine kitap raporu yazmak zorunda kaldığımda dersimi aldım ben." Sesimi biraz daha alçalttım. "Dramione batağına düştüm ve sana söyleyeyim, bazı hayran kurgusu çizimlerini bir kez gördükten sonra tekrar görmemek mümkün değil, sevgili Dylan."

"Dramione ne?"

Kaşlarımı kaldırmış bir hâlde açıkladım, “Draco ve Hermione? Dramione?”

Kaşlarını çattı. “Hermione sonunda Ron’la birlikte olmuyor mu?”

Burnumdan nefes vererek kolumu omzuna attım. “Ah, benim tatlı, masum ve küçük Dylan’ım. Gerçek kitaplarda Ron’la birlikte olabilir ama zıt kutupların birbirini çektiği, düşmanların sevgiliye dönüştüğü iyi bir hikâyeye herkes bayılır, öyle değil mi?”

“Ben, ah,” diye tereddüt etti. “Bunu daha önce pek düşünmemiştim, bu yüzden... emin değilim?”

“Bu bir soru mu?” Ağzımın kenarı yukarı kıvrıldı.

Bir omzunu yukarı kaldırdı ve mavi yeşil karışımı gözlerini yere indirdi. Gözlüğü siper olsa bile gözlerinin ne kadar şiş olduğunu fark ettim. Üstelik nemli ve makyajsız. Bugün dış dünya için hazırlanmak umurunda olmamış gibi. Hayır. Bu Dylan Thorne’du. Asıl komşu kızı.

Güzel, utangaç bir çiçektir bu kız. Hakkını vermek lazımdı.

“Ne zamandan beri gözlük takıyorsun?” diye teşvik ettim onu.

Siyah çerçevenin kenarına dokundu. “Ah. Ben şey... her zaman olsa gerek?”

“Seni hiç gözlüklü görmemiştim.”

“Genelde lens takıyorum ama lensler bazen başımı ağrıtır, özellikle de çok ağladığımda ve...”

“Dylan,” diye çıkıştı Everett salonun öteki ucundan. “Buraya gel.”

Bana göz ucuyla bakan Dylan kolumun altından sıyrıldı ve gözlüğünü burun köküne ittirdi. “Seninle sohbet etmek güzeldi, Reeves. Şey, görüşürüz.”

Cenaze evinin içinde ok gibi fırlayan Dylan, Everett’in onu bekleyen kollarına atıldı; tam da olduğunu düşündüğüm ürkek ceylan gibi.

Evet, tahmin etmiştim.

Everett, Dylan’ı yatağa atmak istiyordu.

Soru şu ki, Dylan onu orada istiyor muydu?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

İkinci Kapanış

Ophelia

Birkaç yıl sonra...

Elimi şişmiş karnımın üzerine koymuş, Maverick üç yaşındaki oğlumuz Archer'la güreşirken bahçedeki güneşin tadını çıkarıyordum. Teknik olarak minik Archer, amcasını hiç tanımamış olsa da Mav ona bir yaşma girdiğinden beri kısaca AJ demeye başlamış, o zamandan beri de bu lakap üzerine yapışıp kalmıştı.

"Yakala onu, AJ! Yakala onu!" Minik oğlum, babasının önceki saatlerde doldurduğu su balonlarıyla dolu çocuk havuzuna doğru çimenlerin üzerinde koştururken ona tezahürat ettim. AJ'in bir miktar inmiş mayosu, sevimli küçük poposunun yarısını gösteriyordu, bu yüzden mayonun bağcıklarını sıkmayı aklımın bir kenarına yazdım ve evimizin arka kapısının yakınında dururken neşemi elimin arkasına sakladım. Gerçekten de AJ şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şeydi. Havuzdaki gökkuşağı gibi renkli balonların arasından yeşil bir su balonu almasının ardından AJ balonu babasına doğru fırlattı, ne var ki balon minik ellerinin arasından kayıverdi. Bir pat sesiyle önündeki çimlere çarpıp patladı, AJ'in yardıma muhtaç bir tavırla bana döndüğü sırada, sevimli minik dudaklarında bugüne kadar gördüğüm en acınası dudak bükme hareketini gördüm.

"Sorun değil!" diye seslendim. "Bir balon daha al! Yapabilirsin!"

Çocuk havuzundan mavi bir su balonu alıp bu sefer babasına doğru koşmaya koyuldu. Elleri ve dizleri üzerine çöken Mav, küçük oğlumuzu yavaş yavaş yaklaşıırken kükreyen canavar sesleri çıkarıyordu. AJ yeterince yaklaştığında balonu Mav'a fırlattı ve balon göğsüne isabet ederek Maverick'i ânında ıslattı.

Yara izi yıllar içinde solmuş olsa da göğüs kemiğinin üst noktasından kaburgalarının altına kadar uzanan gümüşü çizgi güneşte

parlıyordu. Esmer tenine ve yıllar içinde bedeninde topladığı dövme-
melere karşı tam bir tezat oluşturunuyordu. Yara izine ben de aldırış
etmiyordum, Mav da aldırış etmiyordu. İzi bize hayatın ne kadar
değerli olduğunu hatırlatıyordu ve onu dünyalara değişmezdim.
Mav onu bir onur nişanesi gibi taşıyor olmasaydı bile, kardeşinin
ismini kalbinin üstünde ve yıllar önce gördüğüm küçük kazın he-
men yanında taşıyordu. Archer'ın el yazısı şeklindeydi. Ehliyetin-
den almıştık, imzasını organ bağışçısı olmaya karar verdiği gün
attığını biliyorduk. Aynı gün, özveriyle ve farkında olmadan, pek
çok insanın hayatıyla birlikte kardeşinin de hayatını kurtarmaya
karar vermişti.

Ben yanındaki küçük kazı göstersem dahi AJ'in en sevdiği döv-
me Archer'ın dövmesi oldu. Ona amcasından, babasının kurtaran
şövalyeden bahsetmiştik. En sevdiği uyku öncesi masalıydı, özel-
likle de şövalyenin annesini baloya götürdüğü kısım.

Onu her gün özlüyorduk. Yine de anılar artık daha tatlıydı.
Daha az acı verici. Onu hâlâ hissediyordum. Sabahın erken saat-
lerindeki ışık huzmelerinde. Sağanak yağmurdan sonraki kokuda.
Geceleri Maverick'e sokulduğumda yanağımda hissettiğim nazik
ritimde.

O hâlâ buradaydı.

Hiç gitmemişti ki.

Ayağa fırlayan Maverick misilleme olarak AJ'i kovaladı, onu
yakaladı ve havaya fırlattı. AJ'in kıkırdamaları bahçenin dört bir
yanında yankılandı ve kendimi hayretle gülümserken yakaladım.
Bana bahşedilen hayata. Taşlara ve beni buraya getirmek için yer-
lerine ne kadar kusursuz oturduklarına.

Mav ona yanaşıp kulağına bir şeyler fısıldayınca AJ kıpırdan-
mayı bıraktı, bana baktı ve başını evet der gibi salladı.

Bu bakışı biliyordum. Sinsiydi. Ve yaramaz. Ayrıca Maverick'e
öyle benziyordu ki komik bile değildi.

"Çocuklar," diye uyardım.

"Hiçbir şey yapmıyoruz. Değil mi, AJ?" diye sordu Maverick.

“Hiç şey yapmıyoyuz, annecim,” diye AJ de ona katıldı, gelgelelim o kocaman mavi gözler yaramazlıkla parıl parıl parlıyordu.

Mav sırtarak onu omzunun üzerine attı, eline birkaç su balonu alıp oğlumuzu uzattı ve rahat bir tavırla bana doğru yürümeye başladı. Küçük oğlumuzu bakmadan önce ona anlamlı bir bakış fırlattım. Çoğu insan, oğlumuzun babasına benzediğini söylüyordu ama gerçeği biliyordum. Archer’ın gözlerini almıştı o. Tatlılığını. Düşünceliliğini.

“Archer,” diye uyardım.

AJ’in gülümsemesi genişledi. Cephanelerini başının üstüne kaldırdı ve balonu babasının kafasına patlatıverdi.

“Hey!” diye bağırdı Maverick. AJ’i omuzlarından çekip gıdıklamaya başlarken sesi kahkaha doluydu. “Annene atacaktın, bana değil!”

“Ben şövaleliim, baba!” diye itiraz etti, yaygaracı kahkahası havayı delerken babasının cezasından eğilip bükülerek kurtulmaya çalışıyordu. “Sen palaçosun!”

Daha da çok gülmeye başladım. Soyтары demek istemişti ama ya palyaço? Evet, daha da mükemmeldi.

“Baaak?” AJ kıkırdıyordu. “Anne gülüyo.”

Mav oğlumuzu saldırmayı bıraktı, onu kalçasına dayadı ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. “Bunu komik buldun, ha?” Köpek gibi silkelenerek saçlarındaki suyu yüzüme ve saçlarıma yağdırdı.

“Hey!” Göğsüne vurdum ve bana sataşmayı bırakana kadar ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Alnıma hızlıca bir öpücük kondurarak mırıldandı, “Seni seviyorum, Minik Kaz’ım benim.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Seviyoyum, anne,” diye araya girdi AJ.

Parmak uçlarıma yükselip yanağını öptüm. “Seni seviyorum, bebeğim.”

Maverick’in eli karnımı sardı. “Seni seviyorum, kızım.”